MISTERUL ANULUI 2012

PREZICERI, PROFEȚII ȘI POSIBILITĂȚI

Editura For You

Eseurile sunt scrise de:

Arjuna Ardagh
Jose Argüelles, Ph. D.
Gregg Braden
Carl Johan Calleman, Ph. D
Gill Edwards
Barbara Max Hubbard
Janosh
John Major Jenkins
John Lamb Lash
Ervin Laszlo
Lewellyn Vaugh-Lee, Ph. D
Mag Blackburn Losey, Ph. D
Joanna R. Macy, Ph. D
Karl Maret, M.D.
Corinne McLaughlin
James O'Dea
Christine Page, M.D.
John L. Petersen
Daniel Pinchbeck
Sharron Rose
Peter Russell
Robert K. Sitler
Geoff Stray
Jay Weidner

37 lei

Editura For You
ISBN: 978-973-1701-35-6

În cartea *Misterul anului 2012*, veţi descoperi preziceri uluitoare şi revelaţii făcute de gânditori de prim rang, printre care:

– John Major Jenkins, care ajunge la sursa răspunsurilor – calendarul mayaş originar şi înţelepciunea perenă pe care acesta o conţine.

– Gregg Braden examinează dovada ştiinţifică a modificării câmpului magnetic al Pământului şi modul în care aceasta va afecta tot ce înseamnă viaţă.

– Barbara Max Hubbard şi Peter Russell cercetează ritmul accelerat al evoluţiei noastre – motivul pentru care ne putem, literalmente, transforma într-o nouă specie.

– Ecologista Joanna R. Macy are o viziune asupra „Marii Cotituri" şi cum putem lua parte la această trecere spre o cultură care să susţină viaţa.

– Daniel Pinchbeck investighează modificarea de conştiinţă – absolut necesară pentru ca omenirea să supravieţuiască după anul 2012.

Ce ne aşteaptă, oare, în 2012? Dar, chiar ne aşteaptă ceva? Fie că sunteţi sceptic, adept convins al acestor idei, sau doar o persoană curioasă, cartea *Misterul anului 2012* oferă o explorare cuprinzătoare şi incitantă a posibilităţilor legate de acest punct de cotitură în istoria omenirii, care se apropie cu repeziciune.

MISTERUL ANULUI 2012

preziceri, profeții și posibilități

©Compilation copyright 2007 by Sounds True
care are toate drepturile; nicio parte din această carte nu poate
fi folosită sau reprodusă în vreun fel,
fără permisiunea scrisă, dată de autor şi editură
Titlul original *The Mystery of 2012, Predictions, Prophecies & Possibilities*

Tehnoredactare Felicia Drăguşin
Coperta PDG Advertising
Ideea pentru copertă, Julia Kretsch

Copyright © 2008, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MISTERUL ANULUI 2012 : preziceri, profeţii şi posibilităţi
Bucureşti : For You, 2008

ISBN 978-973-1701-40-0
133.529

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0744352963; 0724212690;
e-mail monica.visan@b.astral.ro; edituraforyou@b.astral.ro
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-1701-40-0

MISTERUL ANULUI 2012

preziceri, profeții şi posibilități

Traducere
Daria Vasilescu
Laura Cristiana
Monica Vișan
Mihaela Ivănuș

Editura For You

Introducere

Tami Simon

Prima oară când am auzit de misterul anului 2012 a fost pe la mijlocul anilor '80, când i-am luat un interviu expertului în calendarul mayaş, Jose Argüelles, pentru postul de radio Boulder County. Tema seriei de douăsprezece părţi a fost „Modificarea Pământului", iar subiectul său a fost Convergenţa Armonică din data de 16-17 august 1987. Potrivit lui Jose, această convergenţă a marcat intrarea Planetei Pământ în perioada de douăzeci şi cinci de ani, care ne va aduce, în anul 2012, la încheierea Marelui Ciclu din Calendarul Mayaş. Jose a descris anul 2012 ca pe o perioadă de uriaşă schimbare în evoluţie, ce va afecta întreaga planetă - o perioadă pe care el a numit-o „sincronizarea galactică", în care planeta Pământ va trece printr-o modificare de proporţii astronomice, care o va face să se alinieze cu puternice forţe ale schimbării.

Sunt o fire pragmatică şi nu m-am lăsat imediat convinsă. Însă trebuie să recunosc că eram foarte curioasă. Într-un fel, mă simţeam însufleţită de posibilităţile pe care le descria el - şi aveam o mulţime de întrebări. Oare, toţi experţii în calendarul mayaş erau de aceeaşi părere în ceea ce priveşte data de sfârşit, 2012, şi semnificaţia pe care o avea? Calendarul mayaş se dovedise a fi, şi în trecut, o metodă profetică sigură? Ce însemna „o uriaşă schimbare în evoluţie", cum va fi ea simţită şi cum va arăta ea în anul 2012? Era, într-adevăr, Pământul într-o relaţie cu forţe nevăzute - forţe superioare, care aveau un interes în ceea ce privea viitorul nostru? Şi, probabil cea mai importantă întrebare: era posibil ca o lume atât de împovărată de conflicte şi lăcomie să treacă printr-o modificare atât de semnificativă şi de pozitivă, într-o perioadă atât de scurtă de timp?

Nu am primit răspunsuri la toate aceste întrebări şi, ce e drept, nici nu le-am căutat foarte mult. Pentru mine, lucrarea de transformare clipă-de-clipă părea mult mai captivantă, decât teoretizarea a ceea ce se putea întâmpla, sau nu, în viitor - şi mi-am concentrat din nou atenţia spre practica spirituală, spre munca mea şi spre lucrurile urgente din viaţă. Dar, de-a lungul anilor, întrebările despre anul 2012 au început să-mi atragă din nou atenţia - într-un mod din ce în ce mai insistent. În fiecare an, întâlnesc tot mai mulţi practicieni spirituali extrem de inteligenţi şi serioşi, care au văzut - prin clarvedere lăuntrică directă - că planetei i se oferă o şansă de a evolua în timpul acestei deschideri, care este anul 2012. Ei sunt de părere că 2012 oferă o „poartă a posibilităţilor", o ocazie de trezire, care necesită atenţia noastră imediată.

Mai mult decât atât, un număr tot mai mare de scriitori şi gânditori vizionari, din diverse domenii - viitorologi, oameni de ştiinţă, artişti, eco-filozofi şi sociologi - scriu despre 2012 şi despre deceniul care urmează, că va fi o perioadă de schimbări planetare nemaiîntâlnite şi accelerate. În cele din urmă, 2012 nu mai reprezintă un moment dintr-o perioadă îndelungată din viitor; el se află chiar după colţ. Dacă a existat vreodată un moment pentru a investiga posibilităţile lui 2012 şi pentru a ne pregăti pentru şansele pe care ni le aduce, acel moment este, în mod evident, acum.

Aşadar, oricât de mult aş vrea să nu formulez teorii despre viitorul necunoscut şi imposibil de aflat, misterul lui 2012 pare a fi un fenomen care bate la uşă şi cere atenţie şi gândire limpede. Răspunzând la această chemare, compania *Sounds True** a adunat această colecţie de eseuri, care analizează misterul anului 2012, dintr-o gamă largă de perspective. Obiectivul nostru a fost cel de a crea „un manual de texte de investigaţii" - o carte creată să ajute o persoană cu mintea deschisă să exploreze misterul anului 2012, într-un mod eficient, amănunţit şi analizat din diverse puncte de vedere.

În ceea ce mă priveşte, continui să fiu sceptică. Ba chiar am descoperit că mă întrebam dacă nu cumva este un lucru nechibzuit să ne fixăm privirile asupra posibilităţilor lui 2012, ca pe o perioadă de mare transformare colectivă. Asta, deoarece, dacă interpretăm în mod greşit predicţiile despre 2012, ca pe o permisiune de a ne trăi viețile ca nişte spectatori - aşteptând să vină catastrofele, sau ca o rază galactică dintr-un alt sistem solar să ne rezolve toate problemele de pe planetă - atunci promisiunea şi oferta lui 2012 s-au transformat într-o justificare a non-acţiunii. E interesant că acesta este un punct subliniat de către mulți dintre scriitori care au contribuit la această colecţie.

În această carte, 2012 este de cele mai multe ori descris ca un punct al alegerii, o perioadă de posibilitate şi şansă mărite, mai degrabă decât o bombă apocaliptică, menită să explodeze la miezul nopții, pe data de 21 decembrie 2012. Apelul pe care ni-l fac aceşti vizionari, în timp ce investigăm anul 2012, este de a fi extrem de atenți, sensibili şi angrenați, în mod creator, în posibilităţile care apar în jurul nostru.

Acestea fiind spuse, vă încurajez să porniți în călătoria oferită de această antologie, cu o curiozitate puternică. Am descoperit că perspectiva amplă oferită de mulți vizionari axați pe anul 2012 poate avea un efect de extindere a minții. Scrierile lor m-au ajutat să-mi modific propria perspectivă, de la dimensiunea istorică, umană a schimbării, către o perspectivă mai vastă - una plină de dimensiuni energetice, vibraționale şi invizibile, care ne pot infuza eforturile umane, cu o energie ce nu a mai fost accesată până acum.

A ne deschide faţă de posibilităţile anului 2012 înseamnă să ne deschidem spre mister, spre puterile cosmosului, care le întrec pe cele umane. Părerea mea este că aceste puteri ne pot inspira şi susține acțiunile.

---

* SOUNDS TRUE este o companie multimedia, înființată de Tami Simon în 1985, cu scopul de a răspândi înțelepciune spirituală.

În eseul său, autorul Daniel Pinchbeck descrie anul 2012 ca pe un moment pentru „Întoarcerea lui Quetzalcoatl", legendarul şarpe cu pene din America centrală, ce simbolizează întâlnirea dintre şarpe şi pasăre, sau dintre Pământ şi Cer.

Tocmai de o astfel de întâlnire avem nevoie.

Doar cu picioarele ferm înfipte în pământul situaţiei noastre imediate, putem să atingem înţelepciunea şi puterea de dincolo şi să ne aliniem cu ele.

Fie ca această colecţie de eseuri să inspire o asemenea întâlnire în voi înşivă, pe măsură ce trăim împreună misterul lui 2012.

Tami Simon
Editor, *Sounds True*

Punctul de alegere, 2012

Ne dăm întâlnire cu fereastra de emergență

Gregg Braden

Pe măsură ce aud predicțiile despre 2012, mulți oameni se întreabă dacă există și dovezi științifice în acest sens. Gregg Braden explorează posibilitatea ca anul 2012 să aducă o inversare a polilor magnetici ai Pământului – și ce-ar putea însemna o asemenea inversare, pentru cel mai mare număr de oameni care a existat vreodată pe Pământ. În eseul de mai jos, folosind ca punct de plecare incredibilele realizări și predicții ale mayașilor, autorul cercetează ceea ce știm în prezent, căutând dovezi științifice că magnetismul planetei va fi inversat și că petele solare, sau furtunile solare, indică o schimbare ce e pe cale de a se petrece. Braden analizează dovezile fizice, teoria cuantică și tendințele istorice, pentru a estima dacă, în 2012, se va produce o distrugere masivă, sau va apărea o nouă realitate, care ne va da forță. După ce cântărește dovezile, autorul ne spune că alegerea ne aparține.

Deține, oare, străvechiul calendar mayaș, secretul unui eveniment deosebit, care va avea loc în timpul vieții noastre? Dacă da, oare acel eveniment deține cheia viitorului nostru și, posibil, chiar a propriei supraviețuiri? Un număr tot mai mare de dovezi sugerează că răspunsul la aceste întrebări este „Da". Acum trebuie să ne întrebăm: „De ce?"

De ce, cu aproximativ o mie cinci sute de ani în urmă, a apărut brusc o civilizație avansată, cu cel mai sofisticat ceas galactic cunoscut până în timpurile moderne, de ce au clădit membrii ei o

civilizație masivă, preocupată de ciclurile galactice vaste, iar apoi au dispărut? De ce acest calendar al lor, care coincide cu cei cinci mii de ani de istorie umană înregistrată, se încheie la o dată atât de precisă: o dată din timpul vieții noastre? Care e semnificația solstițiului de iarnă, din 21 decembrie 2012?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie să trecem de granițele tradiționale care au separat știința, religia, spiritualitatea și istoria și să unim aceste numeroase surse de cunoaștere, într-o singură înțelepciune nouă. Când facem acest lucru, începe să se întâmple ceva extraordinar.

MISTERUL MAYAȘ

Din punct de vedere istoric și cultural, civilizația mayașă reprezintă o anomalie. Înregistrările arheologice arată că primii mayași au apărut „brusc", în urmă cu aproximativ o mie cinci sute de ani, în regiunile îndepărtate în care se găsesc astăzi Peninsula Yucatan din Mexic, Guatemala și părți din Honduras și Belize. Ceea ce deosebește civilizația mayașă de alte culturi din aceeași perioadă este că mayașii par să fi avut, încă de la început, o tehnologie avansată, în locul unei tehnologii care să evolueze de-a lungul unei mari perioade de timp, așa cum ne-am aștepta să se întâmple. Deși există multe teorii, nimeni nu a elucidat încă așa-numita „enigmă mayașă".

În cercetările sale despre acest mister străvechi, autorul Charles Gallenkamp rezumă ciudățenia prezenței mayașilor, astfel: „Nimeni nu a explicat mulțumitor unde sau când a apărut civilizația mayașă, sau cum a evoluat ea, într-un mediu atât de ostil așezărilor omenești". El descrie pe larg, cât de puține lucruri cunoaștem, în realitate, despre strămoșii noștri îndepărtați, observând că orice a fost ceea ce a dus la „abandonarea bruscă a marilor lor orașe, în timpul secolului al IX-lea d.Ch. – unul dintre cele mai complicate mistere descoperite vreodată – ridică încă multe ipoteze".[1]

Deşi experţii nu sunt de aceeaşi părere cu privire la *motivul* precis pentru care o civilizaţie atât de puternică pare să fi dispărut, nu pot să nu se minuneze cu toţii de ceea ce a lăsat ea în urmă. În orice discuţie despre realizările mayaşilor trebuie să se accepte faptul că ele conţin, fără discuţie, cel mai sofisticat artefact din lume: modul unic de a calcula ciclurile cosmice şi timpul. Înainte de secolul al XX-lea, calendarul mayaş pare să fi fost cea mai sofisticată metodă de calculare a timpului galactic. Chiar şi în prezent, mayaşii moderni urmăresc atât timpul galactic, cât şi timpul local, folosind sistemul despre care experţi precum Michael D. Coe ne spun că „nu au scăpat nici măcar o singură zi, în peste 25 de secole"[2]. Pe lângă urmărirea ciclurilor solare şi lunare, calendarul mayaş vechi de cinci mii de ani se pare că urmăreşte ceva şi mai surprinzător: rara aliniere cerească a sistemului nostru solar, a soarelui şi planetei noastre, cu centrul galaxiei - un eveniment care se va întâmpla din nou, abia peste alte 26.000 de ani.

Explicaţia „cronometrului galactic" mayaş a fost o numărare de 260 de zile, numită *tzolkin*, sau „Calendarul Sacru", care interacţionează cu un alt calendar de 365 de zile, numit „Anul Vag"*. Mayaşii erau de părere că aceste două cicluri de timp progresau ca dinţii a două roţi, care se roteau până în momentul rar, când una dintre zilele Calendarului Sacru se potrivea cu aceeaşi zi din Anul Vag. Acea zi rară şi importantă a marcat sfârşitul unui ciclu de 52 de ani şi a făcut parte din perioada mai mare de timp, numită „Marele Ciclu". Potrivit acestei explicaţii şi tradiţiei preoţilor mayaşi înşişi, înregistrările indică faptul că ultimul Mare Ciclu a început în august 3114 î.Ch. - perioada aproximativă a primelor hieroglife egiptene

* Haab este numit Anul Vag, deoarece nu este chiar atât de exact ca şi alte numărători. El este cu 1/4 dintr-o zi, mai scurt decât anul solar obişnuit. Este format din 18 luni de câte 20 de zile, plus o perioadă de 5 zile, numită Uayeb. n.tr.

– şi se încheie în viitorul apropiat, în anul 2012 d.Ch. Mai precis, ciclul se încheie pe data de 21 decembrie 2012, când soarele nostru se va alinia direct cu ecuatorul galaxiei Calea Lactee.

Oamenii de ştiinţă recunosc că o asemenea aliniere galactică va avea loc şi că acest calendar mayaş marchează evenimentul. Întrebarea pusă cel mai frecvent este, pur şi simplu: *Ce înseamnă ea?* Există oameni care reduc fenomenul la o simplă ciudăţenie interesantă, pe care vom avea norocul să o vedem în timpul vieţii noastre. Alţii sugerează că încheierea Marelui Ciclu marchează convergenţa unor procese cosmice rare, cu implicaţii care se aliniază pe o scală de la îmbucurătoare, la alarmante.

Dr. Jose Argüelles, un expert în cosmologia mayaşă, sugerează că primii ani ai noului mileniu fac parte dintr-un sub-ciclu, care a început în 1992, marcând apariţia a ceea ce el numeşte „tehnologiile non-materialiste, armonice în plan ecologic ... pentru a saluta noua societate descentralizată, eliberată de dominaţia şi controlul mass-media."[3].

Folosind aceleaşi informaţii, alţii avertizează că sfârşitul calendarului mayaş coincide cu evenimente cereşti care pot avea consecinţe profunde şi chiar periculoase, pentru viaţa de pe Pământ, aşa cum o cunoaştem în prezent. De exemplu, o revistă electronică din India a publicat un articol, în ediţia din 1 martie 2005, în care descria rezultatele modelului făcut de computerul din Hyderabad, pentru ca modificarea polilor să coincidă cu data de sfârşit a calendarului. Titlul înfricoşător anunţa în felul următor: „Modelele făcute pe computer prezic o inversare a polilor magnetici ai Pământului, iar soarele poate pune capăt civilizaţiei umane, în 2012". În articol era descris cel mai cumplit scenariu a ceea ce ar putea să însemne o lume lipsită de câmp magnetic.[4]

Deşi există multe idei referitore la ceea ce ne putem aştepta, pe măsură ce ne apropiem de data de sfârşit a calendarului mayaş, majoritatea oamenilor consideră că se va întâmpla *ceva* – întreba-

rea este: *Ce anume? Ce încercau să ne spună astronomii mayaşi, despre data pe care niciunul dintre ei nu avea să o trăiască în timpul vieţii?* Întrucât 2012 se află la doar câţiva ani distanţă, şi se întâmplă să coincidă cu schimbările fără precedent ce au loc în sistemul nostru solar, un număr tot mai mare de oameni de ştiinţă sugerează că e în avantajul nostru să înţelegem ce încercau să ne spună astronomii mayaşi. Probabil că cel mai bun mod de a descoperi ceea ce *nu cunoaştem* este să aruncăm o privire asupra a ceea ce *cunoaştem* deja.

SĂ FIE MAGNETISMUL PĂMÂNTULUI, UN LUCRU SIGUR?

Atunci când ne gândim la lucrurile care sunt sigure în viaţă, avem tendinţa să includem printre aceste certitudini şi câmpurile magnetice ale planetei noastre. Din câte ne putem aminti, toţi cei care ne aflăm acum în viaţă, de fiecare dată când am privit la vârful acului unei busole, acesta a indicat mereu aceeaşi direcţie - şi anume „sus", când era vorba de polul magnetic nordic al Pământului. Şi chiar dacă avem tendinţa de a crede că polii nord şi sud ai Pământului reprezintă un lucru sigur, realitatea e că magnetismul planetei noastre nu este câtuşi de puţin o certitudine.

De exemplu, ştim că, din când în când, se întâmplă câte un lucru absolut uimitor, aproape incredibil. Din motive care încă nu sunt pe deplin înţelese, cunoscuţii poli nord şi sud îşi schimbă locurile - câmpul magnetic al Pământului trece printr-o modificare magnetică completă. Deşi, în istoria civilizaţiilor, inversiunile polare sunt rare, datele geologice arată că acestea se întâmplă în mod regulat. Inversările magnetice au avut loc deja de o sută şaptezeci şi unu de ori în ultimele şaptezeci şi şase de milioane de ani, iar cel puţin paisprezece dintre acele inversiuni s-au petrecut doar în ultimii patru milioane de ani şi jumătate.[5]

Şi chiar dacă sunt, în mod cert, ciclice, inversările par să varieze cu timpul, făcând ca momentul următoarei inversări să fie o

incertitudine. Însă, există simptome care preced modificările magnetice, cum ar fi schimbările bruşte ale climei şi slăbirea rapidă a câmpului magnetic al planetei - iar ambele au loc chiar acum. Tocmai apariţia acestor simptome în prezent - şi faptul că „ne-a expirat termenul", în ceea ce priveşte producerea unei inversări polare - i-a făcut pe tot mai mulţi oameni de ştiinţă să sugereze că ne aflăm în fazele incipiente ale unei astfel de inversări.

În iulie 2004, ziarul *New York Times* a luat posibilitatea inversării magnetice a Pământului suficient de în serios, pentru a-i dedica o întreagă parte din secţiunea sa ştiinţifică, în care a descris ce înseamnă mai precis o astfel de inversare, cât şi posibilele sale implicaţii. În articol se susţinea că: „Prăbuşirea câmpului magnetic al Pământului, care protejează planeta şi-i călăuzeşte pe mulţi dintre locuitorii ei, pare să fi început cu cel puţin o sută cincizeci de ani în urmă".[6] Nu încape îndoială, cel puţin pentru unii oameni de ştiinţă, că inversarea a început deja.

Măsurătorile geologice arată că, de fapt, intensitatea magnetică a Pământului a scăzut în mod constant, dintr-un vârf pe care l-a avut acum două mii de ani, până a ajuns în prezent cu 38% mai jos decât era la acea vreme. Măsurătorile făcute încă de la mijlocul anilor 1800 susţin şi ele această scădere magnetică, arătând că magnetismul planetar a pierdut şapte procente din forţa sa, doar în ultimii o sută de ani.[7] Chiar dacă simptomele unei inversări a polilor sunt prezente, este posibil să nu fie recunoscute cu uşurinţă, din mai multe motive, cum ar fi presupunerea că inversarea câmpurilor magnetice ale Pământului are loc ca un proces lung şi lent, care se produce într-un ritm constant.

Noile interpretări ale dovezilor sugerează, într-un mod convingător, că se poate întâmpla şi altceva. Este posibil ca, pe cât se câmpul slăbeşte mai mult, pe atât o face mai repede. Dacă aşa stau lucrurile, este posibil ca inversările din trecut să se fi produs mult mai repede decât credem noi de fapt. De exemplu, în îndepărtatele

regiuni ale Siberiei, mamuții, despre care se crede că au fost prinşi într-o inversare a polilor din timpul ultimei era glaciare, au fost găsiți înghețați, având încă în gură resturile de mâncare de la ultima masă - dovadă că schimbarea climatică bruscă, ce însoţeşte o asemenea modificare, se poate întâmpla foarte rapid!

În 1993, *Science News* a publicat un studiu în care se descria cum „sarcina de a descoperi o dovadă exactă a unei inversări pare a fi şi mai dificilă, din cauza faptului că acest câmp magnetic slăbeşte considerabil, în momentul în care îşi schimbă direcția", exact aşa cum se întâmplă în prezent.[8] Întrebarea rămâne: mai precis, cât de slab devine câmpul înaintea unei inversări? Deşi răspunsul la această întrebare nu e clar, ştim că astfel de evenimente uriaşe nu se întâmplă pe Pământ, doar de dragul de a se întâmpla. Ele par să fie legate de evenimentele prin care trec şi vecinii noştri cereşti şi, posibil, întreaga galaxie.

SOARELE NOSTRU: LINIŞTEA DE DINAINTEA MARII FURTUNI

Încă de când s-au putut observa cerurile - datorită primelor telescoape ale lui Galileo- astronomii europeni au ştiut că soarele nostru trece prin cicluri regulate de furtuni magnetice intense - pete solare - urmate de perioade predictibile de linişte. Aceste cicluri au fost observate cu regularitate, încă din 1610. De când au început măsurătorile, au avut loc douăzeci şi trei de cicluri de pete solare, aflate cam la unsprezece ani distanță, ultimul începând în luna mai 1996. Momentul exact în care urmează să se încheie recentul ciclu a fost un mister - dar asta doar până în primăvara anului 2006, când NASA a anunțat evenimentul pe care îl aşteptau astronomii. Pe data de 10 mai a acelui an, petele solare şi flăcările solare s-au oprit dintr-o dată, iar Soarele „s-a liniştit", semnalând sfârşitul actualului ciclu de pete solare. Linişteа, însă, e înşelătoare.

Sfârşitul unui ciclu este indiciul că începe un nou ciclu - şi noi furtuni. Ceea ce face ca noul ciclu să fie atât de diferit este faptul că puterea petelor solare, observate din 1986 până în 1996, sugerează că următorul ciclu va fi unul dintre cele mai intense cicluri înregistrate vreodată. „Următorul ciclu de pete solare va fi cu 30-50% mai puternic decât cel precedent", spune Mausumi Dikpati, de la Centrul Naţional pentru Cercetări Atmosferice, din Boulder, Colorado.

David Hathaway, de la Centrul Naţional de Ştiinţă şi Tehnologie Spaţială, este de acord şi sugerează că se aşteaptă ca, în noul ciclu, petele solare create în ciclul anterior să se amplifice şi „să reapară ca nişte pete solare mari". Dacă va fi aşa, furtunile magnetice ale Soarelui le vor depăşi în intensitate doar pe cele din 1958, când aurora boreală a iluminat cerul nopţii, până în Mexic. La acea vreme, însă, nu aveam tehnologia actuală de comunicaţie, cum sunt sateliţii, care pot fi dereglaţi de asemenea furtuni. Chiar dacă intensitatea prezisă a noului ciclu solar ar fi, în mod normal, un motiv de îngrijorare, ea devine şi mai semnificativă, dacă luăm în considerare data la care va avea loc cea mai intensă parte a furtunii - maxima solară. După analizarea ciclului din 1986-1996, Dikpati plasează această maximă solară în 2012, dată care coincide cu calculele mayaşilor pentru alinierea galactică a Soarelui nostru. Întrucât acest fenomen nu s-a mai întâmplat, cu populaţia şi tehnologia pe care le avem în prezent, nimeni nu ştie cu siguranţă ce efecte ar putea avea aceste furtuni solare, asupra viitorului nostru.

CE ÎNSEAMNĂ TOATE ASTEA?

Ştim că Soarele trece printr-o modificare magnetică, iar Pământul pare să se afle în fazele incipiente ale unei inversări a polilor. Ce legătură au aceste evenimente cereşti, cu calendarul mayaş? Ce înseamnă toate astea? Există nenumărate întrebări foarte pertinente, care sunt importante, deoarece singurul lucru pe care îl ştim cu siguranţă este acela că tot ce înseamnă viaţă este puternic

influențat de schimbările magnetice. Există şi nenumărate studii în literatura de specialitate, care descriu cum multe specii de animale - de la balene, delfini, la păsări colibri şi antilope - depind de „autostrăzile" magnetice ale Pământului, pentru a naviga şi a-şi găsi locurile de hrănire şi de împerechere. Chiar dacă noi nu folosim aceste „autostrăzi" în acelaşi fel, se pare că nici oamenii nu fac excepție.

În 1993, o echipă internațională care studia *magnetorecepția* - capacitatea creierelor noastre de a detecta schimbările magnetice ale Pământului - au anunțat o descoperire care a făcut ca 2012, ciclurile mayaşe şi câmpurile magnetice ale Pământului să fie chiar şi mai semnificative decât se credea anterior. Această echipă a publicat descoperiri remarcabile, care arătau că creierul uman conține „milioane de particule magnetice minuscule"[9]. Aceste particule ne conectează - exact cum o fac în cazul celorlalte animale - la câmpul magnetic al Pământului, într-un mod profund, direct şi intens. Iar o asemenea legătură are implicații serioase. Dacă aceste câmpuri magnetice ale Pământului se schimbă în cadrul de timp oferit de anul 2012, înseamnă că şi noi suntem afectați.

Ştim că, de exemplu, câmpurile magnetice au o influență profundă asupra sistemelor noastre nervoase, a celor imunitare şi a modului în care percepem spațiul, timpul, visele şi chiar realitatea în sine. Şi chiar dacă forța câmpului magnetic al planetei noastre poate fi măsurată ca o interpretare generală, ea variază, local, de la o regiune la alta. Pe la începutul secolului al XX-lea, tiparele magnetice au fost schițate şi publicate de către oamenii de ştiință, sub forma unei hărți, care are marcate curbele de nivel magnetic ale lumii.[10] Harta arată forța liniilor magnetice care acoperă continentele şi arată locurile de pe Pământ, unde oamenii au parte de cele mai puternice - şi cele mai slabe - efecte ale câmpurilor magnetice. Pentru a înțelege de ce este acest lucru important pentru ciclul 2012, nu trebuie să privim mai departe de însăşi conştiința noastră.

Deşi sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre conştiinţă, există unul de care suntem siguri: materialul din care e creată conştiinţa este energie, iar acea energie cuprinde electricitate şi magnetism. Chiar dacă natura electromagnetică a conştiinţei este în curs de a fi explorată, pare totuşi că magnetismul Pământului joacă un rol în modul în care acceptăm noile idei şi schimbările din viaţa noastră. Dacă ne gândim că aceste câmpuri magnetice sunt o formă de „liant" energetic, putem folosi această metaforă ca pe o posibilă explicaţie a motivului pentru care unele părţi ale lumii - şi propria noastră ţară - acceptă mai greu schimbarea, în timp ce alte locuri par să accepte imediat şansa de a încerca ceva nou.

Modelul nostru de „liant magnetic" sugerează că locurile cu câmpuri magnetice mai puternice (mai mult liant) sunt mult mai profund întărite de tradiţie, de credinţele şi ideile existente. În locurile unde câmpurile sunt mai slabe, este adevărat exact contrariul. În aceste locuri, oamenii par a fi forţaţi să creeze schimbări. Deşi zonele de mică intensitate magnetică pot fi potrivite pentru apariţia a ceva nou, modul în care este exprimată acea schimbare depinde de cei care trăiesc acolo. Cunoscând aceste aspecte, o scurtă analizare a hărţii magnetice globale ne poate ajuta să înţelegem atât locurile care par a fi prinse într-un conflict permanent, cât şi de ce noul şi schimbarea par să apară brusc într-o anumită regiune, înainte de a se răspândi spre altele. Imediat, vedem că una dintre legături este atât de evidentă încât aproape că ne sare în ochi.

Locurile din lumea noastră cu cea mai mică intensitate magnetică - cum ar fi curba de nivel zero (gauss magnetic zero) care trece direct pe sub Canalul Suez şi Israel - sunt exact locurile unde vedem cele mai mari ocazii pentru schimbare. Uneori, schimbarea vine ca o tranziţie uşoară de la o idee sau alta. Alteori, vine ca o luptă. În exemplul cu Orientul Mijlociu, vedem lupta care poate rezulta din încercarea de conservare a tradiţiei străvechi, într-un loc care obligă la schimbare. Câmpul magnetic slab nu înseamnă că

schimbarea trebuie să ia forma unui conflict; pur şi simplu, ea oferă condiţiile pentru o abordare diferită a lucrurilor. Din nou, modul în care se exprimă schimbarea la care invită câmpurile slabe, depinde de cei ce locuiesc în acele zone.

O curbă de nivel magnetic zero, similară există şi paralel cu Coasta de Vest a Americii. Nu e surprinzător faptul că această parte a lumii este cunoscută şi ca un „focar" de schimbare, deşi aceasta e exprimată altfel decât în Orientul Mijlociu. Întinzându-se din sudul Californiei, până în nordul statului Washington, această zonă de forţă magnetică redusă este privită, de cele mai multe ori, ca un tărâm al noii gândiri şi al noului în general - iar, odată cu acesta, găsim idei de primă importanţă în ştiinţă, tehnologie, modă, muzică şi artă.

La celălalt capăt al spectrului, există zone cu un magnetism extrem de ridicat, unde, din punct de vedere istoric, schimbarea se produce încet, pe parcursul timpului - şi, de cele mai multe ori, în urma unei lupte. Spre exemplu, în Rusia centrală, valorile de nivel sunt unele dintre cele mai ridicate din lume, care ajung să depăşească 150 de unităţi gauss. Experienţa recentă a Rusiei, unde reorganizarea politică a coincis cu sfârşitul Războiului Rece, este un bun exemplu pentru modul în care regiunile cu câmpuri magnetice ridicate au tendinţa să se agaţe de tradiţie şi să accepte schimbarea încet, de-a lungul unei perioade lungi de timp. Totuşi, acest lucru ne arată şi că, de îndată ce schimbarea se produce în aceste zone, ea se face cunoscută într-un mod care nu poate fi trecut cu vederea.

Chiar şi fără astfel de dovezi, în mod intuitiv ştim că suntem afectaţi de forţele magnetice planetare. Orice poliţist sau medic va recunoaşte comportamentul agitat - şi, uneori, bizar - pe care îl au oamenii în timpul zilelor cu lună plină. Atunci când forţa magnetică se schimbă brusc, ea schimbă şi modul în care ne simţim - iar această schimbare poate fi derutantă, dacă nu înţelegem de ce se întâmplă.

Cu toate acestea, pentru cei care înţeleg motivul, astfel de momente pot reprezenta un dar important - şansa de a renunţa la

tiparele de credinţă care au produs suferinţa din viaţa lor, durerea din familie şi boala din trup - şi de a accepta credinţe noi şi pozitive. Artiştii şi muzicienii cunosc acest lucru şi adeseori anticipează ciclurile de lună plină, ştiind că sunt perioade de mare creativitate. Aceste exemple despre legătura dintre conştiinţă şi magnetism oferă informaţii importante, în ceea ce priveşte modul în care ne pot influenţa schimbările viitoare ale forţei magnetice, aşa cum unii se aşteaptă să se întâmple, în timpul ciclului 2012.

RESCRIEREA CODULUI REALITĂŢII

Este posibil ca, prin modificarea părerii pe care o avem despre ce anume înseamnă schimbare în viaţa noastră, să putem transforma modul în care abordăm aumite experienţe, cum ar fi predicţiile înfricoşătoare legate de 2012? Deşi există câteva descoperiri noi, care ne arată cum conştiinţa ne influenţează, în mod direct, lumea, în general, ele sunt variaţii ale experimentului care a avut loc cu un secol în urmă, menit să descopere în ce măsură realitatea noastră este influenţată de credinţele pe care le avem.

În 1909, Geoffrey Ingram Taylor, un fizician britanic, a inventat celebrul Experiment cu două fante şi a iniţiat o revoluţie în modul în care ne privim pe noi înşine, în relaţie cu universul. Principalul factor al acestui experiment a fost că simpla prezenţă a unei conştiinţe din încăpere - *oamenii* - influenţa modul în care se comportau particulele cuantice (materialul din care e formată lumea noastră).

Pe data de 26 februarie 1998, experimentul lui Taylor a fost repetat de către oamenii de ştiinţă de la Institutul de Ştiinţă Weizmann, din Israel. Nu numai că au confirmat că lumea noastră e influenţată prin simpla observare, dar au descoperit şi că „pe cât se făceau mai multe observări, pe atât era mai mare influenţa observatorului asupra a ceea ce avea loc cu adevărat".[11] Cu alte cuvinte,

cu cât cei prezenți se concentrau mai mult asupra experimentului, cu atât influențau mai mult rezultatul. Şi aici se află explicația care să ne facă să înțelegem ce ne pot spune, cu adevărat, fizica cuantică şi calendarul mayaş, despre puterea pe care o avem în univers.

Lumea, viețile şi corpurile noastre sunt rezultatul limbajului cuantic al credințelor, judecăților, iubirii şi fricii pe care le avem în ceea ce priveşte acele lucruri. Aceleaşi teorii care descriu că realitatea noastră este influențată de către credințele noastre sugerează că, dacă vrem să ne schimbăm realitatea, trebuie să ne schimbăm modul în care ne privim pe noi înşine. În 1957, fizicianul Hugh Everett al III-lea, de la Universitatea Princeton, a dus aceste idei cu un pas mai departe, creând teoria care descrie *modul în care* concentrarea conştienței noastre creează realitatea.

Într-o lucrare de referință, în care îşi prezenta şi Teoria Lumilor Multiple, Everett a descris simple momente din timp, când devine posibil să facem un „salt" de la o realitate la alta, prin crearea unei punți cuantice între cele două posibilități deja existente.[12] El a numit aceste ocazii „puncte de alegere" şi le-a descris ca momente în care condițiile fac posibilă începerea unei experiențe, iar apoi rezultatele acesteia se schimbă, prin schimbarea concentrării conştienței noastre - credințele noastre.

Din această perspectivă, data limită, 2012, pare să reprezinte un mare punct de alegere cosmic - momentul din sistemul galactic, când toți parametrii se potrivesc, pentru a ne fi mai uşor să alegem un nou mod în care să ne privim pe noi înşine, în relație cu acest univers - şi un nou mod de a fi.

PUNCTUL DE ALEGERE 2012: A ADUCE TOTUL LAOLALTĂ

Acum avem informațiile - dar şi limbajul - care ar putea răspunde la întrebarea noastră referitoare la semnificația lui 21 decembrie, 2012. De la Vedele hinduse, vechi de opt mii de ani şi ca-

lendarul evreiesc, vechi de cinci mii de ani, la profețiile indigene din Asia şi din continentele americane, toate sugerează că ceva cu adevărat important se va întâmpla în timpurile pe care le trăim noi acum. Este important de remarcat că toate aceste profeții nu ne spun nimic despre faptul că însăşi lumea noastră se va sfârşi, în mod obligatoriu, la această dată. Ceea ce spun ele este că, la această dată, lumea - aşa cum am cunoscut-o până acum - va intra într-o perioadă de schimbare. Modul în care reacționăm la această schimbare va hotărî cum o vom experimenta şi cum ne vom trăi viețile, în următoarea perioadă din existența noastră.

Ceea ce deosebeşte profeția mayaşă, de predicțiile generale ale altor tradiții, este că are o dată de sfârşit, care va fi în timpul vieții noastre. Ultimul ciclu al intangibilului calendar mayaş corespunde cu o serie de evenimente tangibile, dintre care unele se întâmplă deja în prezent. Iată ce ştim cu certitudine:

- Sfârşitul Marelui Ciclu Mayaş marchează o aliniere rară a planetei noastre cu sistemul solar şi cu centrul galaxiei - o aliniere care va mai avea loc abia peste alți 26.000 de ani.
- Pe data de 10 martie, 2006, s-a încheiat un ciclu de furtuni solare şi a început un altul. Se prezice că vârful său va fi atins în 2012, cu o intensitate de 30-50% mai mare decât cea a ciclurilor anterioare.
- Oamenii de ştiință sunt de aceeaşi părere în privința câmpurilor magnetice ale Pământului, care se slăbesc cu repeziciune, iar unii bănuiesc că ne aflăm în stadiul incipient al unei inversări a polilor.
- Corelațiile dintre câmpurile magnetice ale Pământului şi experiența umană sugerează că e mai uşor pentru noi să acceptăm schimbarea şi să ne adaptăm la noi idei, în locurile cu câmpuri de magnetism redus.

- Validarea recentă a principiilor cuantice arată că modul în care ne percepem lumea – ceea ce credem despre experiența noastră, ne influențează puternic realitatea fizică.

Cunoscând aceste aspecte, solstițiul din 21 decembrie 2012 devine o mare deschidere cosmică. Şansa pentru noi este să beneficiem de pe urma experiențelor individuale şi colective, din ultimii cinci mii de ani de istorie, în timp ce renunțăm la credințele distructive care au creat boală şi ne-au limitat durata de viață, au condus la conflictele care ne-au separat, au motivat marile războaie din istorie şi au distrus părți din lumea noastră. Această posibilitate există doar atunci când toți parametri de care avem nevoie pentru o astfel de schimbare converg spre o singură deschidere de timp. Data ultimă, 2012, pare a fi un astfel de moment.

Dacă (1) prezența câmpurilor cu magnetism redus ne instruieşte să ne adaptăm la schimbare şi să acceptăm noi experiențe, (2) pierderea scutului magnetic al Pământului permite influența directă a câmpurilor de înaltă energie, care, în mod normal, nu pot aduce schimbarea şi (3) ambele se întâmplă în perioada de timp de 26.000 de ani a alinierii galactice, este ca şi cum cosmosul a conspirat să reverse asupra noastră, forța pe care Jose Argüelles o numeşte „raza de sincronizare" galactică. Ce ocazie rară şi bizară! Modul în care primim această şansă constituie alegerea pe care o facem în prezent.

În 2005, *Scientific American* a publicat o ediție specială, intitulată *O răscruce pentru planeta Pământ*, în care era identificat un număr de scenarii care, dacă rămân neanalizate, au puterea de a pune capăt vieții de pe Pământ, aşa cum am ajuns să o cunoaştem în prezent. Ideea prezentată era că, pe lângă faptul că toate scenariile erau catastrofale, toate se întâmplă în prezent. Este limpede că alegerile pe care le-am făcut – războiul, epuizarea de resurse, genocidul, abuzul de tehnologie şi tehnologia bazată pe combustibili fosili – nu pot fi susținute timp de încă un mileniu. Pentru a schimba

modul în care trăim, trebuie să ne schimbăm modul în care gândim. O asemenea schimbare poate veni doar dintr-o înțelegere puternică şi holistică, a cine suntem noi în univers. Dintre multele lucruri pe care le reprezintă anul 2012, este posibil ca el să ofere o deschidere unică spre exact o astfel de şansă.

Oare ne îndreptăm spre o perioadă de catastrofă, spre o mie de ani de pace - sau spre ambele? Nimeni nu ştie cu siguranță. Chiar dacă ciclurile solare şi inversările magnetice sunt foarte reale şi au avut loc, cu siguranță, în trecutul nostru, nu s-au întâmplat niciodată, cât timp pe planetă trăiau şase miliarde şi jumătate de oameni - şi, fireşte, nu cât majoritatea acelor oameni erau dependenți de tehnologia rețelelor energetice, de comunicație, computere şi sateliți de poziționare globală. Aşa cum incertitudinea însoțeşte orice naştere, pur şi simplu nu ştim ce semnificație poate avea naşterea noastră, în cadrul unei experiențe atât de uriaşe, pentru viața, tehnologia, emoțiile şi corpurile noastre.

Cu toate acestea, ştim că oamenii din vechime au trecut prin cicluri similare - deşi mai puțin intense - unele care este posibil să fi avut loc chiar acum zece mii de ani. În timp ce tradițiile biblice şi orale sugerează că o asemenea perioadă nu este una obişnuită, faptul că oamenii au supraviețuit şi au înregistrat acele cicluri ne spune că asemenea evenimente pot fi depăşite.[13] Noile descoperiri care fac legătura între fizica gândirii şi realitate ne spun şi ele că, ceea ce simțim în privința experienței noastră are un efect direct asupra a *ceea ce* experimentăm de fapt. În ceea ce priveşte întâlnirea noastră cu anul 2012, se sugerează că, dacă trăim o viață în care ne concentrăm asupra tuturor lucrurilor negative care se pot întâmpla, vom pierde experiențele fericite - cele care chiar e posibil să împiedice ca ceea ce este rău, să se întâmple.

În prezent, când îi întrebăm pe urmaşii mayaşilor ce li s-a întâmplat strămoşilor lor, ne spun povestea generației de păstrători ai timpului care, într-o zi, şi-au părăsit templele, observatoarele şi

piramidele, au intrat în jungle şi au „dispărut", pur şi simplu, întorcându-se în locul de unde au venit. Indiferent de semnificaţia pe care ar putea-o avea povestea lor pentru noi, este limpede că oricine au fost, la început, aceşti mayaşi, la vremea aceea ei ştiau ceva ce noi abia începem să înţelegem, în vremurile noastre. Mesajul este că secretul lor era mai mult decât o reprezentare precisă a timpului, pe o dală de piatră. Unica parte din înţelepciunea lor, pe care nu au putut-o transmite prin mesajul hieroglific, este exact partea care dă un înţeles sfârşitului acestui ciclu. Aceasta suntem chiar noi înşine şi ideea dacă putem accepta faptul că suntem o familie în această lume - foarte posibil, o parte dintr-o familie mai mare din cosmos - dar şi că perioada de „gestaţie", despre care Jose Argüelles spune că reprezintă experienţa noastră în cadrul istoriei, s-a încheiat.

Din această perspectivă, solstiţiul din 21 decembrie 2012 devine o deschidere importantă pentru ridicarea noastră colectivă, spre potenţialul nostru cel mai înalt. Un astfel de moment este atât de rar, încât ne pregătim pentru el de peste cinci mii de ani şi vor mai trece încă douăzeci şi şase de mii de ani, înainte ca aceeaşi şansă să apară din nou. Pe măsură ce sursa noastră de lumină - soarele nostru - se aliniază perfect cu centrul galaxiei, suntem pregătiţi să primim cel mai mare dar dintre toate: darul adevăratului nostru Sine? Scena este pregătită, alegerea ne aparţine, cosmosul ne aşteaptă. Oare, avem înţelepciunea să unim ştiinţa, istoria, tradiţia şi credinţa, cu miracolul care ne aşteaptă în ziua de 21 decembrie, 2012?

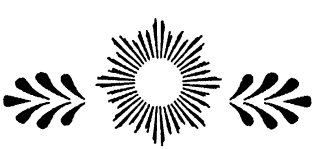

O SINGULARITATE ÎN TIMP

Peter Russell

Pe măsură ce discuțiile despre 2012 se răspândesc tot mai mult, apar întrebări de genul: cum se accelerează evoluția? Se nasc teorii că timpul se accelerează – cum e posibil așa ceva? Este posibil ca starea noastră de a fi și planeta să se schimbe cu adevărat, pe atât de repede pe cât sugerează unele dintre teoriile despre anul 2012? În cele ce urmează, Peter Russell, renumitul autor al cărții De la știință, la Dumnezeu, *răspunde la aceste întrebări și explică ceea ce prevede el că se va întâmpla în următorii ani și în anul 2012. El aplică teoriile evoluției și schimbării timpului, pentru a explica ce se va întâmpla cu tehnologia, planeta și viețile noastre, în perioada următorilor zece ani și după aceea.*

Ritmul vieții se accelerează mereu. Descoperirile tehnologice se răspândesc în rândul societății, în câțiva ani, mai degrabă decât în secole. Calculele care, în trecut, ar fi fost făcute în zeci de ani, acum sunt făcute în câteva minute. Comunicarea care era făcută în luni de zile, acum are loc în doar câteva secunde. Aproape în fiecare domeniu al vieții, schimbarea se produce tot mai rapid.

Însă, această accelerare nu este limitată la timpurile moderne. Deși arhitectura și agricultura medievale, de exemplu, au variat foarte puțin de-a lungul unei perioade de o sută de ani, schimbările s-au petrecut mult mai repede decât în vremurile preistorice, când uneltele au rămas neschimbate, timp de mii de ani.

Această accelerare nu este limitată la omenire, ci e un tipar care există încă de la începutul vieții pe Pământ. Primele forme de viață simple au evoluat acum circa patru miliarde de ani. Viața mul-

ticelulară a apărut acum aproximativ un miliard de ani; vertebratele cu sisteme nervoase centrale - acum câteva sute de milioane de ani. Mamiferele au apărut cu zeci de milioane de ani în urmă. Primii humanoizi s-au ridicat în picioare pe această planetă, acum două milioane de ani; Homo sapiens - cu câteva sute de mii de ani în urmă. Limbajul şi folosirea uneltelor au apărut cu câteva zeci de mii de ani în urmă. Civilizaţia, trecerea la oraşe mici şi mari, a început cu câteva mii de ani în urmă. Revoluţia Industrială a început acum trei secole. În sfârşit, revoluţia modurilor de informare este veche de doar câteva zeci de ani. Fiecare pas succesiv are loc mai devreme decât cel dinainte.

DE CE SE ACCELEREAZĂ EVOLUŢIA?

Motivul acestei accelerări este că fiecare nouă dezvoltare se sprijină pe umerii, ca să spunem aşa, a ceea ce a fost înainte. Un bun exemplu este apariţia reproducerii sexuate, cu un miliard şi jumătate de ani în urmă. Până la acea vreme, celulele se reproduceau prin diviziune, fiecare dintre noile „surori" fiind clona exactă a originalului. Odată cu reproducerea sexuată, două celule se uneau, împărţeau din informaţia lor genetică şi produceau vlăstare care conţineau o combinaţie a genelor lor. Nu a fost nevoie de multe generaţii, pentru ca să apară o anumită diferenţă genetică. Diferenţele se produceau acum în fiecare generaţie, accelerând evoluţia de o mie de ori.

Un exemplu mai recent este tranziţia de la Era Industrială, la Era Informaţiei. Când a trebuit să producem computere, nu a mai fost nevoie să reinventăm fabricile, sau sistemele globale de distribuţie, întrucât toate fuseseră dobândite deja. A trebuit doar să le aplicăm în procesul de producţie a computerelor. Astfel, Revoluţia modurilor de informare s-a instalat mult mai repede.

Acest tipar este aranjat în aşa fel, încât să continue şi în viitor - fiecare nouă fază necesitând o fracţiune din timpul de care a avut

nevoie faza anterioară. În viitor, ne putem aştepta ca acelaşi volum de schimbări, pe care l-am văzut în ultimii douăzeci de ani, să aibă loc în decursul a doar câțiva ani, şi nu a câteva decenii.

Prin urmare, este greu de prezis cum va arăta lumea în zece sau douăzeci de ani. Acum două sute de ani, nimeni nu a prezis că vom avea telefoane sau filme - cu atât mai puțin telefoane mobile sau Internet. Cu doar douăzeci de ani în urmă, foarte puțini dintre noi ştiam ce este World Wide Web-ul, sau cât de mult avea să ne schimbe viețile. La fel, cine ştie ce noi descoperiri sau dezvoltări ne vor transforma viețile, peste zece ani?

ATINGEREA SINGULARITĂȚII

Aşadar, unde duc toate acestea? Unii oameni consideră că ne îndreptăm către ceea ce se numeşte „singularitate". Acesta este termenul dat de matematicieni, punctului în care o ecuație se destramă şi încetează să mai aibă orice înțeles folositor. Regulile se schimbă. Se întâmplă ceva cu totul diferit.

Un exemplu simplu de singularitate are loc atunci când încercăm să împărțim un număr la zero. Dacă împărțim la numere tot mai mici, rezultatele vor fi numere tot mai mari. Dar dacă împărțim un număr la zero, obținem un infinit, care nu reprezintă un număr în sensul consacrat al cuvântului. Ecuația s-a destrămat.

Conceptul că ar putea exista o singularitate şi în dezvoltarea umană a fost sugerat, pentru prima dată, de matematicianul Vernor Vinge şi apoi de către alții, dintre care merită menționat Ray Kurzweil, în cartea sa *Singularity Is Near*[*]. Aceştia afirmă că, dacă puterea operațiilor matematice continuă să se dubleze la fiecare optsprezece luni - aşa cum a făcut-o în ultimii cincizeci de ani - atunci, cândva în anii 2020, vor exista computere care pot egala capacitatea creierului omenesc. Din acel punct, va fi nevoie de încă un mic pas spre un computer ce poate depăşi creierul uman. Astfel, nu va mai

[*] *Singularitatea este aproape*

avea niciun rost să proiectăm alte computere, întrucât maşinile ultra-inteligente vor putea crea computere mai bune, mult mai rapid.

Ce se va întâmpla apoi?, este o întrebare importantă. Unii susţin că oamenii vor fi deveni ceva „învechit", iar maşinile vor fi avangarda evoluţiei. Alţii consideră că va exista o contopire între inteligenţa omului şi cea a maşinilor - o posibilitate fiind descărcarea conţinutului minţilor noastre, în memoria computerelor. Unicul lucru pe care îl putem prezice cu siguranţă este că ceea ce se va întâmpla va reprezenta o ruptură totală faţă de tiparele trecutului. Evoluţia va trece într-un tărâm complet nou.

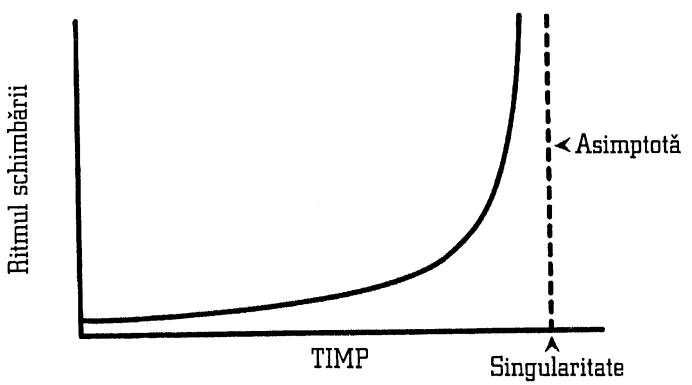

FIGURA 1 : Curbă ascendentă, care se apropie de singularitate.

Dar această tranziţie - oricât de majoră ar fi ea - nu va fi încă o adevărată singularitate, în sens matematic. Evoluţia - fie ea a oamenilor, a maşinilor sau a unei sinteze a celor două elemente - va continua într-un ritm tot mai accelerat. Perioadele de timp vor continua să se micşoreze, de la zeci de ani la doar câţiva ani, de la luni la doar câteva zile. În curând vor ajunge la zero. Apoi, rata schimbării va deveni infinită. Vom atinge o adevărată singularitate matematică.

UNDA TIMPULUI ZERO ŞI 2012

Ideea că omenirea se îndreaptă către un punct de schimbare infinit de rapidă a fost explorată de Terence McKenna, în cartea sa,

The Invisible Landscape[*]. El a dezvoltat o funcție matematică fractală, pe care a numit-o „unda timpului" şi care părea să se potrivească cu ritmul general de intrare a noutății în lume. („Intrarea noutății" este un termen inventat de filozoful Alfred North Whitehead, pentru a descrie noile forme sau dezvoltări care iau naştere.) Această undă a timpului nu este o linie simplă, ci una cu vârfuri ascuțite, cu minime şi maxime, care corespund cu minimele şi maximele ritmului de intrare a noutății, de-a lungul istoriei.

Cea mai semnificativă trăsătură a undei de timp a lui McKenna este aceea că forma sa se repetă, însă la intervale de timp tot mai scurte. Curba arată o creştere a noutății în jurul anului 500 î.Ch., când Lao Tse, Platon, Zoroastru, Buddha şi alții exercitau o mare influență asupra mileniului ce urma. Natura repetitivă a undei de timp a lui McKenna arată că acelaşi tipar are loc la sfârşitul anilor 1960, când totul s-a întâmplat de 64 de ori mai repede. În anul 2010, tiparul se repetă din nou, tot de 64 de ori mai repede, iar în 2012 - tot de 64 de ori mai repede. Perioada de timp este redusă de la luni, la săptămâni şi zile, îndreptându-se foarte rapid către zero - un punct pe care McKenna l-a numit „Unda Timpului Zero".

Însă când va fi, mai exact, acea dată? McKenna a făcut experimente, căutând de-a lungul istoriei un tipar care să se potrivească. În cele din urmă, a ales data de 22 decembrie 2012. La acea vreme, nu ştia că şi calendarul mayaş îşi încheia cei cinci mii o sută douăzeci şi patru de ani, cu o zi mai devreme. McKenna însuşi nu era foarte ataşat de semnificația datei; a mărturisit că ar fi curios ca, în 2012, să vadă că ipotezele sale despre noutatea infinită se vor dovedi a fi, într-adevăr, corecte. Din păcate, a murit în anul 2000.

În ceea ce mă priveşte, nu sunt foarte preocupat de ce se va întâmpla, sau nu se va întâmpla, în realitate, la acea dată precisă de 21 decembrie 2012. Este adevărat că aproape fiecare predicție fă-

[*] *Peisajul invizibil* n.tr.

făcută vreodată, despre o anumită dată, nu s-a adeverit. Sunt mai interesat să aflu unde ne-ar putea duce acest tipar de accelerație și care sunt implicațiile sale - fie că se întâmplă în 2012, sau în orice alt moment.

SCHIMBAREA ARE LIMITE?

Așa cum am explorat în cartea mea din 1992, *The White Hole in Time* (republicată cu titlul *Waking Up in Time*)*, dacă ritmul tot mai accelerat al schimbării continuă, nu vom evolua timp de eoni în viitor. Am putea să ne vedem întreaga evoluție din viitor - cât mai mult progres posibil - comprimată într-o perioadă de timp foarte scurtă. În doar câteva generații - poate chiar în timpul vieții noastre - am putea ajunge la finalul călătoriei noastre de evoluție.

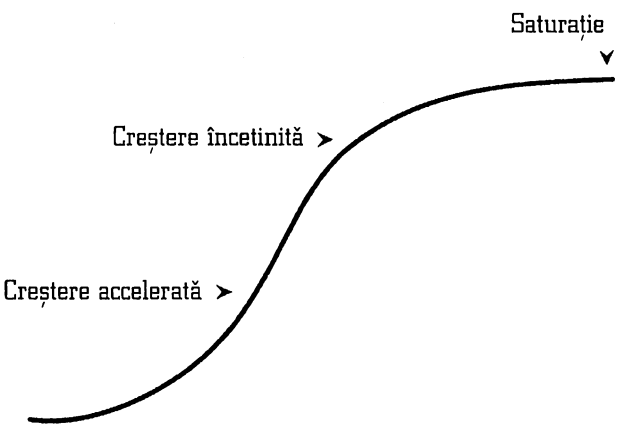

FIGURA 2: Odată ce fiecare creștere atinge un punct de saturație, ritmul său încetinește și se stabilizează.

SATURAȚIE

Adesea, se pledează în favoarea faptului că acest lucru nu se va întâmpla, deoarece ritmul schimbării are și unele limite. Orice

* *Gaura albă din timp, Să te trezești în timp* n.tr.

dezvoltare va atinge, în cele din urmă, un plafon, care nu va avea ca rezultat o curbă tot mai înaltă, ci una care se îndoaie în formă de „S".

Creşterea populaţiei este un exemplu bun. De mii de ani, populaţia umană a crescut din ce în ce mai rapid. Acum o mie de ani, populaţia mondială ajunsese la un număr de circa trei sute zece milioane de oameni. Acest număr s-a dublat în anii 1600. În 1800, se apropia de un miliard, iar perioada în care numărul s-a dublat, s-a redus la o sută cincizeci de ani. Prin 1960, se ajunsese la o cifră de patru miliarde, cu o perioadă de dublare de doar treizeci de ani. De atunci însă, creşterea populaţiei a încetinit; linia a început să se îndoaie în jos. Dacă tendinţele actuale continuă, probabil că populaţia umană se va stabiliza undeva între zece şi douăsprezece miliarde.

Linii similare în formă de „S" pot fi găsite în aproape fiecare domeniu de dezvoltare. De exemplu, producţia de locomotive cu aburi a crescut rapid în timpul primului secol al revoluţiei industriale, apoi s-a redus la mijlocul secolului al XX-lea, când a început să domine tehnologia bazată pe motor diesel cu combustie internă şi pe electricitate. Sau, să ne gândim la creşterea conexiunilor internet de mare viteză, în Statele Unite. Rata noilor conexiuni a crescut rapid în primii ani ai acestui secol, iar în 2005, peste o jumătate din totalul de locuinţe deţinea o conexiune de mare viteză. Acum, întrucât ne aflăm aproape de punctul de saturaţie, rata de creştere a noilor conexiuni a încetinit.

Cu toate acestea, atunci când vorbim despre o accelerare a ratei generale de schimbare, nu vorbim despre orice curbă „S", ci despre rata la care curbele „S" succesive se adună şi se aşează una peste alta. Creşterea populaţiei a avut nevoie de mii de ani pentru a-şi atinge punctul critic. Revoluţia industrială a durat două sute de ani; conexiunile Internet de mare viteză s-au produs în mai puţin de zece ani. Deci, întrebarea nu este dacă o anumită creştere continuă să se dezvolte la nesfârşit, ci dacă există o limită pentru

această ritm de intrare a noutății - oriunde s-ar întâmpla acest lucru, la un moment dat.

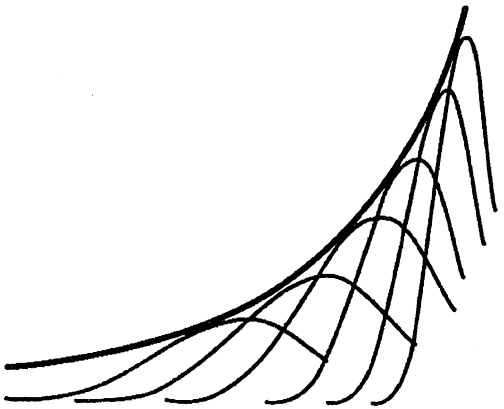

FIGURA 3: Curbe „S" succesive se produc mai repede, așezându-se una peste alta. Așa arată totalul de curbe „S", care continuă să crească.

INTELIGENȚA AFLATĂ ÎN EVOLUȚIE

Unul dintre tiparele recurente, care stau la baza evoluției, este complexitatea tot mai mare a procesării informației. Codul ADN este o bancă de informații, construită în răstimp de eoni. Reproducerea sexuată a reprezentat un progres în evoluția procesării de informație. La fel a fost şi dezvoltarea simțurilor - iar, mai apoi, a sistemului nervos central. Apariția ființelor umane a adus o altă dezvoltare majoră în procesarea informațiilor - limbajul simbolic - permițându-ne să facem schimb de gânduri şi experiențe. De-a lungul anilor, realizările oamenilor în domeniul tehnologiei modurilor de informare - scrierea, tiparul, telefonia, radioul, televiziunea, computerele şi Internetul - ne-au mărit, în mod constant, capacitatea de a aduna, procesa, organiza şi întrebuința informația.

Organizarea şi întrebuințarea informațiilor reprezintă esența inteligenței. De obicei, ne gândim că inteligența aparține, în principal, oamenilor - şi, uneori, altor animale. Însă inteligența, în sensul său cel mai larg, a evoluat de miliarde de ani. Ceea ce se întâmplă în prezent, cu propria revoluție a modurilor de informare, nu

este decât ultima fază a unui proces care a început odată cu naşterea universului.

Aşadar, întrebarea dacă există limite pentru viteza cu care se produce evoluţia nu priveşte limitele oricărei faze particulare de evoluţie; întrebarea este dacă există o limită pentru ritmul de evoluţie a inteligenţei, orice formă ar lua ea. Din câte pot vedea eu, nu există niciuna.

DINCOLO DE ERA INFORMAŢIEI

Dezvoltarea tehnologiilor legate de informaţii, create de om, ne poartă cu repeziciune spre un timp când tot ce înseamnă cunoaştere umană va putea fi accesat pe loc, de orice om de pe planetă, din orice loc. Acesta va fi un creier global, complet funcţional, în care tehnologiile legate de informaţii, precum televiziunea, telefonul şi World Wide Web-ul, vor fi integrate în totalitate. Arhivele audio şi video mondiale vor putea fi accesate la fel de uşor precum sunt accesate, în prezent, textul şi imaginile. Motoarele de căutare vor învăţa din interacţiunile lor cu oamenii, devenind tot mai sofisticate în reacţii. Vom fi legaţi între noi, printr-o minte globală aflată în dezvoltare.

În acel moment, rata de creştere a cunoaşterii umane îşi va atinge propriul maxim. Şi ea va începe să se transforme într-o curbă „S". Însă cunoaşterea nu reprezintă punctul final din evoluţia inteligenţei. Mulţi au indicat o ierarhie a datelor, informaţiilor, cunoaşterii şi înţelepciunii. Informaţiile pot fi definite ca fiind tiparele extrase din datele neprelucrate. Cunoaşterea reprezintă generalizarea informaţiilor la alte situaţii. Înţelepciunea decide cum este folosită acea cunoaştere. Ea presupune discernământ şi evaluare. Oare această decizie este luată spre bine, sau spre rău? Va ajuta, sau va împiedica bunăstarea noastră din viitor?

În prezent, omenirea deţine enorm de multă cunoaştere, dar încă foarte puţină înţelepciune. Fără a ne dezvolta înţelepciunea, este foarte puţin probabil să putem evita catastrofa. După cum a in-

dicat, în mod repetat, inventatorul şi filozoful Buckrninster Fuller, ne aflăm în faţa ultimului examen al evoluţiei. Oare specia umană deţine, tot ce are nevoie pentru a supravieţui? Putem să ne trezim suficient de mult, pentru a ne putea folosi puterile extraordinare, spre binele tuturor şi a multor alte generatii viitoare?

O SPECIE TREAZĂ PE JUMĂTATE

Limbajul simbolic a dus la o altă etapă importantă din înţelegerea umană. Am folosit limbajul nu doar pentru a comunica între noi, dar şi în interiorul propriei minţi - şi anume, gândirea verbală. Cu această capacitate, puteam reflecta asupra propriilor experienţe şi ne puteam planifica viitorul. În plus, puteam reflecta asupra faptului că suntem conştienţi. Am devenit conştienţi de conştiinţa în sine. Am început să ne trezim spre propriile lumi lăuntrice.

În prezent, însă, suntem doar pe jumătate treji, în ceea ce priveşte cine şi ce suntem noi cu adevărat. Conştientizarea propriului sine a adus cu ea un sentiment al „eu-lui" individual, care observă lumea şi ne iniţiază acţiunile. Dar ce anume este acest sine? Existenţa lui pare a fi un lucru evident, însă, după cum au descoperit mulţi oameni, este greu de definit sau de găsit.

Atunci când suntem întrebaţi: *cine eşti?*, majoritatea dintre noi vom răspunde, enumerând diversele lucruri cu care ne identificăm - numele nostru, credinţele, ocupaţia, educaţia, rolurile, genul, poziţia socială, personalitatea, preocupările. Dobândim un simţ al identităţii din ceea ce avem sau facem în lume, din istoria şi circumstanţele vieţii noastre. Însă orice astfel de identitate dobândită este condiţionată şi, deci, mereu vulnerabilă. Ea se află, în mod continuu, la discreţia împrejurărilor şi, în scurt timp, descoperim nevoia de a ne apăra, sau de a ne reafirma fragilul respect de sine. Programarea noastră de bază, creată să ne asigure supravieţuirea fizică, este uzurpată de către supravieţuirea noastră psihologică, ceea ce duce la multe comportamente inutile şi, adeseori, disfuncţionale.

În plus, suntem doar pe jumătate treji, atunci când e vorba despre nevoile noastre mai profunde şi despre cum să le obţinem. Ce mai mulţi dintre noi am vrea să evităm durerea şi suferinţa şi să găsim mai multă pace şi fericire, însă credem că modul în care ne simţim în interior depinde de circumstanţele din exterior. În unele cazuri, acest lucru este adevărat - de exemplu, dacă suferim din cauza faptului că ne este frig sau foame. În lumea modernă, cei mai mulţi dintre noi putem să ne îndeplinim foarte uşor aceste nevoi. De obicei, ajunge să apăsăm pe un buton sau să facem o vizită la magazin. Dar folosim aceeaşi gândire şi în ceea ce priveşte toate celelalte lucruri din viaţă. Credem că dacă am putea obţine suficient din lucrurile sau experienţele „potrivite", am fi, în sfârşit, fericiţi. Aceasta este rădăcina lăcomiei umane, dragostea noastră de bani, nevoia noastră de a controla lucrurile (şi pe alţi oameni) şi reprezintă cauza unei bune părţi din frica şi anxietatea noastră; ne facem griji, întrebându-ne dacă lucrurile vor fi aşa cum credem că ar trebui să fie. Acest mod de gândire stă la baza multor moduri în care ne maltratăm şi, adesea, ne abuzăm casa planetară.

Criza globală cu care ne confruntăm acum este, în esenţa sa, o criză de conştiinţă - o criză născută din faptul că avem puteri tehnologice extraordinare, dar rămânem încă treji doar pe jumătate.

Trebuie să ne trezim şi să conştientizăm cine suntem şi ce vrem cu adevărat.

PROFEŢI AI ÎNŢELEPCIUNII

De-a lungul istoriei omenirii, au existat persoane care păreau a se fi trezit pe deplin. Aceştia sunt cei iluminaţi - misticii, vizionarii, sfinţii, înţelepţii rishi, roshi* şi lamaşii, care, într-un fel sau

* **Roshi** în japoneză, **Laoshi** în chineză, **Rishi** în sanscrită, este un titlu onorific japonez, folosit în budismul Zen, care înseamnă, literalmente, „profesor bătrân", sau „maestru bătrân" şi denotă o persoană care este conducătorul spiritual al unei comunităţi Zen. n.tr.

altul, au descoperit în interiorul lor adevărata natură a conştiinţei. Deşi descoperirile lor au fost exprimate în moduri diferite, în funcţie de perspectiva dominantă asupra vieţii, din vremurile lor, mesajul esenţial rămâne extrem de consecvent. Aldous Huxley a numit acest lucru „filozofia perenă" - înţelepciunea eternă, care a fost redescoperită, iarăşi şi iarăşi, de-a lungul erelor.

Cei iluminaţi au înţeles natura iluzorie a conceptului unui sine individual. Atunci când ne examinăm experienţele cu atenţie, cufundându-ne adânc în natura a ceea ce numim „eu", descoperim că acolo nu există nimic* - adică, niciun *lucru*. Acest sentiment al stării lui „eu" - pe care îl cunoaştem cu toţii atât de bine şi care ne-a însoţit pe parcursul întregii vieţi - este doar sentimentul nostru că existăm. Este conştienţa de sine - atât de familiară şi, totuşi, complet intangibilă. Prin urmare, nu poate fi „cunoscut", în sensul obişnuit al cuvântului. Întrucât nu înţelegem acest lucru, căutăm să-i dăm acestui sentiment de sine o formă, ceva material. Îl îmbrăcăm în diverse veşminte psihologice - toate lucrurile care credem că suntem, sau care am vrea să credem că suntem. Acest lucru este inversul poveştii cu împăratul care nu are haine pe el. Odată cu adevărata conştienţă de sine, persoana descoperă că există multe haine, dar că în ele nu se află niciun împărat.

Cei treziţi înţeleg şi că natura esenţială a minţii - netulburată de griji şi pălăvrăgeli - este o profundă seninătate, bucurie şi iubire. Fără a recunoaşte acest lucru, majoritatea dintre noi aşteptăm ca lumea din jurul nostru să ne ofere pace şi fericire. Dar, în pofida a tot ce încearcă să ne convingă industriile de marketing şi de publicitate, lucrurile şi evenimentele nu aduc fericirea. Dimpotrivă, minţile noastre sunt atât de pline de planuri, intrigi şi griji dacă vom primi sau nu ceea ce credem noi că ne va face fericiţi, încât rareori trăim pacea şi seninătatea pe care le avem în interiorul nostru.

* joc de cuvinte - *nothing* = nimic; *no thing* = niciun lucru. n. tr.

Atunci când ne trezim şi ne conştientizăm adevărata natură, suntem eliberaţi de dependenţa faţă de lumea exterioară, atât în ceea ce priveşte sentimentul de respect de sine, cât şi starea interioară de bine. Devenim liberi să acţionăm cu mai multă inteligenţă şi compasiune, ocupându-ne de nevoile situaţiei date, mai degrabă decât de nevoile ego-ului. Putem accesa înţelepciunea ce zace adânc în noi toţi. Acesta reprezintă următorul pas în evoluţia inteligenţei: trecerea de la acumularea de cunoştinţe, la dezvoltarea înţelepciunii.

ÎNCEPUTUL UNEI ERE A ÎNŢELEPCIUNII

Deoarece fiecare nouă fază de evoluţie a inteligenţei are loc într-o fracţiune de timp a fazei anterioare, putem să ne aşteptăm ca începutul unei Ere a Înţelepciunii să apară în câţiva ani, mai degrabă decât în câteva zeci de ani şi se va aşeza pe umerii Erei Informaţiei. Niciodată până acum nu am putut accesa atât de multă înţelepciune spirituală. Acum un secol, unica tradiţie spirituală disponibilă pentru majoritatea oamenilor era cea care aparţinea propriei culturi. Mai mult, cu rare excepţii, ei nu aveau avantajul de a învăţa de la o fiinţă cu adevărat iluminată În prezent, putem accesa învăţăturile din multe tradiţii şi culturi diferite, putem descoperi adevărurile pe care le au în comun şi putem traduce filozofia perenă, în limba şi termenii vremurilor de acum. Apare ceva complet nou: o singură învăţătură spirituală, care reprezintă o rafinare a tradiţiilor de înţelepciune ale lumii. Aceasta se întrepătrunde şi este răspândită la nivel mondial, prin intermediul a numeroase moduri de informare: cărţi, casete, pagini web, forumuri online şi transmisiuni pe Internet.

În acelaşi timp, un număr tot mai mare de oameni încep să se trezească complet şi să dovedesc a fi învăţători excelenţi. Mulţi dintre ei folosesc Internetul pentru a-şi împărtăşi înţelepciunea şi pentru a-i ajuta şi pe alţii să se trezească. Învăţăturile despre practicile care ajută la trezire se găsesc deja pe Internet şi ar putea deveni

mult mai sofisticate. S-ar putea chiar ca *darshan* - transferul direct de conştiinţă superioară, din învăţătura indiană - să fie transmis prin intermediul Internetului.

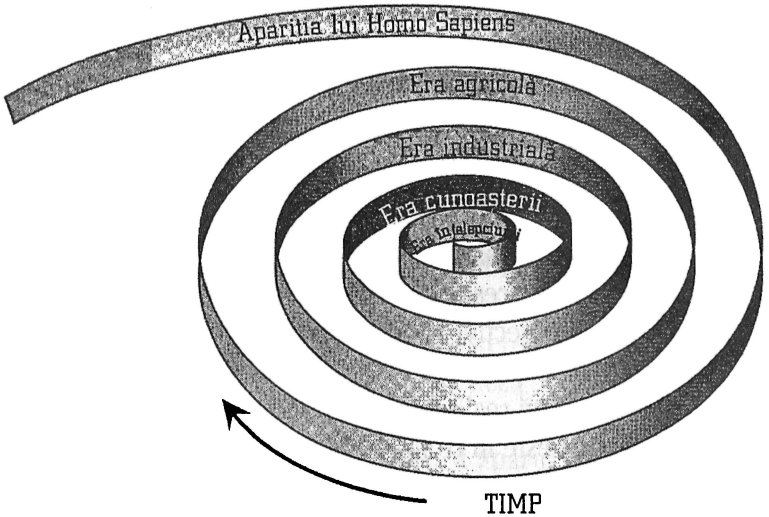

FIGURA 4: Răsuciri succesive ale spiralei inteligenţei aflate în evoluţie.

De cele mai multe ori, trezirea este un eveniment neaşteptat. De îndată ce persoana e pregătită - când s-au pus deja bazele necesare, iar circumstanţele sunt propice - modificarea poate avea loc aproape instantaneu. Este posibil ca cercetările despre corelaţiile neurologice ale trezirii spirituale să ne conducă spre metode de promovare directă a procesului. Există probabilitatea să apară alte descoperiri sau evoluţii neprevăzute, care să ne ajute să ne eliberăm minţile. Oricare ar fi ele, cu cât învăţăm mai mult cum să facilităm o modificare de conştiinţă, cu atât aceasta se va produce mai repede.

Pe măsură ce acesta devine un fenomen larg acceptat, oamenii vor interacţiona cu lumea în moduri mai înţelepte, mai pline de compasiune. Totuşi, vor mai fi probleme. Încălzirea globală nu va înceta dintr-o dată; poluarea nu va dispărea; speciile care au dispărut nu se vor întoarce din senin. Pe de altă parte, am putea avea la

dispoziție noi tehnologii, care ne-ar putea ajuta să rezolvăm problemele pe care le-am creat. Nu putem decât să bănuim în ce moduri se va exprima această unire între tehnologia avansată şi conştiința superioară. Nu am mai trecut prin aşa ceva, până acum.

DINCOLO DE ÎNȚELEPCIUNE

Ar putea acesta să fie punctul final al evoluției noastre? Sau va urma o altă curbă a spiralei?

Multe dintre tradițiile mistice ale lumii susțin că eliberarea minții de ataşamentele sale reprezintă doar primul pas al trezirii lăuntrice. Dincolo de acesta, se află mai multe experiențe universale ale minții şi perspective fundamental diferite asupra realității.

Marii inițiați susțin că lumea materiei nu este reală şi că spațiul şi timpul nu reprezintă realitatea supremă. Este interesant faptul că această perspectivă este în concordanță cu cercetările moderne ale fizicii, legate de natura realității fizice. Ori de câte ori încercăm să definim esența materiei, aceasta ne scapă. Pare că nimic nu există - adică, nimic din ceea ce înseamnă substanță materială. Nici spațiul şi nici timpul nu sunt absolute, aşa cum am considerat odinioară. Ele fac parte dintr-o realitate fundamentală - continuum-ul spațiu-timp.

Poate că acei inițiați au descoperit deja natura supremă a realității - nu prin cercetarea mai profundă a formelor sale exterioare, ci printr-o explorare profundă a spațiului lăuntric. Dacă este aşa, destinul nostru colectiv poate fi chiar această eliberare de iluzia materiei - de iluzia că existăm în spațiu şi timp.

Haideți să nu ne pripim să eliminăm această posibilitate, doar din cauză că se află atât de departe de realitatea noastră curentă. Dacă i-ați fi spus lui Mozart că, în viitor, oamenii vor avea nişte cutiuțe de mărimea unei monede, confecționate dintr-un fel de material straniu, care nu e nici lemn, nici metal, din care ies două fire care, atunci când sunt puse în urechi, le permit acestora să-i audă compozițiile, la fel de clar ca şi atunci când s-ar afla într-o

începere cu o orchestră, v-ar fi crezut? Din contră, probabil că ar fi considerat că sunteți nebuni.

PUNCTUL OMEGA

Una dintre persoanele care a crezut că destinul nostru este, într-adevăr, trezirea spirituală colectivă a fost preotul şi paleontologul francez, Pierre Teilhard de Chardin. Explorând tendințele evolutive către o complexitate, o conectivitate şi o conştiință tot mai mari, el a afirmat că omenirea se îndreaptă către un „Punct Omega" - capătul şi scopul final al evoluției. El era de părere că universul a trecut prin câteva stadii principale de evoluție, începând cu ceea ce el numea „cosmogeneză" - naşterea cosmosferei, a universului. Următorul stadiu a fost „geogeneza" - naşterea Pământului (a geosferei); după acesta a fost „biogeneza" - naşterea vieții (a biosferei). Odată cu ființele umane, a apărut „noogeneza" sau „noosfera" - sfera gândirii. El a prezis că ultima etapă, cea care duce către Punctul Omega, este „Christogeneza". Aceasta va fi naşterea conştiinței Christice, nu la nivel individual, ci la nivel colectiv - naşterea spirituală a omenirii, ca un întreg.

Teilhard de Chardin credea că Punctul Omega va avea loc în viitor, peste mii de ani. Ca mulți alții, nu a luat în considerare implicațiile schimbării care se află într-o continuă accelerare. În ultimii ani ai vieții sale, el a scris despre impactul radioului şi televiziunii, care va aduce omenirea la un loc. Tehnologii ca acestea, a spus el, aduc Punctul Omega mult mai aproape. Chiar înainte de moartea sa, începuseră să fie dezvoltate primele computere. Percepând potențialul acestei noi tehnologii, el a prezis că ea va aduce Punctul Omega şi mai aproape de noi. Dacă ar fi trăit să vadă apariția Internetului, probabil că şi-ar fi dat seama că, într-adevăr, Punctul Omega ar putea veni mult mai curând.

EŞEC SAU PROGRES?

Atunci când privim la ceea ce se întâmplă în prezent, în lume, este uşor de înţeles de ce am putea lua în derâdere tocmai ideea unui progres spiritual, la nivel colectiv. Ştirile din fiecare zi ar putea foarte bine să ne facă să credem că ne îndreptăm mai curând către un eşec, decât către un progres.

Aceasta este, într-adevăr, o posibilitate care se poate adeveri. Nu doresc să subestimez situaţia stringentă în care se află lumea. Dacă nu vom face unele schimbări radicale, este sigur că ne vom îndrepta înspre un dezastru sau altul. Dar eu cred că este posibilă şi o schimbare pozitivă. Dacă putem dezvolta înţelepciunea de care avem nevoie pentru a ne croi un drum sigur prin aceste vremuri turbulente, potenţialele sunt uimitoare şi incredibil de vaste. Haideţi să ne unim inimile şi minţile, pentru a dovedi că putem trece ultimul examen de evoluţie al lui Buckminster Fuller şi că putem deveni o specie cu adevărat magnifică.

La urma urmei, noi suntem ultima noastră speranţă.

PRIMA PARTE
Calendarul mayaş şi cosmoviziunea mayaşă

ORIGINILE REVELAŢIEI 2012
John Major Jenkins

Calendarul mayaş reprezintă sursa datei de sfârşit, 2012, iar John Major Jenkins este unul dintre cei mai renumiţi cercetători independenţi, care şi-a petrecut întreaga carieră studiind cosmologia mayaşă şi semnificaţia ei. După ce a cercetat conotaţiile mitologice şi spirituale ale monumentelor de la Izapa - un vechi sit mayaş - el ne dezvăluie ce au prezis mayaşii pentru anul 2012. În următorul eseu, John începe cu o prezentare: „Calendarul mayaş pentru începători". După ce răspunde la întrebările esenţiale despre filozofia mayaşă, el îl îndrumă pe cititor spre o investigare mai profundă a învăţăturilor spirituale ale anului 2012.

Când mă gândesc la momentul în care mi-a fost prezentată noţiunea de 2012, îmi amintesc de după-amiaza unei zile calde de vară, de pe vremea când aveam doisprezece ani. Am purtat o conversaţie cu prietenul meu din copilărie, Joe, care mi-a prevestit cariera - implicarea mea profundă, ca adult, în cosmologia, escatologia mayaşă şi data de sfârşit, 2012.

Joe mi-a arătat o carte pe care o citea tatăl său, despre indienii din Mexic. Aceştia au fost astronomi şi aveau un calendar care se încheia în anul 2012. „24 decembrie 2011", a spus Joe, iar acea dată a răsunat în mintea mea, ca un mister care aştepta să fie elucidat. Am reflectat asupra lui. *Ce putea să însemne? Avea timpul să se*

oprească, pur şi simplu? Oare, lumea urma să sară în aer? Fiind curios, m-am uitat la carte, la coperta ei groasă, de un albastru închis, prăfuit. Nu am reţinut numele autorului sau titlul complet, însă zece ani mai târziu, când am descoperit cartea lui Frank Waters, *Mexico Mystique**, am avut sentimentul puternic că o recunosc. Da, aceea era. (În cartea lui, Waters a folosit un calcul eronat şi, astfel, a afirmat că data de sfârşit va fi 24 decembrie 2011, când, de fapt, este 21 decembrie 2012.)

Din acea zi petrecută alături de Joe s-a născut un lanţ de gânduri, iar ceva fusese declanşat în dezvoltarea mea cognitivă. Noţiunea de „filozofie" fusese plantată – tărâmul ideilor şi al gândirii complexe, al vechilor culturi, al istoriei şi timpului străvechi. Şi da, a fost plantat şi un gând-sămânţă special – că, în timpul vieţii mele, un calendar al indienilor din Mexic avea să se încheie.

VECHII CITITORI ÎN STELE, MAYAŞI

Pentru a ajunge la rădăcina semnificaţiei anului 2012, este important să-i înţelegem pe mayaşi şi calendarul lor. Păstrătorii zilelor se urcau în altarele lor din vârful munţilor şi urmăreau trecerea sacră a zilelor. Dar făceau mai mult decât să numere zilele. Ei erau, de asemenea, cititori în stele, cosmologi, filozofi şi şamani. În calitate de şamani, interacţionau cu numeroase dimensiuni, pentru a descoperi secrete ascunse, pentru a accesa puteri vindecătoare şi a vedea dincolo de vălul aparenţelor lumeşti. Când evaluăm geniul mayaşilor din vechime, trebuie să luăm în considerare acest tărâm mistic al aspiraţiei umane, care, în timpurile noastre, este adesea greşit înţeles şi respins ca fiind primitiv, ori legat de superstiţii. Asemenea altor societăţi din Lumea Nouă, mayaşii practicau şamanismul vizionar, ca o precondiţie pentru formularea unor

* *Misticul Mexic.* n.tr.

profunde cosmologii şi învăţături metafizice. În rândul mayaşilor Qyiche, şamanii vizionari erau numiţi *nik wak'inel* - cei care contemplă centrul cosmic. Potrivit lor, centrul timpului şi spaţiului va fi revelat, atunci când Marele Ciclu din calendar va lua sfârşit - în 21 decembrie 2012.

Cum putem înţelege profunda şi complicata moştenire lăsată de vechii cititori în stele, mayaşi? Abordarea pe care o susţin eu, pentru înţelegerea anului 2012 şi a calendarului mayaş, este evidentă, dar rareori pusă în practică: să ne bazăm înţelegerea pe documentele mayaşe autentice, care au legătură cu calendarul 2012 şi cu doctrina Epocii Mondiale/ Era unei religii mondiale, care aste atât de intim legată de anul 2012. Aceste documente sunt: Mitul Mayaş al Creaţiei (*Popol Vuh),* jocul misterios cu mingea,* care este esenţial în Mitul Creaţiei, şi monumentele sculptate din cadrul principalului sit ceremonial din cultura mayaşă timpurie, unde s-a inventat calendarul care se încheie în 2012 - un sit numit Izapa.

Prin examinarea acestor tradiţii de bază, putem reconstrui şi reînvia revelaţia 2012 originală. Toate tradiţiile religioase încep cu o preluare pură de informaţii, sau revelaţie, de la sursa transcendentală a tot ce înseamnă înţelepciune. Din păcate, revelaţia iniţială este mereu distorsionată sau diluată, de-a lungul secolelor care au urmat. Mişcările se fragmentează, facţiunile intră în competiţie şi corupţia începe să se infiltreze, iar revelaţiile spirituale, născute din experienţa mistică directă, sunt codificate în dogme religioase, care au scopul de a controla accesul la adevărul spiritual. Puterea lumească ascunde şi ea esenţa profundă a revelaţiilor. Nu ar

* În America centrală, jocul cu mingea era un sport asociat unor ritualuri, care este jucat în continuare, sub diferite forme, de trei mii de ani încoace. El presupune anumite ritualuri, care adesea merg până la sacrificii umane. Jocurile cu mingea din acea vreme sunt strămoşii jocurilor cu mingea care există în toate ţările moderne. Relatarea religioasă mayaşă, Popol Vuh, descrie jocul mayaş cu mingea şi importanţa lui pentru această civilizaţie. n.tr.

fi ceva surprinzător ca şi învăţăturile spirituale originale de la Izapa să fi fost distorsionate în acelaşi fel, pe măsură ce civilizaţia Maya din Perioada Clasică s-a dezvoltat. De fapt, războiul şi practicarea tot mai frecventă a sacrificiului uman, de la sfârşitul Perioadei Clasice (circa 900 d.Ch.), reprezintă un indiciu al acestei tendinţe de decădere.

Din acest motiv, este extrem de important ca monumentele sculptate de la Izapa să fie conservate şi să reprezinte un punct de referinţă pentru astronomie, astfel încât să putem decodifica ceea ce au vrut creatorii acestui calendar să semnifice anul 2012. Aceste monumente au fost construite între anii 400 î.Ch. şi 100 d.Ch. După ce le studiem, în loc să găsim doar un sistem de referinţă învechit şi mărginit, descoperim, de fapt, o portiţă prin care ajungem la vastele şi profundele adevăruri perene, adoptate de către toate marile religii ale lumii, în esenţa lor ezoterică cea mai profundă. Nu descoperim doar o cosmologie bazată total pe astronomie, ci şi o profeţie şi o învăţătură spirituală potrivite pentru toţi cetăţenii sfârşiturilor de ciclu. Anii care mai sunt până la 2012 semnalează sfârşitul unui Mare Ciclu

GHIDUL VOSTRU

Principiul de bază al Calendarului din America centrală este tzolkin-ul de 260 de zile (pronunţat ţol-kin, derivat din termenul mayaş Qyiche *chol-qih,* sau numărarea zilelor). Tzolkin-ul este alcătuit din 13 numere şi 20 de simboluri ale zilelor. Fiecare simbol al zilei are o semnificaţie de oracol, cu sensuri lingvistice criptate şi referinţe metafizice, care oferă o bogată bancă de date pentru preoţii experţi în calendarul mayaş, cu ajutorul cărora ei îşi formează interpretările.

Cei cinci centri, cele trei niveluri, cele şapte chakre şi cele cinci elemente

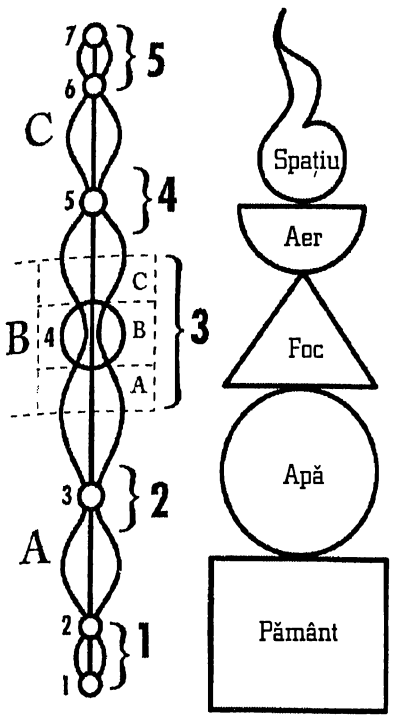

FIGURA 5: PAG 39 Timpul, spaţiul, spiritul şi materia, unite în cosmologia mayaşă (din cartea O incursiune in Ciclurile Creatiei mayase, de John Major Jenkins).

Organe guvernate de către cei cinci centri

5. Glanda pineală
Un corp mic, conic, situat în creier; ţesutul său este similar cu ţesutul optic şi reglează serotonina.

4. Plexul gâtului
Are legătură cu vorbirea şi respiraţia.

3. Inima
Centrul integrativ al iubirii; controlează circulaţia sangvină.

2. Plexul solar
Sistemul nervos simpatic; controlează organele legate de asimilaţie şi digestie.

1. Plexul sacral
Controlează organele de eliminare şi de reproducere; lăcaşul forţei kundalini latente.

„Sorii" mayaşi sau Epocile Lumii corespondente

Mişcare

Soarele actual, care îi uneşte pe cei patru dinaintea sa. Problemele epocii noastre sunt simbolizate de glifa Ollin. Această epocă a fost distrusă de cutremure.

Apă

Cel de-al patrulea soare a fost distrus de ploi torențiale; pentru a supraviețui, oamenii au devenit peşti.

Ploaie

O ploaie de lavă şi foc a distrus această epocă. Pentru a supraviețui, oamenii s-au transformat în păsări.

Vânt

Zeul cu cap de crocodil, Ehecatl, guvernează această epocă. Când rasa umană a fost distrusă de uragane, oamenii au devenit maimuțe.

Jaguar

Această eră a fost guvernată de forțele primordiale ale jaguarului. În această epocă, uriaşii erau mâncați de către jaguari.

Tzolkin este o cheie care operează în multe domenii diferite ale universului. În primul şi în primul rând, păstrătorii zilelor (preoții care numărau simbolurile fiecărei zi sacre) oferă o explicație simplă pentru proprietățile magice ale tzolkin-ului. Ei spun că cele 260 de zile se bazează pe perioada de nouă luni de gestație umană. De fapt, moaşele mayaşe folosesc ciclul tzolkin pentru a estima data de naştere a unui copil, prin adunarea a 260 de zile, la ziua în care femeia îşi dă seama că nu mai are menstruație. Acest lucru arată că tzolkin-ul operează în cadrul biologiei umane, al dezvoltării fizice a omului. Mai indică şi de ce evenimentele importante din viață au loc adesea în preajma tzolkin-ului zilei de naştere a persoanei: ritmul primordial de 260 de zile al embriogenezei continuă ca un tipar rezonant, de-a lungul tuturor momentelor importante din viață.

În al doilea rând, intervalul dintre plantarea şi recoltarea porumbului, în ținuturile muntoase din Guatemala, este de 260 de zile. În Mitul Mayaş al Creației, ființele umane au fost făcute din aluat de porumb, deci acest lucru reflectă gestația umană la nivelul agri-

culturii. În al treilea rând, tzolkin-ul reprezintă punctul cheie al almanahurilor mayaşe, care prezic eclipsele şi mişcările soarelui, ale lunii şi planetelor. Simbolurile fiecărei zile şi numerele tzolkin-ului oferă un cadru calendaristic, prin care pot fi urmărite mişcările cereşti. De exemplu, Ziua Sacră a lui Venus, care inaugurează Rondul Venus de 104 ani, are loc întotdeauna de ziua tzolkin 1 Ahau.

Cu aceste trei exemple, e lesne de văzut că tzolkin-ul este o cheie a ciclurilor umane, a ciclurilor pământeşti şi a ciclurilor cereşti. Tzolkin-ul uneşte procesele Cerului şi Pământului şi reprezintă cheia unei filozofii mistice „precum sus, asemenea şi jos" şi „microcosmosul reflectă macrocosmosul". Mayaşii au formulat o viziune măreaţă şi cuprinzătoare a proceselor universale, unite printr-un fir numeric comun, ce parcurge întreaga ţesătură a dimensiunilor multiple.

Mayaşii au alcătuit şi un sistem de măsurare a timpului, numit „Numărătoarea Lungă". Acesta este calendarul în care anul 2012 este descris ca sfârşitul unui vast ciclu de timp - un concept esenţial în doctrina mayaşă despre epocile lumii. Numărătoarea Lungă foloseşte cinci valori poziţionale:

1 zi = 1 kin (zi)
20 de zile = 1 uinal (lună aproximativă)
360 de zile = 1 tun (an aproximativ)
7.200 de zile = 1 katun (19,7 ani)
144.000 de zile = 1 baktun (394,26 ani)

Treisprezece baktun sunt egale cu 1.872.000 de zile, care reprezintă un ciclu de Epocă a Lumii (5.125,36 de ani). Observaţi că, pentru a atinge un ciclu de Epocă a Lumii, o perioadă baktun este înmulţită cu 13, şi nu cu 20. Ştim că perioada de 13 baktuni se încheie pe 21 decembrie 2012, deoarece oamenii de ştiinţă au descifrat modul în care calendarul mayaş se corelează cu calendarul nostru gregorian.

Savanții moderni folosesc o notație simplă a Numărătorii Lungi. De exemplu, 9,16,4,4,1 înseamnă că 9 baktuni, 16 katuni, 4 tuni, 4 uinali şi o zi au trecut de la ziua zero a Numărătoarii Lungi, pe care corelarea corectă o stabileşte la data de 11 august 3114 î.Ch. Data „zero" se scrie 0,0,0,0,0, ceea ce înseamnă că „data de sfârşit" a ciclului de 13 baktuni se scrie 13,0,0,0,0. Folosirea termenului „dată de sfârşit" dă naştere la noțiunea greşită că acest calendar mayaş se încheie în 2012. Timpul mayaş este ciclic şi ar trebui să se înțeleagă de la sine că timpul continuă şi trece în următorul ciclu. Noi folosim convenții similare în limbajul nostru, atunci când vorbim despre „sfârşitul zilei", însă nu ne aşteptăm ca timpul să se oprească la miezul nopții.

Dar de unde ştim că 21 decembrie 2012 este data de sfârşit, corectă? De ce nu 2230 d.Ch. sau 1740 d.Ch.? Această problemă presupune corelarea calendarului mayaş cu al nostru - o chestiune importantă, care a fost de mare interes pentru primii cercetători ai culturii Maya. După zeci de ani de cercetări, problema corelării a fost rezolvată în 1950. Unul dintre rezultatele neaşteptate al stabilirii acestei corelări a fost că cel de-al treisprezecelea baktun avea să se încheie pe 21 decembrie 2012, în ziua tzolkin de 4 Ahau. Această dată din tzolkin a confirmat numărătoarea zilelor tzolkin, care a supraviețuit în regiunile muntoase ale Guatemalei şi validează sculpturile numite „monumente ale Creației", care corelează mereu 13,0,0,0,0 cu 4 Ahau. Unul dintre lucrurile fundamentale ce trebuie luate în considerare - astfel încât să acționăm cu toții la unison - este ceea ce eu numesc „ecuația timpului mayaş":

13,0,0,0,0 = 21 decembrie 2012 = 4 Ahau

Această „ecuație" arată cum tzolkin-ul, Numărătoarea Lungă şi calendarul gregorian sunt legate între ele.

Deşi filozofia mayaşă legată de timp reprezintă un studiu profund - ce poate deveni foarte complex, pentru a putea înțelege semnificația anului 2012 - este suficient să ştim că 21 decembrie

2012 reprezintă sfârşitul ciclului de 13 baktuni din calendarul Numărătorii Lungi, care, în filozofia mayaşă, este echivalentul unei Epoci a Lumii. În pofida lucrurilor înţelese greşit şi repetate cu forţă de către critici, data de sfârşit, 2012, e ferm stabilită şi este un artefact adevărat şi precis al filozofiei mayaşe legată de timp.

METAFIZICĂ MAYAŞĂ ŞI COSMOLOGIE SPIRITUALĂ

După ce am terminat de prezentat „Calendarul mayaş pentru începători", putem trece la explorarea unui teritoriu mai interesant. Aici ne deschidem minţile spre profundele adevăruri metafizice, ascunse în calendarul mayaş. Filozofie, spiritualitate, metafizică, cosmologie, ritualuri religioase, înţelepciune perenă şi învăţături testate în timp, despre transformare - toate acestea se află în cadrul calendarului mayaş. Ceea ce obţinem din studierea filozofiei mayaşe legate de timp nu este nimic altceva decât o măreaţă cosmoviziune galactică, nemaiîntâlnită în tradiţiile din restul lumii. Totuşi, tradiţia mayaşă, în esenţa sa, susţine şi elucidează învăţăturile de înţelepciune universală şi perenă, care se află în centrul tuturor marilor tradiţii spirituale ale lumii.

Propria mea experienţă legată de calendarul mayaş a fost ca o aprofundare a unei căi iniţiatice. La începutul călătoriei mele, am visat că eram un bătrân care le vorbea tinerilor. Când m-au întrebat cine sunt, le-am zâmbit şi am răspuns: „Sunt - şi voi fi mereu - un cercetător al timpului mayaş". Aceasta este o cale care se aprofundează treptat. Descoperirea este făcută atunci când înţelegem că învăţăturile spirituale mayaşe nu reprezintă credinţele arbitrare ale unui popor necunoscut, ci învăţături care accesează marile adevăruri perene pe care toate tradiţiile spirituale le au în comun. Însă tradiţia mayaşă are ceva în plus - ea exemplifică o mare realizare ştiinţifică şi spirituală din continentele americane.

Pe măsură ce explorăm filozofia mayaşă legată de timp, lumina noastră călăuzitoare va fi faptul că înţelepciunea perenă pro-

fundă aşteaptă să fie recuperată. Calendarul mayaş încorporează o cosmoviziune cuprinzătoare, o mare teorie unificată a timpului, spațiului, spiritului, materiei şi conştiinței. Mayaşii erau mult mai aproape de metafizica perenă, cunoscută de elevii învățăturilor ezoterice şi misticismului oriental - un fel de şamanism elevat al Lumii Noi, ferm înrădăcinat în cunoştințe solide de matematică şi astronomie. Calendar, mit, astronomie şi trezire spirituală: toate aceste teme au fost întrețesute în calendarul mayaş.

CENTRE COSMICE ŞI ALINIERI GALACTICE

Locuitorii Americii centrale erau foarte interesați să se orienteze corect față de universul mai extins, iar acest lucru a fost exprimat în arhitectura lor şi în planurile de construire a oraşelor. Acest principiu stătea şi la baza cosmologiei şi religiei lor. La urma urmei, ei au fost *nik wak'inel* - cei care contemplau centrul. Dar unde este acest centru?

Vechea civilizație olmecă, cea care a precedat-o pe cea mayaşă, credea că centrul era steaua polară, în jurul căreia par să se rotească toate celelalte stele. Alte tradiții, cum ar fi ceremonia Noului Foc, folosea zenitul (centrul exact al cerului de deasupra capului). Pe lângă centrul polar şi centrul zenitului, mayaşii recunoşteau un al treilea centru, ascuns în teoria datei de sfârşit, 2012, şi a Epocii Lumii, conservate în Mitul Mayaş al Creației.

Calea Lactee trece peste ecliptică (traiectoria zodiacală urmată de soare, lună şi planete), în două locuri - unul în constelația Săgetătorului şi altul în cea a Gemenilor (vezi Figura 6). În simbolismul mayaş, întretăierile indică noțiunea de „centru cosmic". Ceea ce este interesant în legătură cu aceste concepte mayaşe acceptate este faptul că întretăierea prin Săgetător vizează centrul galaxiei noastre, Calea Lactee (centrul galactic).

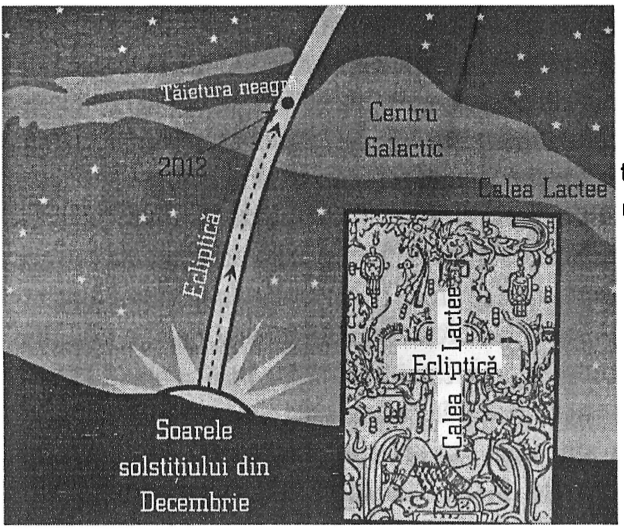

FIGURA 6: Copacul sacru al mayaşilor şi alinierea galactică în 2102, aşa cum este văzută de pe Pământ: Soarele solstiţiului din decembrie se apropie de centrul galactic, pe parcursul a mii de ani.

Identificarea centrului lumii a fost, în mod clar, o preocupare esenţială a mayaşilor. Însă, în mod inevitabil, existau trei răspunsuri - sau trei niveluri - la această întrebare. Niciun expert în cultura mayaşă nu a vrut să accepte această uşoară complicaţie, însă recompensa este că obţinem o înţelegere precisă a filozofiei spirituale mayaşe. Încă de la începutul anilor '90, am explorat diversele tradiţii legate de cele trei centre cosmice. Pe lângă astronomie, mayaşii le-au văzut şi ca pe nişte principii egale între ele, asociate cu trei zeităţi: Şapte Macaw (Carul Mare, centrul polar), Quetzalcoatl (Pleiadele, centrul zenitului) şi Unu Hunahpu (soarele solstiţiului din decembrie, centrul galactic).

Dar ce legătură are soarelele solstiţiului din decembrie, cu centrul galactic, ca să nu mai vorbim de anul 2012? La acest al treilea nivel, centrul galactic apare ca centrul cosmic principal, cel care îmbrăţişează considerentele cele mai înalte posibil şi cea mai cuprinzătoare perspectivă. În acelaşi mod în care modelul heliocentric - introdus de Copernic, în secolul al XVI-lea - a constituit un mod superior de a reprezenta cosmosul, mayaşii au dobândit o înţelegere cos-

mologică, ce depăşea modelele anterioare şi mai puţin adevărate. Deci, ce legătură are zeitatea soarelui solstiţiului din decembrie (Unu Hunahpu) cu centrul galactic? Iată cheia pentru 2012: în anii din preajma lui 2012, soarele solstiţiului din decembrie se va alinia cu centrul crucii care are ca ţintă centrul galactic.

Această aliniere din perioada 2012 este cauzată de fenomenul cunoscut ca precesiunea echinocţiilor. Pământul „se clatină" foarte uşor pe axa sa şi ne schimbă orientarea spre câmpul mai larg de stele, inclusiv spre Calea Lactee. Pentru astronomii din vechime, cel mai remarcabil efect al acestui fenomen a fost că poziţia soarelui la echinocţiu s-a modificat în relaţie cu stelele şi constelaţiile de pe cer (inclusiv Calea Lactee). Fenomenul afectează în aceeaşi măsură şi solstiţiile, astfel încât, la solstiţiul din decembrie, poziţia soarelui s-a modificat încetul cu încetul, pe parcursul a mii de ani, părând să se apropie de centrul Căii Lactee. De fapt, soarele solstiţiului din decembrie se aliniază cu crucea mayaşă şi cu centrul galactic, doar o dată la fiecare 26.000 de ani - durata unui ciclu complet de precesiune. Aceasta este o aliniere vizibilă, care a fost semnificativă pentru astronomii din vechime.

Cercetările mele asupra bazei empirice a acestui eveniment arată că trebuie luată în considerare o epocă de aliniere - o zonă de aliniere pentru perioada din jurul lui 2012, care se întinde între anii 1980 şi 2016. Atunci când au făcut calendarul Numărătorii Lungi, astronomii mayaşi din vechime au calculat dinainte alinierea şi au fixat sfârşitul ciclului de 13 baktun, în cadrul ei.

Aceasta este baza astronomică ascunsă a datei de sfârşit - anul 2012. Alte tradiţii mayaşe folosesc imaginea alinierii ca idee centrală. De exemplu, am descoperit că jocul sacru cu mingea şi Mitul Mayaş al Creaţiei numeşte alinierea 2012 - „alinierea galactică". La fel, am descoperit că Izapa a fost locul de origine al calendarului 2012 şi reprezintă o sursă bogată de sculpturi, profeţii şi învăţături spirituale, care au legătură directă cu 2012. Nimeni altcine-

va nu a mai avut această abordare, iar descoperirile mele promiteau să dea un impuls puternic studiilor legate de mayaşi.

Investigaţiile şi descoperirile mele au avut loc într-o perioadă critică din viaţa mea. Până în 1994, am trăit şi am lucrat în satele mayaşe din regiunile muntoase din Guatemala, am vizitat multe dintre siturile cu temple din America centrală şi m-am angajat în efortul constant de a lărgi hotarele a ceea ce se cunoştea despre cosmologia mayaşă. Prin această aliniere galactică, simţeam că descoperisem cheia prin care putea fi înţeles anul 2012. Am luat decizia conştientă de a mă dedica studierii şi analizării implicaţiilor a ceea ce descopeream. În timp ce locuiam într-un garaj renovat, din afara oraşului Boulder, Colorado, am lucrat cu jumătate de normă, pentru a-mi plăti facturile şi am scris zeci de eseuri, fiecare dintre ele deschizând o nouă cale pentru explicarea modului în care alinierea galactică era codificată în tradiţiile mayaşe. Arhiva mea de cercetare a fost biblioteca universităţii din apropiere.

În 1998, când mi-am terminat cartea *Maya Cosmogenesis 2012*[*], eram încrezător că descoperirile mele erau sprijinite de dovezi – că adusesem un concept esenţial, care unea atât de multe fire disparate, din modul în care experţii oficiali interpretau tradiţiile mayaşe. Însuşi faptul că data de sfârşit a 13 baktuni a căzut într-o zi de solstiţiu evidenţia că exista ceva în spatele ei, însă savanţii au respins această coincidenţă. Am fost uluit şi m-am întrebat cum era posibil să apară vreun progres în mediile academice, când totul este condus de o asemenea atitudine. Totuşi, eu mergeam pe urmele lăsate chiar de aceşti savanţi. De exemplu, Michael Coe a spus că „că este clar că Izapa a fost tăiată de pe listă, ca prioritate, în adoptarea foarte importantă a Numărătorii Lungi"[1].

Monumentele din Izapa au confirmat că mă aflam pe drumul cel bun şi că puneam întrebările potrivite. Cele trei grupuri princi-

[*] *Cosmogeneză mayaşă 2012.* n.tr.

pale de monumente de la Izapa se referă la cele trei centre cosmice şi la avatarele cu care sunt asociate. Aici a fost iniţiată o ştiinţă sacră tripartită. Terenul pentru jocul cu mingea din Izapa este grupul de monumente care se referă la alinierea galactică şi la centrul galactic - reînvierea lui Unu Hunahpu. Acest teren conţine şi monumentele sculptate care explică profeţia 2012 şi învăţăturile spirituale care se aplică sfârşiturilor de ciclu.

Alinierea din data de sfârşit poate fi considerată a fi o eclipsă şi, ca toate eclipsele, are aceeaşi semnificaţie alchimică fundamentală a „transcenderii contrariilor". În metafizica mayaşă, această unire are un înţeles mai profund, care depăşeşte conceptul de unire dintre bărbat şi femeie şi alte perechi de opuşi. În schimb, ea presupune relaţia non-dual dintre infinit şi finit, eternitate şi timp - o unire a inferiorului cu superiorul. Natura noastră inferioară este reunită cu cea superioară în momentul eclipselor, în mitul Quetzelcoatl al soarelui unit cu Venus şi în eclipsa din 2012, când centrul galactic este eclipsat de către soarele solstiţiului. Natura noastră superioară nu o distruge pe cea inferioară, ci o acceptă. Tot aşa, timpul îşi restabileşte relaţia sa cu non-timpul, când conştiinţa umană revendică perspectiva eternă, fără încadrare în timp. Lumii materiale a aparenţelor îi sunt restituite posibilităţile nelimitate, când conştiinţa umană îşi reface legătura cu infinitul.

Aceasta este esenţa promisiunii de reînnoire a lumii în anul 2012 - şi ea poate avea loc doar în interiorul inimii oamenilor. Ingredientul secret indispensabil pentru materializarea acestor posibilităţi este ofranda sau abandonarea. Trebuie să ne abandonăm fixaţia indusă de ego faţă de ceea ce ne limitează, să renunţăm la legăturile iluzorii care ne fac să nu percepem direct eternitatea şi infinitul. Nu ne îndreptăm către aceste stări, deoarece ele se află în miezul fiinţei noastre; în schimb, le dezvăluim, prin această renunţare la limitările care ascund realitatea prezenţei lor imanente.

Aceste principii ale ştiinţei sacre mayaşe sunt realmente adevăruri perene. Ele se află pretutindeni pe suprafaţa monumentelor sculptate din Izapa. A venit timpul să privim cu mai multă atenţie acest sit uimitor şi subapreciat - un loc pe care eu îl descriu ca pe un Eleusis al Lumii Noi, care adăposteşte pietre Rosetta nerecunoscute şi viziuni iniţiatice uitate.

REVELAŢIA IZAPANĂ

Deşi Izapa nu poate fi descrisă, aşa cum s-ar cuveni, într-un articol scurt, o analiză generală poate oferi cel puţin un cadru de referinţă pentru înţelegerea cosmoviziunii revoluţionare, iniţiată în acest izvor profund şi modest al înţelepciunii mayaşe. Dacă înţelegerea lui 2012, din punctul de vedere al creatorilor calendarului 2012, are importanţă, nu-mi pot imagina o discuţie despre 2012, fără a se face referire la Izapa. Punctele importante sunt:

Cele trei centre cosmice şi avatarele lor.

- Grupul de monumente al terenului pentru jocul cu mingea descrie alinierea centrului galactic şi profeţia 2012 reprezintă „punctul zero" al revelaţiei 2012.
- Jocul cu mingea şi Mitul Creaţiei descriu astronomia alinierii galactice din perioada 2012.
- Izapa este un centru de iniţiere, unde pot fi găsite metode practice pentru căutătorii spirituali, ca să înţeleagă, în mod direct, semnificaţia anului 2012.
- Revelaţia 2012 din Izapa reprezintă o expresie a înţelepciunii universale perene.

„Civilizaţia izapană" a înflorit între cea olmecă şi cea mayaşă, între 450 î.Ch. şi 50 d.Ch. În prezent, aproximativ zece situri arheologice conservă monumente şi sunt înrudite din punct de vedere stilistic cu Izapa, care are, în mod categoric, cel mai important sit ceremonial din regiune. Soarele trece direct peste Izapa - care e

localizată între tropice, la 15 grade latitudine - pe datele de 1 mai şi 11 august. Această împrejurare fericită împarte anul în două secţiuni, una de 260 de zile şi alta de 105 de zile. Din acest motiv, unii savanţi cred că Izapa este locul de origine atât al calendarului tzolkin de 260 de zile, cât şi al Numărătorii Lungi. Poziţia geodezică a Izapei este unică, deoarece, la alte latitudini, împărţirea intervalelor este diferită.

Numărătoarea Lungă apare, pentru prima dată, în înregistrările arheologice în secolul I î.Ch., exact în perioada de înflorire a Izapei. Monumentele timpurii ale Numărătorii Lungi sunt distribuite într-un arc larg în jurul Izapei, iar unul dintre cele mai impunătoare se află în oraşul de lângă Izapa, datat din anul 37 d.Ch.

Izapa a fost excavată în anii '60, de către savanţii de la Universitatea Brigham Young. Ei au identificat peste şaizeci de monumente sculptate, multe dintre ele fiind găsite exact aşa cum au fost lăsate când situl a fost abandonat, în urmă cu 1.800 de ani. Din acest motiv, orientarea monumentelor poate fi cartografiată. În cartea mea, *Cosmogeneză mayaşă 2012,* am prezentat cazul Izapei şi am arătat cum zeităţile şi episoadele mitologice, ilustrate pe sculpturi, descriu şi reflectă mişcările astronomice de deasupra Izapei.

Acest lucru nu este deloc surprinzător, întrucât astăzi ştim că mitologia şi astronomia mayaşilor sunt strâns legate între ele. Scenele mitologice pot fi recunoscute - ele îi reprezintă pe Gemenii Eroi, pe vanitosul conducător Şapte Macaw* şi pe tatăl solar al gemenilor, Unu Hunahpu. Pare astfel că Mitul Mayaş al Creaţiei reprezintă o temă centrală a monumentelor din Izapa.

* zeu cu aspect de pasăre, care se considera a-toate-ştiutor. Este identificat cu Carul Mare. El a fost omorât de tatăl gemenilor eroi, Hunahpu şi Ixbalanque. Cei doi gemeni sunt personajele principale din documentul numit Popol Vuh, care este cel mai vechi mit mayaş, păstrat în totalitate. n. tr.

De fapt, unele dintre cele mai vechi teme ale Mitului Creaţiei, cunoscute de arheologi, se găsesc în Izapa, indicând că, alături de Numărătoarea Lungă, Mitul Creaţiei s-a născut tot aici.

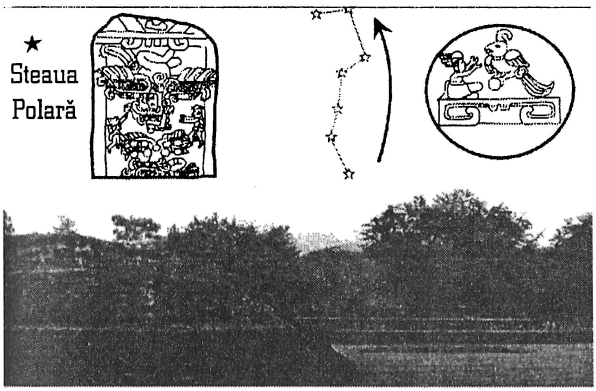

FIGURA 7: Monumente din Izapa care arată cum Carul Mare se ridică şi coboară deasupra vulcanului Tacana.

Cele trei grupuri principale de monumente de la Izapa – grupurile A, B şi F – reprezintă cele trei centre cosmice, identificate în astronomia mayaşilor: centrul polar, zenitul şi centrul galactic. Acest lucru este evident, atât după modul în care sunt orientate grupurile, cât şi după conţinutul simbolic al sculpturilor. Mai uimitoare sunt ilustrările celor trei bine-cunoscute zeităţi, asociate cu cei trei centri cosmici, angajate în diverse victorii şi fapte eroice: Şapte Macaw, Quetzalcoatl şi Unu Hunahpu. Şapte Macaw este o zeitate-pasăre, plasată în grupul A, care reprezintă constelaţia Carul Mare, ce include steaua polară, aflată pe cerul din emisfera nordică. O altă zeitate-pasăre de la Izapa este, probabil, o versiune timpurie a lui Quetzalcoatl, care, pe unul dintre monumentele din grupul B, este arătat cum se ridică la zenit. Vedem aici o acţiune misterioasă complexă a trei forţe cosmice, ce ilustrează lecţii spirituale pentru omenire, mai ales cu privire la dinamicele care se desfăşoară în timpul sfârşiturilor de ciclu. Întregul Mit al Creaţiei este o doctrină a Epocilor Lumii, despre perioade vaste şi punctele lor de tranziţie – şi, astfel, se adresează, în mod direct, întrebărilor noastre despre 2012.

Pentru a înțelege profeția și învățăturile despre anul 2012, păstrate în terenul pentru jocul cu mingea, din grupul F, putem să ne concentrăm atenția asupra acțiunii dintre Șapte Macaw și Unu Hunahpu. Aceste legende nu sunt chiar basme amuzante. Ele conțin o profundă înțelepciune perenă, învățături spirituale pentru cetățenii de la sfârșiturile de ciclu. Figura 7 ilustrează două gravuri care arată cum Șapte Macaw capătă putere, iar apoi este învins.

Aceste sculpturi sunt orientate spre nord, către vulcanul Tacaná, deasupra căruia se înalță și coboară Carul Mare. Sculpturile cu Șapte Macaw ilustrează o lecție foarte umană despre ambiție, orgoliu și moarte. El este orgoliosul și falsul conducător al Epocii Lumii precedente, hotărât să înșele omenirea. Puterea sa pământească provine din egoismul său nemăsurat. Însă puterea vine și cu un preț, căci această devoțiune față de o perspectivă atât de unilaterală asupra lumii îl împiedică să-și cunoască adevăratul Creator – sursa sa infinită și eternă. El suferă în singurătatea sa și își proiectează suferința asupra lumii.

Gemenii Eroi intră în scenă, după ce tatăl lor, Unu Hunahpu, este decapitat de către Stăpânii Lumii de Jos. Destinul lor este de a răzbuna moartea tatălui lor, de a-l ajuta să renască și de a-l reinstaura drept noul conducător al Epocii Lumii. Însă mai întâi trebuie să scape de Șapte Macaw. Ilustrația din stânga Figurii 7 arată scena în care unul dintre Gemenii Eroi trage în Șapte Macaw, făcându-l să cadă de pe poziția sa înaltă – tronul lui din centrul polar al emisferei nordice.

Incredibila sculptură ilustrată de Figura 8 – o piatră Rosetta cosmologică a Lumii Noi – se află într-o încăpere obscură a muzeului din Tapachula, un oraș aflat la aproximativ șaisprezece kilometri distanță de Izapa. Remarcați pasărea din copac – Șapte Macaw. Hunahpu, fiul lui Unu Hunaphu, vrea să scape de Șapte Macaw. Aligatorul din stânga reprezintă Calea Lactee, iar capul lui de jos este nucleul centrului galactic. Observați frumoasa polaritate sus-jos, care face legătura dintre gura aligatorului și zeitatea-pasăre

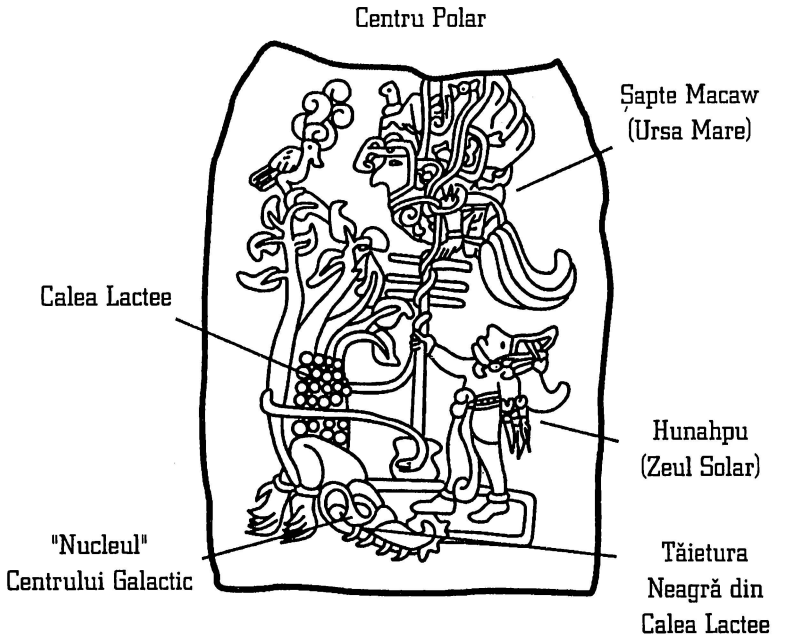

FIGURA 8: Stela 25- piatra Rosetta cosmologică din Izapa arată cum Calea Lactee, centrul galactic, Carul Mare şi zeul solar sunt aranjaţi în funcţie de opoziţia dintre centrul polar şi cel galactic.

FIGURA 9: Autorul, alături de stela 11, pe care scrie: „Solstiţiul solar din decembrie a renăscut din Tăietura Neagră din Calea Lactee". Este vorba despre rara aliniere galactică, din perioada 2102.

polară de deasupra. În această imagine este codată o cunoaştere uimitoare, o conştiență incredibilă a dialecticii nord-sud, dintre centrul polar şi centrul galactic. Unii consideră că acțiunea mitologică, ce se desfăşoară ca un spectacol cu mistere, din Evul Mediu, are intenția de a ne învăța o lecție spirituală despre sfârşiturile de ciclu - despre 2012.

Gura aligatorului este un element important în mitologia mayaşă. El corespunde „văi întunecate", cauzată de praful interstelar care se întinde spre nord, de-a lungul Căii Lactee, de la nucleu centrului galactic şi pe care mayaşii îl numeau *Xibalba be* (drumul spre lumea de dincolo). Pe mai multe monumente, gura aligatorului este reprezentată şi ca o gură de broască - cum ar fi în uimitoarea stelă 11 (vezi Figura 9) care conține elemente explicite ale unei mitologii galactice.

În scrierea hieroglifică mayaşă, glifa gură-de-broască înseamnă „a te naşte". Zeitatea care iese din gura broaştei este Unu Hunahpu, Primul Stăpân Solar, care măsoară cosmosul cu brațele sale larg deschise, la începutul unei noi ere. El este identificat, prin asocierile sale calendaristice, direcționale şi sezoniere, cu solstițiul solar din decembrie. Astfel, stela 11 este o imagine a soarelui din solstițiului solar din decembrie, care renaşte din Tăietura Neagră. De fapt, aceasta este o imagine a rarei alinieri galactice care culminează în perioada 2012. Dați-mi voie să scot în evidență această descoperire profundă: stela 11, deşi a fost sculptată cu mai mult de două mii de ani în urmă, arată alinierea galactică rară, care are loc doar o dată la fiecare 26.000 de ani şi care culminează în jurul anului 2012. Deoarece drumul către lumea de dincolo este asociat cu peşterile de ceremonie, cu porțile templelor şi cu colul uterin uman, putem înțelege de ce mayaşii au considerat că alinierea din 2012 reprezintă o renaştere sacră. Codul iconografic din Izapa, vechi de două mii de ani, face o afirmație izbitoare: lumea renaşte, atunci când soarele solstițiului din decembrie se aliniază cu Tăie-

tura Neagră din centrul galactic. Ca şi când acestea nu ar fi suficiente, pentru ca Izapa să fie trecut pe lista siturilor Patrimoniului Mondial, în monumentul cunoscut ca terenul pentru jocul cu mingea, alinierea galactică a perioadei 2012 este asemănată cu unul dintre acele spectacole cu mistere ce oferă o învățătură spirituală. Aici, astronomia, profeția şi învățătura spirituală despre anul 2012 sunt unul şi acelaşi lucru. Această integrare coerentă subliniază rolul absolut incredibil şi indispensabil pe care îl are Izapa, pentru a înțelege semnificațiile lui 2012.

Haideți să cercetăm terenul pentru jocul cu mingea (vezi Figura 10), centrul profeției 2012. În primul rând, este important să înțelegem modul în care jocul cu mingea simbolizează alinierea galactică. Analizând legăturile simbolice acceptate, dintre astronomie şi iconografia jocului cu mingea, putem afirma câteva lucruri cu certitudine. Terenul reprezintă Calea Lactee. Jocul cu mingea reprezintă capul retezat al lui Unu Hunahpu – şi anume, soarele din solstițiul din decembrie. Inelul prin care se marchează golul reprezintă Tăietura Neagră din Calea Lactee.

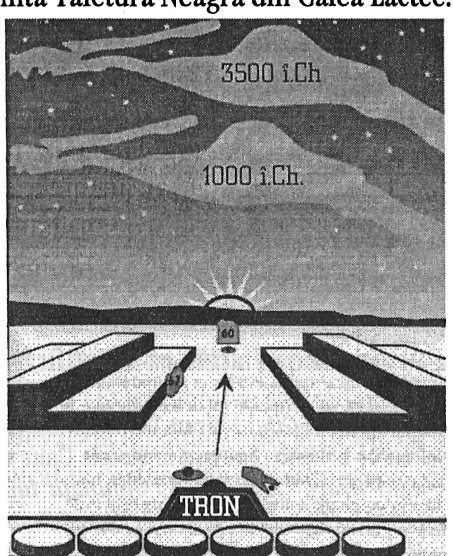

Jucătorii încep jocul cu mingea – piesa cuprinsă în Mitul Creației din Popol Vuh – în care Gemenii Eroi se luptă cu Stăpânii Întunecați ai Lumii de jos, pe terenul cosmic de acțiune,

FIGURA 10: Monumentele terenului pentru jocul cu mingea de la Izapa descriu alinierea galactică din era 2012, însă servesc şi drept profeție şi învățătură spirituală.

sacrificiu, dreptate şi reînviere. Putem vedea că jocul cu mingea, propriu-zis, reprezintă piesa centrală din codificarea Mitului Creaţiei al alinierii galactice din anul 2012. Atunci când mingea trece prin inel, soarele la solstiţiu intră în Tăietura Neagră, iar ciclul timpului se încheie. Atunci, vechea Epocă a Lumii de iluzie şi amăgire se termină, iar în mijlocul scenei se instalează o conştiinţă reînnoită şi elevată prin renaşterea în Lumina superioară.

Monumentele de pe terenul de joc cu mingea, din Izapa, păstrează un mesaj coerent despre aceste mistere care s-au prezentat în faţa izapanilor ce urmăreau cerul, ca o revelaţie venită de la o sursă superioară. Mesajul 2012 trebuie să fie înţeles în contextul orientării terenului pentru jocul cu mingea, faţă de orizontul răsăritului de soare de la solstiţiul din decembrie, rolul şamanului care stă pe tron, adevărata semnificaţie a sacrificiului, dinamica energetică a sfârşiturilor de ciclu (în perioada din jurul lui 2012) şi relaţia dintre ego şi Sinele Divin. Haideţi să abordăm, mai întâi, acest ultim punct.

Mitul Mayaş al Creaţiei despre Şapte Macaw şi Unu Hunahpu face o paralelă cu învăţătura perenă care a fost cel mai bine rezumată de Aldous Huxley, în introducerea la cartea *The Song of God: Bhagavad-Gita**. Rafinând înţelepciunea universală, găsită în centrul tuturor marilor religii ale lumii, Huxley a descris patru principii. Primul este că oamenii au două sine - sine-ego limitat, care îşi are scopul său, însă poate da naştere megalomaniei, şi Sinele Divin, care reprezintă terenul etern şi infinit a tot ceea ce este materializat. Lumea, cu obiectele, elementele, stelele, planetele şi diversele sale fenomene (inclusiv fiinţele vii), este născută din acest teren Divin necondiţionat. Al doilea principiu este acela că identificarea

* ***Cântecul lui Dumnezeu:*** *Bhagavad-Gita*. **Aldous Leonard Huxley** (n. 26 iulie 1894, d. 22 nov. 1963) scriitor britanic, emigrat in Statele Unite ale Americii. A scris binecunoscutele cărţi *Brave New World* (*Minunata lume nouă*), *Point Counter Point (Punct. Contrapunct)* şi un roman eseu, *Blind in Gaza (Orb in Gaza)*. n.tr.

exagerată cu ego-ul duce la uitarea Sinelui Divin. Al treilea - Sinele Divin nelimitat nu poate fi conceput sau înţeles prin intelectul raţional, însă poate fi experimentat în mod direct. Această experienţă cuprinde iniţierea mistică, despre care se vorbeşte în învăţăturile tuturor religiilor. Al patrulea principiu spune că scopul existenţei umane este de a reuni ego-ul cu Sinele Divin şi de a trăi viaţa, fiind pe deplin conştienţi de terenul etern şi infinit a tot ceea ce este materializat.[2]

Pentru vremurile noastre, aici cheia este înţelegerea iniţiatică - un lucru posibil şi care poate da un înţeles şi un scop vieţii din lumea modernă. Cum se face acest lucru? Mesajul de pe monumentele din Izapa arată calea, prin trei metode: tantra, vindecare şamanică prin intermediul plantelor sacre şi meditaţia cu respiraţie. Cheia pentru ca cele trei să fie eficiente este sacrificiul (sau a te preda în mâinile lui Dumnezeu). Iar cheia pentru sacrificiu este smerenia şi compasiunea.

Figura 10 reprezintă terenul pentru jocul cu mingea, de la Izapa, şi diversele sale monumente. El este orientat spre orizontul sudic, unde, în 2012, soarele solstiţiului din decembrie se va înălţa, odată cu Tăietura Neagră şi cu nucleul bombat al centrului galactic. Acum circa două mii o sută de ani, astronomii din Izapa vedeau că Tăietura Neagră se ridică deasupra acestui orizont, de pe cerurile de dinaintea răsăritului, în timpul solstiţiului din decembrie. Deşi, la acea vreme, era vizibilă o separare de aproximativ treizeci de grade, precesiunea a făcut ca soarele şi galaxia să se apropie şi, dacă o vezi de pe Pământ, să pară că se aliniază. Cosmologii din vechime au observat şi calibrat această convergenţă şi au calculat că va avea loc în 2012, corelându-şi cu ea calendarul şi cosmologia datei de sfârşit. (Există motive să credem că această aliniere prevesteşte o adevărată dinamică energetică în ciclurile de timp, aşa cum am explicat în cartea mea, *Aliniere galactică*.)

În partea cea mai depărtată a terenului pentru jocul cu mingea, un monument îl arată pe Hunahpu care stă deasupra lui Şapte

Macaw, răpus. Privind acest monument, în deplină cunoaştere a viitoarei alinieri ce va avea loc, înţelegem că Mitul Creaţiei a fost repetat pentru iniţiatul din vechime: Şapte Macaw (ego-ul) trebuie să se prăbuşească, înainte ca Unu Hunahpu (Sinele Divin) să se poată renaşte. Vechiul zeu polar moare, iar noul zeu galactic se naşte. Modelul galaxie-solară îl înlocuieşte pe cel geo-polar. Ego-ul trebuie să se smerească, înainte de a putea fi reintegrat în relaţia corectă cu Sinele Divin, îngăduindu-i înţelepciunii eterne să strălucească.

FIGURA 11: Stela 67 Zeitatea solstiţiului solar din decembrie, renăscut în Ciclul Creaţiei, la sfârşitul Epocii, în mijlocul canoei din Calea Lactee.

Această combinaţie de astronomie, mitologie şi învăţătură spirituală cuprinde ceea ce eu spun că este profeţia 2012. Scenariul se aplică punctului de tranziţie de la sfârşitul Epocii. Ce au prezis mayaşii? Şapte Macaw, întruchiparea egoismului, va conduce şi va distruge lumea, înşelându-i pe oameni, făcându-i să uite de natura lor eternă şi identificându-se cu cele mai limitate sine ale lor. Aceasta pare cea mai adevărată profeţie pe care am auzit-o vreodată, pentru 2012. A doua parte a profeţiei – şi ea frumos prezentată în Mitul Creaţiei – este că ego-ul se *poate* smeri, *poate* renunţa la credinţa sa iluzorie, că el este adevăratul centru, şi se reconectează cu Sinele Divin etern. În acest fel, Unu Hunahpu – sufletul renăscut în relaţie corectă cu sursa superioară – poate străluce-

ci. Ego-ul devine transparent şi iluminat de mintea Divină, care fusese ascunsă de el. Cheia pentru această profeție este liberul arbitru, căci ceea ce experimentăm în realitate depinde de alegerile pe care le facem – fie că ne agățăm, plini de frică, de iluzia deja familiară, fie că ne deschidem – cu iubire şi încredere – față de marele mister care caută să ne transforme şi să ne înalțe.

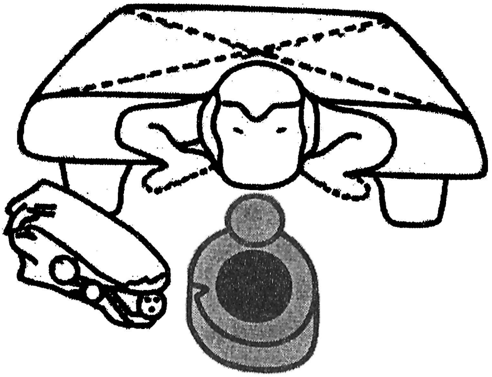

FIGURA 12: Profeția 2012 din Izapa – Trei afirmații iconografice traduc alinierea galactică și oferă un mesaj legat de transformare, renaștere și liber arbitru.

În centrul zidului nordic al terenului pentru jocul cu mingea, găsim stela 67, care arată renaşterea victorioasă a lui Unu Hunahpu, în centrul canoei care simbolizează Calea Lactee. Ca şi în stela 11, el este arătat în poziția de aliniere galactică, în „mijlocul" Căii Lactee. Cel care priveşte acest monument s-ar putea uita în sus şi dincolo de el, spre nord, la vulcanul Tacaná, unde Şapte Macaw se ridica şi cobora – o aducere aminte a vicisitudinilor şi nebuniei supreme a egoismului.

La capătul apropiat al terenului, există trei fotolii de consiliu, sau tronuri de observație (vezi Figura 10). Un grup de învățători sau şamani-astrologi stăteau pe ele, observând atât cum se desfăşoară jocul pe teren, cât şi cerurile de la orizontul îndepărtat. Puteau privi pe deasupra tronului pe care inițiatul principal stătea cu fața spre orizontul solstițiului din decembrie. Haideți să privim acest tron şi monumentele din apropiere (vezi Figura 12).

Aceste trei sculpturi – tronul, jocul cu mingea şi gura şarpelui – prezintă o învăţătură în trei părţi, despre 2012 – iar toate simbolizează alinierea soarelui de la solstiţiu, cu Tăietura Neagră. În primul rând, tronurile mayaşe reprezintă centrul cosmosului. Tronul arată un cap de zeu solar, care iese dintre două picioare stilizate. În mod clar, sunt ilustrate soarele şi naşterea, care reflectă alinierea din viitor, ce va avea loc deasupra orizontului depărtat – orizontul solstiţiului din decembrie. Aceasta este o imagine a renaşterii. În al doilea rând, capul de şarpe de jos, stânga (care, iniţial, a ţinut un mic cap solar în gură) este un alt mod de a ilustra soarele în Tăietura Neagră. Dar acest lucru are conotaţia morţii, a devorării.

Până acum avem moarte şi renaştere – o polaritate care este folosită adesea pentru ilustrarea solstiţiului din decembrie, care marchează sfârşitul unui an şi începutul altui an. O nouă naştere trebuie să fie precedată de moartea vechiului. Însă imaginea devorării înseamnă şi transformare. Ceea ce moare nu se sfârşeşte, ci este transformat în ceea ce renaşte. Tot aşa, ego-ul nu trebuie anihilat, ci transformat prin contactul cu Lumina regeneratoare a Sinelui Divin. Aceasta este adevărata semnificaţie a sacrificiului şi transcenderii, întrucât transcenderea nu anihilează ceea ce transcende, ci îl include într-o viziune mai cuprinzătoare.

Mingea şi cercul de piatră din partea de jos a figurii reprezintă jocul cu mingea şi, aşa cum am văzut deja, alinierea galactică a soarelui de la solstiţiu, cu Tăietura Neagră. Aici sunt implicate jocul, conştiinţa, dansul, activitatea oamenilor care se deplasează către renaştere şi participarea conştientă la întregul proces. Acest lucru se referă la cerinţa unei transformări pozitive – cea a unei renunţări *de bună voie* la iluziile care îl leagă pe ego, de stările limitatoare. Şapte Macaw a refuzat să renunţe la ataşamentul său faţă de ego, iar mitul ne spune că a căzut. Unu Hunahpu a mers de bună voie la Xibalba şi şi-a pierdut capul, însă şi l-a recăpătat, pe lângă multe altele, atunci când s-a născut din nou.

Cele trei metode de abandonare şi reconectare la Sinele Divin au fost, în mod cert, incluse în religia ezoterică din Izapa. Prima este o formă de învăţătură tantrică, evidentă în conceptualizarea alinierii ca o uniune dintre Tatăl cosmic şi Mama cosmică. Aceste principii partenere reprezintă două domenii cosmice unite: cel solar şi cel galactic - soarele tată şi galaxia mamă. Polaritatea sexuală a simbolismului sugerează că, la Izapa, era cunoscută o formă de ideologie tantrică.

A doua metodă este folosirea şamanică a plantelor sacre - o tehnică extremă de recuperare a sufletului, de vindecare şi de dejucare temporară a sistemelor de control ale ego-ului, scopul fiind transcenderea limitării şi refacerea Sinelui ca un întreg. Această metodă de călătorire spre dimensiuni superioare a fost folosită de şamani, timp de milenii. Pietrele în formă de ciupercă, folosite în ritualuri şi găsite în regiunea Izapei, sugerează că ciupercile psilocybin au fost folosite după metode şamanice, pentru a se produce stări modificate şi viziuni.

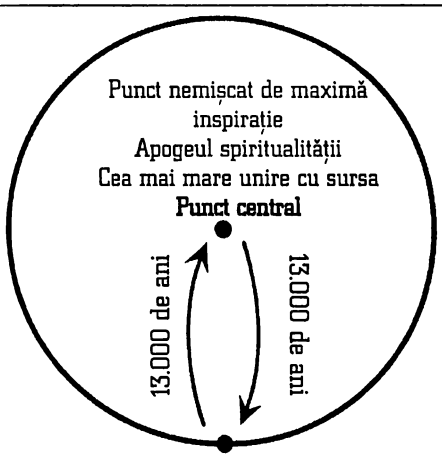

FIGURA 13: 2012 reprezintă centrul timpului mayaş. Punctul nemişcat al expiraţiei este analog cu alinierea din perioada 2012 şi poate oferi o imagine a înţelepciunii transcendentale eterne

A treia metodă este sugerată de tronul de pe teren şi este cea mai accesibilă pentru căutătorii moderni, care doresc să experimenteze pe pie-

lor „ce înseamnă anul 2012". Multe picturi şi sculpturi mayaşe arată şamani sau regi care stau pe tronuri, în clasica postură de lotus. Această postură este asociată cu a fi profund absorbit în experienţa mistică a unităţii fără timp - o imagine a eternităţii. Iniţiaţii mayaşi din vechime trebuie să fi practicat o formă de meditaţie, la fel ca omologii lor din Asia. Aspectul esenţial în această practică este respiraţia, sau *pranayama.*

Aici, voi face un mic salt şi voi sugera că misticii mayaşi practicau un tip de yoga şi o meditaţie de respiraţie, care în Asia se numeşte *meditaţia vipassana.* Această practică se axează pe ciclul de respiraţie. În această meditaţie, punctul de nemişcare al expiraţiei maxime reprezintă o poartă ce duce dincolo de vicisitudinile ciclurilor nesfârşite ale timpului, unde căutătorul poate experimenta nemişcata pace a eternităţii. Vipassana este învăţătura spirituală perfectă pentru cei ce vor să experimenteze ce înseamnă 2012, deoarece ciclul respiraţiei reprezintă maximele şi minimele ciclurilor naturale, inclusiv marele ciclu de 26.000 de ani de precesiune, care se încheie cu alinierea galactică din perioada 2012. Iată cum funcţionează:

De unde ştim că cercul precesiunii se încheie în 2012? Un ciclu e un cerc - deci, cum îi putem identifica punctele de început şi de sfârşit? Un indiciu ne este oferit de ciclul respiraţiei. Ciclurile din natură urmează mişcările de creştere şi descreştere. Ciclul unei zile are două faze - de creştere a luminii şi de creştere a întunericului. Luna creşte şi descreşte, deoarece pare să se deplaseze mai aproape de soare, iar apoi mai departe de el. Perioada de „lună întunecată" e perioada de lună nouă, când soarele şi luna sunt în conjuncţie. Eclipsa este o conjuncţie precisă a soarelui cu luna - iar, în alchimie, eclipsele simbolizează unirea elementelor opuse, unirea lunii cu sursa sa de lumină.

Tot aşa, precesiunea poate fi împărţită în ere, sau Epoci ale Lumii, folosindu-se cele douăsprezece semne ale zodiacului. Dar ce defineşte, cu adevărat, diviziunile energetice ale Marelui An de pre-

cesie? Cheia pentru punctele de început şi de sfârşit ale ciclului de precesiune este alinierea galactică. Este perfect logic să ne gândim că soarele de la solstiţiul din decembrie reprezintă acul care arată ora din ceasul precesional - iar când parcurge un ciclu şi atinge centrul galactic, va avea loc miezul de noapte galactic. Sfârşitul de ciclu - miezul de noapte galactic - are loc când punctul solstiţiului de schimbare a anotimpului, ajunge în centrul galactic al timpului şi spaţiului. În această concepţie, timpul intră şi iese din unirea cu sursa. Data de sfârşit, 2012, nu este sfârşitul timpului circular, ci centrul inspiraţiei şi expiraţiei timpului.

Civilizaţiile omeneşti experimentează această mişcare de inspiraţie şi expiraţie, pe parcursul a mii de ani, ca respiraţia istoriei. De la Epoca de Aur a unirii cu Sursa, până la Epoca Fierului a materialismului cumplit şi a separării de Sursă, trecem de la amiaza luminii, la miezul nopţii al întunericului. Miezul nopţii reprezintă punctul nemişcat dintre moarte şi renaştere, iar punctul alinierii corespunde cu expiraţia maximă. Reprezentat pe ciclul de respiraţie al Pământului - pe care l-am putea numi ciclul precesional de 26.000 de ani - punctul de repaus este alinierea galactică a perioadei 2012.

În meditaţia vipassana, persoana intră în acest punct de repaus şi se deschide într-un spaţiu lipsit de timp. Centrul şi sursa de timp se pot deschide pentru noi, în 2012. Cheia este găsită în propria respiraţie, propria noastră legătură spirituală, din interior, cu Sinele noastre Divine, ce trebuie redeschise. Tronul de la Izapa ne invită să ne aşezăm în meditaţie şi să intrăm în aliniere cu punctul de repaus dintre curenţii masculini şi feminini, urcând pe scara viziunii spre platoul spiritual, unde vicisitudinile timpului sunt transcense. În acel loc, toate problemele şi conflictele, care par atât de dificile atunci când suntem blocaţi în planurile inferioare ale conştienţei, sunt revelate drept ceea ce sunt: iluzii, iluzii care i-au dat forţă ego-ului limitat - în măsura în care am crezut în el.

Şi iată esența doctrinei sacrificiului: scopul nu este sacrificarea inimilor, trupurilor propriu-zise, sau chiar a ego-urilor noastre, ci sacrificarea iluziilor pe care le avem. În acest act de abandonare, nu pierdem nimic real, ci câştigăm tot ceea ce merită să avem: sinele nostru adevărat. Din această perspectivă, „profeția" depinde de modul în care răspundem momentului prezent - acest *acum* etern. Expertul în anul 2012, Geoff Stray, a exprimat totul, într-o întrebare simplă: „2012, este catastrofă, sau extaz?" Părerea mea este că aceste catastrofe apocaliptice pot fi adevărate, dacă ne agățăm de iluziile noastre. Flacăra Divină a extazului va lumina direct proporțional cu iluziile care sunt induse în ea. Alimentați flacăra extatică a Minții Divine, căci tot ce înseamnă cunoaştere adevărată vine din legătura fermecată cu transcendentalul.

ÎNAPOI ÎN CENTRU

Izapa, originea calendarului 2012, este Eleusisul* Lumii Noi - un centru de inițiere în înțelepciunea galactică. Dacă analizăm sculpturile şi orientările grupurilor de monumente şi înțelegem limbajul simbolic, ni se revelează o paradigmă profundă şi nerecunoscută, iar imaginea este completă. Nu doar descoperim ştiința complexă a unei cosmologii galactice ancorate într-o rară aliniere astronomică din perioada 2012, dar găsim şi un mit al genezei, o profeție, învățături spirituale şi tehnici prin care cetățenii sfârşitului de ciclu pot experimenta, pentru ei înşişi, ce înseamnă 2012.

O revelație de ordin înalt a avut loc la începutul civilizației mayaşe. Asemenea tuturor revelațiilor, a fost şi descoperirea înțelepciunii perene nemuritoare - aceeaşi înțelepciune care se găseşte la rădăcina tuturor marilor tradiții spirituale ale lumii. Revelațiile pure şi nediluate, care apar la începutul unei civilizații sau a

* referire la localitatea Eleusis, unde se făceau ceremonii rituale, în cinstea zeiței Demetra şi a fiicei ei, Persefona. n.tr.

unei religii, sunt poluate odată cu trecerea timpului, fiind ascunse pe măsură ce religia devine dogmatică şi ierarhică. Suntem binecuvântaţi că monumentele sculptate de la Izapa au fost descoperite intacte - santinele tăcute ale unei mari religii cosmice, care a văzut centrul galactic ca pe marele transformator, şi alinierea galactică din perioada 2012, ca pe o mare şansă pentru căutătorii spirituali, de a se reconecta cu Sursa Înţelepciunii eterne. Dar nu ar trebui să aşteptăm până în 2012, pentru că ne aflăm chiar acum în zona de aliniere (1980-2016). Timpul, ca întotdeauna, este *acum*.

Factorul mayaş

O CALE DINCOLO DE TEHNOLOGIE

Jose Argüelles, PH.D.

Unul dintre liderii cunoscuţi din domeniul predicţiilor moderne, bazate pe calendarul mayaş, Jose Argüelles, a fost de mult timp o sursă de inspiraţie pentru mulţi oameni care caută să primească răspunsuri, cu ajutorul calendarului şi al anului 2012. El a făcut valuri cu cartea sa, The Mayan Factor, şi ne-a prezentat ceea ce el numeşte „Raza galactică de sincronizare". Potrivit lui Arguelles, Raza galactică de sincronizare este o undă de timp, care declanşează acum o nouă fază din evoluţia galactică. Articolul următor este adaptat dintr-un interviu dat de Argüelles, lui Tami Simon, în 1987, ca parte din seria Modificarea Pământului. Aici, Argüelles discută despre cercetările sale de 30 de ani, despre calendarul mayaş, originea acestuia şi cum am putea să învăţăm o lecţie din el şi să creăm o cale care depăşeşte faza tehnologică. El explică ce au fost mayaşii, în contextul „perspectivei lor galactice", şi răspunde la întrebări precum: Ce este o rază galactică şi cum ne influenţează ea? Ce alte sisteme calendaristice converg cu calendarul mayaş şi cu anul 2012? Erau mayaşii veniţi de pe altă planetă?

A NE ÎNŢELEGE PLANETA, PRIN INTERMEDIUL MAYAŞILOR ŞI AL PERSPECTIVEI LOR GALACTICE

Tradiţia spune că ne aflăm pe această planetă, în acest sistem solar. De exemplu, un sistem precum astrologia analizează influenţele care ne afectează pe această planetă, în relaţie cu alte planete din sistemul nostru solar. De obicei, dăm foarte puţină atenţie fap-

tului că există şi alţi factori - factori galactici, care ne afectează sistemul solar; faptul că sistemul nostru solar este, de fapt, un sistem stelar, dintr-o constelaţie de alte sisteme stelare şi că funcţionăm în cadrul unui câmp mai vast - câmpul galactic. Acest câmp galactic are multe raze energetice diferite, care influenţează diferite constelaţii. Constelaţiile, în sine, se influenţează reciproc. Mayaşii şi-au înţeles existenţa de pe planeta noastră, în acest context galactic. Din punct de vedere istoric, ştim că mayaşii au fost o civilizaţie care a existat în America Centrală şi în Mexicul şi Peninsula Yucatan de astăzi. Ştim că civilizaţia lor clasică, aşa cum este numită de obicei, a durat în jur de 500 de ani - între 400 şi 830 d.Ch. Atunci când mă refer la mayaşi, vorbesc în mod special despre civilizaţia mayaşă clasică.

Au existat multe expoziţii de artă mayaşă, în toate marile oraşe ale S.U.A. Mulţi oameni au pus întrebările: *Cine au fost mayaşii? De ce a dispărut civilizaţia lor atât de repede, în jurul anului 830 d.Ch.? Ce făceau cu cel mai minuţios calendar pe care l-am cunoscut pe această planetă, când păreau să fie nişte oameni destul de primitivi?* Nu aveau animale de povară. Nu aveau metalurgie. Nu foloseau roata. *În orice caz, cine erau aceşti oameni care au inventat acest calendar şi un sistem matematic uimitor?* Pentru majoritatea oamenilor, mayaşii constituie o mare enigmă. Răspunsurile arheologilor chiar nu sunt suficiente, iar misterul continuă. De fapt, am putea spune că misterul mayaşilor este unul dintre cele mai mari mistere de pe această planetă.

În ceea ce mă priveşte, am studiat civilizaţia maya, încă de la vârsta de paisprezece ani, când imaginaţia mea a fost incitată, pentru prima oară, de toate acestea. Timp de treizeci de ani, am studiat intens acest material, până acum doi ani, când m-a contactat un mayaş, pe nume Hunbatz Men - iar eu l-am invitat în Boulder, să ne întâlnim. Cât timp s-a aflat în Boulder, a ţinut o conferinţă despre astrologia mayaşă. Informaţiile sale erau exact cele de care aveam nevoie pentru a potrivi între ele piesele de puzzle. Una dintre infor-

mațiile importante pe care le-am aflat de la Hunbatz Men a fost că sistemul nostru stelar reprezintă al şaptelea sistem stelar pe care mayaşii l-au identificat, pe care l-au trecut pe hartă şi prin care au navigat. Acest lucru m-a făcut să gândesc: *Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, să presupunem că mayaşii nu erau de pe această planetă - cel puțin, nu sămânța mayaşilor.* Urmând această idee, am reexaminat informațiile şi datele pe care le aveam. Totul s-a potrivit şi totul era logic. Mayaşii sunt ceea ce eu numesc „navigatori galactici". Unii dintre ei erau de-a dreptul extraordinari şi, de aceea, îi numesc „maeştri galactici".

MENIREA MAYAŞILOR ŞI RAZA GALACTICĂ

Scopul pe care l-au avut mayaşii, de a veni pe această planetă, a fost foarte precis: să lase în urmă un set clar de indicii şi de informații despre natura şi menirea planetei noastre, în această perioadă specială din sistemul solar şi din câmpul galactic. Mayaşii au venit aici într-un moment specific şi au făcut unele observații. Au lăsat în urmă idei despre relația planetei noastre cu cel puțin şapte planete interioare şi informații despre natura razei galactice prin care trece acum planeta noastră - şi prin care trece, încă din anul 3113 î.Ch. Odată ce au făcut calibrările despre relația planetei noastre cu această rază galactică, cu celelalte planete şi cu soarele, misiunea lor s-a încheiat. Unul dintre misterele mayaşilor are de-a face cu calendarul lor - sau cu ceea ce s-a interpretat a fi calendarul lor. Dacă mayaşii clasici au început să-şi construiască templele şi oraşele doar în jurul anilor 100-300 d.Ch., de ce foloseau un calendar precis, care începea încă din data de 13 august 3113 î.Ch.? În general, acest calendar este numit „Marele Ciclu", şi se derulează între 3113 î.Ch. şi 2012 d.Ch. Întrebarea este: de ce aveau ei un calendar care începe în 3113 î.Ch., dacă perioada lor de înflorire, ca civilizație, pare să fi început în primele secole ale acestui mileniu?

Atunci când am presupus că, poate, mayaşii provin din afara

sistemului nostru solar şi dintr-o altă parte a galaxiei, am analizat şi sistemul matematic efectiv, pe care l-au folosit pentru a-şi construi calendarul. S-a presupus adesea că mayaşii au inventat calendarul, pentru a urmări fazele agricole şi perioadele pentru semănat. Eu l-am analizat din nou şi am presupus că sistemul matematic a existat dinainte, şi apoi a fost adaptat unui calendar terestru. Privind calculele, am fost uluit de calitatea uimitoare a numerelor armonice din calendar. Calendarul măsura, de fapt, un tip de undă armonică - un fel de undă sau rază de mari dimensiuni, care avea anumite cicluri de fluctuaţie şi proprietăţi armonice extraordinare. Mi-am dat seama imediat că Marele Ciclu nu este atât un sistem de măsurare a timpului, cât un sistem de măsurare a trecerii acestei planete printr-o rază cu o lăţime de 5.125 de ani, sau un diametru de 5.125 de ani.

Este absolut normal să nu putem conştientiza atât de uşor faptul că trecem printr-o rază care îşi are originea în centrul galactic şi trece prin soare, steaua locală. Pământul trece prin ea, ca şi celelalte planete, însă pentru Pământ totul pare să aibă o semnificaţie mai specială. Fiecare galaxie are un centru. Multe galaxii pe care le percepem fizic sunt galaxii spirală, cu puncte centrale. Centrul galactic este un nucleu central incredibil de dens al galaxiei, de unde pornesc razele şi informaţiile galactice. Ceea ce este generat de galaxii este în strânsă legătură cu quasarii şi cu alte astfel de fenomene. Ştim că există o transmitere continuă de diferite tipuri de unde radio - ceea ce am putea numi „fascicole de informaţii", ce sunt emanate şi generate din centrul galactic. Întrebările sunt: Care este natura acestor raze? De ce sunt transmise? Este informaţia lor, însăşi informaţia care dă naştere vieţii? Codul ADN face parte din informaţia conţinută în aceste raze? Cum influenţează ele, efectiv, alte sisteme planetare?

ŞTIINŢA MAYAŞILOR

Ştiinţa mayaşilor se bazează pe principiile rezonanţei. Ştiinţa noastră, aşa cum s-a dezvoltat încă din secolul al XVII-lea, se

bazează pe materie – şi anume pe ideea că materia reprezintă realitatea supremă şi că e realitatea supremă cognoscibilă. Însă, ştiinţa modernă a ajuns în puncte în care acest lucru nu mai reprezintă ceva clar. Ştiinţa modernă s-a apropiat mult mai mult de locul în care începe ştiinţa mayaşilor. Ştiinţa mayaşă susţine că, în univers, factorii principali care operează sunt factori de rezonanţă – ciclurile de vibraţie, sau undele vibraţionale. Aceste unde ating anumite puncte de condensare şi devin atomi-materie, particule subatomice şi aşa mai departe, însă natura fundamentală a realităţii este vibraţia, rezonanţa.

Rezonanţa este o calitate. Cuvântul „rezonanţă" înseamnă „a suna din nou, a reverbera". Unele tipuri de medii le permit semnalelor vibraţionale să treacă de la un transmiţător la un receptor. Semnalul vibraţional este un tip de frecvenţă. În perspectiva mayaşă, tot ce înseamnă realitate este construit din diferite nivele de frecvenţă.

O altă deosebire importantă dintre ştiinţa mayaşă şi ştiinţa modernă este aceea că ştiinţa modernă susţine, în general, că unica realitate cognoscibilă este lumea materiei, pe care o experimentăm prin intermediul simţurilor noastre şi nu admite că ar putea exista şi alte realităţi, alte dimensiuni ce coexistă alături de această realitate. Proprietăţile rezonanţei, care fac posibilă înţelegerea altor dimensiuni coexistente, rezidă în conceptul armonicii, de exemplu. Fiecare sunet are o calitate vibratorie, aşa cum au şi armonicile. Armonicile se produc în multe octave diferite – deşi, în realitatea noastră, auzim un singur sunet. Această realitate pe care o experimentăm acum, când stăm şi ascultăm sau vorbim, conţine un sunet, dar, în acelaşi timp, există în ea şi diferite armonici. Acestea reprezintă chei pentru tot felul de dimensiuni coexistente – diferitele dimensiuni ale realităţii, care coexistă cu cea pe care presupunem, de obicei, că e unica realitate adevărată.

APLICAREA REZONANŢEI ÎN CAZUL CĂII DE DINCOLO DE TEHNOLOGIE

Totul se află în rezonanţă. Haideţi să începem cu acest principiu. Este nevoie cu adevărat de o schimbare radicală pentru a accepta, în totalitate, implicaţiile acestui principiu. Dacă totul este în rezonanţă, în cele din urmă, totul se află într-o anumită stare de armonie. Există diferite schimbări, diferite unde şi anumite cicluri care dispar şi altele care încep - dar, în general, tot ce înseamnă realitate are o structură armonică.

Dacă totul este în rezonanţă, ce înseamnă acest lucru pentru noi? Înseamnă că noi suntem în rezonanţă cu mediul înconjurător. Înseamnă că suntem în rezonanţă cu planeta. Înseamnă că suntem în rezonanţă cu soarele. Din câte ştim, activitatea creierului nostru poate fi măsurată în diferite cicluri de unde cerebrale şi diferite frecvenţe. De exemplu, ştim că frecvenţa alfa a undelor cerebrale corespunde cu rezonanţa fundamentală a planetei, de 7,5 hertzi - o ilustrare foarte interesantă a rezonanţei.

Acest lucru deschide o uşă pentru posibilităţile pe care mentalitatea noastră din prezent, ştiinţa din prezent, sau ataşamentele noastre faţă de ea şi faţă de mentalităţile pe care ea le creează, nu le permit. Prin potrivirea rezonanţelor şi frecvenţelor noastre, cu principalele rezonanţe şi frecvenţe ale mediului înconjurător, începem să vedem cum am putea extrage, în mod direct, energie din mediu - direct prin intermediul corpurilor noastre. Aceasta este o idee radicală. Dacă privim în jurul nostru, în natură, e interesant să remarcăm că noi suntem singurele fiinţe care folosesc toalete în aer liber, închise. Suntem singurele fiinţe care ne protejăm de frig cu ajutorul clădirilor, al hainelor etc. Toate celelalte fiinţe pot coexista cu natura; pot să-şi regleze temperatura corpului în funcţie de cea a mediului înconjurător şi aşa mai departe. S-ar putea ca şi noi să avem aceeaşi capacitate, dar nu punem întrebările potrivite - sau, mai rău, am acceptat răspunsurile greşite şi nu ne folosim în-

treaga capacitate de rezonanță a ființei noastre, pentru a stabili tipul corect de armonie cu mediul înconjurător.

RELAȚIA PĂMÂNTULUI CU GALAXIA, AȘA CUM ESTE CODIFICATĂ ÎN CALENDARUL MAYAȘ

Am studiat calendarul mayaș, timp de peste treizeci de ani. Am studiat și alte câteva sisteme, printre care I Ching. Am considerat dintotdeauna că în calendarul mayaș trebuie să existe ceva asemănător, sau echivalent, cu I Ching. Pe măsură ce am studiat calendarul, a devenit tot mai limpede - mai ales în ultimii câțiva ani - că el avea multe alte întrebuințări și scopuri, decât cele ale unui simplu calendar. Mi-am dat seama că așa-numitul calendar reprezintă doar una dintre folosirile unui cod. Putem privi calendarul - iar codul se află acolo.

Este important să înțelegem anumite principii legate de holografie, sau ceea ce se numește matematică fractală. Una dintre idei este că întregul este întâlnit în orice parte a sa - astfel încât, orice parte conține întregul codat în ea. Am început să văd că acest calendar provine dintr-un cod. Aceasta e ideea cea mai importantă. Apoi m-am întrebat: Ce este acest cod? Care e semnificația lui? Am văzut că are multe alte aplicații. Am înțeles că acest calendar - care e descris, de obicei, ca o repetare continuă a unui calendar de 260 de zile - a fost codul pentru o matrice cu 260 de unități. Atunci când am analizat Marele Ciclu, am văzut că și el corespundea, în totalitate, cu codul. Marele Ciclu nu e alcătuit din 260 de zile, ci din 260 de katuni, sau din perioade de câte douăzeci de ani - deci era același cod. De aici, am început să văd că acest cod cuprindea proprietățile matematice care aveau legătură cu aproape toate celelalte aspecte ale existenței. În știința noastră din prezent, avem tabelul periodic al elementelor. Am început să înțeleg că și codul pe care se bazează calendarul mayaș - și pe care se bazează și Marele

Ciclu - este ca un fel de tabel periodic al elementelor, doar că e un tabel periodic al frecvenţelor galactice.

Revenind la rezonanţă, ideea este că, în realitate, frecvenţa precede forma. La început, există o frecvenţă vibraţională care se derulează în cicluri fixe şi din care sunt create toate formele care există. Frecvenţele au proprietăţi matematice, care pot fi traduse în geometrie. Geometria se transformă în formă, şi astfel, codul de bază este, de fapt, tabelul periodic al frecvenţelor galactice care guvernează procesul de materializare a tuturor fenomenelor, din multe dimensiuni diferite. Este codul universal. Este un cod fenomenal, uluitor.

SITUAŢIA ÎN CARE NE AFLĂM ÎN PREZENT

Potrivit calendarului mayaş, mai avem cam douăzeci si cinci de ani, până să ieşim din raza în care am fost încă din anul 3113 î.Ch. Când privim calendarul, ca pe o reprezentare a razei, vedem că aceasta este împărţită în 13 subcicluri, numite baktuni, şi că baktun-ul din prezent - care este al treisprezecelea subciclu al acestei raze - a început în 1618 şi se termină în 2012. Fiecare dintre aceste subcicluri durează aproximativ 394 de ani, deci ne apropiem de final. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că acum ne aflăm într-un moment extrem de important. Din 3113 î.Ch. până în prezent, această rază a fost ca o undă care a crescut treptat, mergând în sus şi în jos, acumulând forţă şi devenind tot mai mare şi mai puternică. În timp ce această planetă a trecut prin rază, prin intermediul oamenilor am scos forţat în afară civilizaţia tehnologică pe care o vedem în jurul nostru. În ultimii două sute de ani, acest proces de expulzare s-a accelerat. Am împânzit lumea cu tehnologia noastră şi cu ceea ce eu numesc „sistemul nostru planetar exo-nervos". Ne aflăm într-un moment în care am ajuns la saturaţie. În ceea ce priveşte raza, aproape că ne aflăm în punctul ce poate fi interpretat ca vârful de saturaţie a tehnologiei din întreaga lume.

Dacă privim raza ca pe o undă, vedem că valul care a crescut treptat, pe parcursul a cinci mii o sută de ani, este pe cale să se spargă. Punctul exact al spargerii acestui val a avut loc în 16 şi 17 august 1987 - Convergenţa Armonică. Vizualizaţi următoarea imagine: staţi pe plajă; vedeţi cum vine un val dinspre mare; valul creşte, iar apoi se sparge şi dispare. În această metaforă, 2012 va fi anul când acest val va atinge nisipul plajei. Când valul va ajunge pe plajă, în 2012, vom fi pregătiţi să pătrundem în civilizaţia galactică, sau în civilizaţia interplanetară. Această ultimă perioadă de douăzeci şi cinci de ani este foarte interesantă, foarte semnificativă şi foarte importantă pentru planetă. Acesta este un moment extrem de important, din punct de vedere galactic. Am putea spune că inteligenţele superioare aşteaptă ca noi să ne săturăm de tehnologia noastră şi să înţelegem că, în cele din urmă, ea nu ne poate ajuta.

Unul dintre aspectele cele mai radicale din cartea mea, *Factorul mayaş*, este că expune posibilitatea că tehnologia noastră chiar nu mai este necesară. Specia evoluată cunoscută ca Homo sapiens a fost influenţată de această rază, iar unul dintre modurile în care s-a întâmplat acest lucru a fost scoaterea în evidenţă a unui mediu înconjurător artificial şi a mijloacelor artificiale de comunicare. Aceasta este, în mod evident, o fază de evoluţie - o tranziţie de evoluţie - însă trebuie să avem în vedere şi faptul că, din punctul de vedere al planetei, noi ne aflăm la suprafaţa ei. Planeta este un organism viu, care evoluează, iar noi suntem cele mai active fiinţe de pe suprafaţa sa. Într-un sens pozitiv, am putea spune: „Scopul scoaterii forţate în evidenţă a acestei tehnologii a fost cel de a ne aduce în punctul de a deveni cu adevărat conştienţi de sine şi de a ne vedea ca fiinţe planetare, ca organisme planetare. Probabil că unicul mod prin care puteam ajunge în acest punct este prin dezvoltarea tehnologiei actuale şi a acestui timp de comunicaţie". Această modalitate de comunicaţie a „micşorat" lumea, transformând-o într-un sistem de comunicare instantanee.

Dacă privim toate acestea doar dintr-o perspectivă planetară, putem vedea că am ajuns într-un moment foarte periculos, deoarece, în ultimele câteva sute de ani, am creat o civilizaţie care depinde de combustibili fosili şi diferite tipuri de metale, minerale preţioase, metale rare şi aşa mai departe, care sunt extrase din pământ. Ceea ce s-a întâmplat sub aspect tehnologic, pe această navă spaţială pe care o numim Pământ, este că i-am folosit efectiv toate rezervele de energie. Chiar dacă spunem că avem petrol pentru încă patruzeci de ani, acest lucru nu este foarte realist. Ce se va întâmpla după? Adevărata problemă este că nu ar trebui să epuizăm toate rezervele de energie. Anumite rezerve energetice se acumulează şi, când avem nevoie de ele, putem să le extragem, însă nu trebuie să le epuizăm într-o singură „beţie" tehnologică. Dar este exact ceea ce am făcut. Calea de dincolo de tehnologie este absolut necesară pentru noi. În timpul în care am epuizat rezervele de energie ale navei spaţiale Pământ, am căzut pradă unei perspective uni-dimensionale a realităţii. În care circuitele sistemelor noastre de credinţă s-au întors cu susul în jos. Toată lumea crede că folosirea combustibililor fosili şi a substanţelor chimice, care produc o mare poluare, este superioară întrebuinţării energiei solare. Chiar *credem* asta. În beţia noastră tehnologică, ne-am îmbătat complet, am devenit uni-dimensionali, sau amnezici. Credem că întunericul e mai bun decât lumina.

2012: E TIMPUL SĂ NE TREZIM

Trebuie să ne trezim. Chiar acum, trăim într-o lume în care conştiinţa umană este, în esenţă, o funcţie a ceea ce numim „mintea gloatei". Aceasta este controlată şi manipulată de către guverne şi întreaga gamă de instituţii care reprezintă factorii cheie în viaţa modernă - şi crede în ele. Conducătorii, instituţiile şi mass-media transmit în permanenţă informaţii de natură negativă, de energie negativă, astfel că mintea gloatei prosperă prin energie negativă.

Guvernele şi instituţiile sprijină această creaţie de negativitate şi, ca urmare, omenirea, în totalitatea ei, este dominată de un tip foarte negativ de hipnoză sau de transă culturală. Ceea ce contează e să ne trezim, astfel încât să ne putem bucura de trecerea prin rază. Prin beţia noastră tehnologică, am creat un asemenea dezechilibru, o epuizare a resurselor şi poluarea planetei, încât trebuie să ne trezim, dacă vrem să continuăm să ne bucurăm de Pământ. Trezirea noastră va presupune să înţelegem că, în realitate, tehnologia nu ne poate ajuta şi că trebuie să depăşim faza tehnologică. Dacă nu ne trezim, planeta se va auto-distruge de la sine, deoarece se află deja într-un imens dezechilibru. Ne aflăm exact în momentul în care deosebirea dintre numărul considerabil de oameni care se trezesc şi preiau comanda şi cel al celor care nu se trezesc reprezintă deosebirea dintre situaţia în care planeta se auto-distruge şi cea în care îşi continuă calea de evoluţie. Continuând cu imaginea navei spaţiale Pământ, chiar dacă am folosit toate rezervele de energie, mai avem încă sursa centrală, soarele, şi propria aparatură bio-psihică extrem de sofisticată – însăşi fiinţele noastre, corpurile noastre umane. În ceea ce priveşte nava spaţială Pământ, la comanda sa se află cine nu trebuie şi a venit timpul unei răscoale.

PARALELE ÎNTRE CALENDARUL MAYAŞ, I CHING ŞI APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

În realitate, există multe puncte comune între codul galactic al mayaşilor, I Ching, Apocalipsa şi multe alte sisteme. Motivul este foarte uşor de explicat. Cu toţii funcţionăm în acelaşi câmp. Fie că e vorba de China antică, Egiptul antic, Israelul antic sau Mexicul antic, receptorii umani au captat aceleaşi raze informaţionale, traducându-le în anumite limbaje, condiţionate de credinţele ce existau deja în acele regiuni.

Pe de-o parte, avem dezvoltarea I Ching-ului în China, cu codul său matematic care este exact la fel cu codul matematic al

ADN-ului şi acelaşi cu codul matematic al progresiei de numere armonice a codului mayaş - o progresie binară. Pe de altă parte, avem codul matematic al Apocalipsei, care se bazează pe 7 şi 13, pe 144 şi 144.000; este acelaşi cod de numere ca şi cel al codului mayaş.

Codul mayaş este codul principal. Este codul galactic. Este programul principal. Celelalte coduri există, aşa cum am mai spus, fiindcă oamenii de pretutindeni captează aceleaşi informaţii, de la aceleaşi raze care influenţează planeta. Majoritatea acestor coduri şi sisteme, cum ar fi Apocalipsa sau I Ching-ul, au fost dezvoltate acum câteva mii de ani. În acele faze iniţiale, înainte ca tehnologia să devină factorul dominant, receptorii umani erau ceva mai sensibili. În prezent, receptorii noştri sunt aproape închişi. Pe alocuri, există oameni treziţi, care fac eforturi de a-i trezi şi pe ceilalţi oameni. Din perspectiva codului, a fi treaz înseamnă deschiderea receptorilor. Acest lucru poate fi făcut numai printr-o regândire onestă - o schimbare a modului în care gândim despre ceea ce se întâmplă în vieţile noastre şi pe planeta noastră - şi prin înţelegerea că, dacă vrem să continuăm să trăim pe această planetă, trebuie să ne deschidem receptorii, astfel încât să putem începe să primim informaţiile şi să ştim ce avem de făcut în continuare. Am putea întreba: dacă toate acestea sunt stabilite deja, ce putem face noi? Adevărul este că totul e stabilit doar în anumite privinţe. Suntem atât de adormiţi faţă de ceea ce *este* stabilit pentru noi, încât nici de asta nu putem beneficia.

Mayaşii au făcut o vizită. Au avut o intervenţie foarte reuşită în biosfera acestei planete şi au lăsat în urmă o civilizaţie care seamănă mult cu alte civilizaţii, dar care este foarte bine deghizată. Prin studierea calendarului şi a altor sisteme de coduri şi calendare de pe planetă, am văzut că toate erau cuprinse în codul mayaş - mai ales, codul ADN şi codul I Ching, care reprezintă o componentă centrală, lucru pe care îl demonstrez în cartea mea, *Factorul mayaş*. Acest cod este unic pe planetă.

SINCRONIZARE GALACTICĂ ŞI OZN-URI

În 2012, ne vom afla la un nivel superior de pe această spirală, superior față de cel la care ne aflam în 3113 î.Ch., ceea ce înseamnă că există un nou început şi pentru noi, cei de aici şi despre care cred că va fi un salt în evoluție. Ciclul despre care am vorbit, Marele Ciclu, este doar un subfactor al altui ciclu mai mare, iar toate ciclurile urcă (macro) sau coboară (micro). Ciclul mai mare din care facem parte este unul de aproximativ 26.000 de ani, care se încheie şi el în 2012. Dacă ne întoarcem cu 26.000 de ani în urmă, vedem că acest ciclu cuprinde şi stadiul de evoluție al Homo sapiens. Vârful ultimei Ere Glaciare a fost în anul 24.000 î.Ch. Atunci au apărut „oamenii moderni". Deci, acest ciclu de 26.000 de ani cuprinde, de fapt, cinci Mari Cicluri. Ne aflăm în al cincilea şi ultimul, dintr-un set de Mari Cicluri care a început în anul 24.000 î.Ch. Dar nu din acest motiv considerăm că 2012 reprezintă un moment extrem de important, ci datorită a ceea ce numesc „sincronizare galactică" - care reprezintă şi o mare schimbare în evoluție.

Există şi alte dimensiuni ale realității şi există stadii de existență şi de inteligență, mai evoluate decât ale noastre. Universul este binevoitor şi plin de compasiune. Nimeni nu vrea să ne distrugă. Activitatea OZN-urilor s-a intensificat de când am intrat într-un stadiu de mare poluare, ca urmare a introducerii de reziduuri radioactive în mediul înconjurător, în 1945. Din acel moment a apărut fenomenul OZN modern. Există în mod cert o relație între factorul mayaş şi fenomenul OZN, iar eu sunt de părere că putem anticipa o intensificare a activității OZN-urilor. Trebuie să înțelegem şi să conştientizăm că avem de-a face cu o civilizație galactică. Această înțelegere ne va ajuta să revenim la ființa noastră superioară, la deschiderea propriilor receptori, iar informațiile, pe care acum le numim informațiile factorului mayaş, vor fi unele pe care toată lumea le va putea accesa cu uşurință.

Cele Nouă Cicluri ale Creației

NIVELURI DE CONȘTIINȚĂ CARE SE EXTIND

Carl Johan Calleman, Ph.D.

Cercetătorul suedez Carl Johan Calleman susține că există o profeție care spune că „lumea conștiinței se va naște" în timpul tranzitului lui Venus din 5-6 iunie, 2012. Mayașii din vechime credeau că, potrivit calendarului lor, există nouă Cicluri ale Creației, fiecare reprezentând un nivel diferit de conștiință și un segment diferit de timp. După Calleman, în prezent ne aflăm în cea de-al optulea Ciclu. El spune: „Acest al optulea nivel poate fi numit cadrul galactic de conștiință, întrucât va conduce omenirea ca, pas cu pas, să se identifice, în principal, cu galaxia. Cel mai înalt nivel de conștiință – cel Universal – va fi atins în cel de-al nouălea Ciclu, în anul 2011, iar omenirea își va dezvolta o conștiință cosmică eternă și o cetățenie în univers". În următorul pasaj din cartea sa, Calendarul mayaș și transformarea conștiinței, Calleman explorează cele Nouă Cicluri ale Creației și conceptul ultimului nivel – Ciclul Universal. El răspunde la întrebări precum: Ce se va întâmpla când vom ajunge în ultimul Ciclu, în 2012, potrivit profețiilor mayașe? Ce tip de conștiință vom întâlni în Ciclul Universal și în 2012?

În mitologia din America centrală, existau Nouă Cicluri ale Creației Divine. Deși originile acestor Cicluri nu pot fi înțelese pe deplin, putem presupune că ele reprezintă nouă etape de dezvoltare a conștiinței, activate în mod secvențial, prin intermediul miezului din interiorul Pământului.

Astăzi ştim că lumea nu a început doar cu cinci mii de ani în urmă, odată cu apariţia primului limbaj scris, a primelor piramide şi a primelor naţiuni conduse de faraoni. Ştiinţa modernă a arătat, fără nici o urmă de îndoială, că universul prezent s-a născut cu mult înainte de începutul Marelui Ciclu, acum aproximativ 15 miliarde de ani, atunci când materia a fost creată pentru prima dată din Lumină, în aşa-numitul Big Bang. De atunci, galaxia noastră, sistemul solar şi planeta cu organismele sale biologice au prins viaţă. Aşadar, Marele Ciclu nu a început din nimic. El are la bază o evoluţie anterioară considerabilă.

Ciclul	Timpul spiritual-cosmic	Timpul fizic-pământesc	Fenomene care au început	Datarea ştiinţifică a fenomenelor care au început atunci
Universal	13x20 kin	260 de zile	?	
Galactic	13x200 tun	4.680 de zile (12,8 ani)	?	
Planetar	$13x20^1$ tun	256 ani	Industrialism	1769 d.ch.
Naţional	$13x20^2$ tun	5.125 ani	Limbaj scris	3100 î.ch.
Regional	$13x20^3$ tun	102.000 ani	Limbaj vorbit	100.000 î.ch.
Tribal	$13x20^4$ tun	2 milioane de ani	Primii oameni	2 milioane de ani
Familial	$13x20^5$ tun	41 milioane de ani	Primele primate	40 de milioane de ani
Mamifer	$13x20^7$ tun	16,4 miliarde de ani	Materie, "big bang"	15-16 miliarde de ani

FIGURA 14: Duratele de timp ale celor Nouă Cicluri ale Creaţiei - în timp spiritual şi fizic - şi unele dintre fenomenele care au început atunci.

Cum se încadrează calendarul mayaş în această mare perioadă a universului? Este interesant faptul că mayaşii ştiau că lumea era mult mai veche de 5.125 de ani. Pe o stelă descoperită în situl antic Coba, din Peninsula Yucatan, data de creare a Numărătorii Lungi este plasată în contextul unei ierarhii de cicluri creatoare de 13 x 20^n (de 13 ori 20 multiplicat de *n* ori cu el însuşi) tuni. Aşadar, există o întreagă serie de cicluri creatoare similare Marelui

Ciclu (care are şi el 13 X 20 ¸ tuni). În acest caz, Creația poate fi privită ca un compozit al mai multor creații, fiecare fiind aşezat deasupra altuia, pentru a forma o structură piramidală, Marele Ciclu fiind doar unul dintre acestea. Astăzi încă mai putem observa această idee - a mai multor creații diferite - în unele ceremonii ale mayaşilor, în cadrul cărora, de exemplu, sunt puse în scenă imitații dintr-o „Creație anterioară". Fiecare dintre cele Nouă Cicluri ale Creației din mitologia Americii centrale este o „Creație" diferită, generată de un ciclu de douăzeci de ori mai scurt decât cel pe baza căruia a fost construit. Din acest motiv, cele mai importante dintre piramidele mayaşe - Templul Inscripțiilor din Palenque, Piramida Jaguarului din Tikal şi Piramida lui Kukulcan din Chichen Itza - au fost toate construite ca structuri ierarhice cu nouă niveluri.

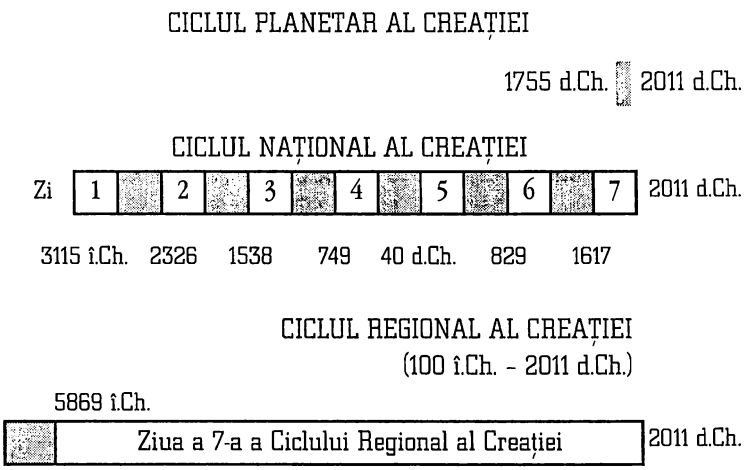

FIGURA 15: Relațiile dintre Ciclurile Regional, Național și Planetar, prezentate într-un cadru temporal precis și ilustrând creșterea dezvoltării, de la sămânță la fructificare. Pe această scară, primul Ciclu al Creației (cel celular) măsoară în jur de 40 de kilometri.

Deşi aceste Cicluri ale Creației au fost traduse adesea ca „iaduri", eu sunt convins ca această interpretare este amăgitoare. Nu

are nici un sens supoziția că mayaşii şi-ar fi construit piramidele cu nouă etaje în onoarea unor „iaduri". Ciclurile Creației sunt legate de structurile cristaline activate secvențial în miezul Pământului. (Originea iadului creştin era zeița nordică Hel, Mama Pământ, care domina Lumea Subterană şi care, în Marele Ciclu patriarhal, era portretizată ca o forță înfricoşătoare.) Datele de început ale ciclurilor creatoare care generează aceste nouă Cicluri ale Creației şi anumite evenimente (semințe) concomitente - care, în conformitate cu datarea ştiințifică modernă, se petrec la începuturile Ciclurilor Creației - sunt rezumate în Figura 14.

Prin urmare, Marele Ciclu, care a creat cel de-al Şaselea Ciclu al Creației şi a generat un cadru național al conştiinței - căruia i-am acordat până acum întreaga noastră atenție - este doar unul dintre cele câteva astfel de Cicluri ale Creației. Acest Ciclu special al Creației a fost construit pe fundația celor cinci Cicluri inferioare ale Creației, care generaseră mai multe tipare limitate ale conştiinței. Astfel, piramidele mayaşe cu nouă etaje ne spun că această conştiință este creată într-un mod ierarhic şi că fiecare Ciclu al Creației stă la baza altuia..

Înainte de a continua, ar trebui să rezumăm diversele perioade de timp care fac parte din sistemul calendarului mayaş bazat pe tun-ul de 360 de zile. Fiecare dintre cele nouă cicluri majore de Creație se bazează pe o perioadă care este un multiplu de tun. Tunul se multiplică cu douăzeci, de un anumit număr de ori, astfel încât se creează un sistem ierarhic de perioade de timp. (Să notăm, totuşi, excepția că există optsprezece uinali într-un tun, mai degrabă decât douăzeci).

Fiecare din cele Nouă Cicluri ale Creației se dezvoltă printr-o suită de Treisprezece Ceruri cu şapte Zile şi şase Nopți, începând cu treisprezece *hablatuni* în Ciclul de Creație Celular şi continuând ascendent, prin *alautun*, *kinchiltun*, ş.a.m.d. Aşadar, la fiecare nou nivel, cele Treisprezece Ceruri (cu o durată de douăzeci de ori

mai scurtă decât nivelul de sub el) servesc dezvoltării unui cadru mai înalt al conştiinței. În acest fel, fiecare Ciclu de Creație este asociat cu o anumită alcătuire a conştiinței: Celular, Mamifer ş.a.m.d.

De asemenea, fiecare Ciclu al Creației este asociat cu o anumită frecvență a Creației, frecvența cu care au loc schimbările de energie. La toate nivelurile, schimbările de energie sunt rezultatele alternanțelor dintre cele şapte Zile şi şase Nopți. Ca exemplu, cel de-al şaselea nivel (Marele Ciclu sau Ciclul Național al Creației), dominat de o zeitate menționată de obicei sub numele de Lordul celui de-al Şaselea Cer, are o perioadă de un baktun (394 ani) de schimbări de energie, care serveşte dezvoltării alcătuirii naționale a conştiinței sale. În Figura 15, diferitele schimbări de energie ale Ciclurilor Regionale, Naționale şi Planetare ale Creației, fiecare având loc cu o anumită frecvență, sunt prezentate la o scară comparativ corectă Acolo vedem cum Ciclul Național al Creației a început la un moment dat după ce a Şaptea Zi a Ciclului Regional al Creației a fost stabilită şi apoi cum, la rândul său, întregul Ciclu Planetar al Creației se încadrează în cea de-a Şaptea Zi a Ciclului Național al Creației. În scara folosită în Figura 15, cel mai lung ciclu al creației, Ciclul Celular, s-ar întinde pe o distanță de aproximativ douăzeci şi cinci de mile (patruzeci de kilometri). Aceasta este un bun exemplu a fenomenului de accelerare a evoluției.

La momentul scrierii acestei cărți (2003), am ajuns în cea de-a Treia Zi a Creației din al Optulea Ciclu al Creației, cel Galactic, care, la rândul său, este situat pe Ciclul Planetar al Creației. Acum mai avem de parcurs doar două Cicluri ale Creației - cel Galactic (12,8 ani) şi cel Universal (260 de zile) - până când vom ajunge la cel mai înalt nivel al Creației.

În această structură ierarhică, diferitele alcătuiri ale conştiinței (Regională, Națională, Planetară, ş.a.m.d.) nu se înlocuiesc una pe cealaltă, nici nu se urmează una pe cealaltă. În schimb, ele se adaugă una celeilalte, astfel încât Creația tuturor Ciclurilor şi,

deci, urcuşul pe piramida cosmică cu nouă etaje, va fi întregită în acelaşi moment: 28 octombrie 2011, în calendarul gregorian. După cum vom vedea în scurt timp, fiecare Ciclu al Creaţiei este asociat şi cu o polaritate yin/yang specifică.

Astfel, creaţia determină evoluţia cosmosului prin nouă Cicluri de Creaţie distincte, pornind de la Ciclurile inferioare, unde evoluţia conştiinţei este materializată în moduri fizice - cum ar fi materia galactică şi speciile biologice - şi avansând către expresiile tot mai eterice sau spirituale ale Ciclurilor superioare. Privind ridicarea piramidei cosmice, din perspectiva cunoaşterii moderne, putem identifica o serie de alcătuiri diferite ale conştiinţei, fiecare asociată cu un anumit Ciclu de Creaţie. Dat fiind că aceste structuri se extind dinspre Celular, către Universal, scopul creaţiei pare să fie, cu fiecare Ciclu al Creaţiei, extinderea şi elevarea acestei structuri, făcând posibilă, în final, înălţarea Omului Universal.

CICLUL UNIVERSAL AL CREAŢIEI

Şi am văzut, iar, un tron mare alb şi pe Cel ce şedea pe el.
Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 20:11

Din nou, cum veţi ajunge să înţelegeţi ce reprezintă Ziua Judecăţii de Apoi? Ziua în care niciun suflet nu va mai controla nimic pentru un alt suflet şi controlul va fi în întregime al lui Allah.
SURA 82:17-19, Coran

Fiinţele spirituale vor rămâne pentru a crea o lume şi o naţiune sub o singură putere, cea a Creatorului.
Profeţie Hopi

În 2011, Ciclul Universal este tot ceea ce aşteaptă întreaga Creaţie - este însuşi scopul acesteia. Atunci, toate lucrurile vor fi aduse la un loc, iar toate modurile conflictuale de a fi, de a acţiona

sau gândi vor fi rezolvate şi unificate într-o lumină în care fiecare om poate înțelege totul şi pe toți ceilalți, dintr-o dată. Toate gândurile limitative vor dispărea. Al Nouălea Ciclu al Creației poate fi considerat un dar de la Dumnezeu, întrucât el nu doar creează echilibru, ci şi Iluminarea oferită omenirii ca o expresie a Grației Divine. Acesta este timpul în care vom înțelege pe deplin în ce scop a fost proiectat Planul Cosmic şi ne vom revărsa recunoştința față de Creator. În acelaşi timp, vom recunoaşte Divinitatea din noi, pentru că nu va mai exista separarea dintre Divinitatea Creatorului şi Sinele nostru Divin.

Nu e surprinzător faptul că, în diferite părți ale lumii, există unele mituri care fac referire la cele Nouă Lumi. În tradiția scandinavă veche se credea că universul este constituit din Nouă Lumi, iar în cultura Hopi există tot Nouă Lumi. Unificarea ştiinței cu mitul – fenomen care se petrece acum – va scoate la iveală idei similare privind cele Nouă Cicluri de Creație din cultura Americii centrale. Unicitatea tradiției calendarului mayaş este dată de precizia acestuia.

În mod paradoxal, pe măsură ce sistemul calendaristic mayaş se apropie de final, timpul va fi experimentat, pe de o parte, ca mişcându-se mai rapid decât oricând, iar pe de alta, ca şi când nu s-ar mişca deloc. Conştiința Iluminată dezvoltată în Ciclul Universal va transmite vibrații asupra omenirii, prin mişcarea ondulatorie a celor Treisprezece Ceruri, care acoperă o perioadă de doar 260 de zile (sau, posibil, dacă este a douăzecea parte din Ciclul Galactic, 234 de zile; încă nu pot spune exact). Aceasta reflectă o frecvență de schimbare a energiilor cereşti care depăşeşte de departe orice lucru experimentat vreodată de cineva. Totuşi, există toate motivele pentru a crede că, în acelaşi punct, „timpul" se va sfârşi, pentru că el este o experiență predominant intermediată de emisfera cerebrală stângă. În prezent, experimentarea timpului există numai într-o lume dominată de dezechilibrul generat de dualitate. Atunci când se creează echilibru între cele două emisfere

cerebrale, ne putem aştepta ca, în locul timpului, să experimentăm starea pură de a fi, moment cu moment.

De bună seamă, acest paradox nu poate fi soluționat cu ușurință, de o persoană a cărei minte este încă dominată de dualitățile generate de Ciclurilor inferioare ale Creației. Ego-ul, menit să servească minții duale în navigarea prin apele sale schimbătoare şi să-i mențină individului un sentiment al continuității în mijlocul încercărilor, pur şi simplu nu poate supraviețui la frecvențele înalte ale Ciclului Universal. Ego-ul nu se poate adapta la câmpul unitar de Lumină care va conduce lumea. Într-un cadru dual al conştiinței, ego-ul era un instrument important pentru supraviețuire. Într-un cadru unitar al conştiinței, el va periclita supraviețuirea individului. Într-un Ciclu al Creației dominat de unificare şi Iluminare, acțiunile şi gândirea bazate pe o construcție dual a minții nu vor mai fi posibile. La frecvența de schimbare care va prevala în Ciclul Universal - cu treceri între Zile şi Nopți, ce au loc la fiecare douăzeci de kini - mintea trebuie să fie decuplată, pentru a nu determina o disperare totală sau un colaps personal. Chiar şi în cazul unei persoane care s-a pregătit corespunzător şi care este perfect conştientă de modul în care lucrează Planul Cosmic, conflictul dintre mintea dual - care domină de cinci mii de ani - şi conştiința unificată a Ciclului Universal, poate fi rezolvat într-un singur fel: prin extirparea sau „nimicirea" ego-ului şi crearea unui spațiu gol, care să-i permită stării Iluminate de a fi să-şi preia locul. Acesta este ajutorul pe care Kalki doreşte să ni-l ofere. Un asemenea sprijin venit din exterior poate fi căutat şi apreciat de mulți oameni; sunt alții, însa, care e posibil să atingă starea de Iluminare, pur şi simplu, predându-se Grației Divine. Intenția şi smerenia fiecăruia vor determina rezultatul.

Întrucât vom fi înzestrați nu numai cu o structură universală a conştiinței galactică, ci şi cu una non-dual, vom avea posibilitatea de a privi evenimentele din trecut, dintr-o perspectivă dife-

rită. Fiind pe deplin cufundați în prezent, fără nevoia minții duale de a menține continuitatea trecutului, Ciclul Universal ne va permite să putem ierta cu adevărat. Apocalipsa se referă la acest aspect în versetul 21:4: „Şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moarte nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut". Din perspectiva Ciclului Universal al Creației, tot ceea ce ține de trecut nu mai există.

În anul 2011, dominanța minții duale se va risipi şi toate conflictele omenirii, născute în nivelurile mai joase ale conştiinței, vor fi rezolvate. Din perspectiva stării de Iluminare, vechea ordine nu va mai fi reală. Tehnologiile avansate, dezvoltate de mintea duală, îşi vor găsi locul ce le-a fost destinat dintotdeauna - în slujba omenirii şi a cosmosului viu, şi nu ca instrumente de dominație. Atunci, nu numai vechea conducere monarhică, ci şi democrația, vor fi de domeniul trecutului (dacă fiecare trăieşte în pace şi armonie cu Divinitatea, de ce să aleagă pe altcineva care să-l conducă?). Toate ierarhiile se vor nărui. Odată cu sfârşitul dualității, dominația unui suflet asupra oricărui alt suflet va înceta în mod natural, prin urmare nu va mai fi nevoie de un guvern (care este un fel de ego al unei națiuni), care să conducă oamenii prin interese conflictuale. Într-un sens mult mai profund decât în prezent, toate ființele umane vor fi recunoscute ca având aceeaşi valoare - fiecare ca manifestare a Divinității. În procesul ascensiunii către nivelul universal al conştiinței, toate gândurile limitatoare vor dispărea.

După ce toate acestea se vor întâmpla, vom fi capabili să experimentăm pe deplin unimea cu Tot Ceea ce Este, moment cu moment - sau cadru cu cadru, ca să spunem aşa. O astfel de experiență - cadru cu cadru de conştiință - ne va permite să trăim o bucurie a simțurilor totală, în momentul de Acum. Ne mai simțind nevoia minții de a menține continuitatea, vom experimenta libertatea deplină, iar statutul nostru de marionete ale Procesului Divin de Creație se va încheia. Nu va mai exista sentimentul de separare

dintre fiinţele umane şi Dumnezeu. Chiar dacă nu ne vom percepe ca dumnezei, vom reuşi, la capătul drumului, să ne regăsim pe deplin ca manifestarea Divinităţii - care suntem cu adevărat.

Reiese clar că doar a aştepta să vedem ce se întâmplă în anul 2012, ar însemna să ratăm totul. Va fi de-a dreptul imposibil să nu atingem starea de Iluminare până la 28 octombrie 2011 - sau la scurt timp de la această dată, când noua realitate se va manifesta în mod categoric. Cu o minte dualã, nu vom putea să intrăm în rezonanţă cu noua realitate Divină unitară, aflată sub o singură putere, cea a Creatorului. De aceea, ar fi înţelept să ne pregătim, începând de astăzi, cufundându-ne în fluxul cosmic al timpului şi căutând, în toate modurile posibile, să transcendem influenţa Ciclurilor duale ale Creaţiei în gândirea, acţiunile şi felul nostru de a fi. La urma urmei, Ciclul Universal va favoriza o stare Iluminată de a fi, plină de iubire şi bucurie, iar odată ce această stare va fi instituită, întoarcerea la dualitate nu va mai fi posibilă.

Aceasta va însemna întoarcerea la înţelegerea cosmosului viu. Iluminarea pe care o aduce acest Ciclu va permite vindecarea adevărată şi deplină a trecutului şi apropierea de Dumnezeu, a cărui relaţie cu fiinţele umane (din cauza dualităţii Ciclurilor inferioare) a fost uneori percepută ca fiind antagonică. Atunci când energia lui 13 Ahau se va manifesta în toate Ciclurile Creaţiei, nu vor mai exista filtre care să blocheze viziunea noastră asupra Luminii Divine, sau comuniunea cu Divinitatea. Vom ajunge să trăim în Noul Ierusalim, dobândind starea de Iluminare, după trecerea prin cele Nouă Cicluri ale Creaţiei şi după ce vom fi încheiat cele 108 mişcări ale lui Shiva. După ce construcţia celui de al nouălea nivel se va încheia, omenirea va fi pregătită să stea în vârful Piramidei Cosmice. Ea va fi completă, va trăi pe deplin în prezent, la un înalt nivel de conştienţă şi cu o bucurie autentică de a trăi. Ciclurile Creaţiei care au servit la construirea Piramidei Cosmice - par-

țial, prin transformarea oamenilor în marionete - se vor încheia. Viața Omenirii Universale va începe.

... ŞI DINCOLO DE ...

După cum am văzut în istoria omenirii, este nevoie de un anumit timp, până când un nou cadru de conştiință se poate manifesta pe deplin. Este realist să ne aşteptăm la ceva similar şi după ce structura universală, Iluminată, a conştiinței se va instaura în sfârşit, ca Cer, în ziua de 13. 13. 13·13·13 13 13 13 13 13 Ahau (28 octombrie 2011). Chiar dacă ipostaza de marionetă a ființelor umane dispare prin influența acestei energii, e puțin probabil ca lucrurile să fie exprimate în forme stabile. Prin urmare, anul 2012 este posibil să fie o perioadă în care oamenii vor fi nevoiți să găsească modalități de adaptare la noul cadru de conştiință cosmică. Va fi necesar să ne adaptăm la faptul că fiecare persoană din jurul nostru este acum Iluminată şi să avem încredere deplină că, în sfârşit, pe Pământ a început un mileniu al păcii - Epoca Solară de Aur. Asta nu înseamnă că va începe un nou Ciclu. Acesta este sfârşitul Ciclurilor

Odată ce ego-ul a fost nimicit, Cerurile vor favoriza o conştiință lipsită de conflicte interne şi care nu produce conflicte externe. Cu toate acestea, în special anul 2012 va fi necesar pentru ca această stare de Iluminare să fie atinsă de unii oameni insuficient pregătiți pentru ea. În etapa finală a dobândirii conştiinței Iluminate a Ciclului Universal al Creație, un rol important îl vor avea sărbătoririle prilejuite de tranzitul lui Venus, din 6 iunie 2012. Ele vor fi expresii ale recunoştinței față de cosmosul Divin, pentru că ne-a călăuzit şi ne-a adus unde suntem acum.

Atât surse mayaşe, cât şi cele creştine, vorbesc despre dispariția morții la sfârşitul timpului, iar tradițiile estice vorbesc despre starea de Iluminare, ca fiind nemuritoare, eternă. Toate tradițiile străvechi indică aceeaşi direcție: o stare Iluminată a conştiinței cosmice, dincolo de timp. Şi ar fi normal să ne întrebăm: Cine mai are

nevoie de calendar, într-un asemenea stadiu de evoluție? Calendarul mayaş se va sfârşi, iar utilizarea sa nu va mai avea rost. Calendarul este ca o scară absolut necesară pentru a ne duce în vârf şi care îşi încheie misiunea, de îndată ce am ajuns acolo.

În anul 2012, într-un punct în care toate Ciclurile de Creație vor fi dobândit energia tzolkin de 13 Ahau, Procesul Divin al Creației va fi încheiat. Din acest punct, calendarul mayaş nu prevede cum va arăta „viitorul", pentru că mişcările ondulatorii ale tuturor Ciclurilor de Creație se sfârşesc. Este în natura ființei umane Iluminate să trăiască în deplină libertate, conform propriilor alegeri. Cu o asemenea libertate şi detaşare de Planul Cosmic, destinul ulterior al omenirii este imposibil de prevăzut. Noi vom fi absolut liberi să ne creăm destinul. Omenirea va trăi cu adevărat în libertate, bucurie şi pace.

2012 și lumea maiașă

Robert K. Sitler

Numărul experților și al previziunilor legate de anul 2012 crește pe zi ce trece. Sunt mulți lideri în acest domeniu, care pretind că știu ce înseamnă exact calendarul maiaș, însă în cadrul mișcării există și o serie de puncte de vedere opuse. În acest eseu, Robert Sitler îi analizează pe cei mai binecunoscuți experți, guru și lideri răspunzători de atenția uriașă care se acordă calendarului maiaș și prezintă o perspectivă pe care o opune câtorva dintre prezicerile deja bine cunoscute. De la maiașii indigeni și până la aceia care trâmbițează despre înțelepciunea maiașă, dar au legături vagi cu moștenirea maiașă, Sitler îi aduce în lumină pe câțiva dintre învățătorii cu influență în ceea ce privește 2012, plasându-i în contextul culturii maiașe moderne. El pune întrebarea: „Oare să fie vârtejul conjunctural, 2012, un fenomen modern, mai degrabă decât o previziune străveche? Cât din toată bălmăjeala despre 2012 are efectiv rădăcini în istoria maiașă?

Sute de site-uri pe Internet, în zeci de limbi, un sortiment din ce în ce mai mare de cărți, casete video, seminarii internaționale și grupuri de discuție on-line speculează de zor pe baza semnificației calendarului maiaș și a rău-prevestitorului an 2012. În general, această speculație extrem de inventivă concentrează așteptările pe o perioadă de transformări planetare radicale care se apropie și care va cuprinde schimbări catastrofale și, ulterior, trecerea omenirii la o eră nouă, de conștiință lărgită. Printre previziunile care ne spun cum va avea loc această transformare globală se numără sce-

narii spectaculoase, cum ar fi o inversiune bruscă a polilor magnetici ai Pământului, pogorârea unei raze galactice care va duce la o înălțare spirituală și chiar sosirea unor ființe spirituale deosebite, din galaxii îndepărtate. Lăsând la o parte conjunctura hiperbolică, data de 21 decembrie 2012, pur și simplu, este ultima zi a actualului ciclul *pik*[1] - o perioadă de 144.000 de zile în vechiul calendar maiaș denumit Numărătoarea Lungă, echivalentă cu aproximativ 394 de ani. Încă și mai semnificativ este faptul că această dată marchează sfârșitul celui de al treisprezecelea pik, care este perioada finală a unui ciclu calendaristic cu mult mai mare, ce măsoară 1.872.000 de zile, care a început la 11 august 3114 î.Ch. și se va încheia cu peste 5.125 ani mai târziu, la data solstițiului de iarnă din emisfera de nord, în anul 2012.[2] Este important să subliniem că până și acest așa-numit Mare Ciclu din Numărătoarea Lungă abia dacă reprezintă o componentă minoră a unor perioade cronologice maiașe încă și mai mari, care, teoretic, se întind înainte și înapoi în timp, într-un sistem de cicluri temporale care cresc exponențial, fără să aibă un punct de început sau unul de sfârșit. Data nu este nici pe departe „sfârșitul" calendarului maiaș, așa cum susțin unii în mod eronat.

Deși 2012, ca dată, face într-adevăr parte din moștenirea maiașă, în mod surprinzător, o analiză atentă a principalelor curente din cadrul fenomenului 2012 dezvăluie puține legături concrete cu lumea maiașă. Chiar și legăturile autentice care există, cu adevărat, între cultura maiașă și ideologia 2012 sunt gata să se piardă, într-o peticeală confuză de teorii concurente și slab documentate, care, uneori, se bazează pe fapte inexacte și pe o interpretare eronată a tradițiilor maiașe. De exemplu, deși unii susținători ai teoriilor 2012 pretind că data de 21 decembrie este o dată centrală în cultura maiașă străveche, data celui de al 13-lea pik apare o singură dată, în întreg corpul de texte hieroglifice maiașe, care ne este cunoscut.[3] Chiar și în acest mic text, nu se menționează nimic de evenimentele pe care le descriu speculațiile care au devenit populare la ora actuală. La fel,

diversele şi elaboratele „profeţii maiaşe" care se găsesc pe Internet - cele mai multe în limba spaniolă - sunt, în mare parte, creaţiile unor amatori, care nu au niciun fundament în sursele maiaşe.

Absenţa relativă a materialelor culturale maiaşe autentice, din fenomenul 2012, nu ar trebui să ne surprindă, deoarece, în afară de câteva excepţii remarcabile, aceia care promovează cel mai activ semnificaţia acestei date nu sunt maiaşi şi au avut puţine ocazii de interacţiune practică, semnificativă, cu societăţile maiaşe contemporane. Aceşti occidentali nu vorbesc niciuna dintre cele treizeci de limbi maiaşe şi au o cunoaştere practică minimă, în ceea ce priveşte tradiţiile maiaşe. Deşi, probabil, astăzi trăiesc în lume peste zece milioane de maiaşi, aceştia nu prea au participat până acum la fenomenul 2012, căci numai un număr foarte mic dintre ei au avut un contact anterior cu acest subiect. [4]

Calendarul Numărătorii Lungi, din care provine data 2012, încetase să mai fie folosit cu mult înainte ca invadatorii spanioli să fi ajuns în America Centrală, în secolul al XVI-lea. Ştirea despre redescoperirea acestui calendar, de către academicienii occidentali, la sfârşitul secolului al XVI-lea, nu a ajuns la urechile prea multor maiaşi care trăiesc în zilele noastre. De obicei, programele şcolare din lumea maiaşă nu prea reflectă valorile native şi nu prea pun accent pe moştenirea culturală maiaşă. Ca urmare, sunt puţini studenţi maiaşi care au ocazia să înveţe oficial despre propria lor cultură, cu excepţia câtorva, foarte puţini, la nivel universitar. Cei câţiva maiaşi deosebiţi, care ştiu efectiv de data 2012, trebuie că au aflat de ea, direct sau indirect, prin contactul cu surse care nu sunt maiaşe. Deşi numeroşi maiaşi vorbesc de multă vreme despre un timp al marilor schimbări, care urmează să vină, referirile precise la 2012 sunt o adăugire recentă. Această recuperare a propriei lor moşteniri culturale este un alt pas pe care maiaşii încă nu l-au făcut, pentru eliberarea de sub opresiunea la care îi supun compatrioţii lor hispanici.

Cei câțiva maiași care participă activ la fenomenul 2012 tind să aibă foarte multe legături cu parteneri străini, vorbesc spaniola ca limbă principală, mai degrabă decât vreo limba maiașă - și, în mod categoric, au un stil de viață netradițional. Deloc surprinzător, contribuțiile lor combină adesea credințe maiașe tradiționale, cu un amalgam de spiritualitate modernă, printre care se numără vizite ale extratereștrilor, cranii profetice de cristal și povești despre origini care merg până la dispăruta Atlantidă. Încurcând lucrurile încă și mai mult, o serie de non-maiași se dau drept bătrâni înțelepți ai maiașilor și își împrăștie propriile versiuni de cunoaștere despre 2012. Deși mulți dintre cei care sunt implicați în fenomenul 2012 par bine intenționați și promovează scopuri nobile, există câțiva maiași cărora nu le convine faptul că unii dobândesc câștiguri financiare și faimă, în cercurile spirituale moderne.

Poate că cel mai cunoscut dintre adevărații învățători maiași este Hunbatz Men, un îndrumător spiritual maiaș Yukatek, din linia Itza. În esență, mesajul lui Men este unul de iubire, prezentat cu multă atenție, acordată limbajului poetic. Munca sa valoroasă ca lingvist maiaș atrage atenția asupra multiplelor niveluri de semnificație pe care le conțin multe dintre cuvintele maiașe, din limba Yukatek. Deși sunt câțiva admiratori care îl prezintă din când în când pe Men ca pe un bătrân al comunității maiașe, viața sa extrem de creatoare și cu extrem de multe aspecte s-a desfășurat, în principal, în centre urbane netradiționale. El a studiat filosofia gnostică și artele în Mexico City; a lucrat ca artist comercial în New York City; iar în prezent locuiește în Merida, agitata capitală a statului mexican Yucatan, unde este îndrumător spiritual. Este adevărat că și-a petrecut copilăria într-o comunitate maiașă mică, sub tutela spirituală a unchiului său, don Beto, însă lucrarea sa publică de învățător spiritual maiaș a început, cu adevărat, în anii 1980, când Men avea deja patruzeci de ani. În 1985, a început să lucreze cu Dr. Jose Argüelles, un om căruia i se cuvine o parte considerabilă din creditul pentru lansarea

mişcării 2012 ca fenomen social, în 1987, prin succesul cărții sale, *The Mayan Factor: Path Beyond Technology*[*].

Inițial, Men împărtăşea multe dintre abordările vizionare artistice şi extrem de curajoase ale lui Argüelles - inclusiv adoptarea unui „calendar maiaş" nou inventat, cunoscut ca Dreamspell, care a devenit mai cunoscut în Occident, decât adevăratul calendar maiaş, de 260 de zile, care se foloseşte continuu, de mii de ani. Însă, mai recent, Men s-a distanțat de lucrarea fostului său partener. De exemplu, Men nu mai crede - cum credea o dată - că anul 2012 are o semnificație ieşită din comun.[6] Men a fost foarte activ şi a vizitat siturile arheologice maiaşe din Mexic şi Guatemala, conducând grupuri turistice de căutători spirituali, pentru a re-consacra locurile ca centre inițiatice, în pregătirea unei noi „ere Itza", ce va să vină. Recent, el a organizat un tur de grup în lumea maiaşă, împreună cu învățătorul spiritual Star Johnsen-Moser, pentru a dona unul dintre faimoasele cranii maiaşe de cristal, fiilor decedatului bătrân maiaş Chan K'in (Viejo), reprezentanți ai maiaşilor Lacandon.

Craniile de cristal sunt un fenomen în sine - treisprezece cranii de cuarț, cunoscute pentru capacitatea lor de a transmite informație prin „raze cosmice". Conform scrierilor publicate de Men, încă din vremurile străvechi, maiaşii au trăit în mai multe părți ale lumii - printre care Egipt, India şi chiar Atlantida[7]. Deşi învățăturile şi lucrarea spirituală a lui Men au inspirat mulți căutători spirituali, cei mai mulți tradiționalişti ai culturii maiaşe, precum şi cea mai mare parte din literatura academică pe această temă, nu îi confirmă credințele cu privire la maeştrii extratereştri, la influențele maiaşe în toată lumea şi la originile Atlante - toate, idei mai asemănătoare cu cele ale lui Edgar Cayce, decât cu cele ale maiaşilor. Totuşi, purtarea sa sinceră şi caldă, intențiile clar pozitive şi - lucrul cel mai important - faptul că este efectiv maiaş îi dau sufi-

[*] *Factorul maiaş: O cale dincolo de tehnologie,* n.t.

cientă autoritate, încât să fi atras mulți studenți sinceri și dedicați. Pentru că este maiaș, participarea lui Men la structurile spirituale moderne dă un aer de autenticitate indigenă unor învățături, pe care puțini ar putea să le pună la îndoială.

Un domn născut în Mexico City, cu numele de Quetza Sha, este un asociat al lui Hunbatz Men și se prezintă drept șaman aztec-maiaș. El conduce ceea ce numește o „Universitate galactică", unde oferă cursuri despre karma, psihologia transpersonală și geometria sacră.[8] Pagina de internet a domnului Sha, cu un design foarte frumos, ne spune că dumnealui este un maestru care aparține unui grup ezoteric, numit Ordinul Solar Suveran de Chichenltza. El spune că anul 2012 va aduce cu sine o omenire transformată pozitiv, un „trib solar" unificat, precum și începutul epocii celui de al șaselea soare aztec. El afirmă că maiașii „au venit din stele", din „Pluto, Neptun și Uranus", iar apoi au „dispărut fără niciun motiv aparent, cu sute de ani în urmă"[9] – afirmație care ne face să ne întrebăm dacă milioanele de maiași contemporani nu împărtășesc și ei moștenirea genetică a strămoșilor lor. Deși învățăturile lui Sha oferă îndrumare înălțătoare elevilor săi, mesajul lui – la fel ca și al multor altora, în cadrul mișcării 2012 – abia dacă atinge tangențial realitățile lumii maiașe.

Dan Rios este un învățător spiritual modern, care lucrează sub mumele de Tze'ec Ba'lam.[10] La fel ca și Sha, și el are o descendență parțial maiașă și folosește titlul onorific Alom Ahau. Pe pagina lui de internet, Ba'lam explică faptul că „ultima dată înregistrată în calendarul sacru maiaș Tzol'kin [sic] este 21 decembrie 2012, iar marea purificare a Mamei Pământ are loc chiar acum."[11] Dată fiind natura perpetuă a calendarului ritualic *tzolkin*, de 260 de zile – care se folosește de mii de ani, în podișurile maiașe – ideea că acesta ar avea o „ultimă dată înregistrată" este greu de înțeles.

Bătrânul maiaş din linia K'iche', Alejandro Cirilo Perez Oxlaj, se prezintă ca cel mai tradiţional şi mai respectat dintre puţinii învăţători maiaşi veritabili, care au legătură cu fenomenul 2012. Don Alejandro, alintat cu apelativul *tata* (tatăl), s-a născut în Quetzaltenango, cel de al doilea oraş ca mărime din Guatemala - şi a crescut într-un sat din apropiere, numit San Francisco del Alto. Din ceea ce spune soţia sa, el a primit *vara* cea sacră - punguţa cu seminţe sfinte de *tz'ite,* apreciată de oracolii din podişurile maiaşe - de la tatăl său, pe când avea 13 ani. Astfel, tatăl lui don Alejandro a constituit cea de a treisprezecea generaţie de îndrumători spirituali din familia sa. Mai târziu în viaţă, într-o experienţă revelatoare, nişte „fiinţe invizibile" i-au dat lui don Alejandro numele de Wakatel Utiw (Lupul Rătăcitor)[12] şi l-au însărcinat să fie „Vocea Junglei" şi un „mesager al maiaşilor"[13]. În prezent locuieşte la Antigua, în Guatemala, şi conduce Consejo Nacional de Ancianos Mayas de Guatemala - poate cea mai mare dintre cele câteva asociaţii multietnice de bătrâni maiaşi. În cadrul misiunii sale, el călătoreşte prin lume ca reprezentant al maiaşilor, transmiţând profeţii şi un mesaj de respect plin de iubire, faţă de toate fiinţele care se pregătesc pentru perioada de tranziţie ce va urma. Cei mai mulţi *ajq'ijab'* [14] maiaşi - sau îndrumători spirituali - care cunosc lucrarea lui don Alejandro, îl admiră foarte mult, mai ales pentru felul său smerit de a fi şi pentru generozitatea sa.

Însă chiar şi în cazul acestui respectat bătrân maiaş, câteva elemente din învăţăturile sale oglindesc lucrarea extraordinară a lui Hunbatz Men şi Jose Argüelles, care au fost cei dintâi care au dat formă fenomenului 2012. Într-un discurs înregistrat, de exemplu, el se referă la vizitele repetate ale maeştrilor pleiadieni în lumea maiaşă şi în alte părţi de pe planetă[15]. Această descriere a unor maeştri mitici, veniţi de departe, se aliniază cu un episod important din *Popol Vuh,* cartea sacră şi sfântă a maiaşilor K'iche': primii patru oa-

meni, strămoşii supranaturali ai maiaşilor K'iche', vin şi se duc către o mare cetate din est, aducând ajutoare pentru descendenţii lor. În ceea ce pare să fie o revizuire a acestei poveşti străvechi, sfânta cetate din est devine o constelaţie de stele, renumită în cercurile spirituale moderne. Surse de pe Internet îl citează pe don Alejandro, care se pare că ar fi spus următoarele:

Craniile de cristal au fost aduse din Pleiade şi vorbesc despre reîncarnare... Mama ştiinţei maiaşe este pleiadiană. Aceste cranii trebuie să meargă acasă, acolo unde le este locul. Aceasta este ştiinţa viitorului, de după anul 2000. De fapt, maiaş înseamnă „poporul meu". Ei au venit prima oară în Atlantida. Primele noastre piramide se află acolo, sub apă. În zona Bermudelor. Numele cetăţii Atlantida era Tulan... Au fost multe vizite din Pleiade, iar apoi ei se întorc aici, apoi vin iar aici şi coboară în Asia, în Tibet, în Kaimaya şi în India. Li se spunea „Nagamaya". Există scrieri care pomenesc despre aceste vizite... În 2012, aceşti înţelepţi se vor întoarce din nou[16] .

Referirile din acest pasaj - craniile de cristal din constelaţia Pleiadelor, existenţa Atlantidei, o prezenţă maiaşă străveche în Asia - amintesc clar de învăţăturile lui Hunbatz Men şi ale lui Jose Argüelles. Niciuna nu se bazează pe surse istorice maiaşe cunoscute şi niciuna nu este susţinută de vreun cercetător serios din mediul academic, maiaş sau ne-maiaş. Pentru că aceste citate pe Internet, provenite de la don Alejandro, au referinţe dubioase şi s-ar putea să fie inexacte sau traduse prost, s-ar putea ca ele să nu îi reprezinte cu adevărat credinţele. Însă, pentru că don Alejandro a condus grupuri să viziteze lumea maiaşă, alături de dl. Men - care, la vremea aceea, era asociat cu Argüelles - nu ar fi surprinzător ca ei să fi împărtăşit, cu toţii, aceleaşi credinţe. De exemplu, don Alejandro declară, într-un presupus citat, că „la 12 Baktun se va împlini o epocă de mari schimbări, care a început la 17 august 1987, odată cu Con-

vergența Armonică... Convergența Armonică a început la 12 Baktun, 13 Ahaw şi se va încheia în 2012 sau 2013, după calendarul vostru"[17]. Convergența Armonică la care se face referire aici îşi are originea în lucrarea lui Tony Shearer, din 1971, şi a fost popularizată de Jose Argüelles. În retrospectivă, data marca un punct critic în dezvoltarea fenomenului 2012. Din păcate, data Convergenței Armonice nu are nicio bază în cultura maiaşă şi se bazează doar vag pe interpretarea dată miturilor toltece, de către o singură persoană. Atribuirea acestor afirmații, lui don Alejandro, nu îi diminuează cu nimic statutul de învățător spiritual, sau de conducător maiaş, însă demonstrează uşurința cu care ideile non-maiaşe sunt confundate chiar şi cu învățăturile celor mai tradiționale surse.

Deşi puține dintre ideile cuprinse în fenomenul 2012 au o bază solidă în cultura maiaşă, există cel puțin două surse istorice legitime şi mai multe curente sociale minore în cadrul lumii maiaşe, care chiar se referă la o schimbare epocală şi o renaştere planetară - temele esențiale ale fenomenului 2012. Cea mai veche dintre cele două surse istorice este un text hieroglific străvechi, puțin cunoscut, aflat pe Monumentul 6, la situl Tortuguero, din statul mexican Tabasco. Monumentul 6 conține singurul text maiaş străvechi, descoperit până acum, care se referă, fără echivoc, la data 2012. Părțile lizibile din acest text extrem de scurt spun că „cel de al 13-lea pik se va încheia [la] 4 Ahaw, pe 3 K'ank'in. Va avea loc [un eveniment nedescifrat]. [Va fi] coborârea lui *Bolon Yokte K'u* (Zeul-Copac de nouă picioare) în [loc nedescifrat]."

Această referire explicită la sfârşitul celui de al 13-lea pik, care se petrece în ziua 4 Ahaw, neagă data pe care proeminentul cercetător suedez Carl Johan Calleman o susține ca dată de „sfârşit al unei ere" - 28 octombrie 2011, pentru că textul indică exclusiv data de 21 decembrie 2012, care cade pe 4 Ahaw, în calendarul tzolkin de 260 de zile. Şi mai important este faptul că principalul eveniment prezis pentru ziua aceea - sosirea zeității Bolon Yokte K'u -

este sugestiv de asemănător cu unele curente din ideologia legată de 2012. John Major Jenkins sublinia că zeul Bolon Yokte K'u are legături puternice atât cu armele şi războiul, cât şi cu mitologia maiaşă a creaţiei.[18] În continuare, el sugerează că această zeitate poate să ia uneori forma iconografică a Arborelui Lumii - un simbol al Căii Lactee şi o caracteristică astronomică principală, în străvechea mitologie maiaşă despre Creaţie. Din păcate, hieroglifele de pe Monumentul 6 ne dau foarte puţine informaţii cu privire la 2012 - şi niciunul dintre celelalte mii de texte maiaşe străvechi nici măcar nu menţionează această dată. Chiar şi aşa, din acest mic pasaj cel puţin ştim cu siguranţă că, în vechime, au existat maiaşi care au considerat 2012 ca fiind o dată importantă şi că această dată a pikului 13 este asociată cu evenimente legate atât de război, cât şi de Creaţie - lucruri care se presupune că ar putea să vestească începutul unei noi ere.

Mai există o singură altă sursă istorică de previziuni maiaşe autentice, care ar putea avea legătură cu 2012 - colecţia textelor din perioada colonială din peninsula Yucatan, cunoscute sub numele de cărţile lui *Chilam Balam.* Deşi natura criptică a acestor texte profund ezoterice a permis o manipulare speculativă foarte inventivă, din partea mai multor învăţători moderni, de fapt, cărţile *Chilam Balam* conţin cel puţin o referire minoră care are o legătură legitimă - deşi vagă - cu data de 2012. Cărţile descriu asocieri făcute de oracole cu o serie de perioade katun succesive, fiecare de câte 7.200 de zile, ceva mai puţin de douăzeci de ani. Textul spune că „katun-ul 4 Ahaw este cel de-al unsprezecelea katun, conform numărătorii. Chichen Itza este aşezarea katun-ului. Vine aşezarea celor din Itza. Quetzal va veni, pasărea verde va veni. Cel al copacului galben va veni. Voma de sânge va veni. *K'uk'ulkan* va veni." Scribii-oracoli maiaşi Yukatek numeau katun-urile după data de sfârşit a perioadei, conform calendarului lor ritualic, de 260 de zile. Actualul katun - cel care se va încheia în 2012, la solstiţiul de

iarnă din emisfera nordică - este un katun 4 Ahaw, deoarece se încheie la 4 Ahaw. Cu toate acestea, katun-urile numite 4 Ahaw se repetă o dată la aproximativ 256 de ani, iar textul *Chilam Balam* leagă, în mod explicit, această profeție de katun-ul 4 Ahaw imediat anterior, de la jumătatea secolului al XVIII-lea.

Totuşi, mulți învățați cred că acest text de oracol se referă, în principal, la venirea unui personaj istoric, cunoscut în Yucatan ca fiind K'uk'ulkan, într-un katun 4 Ahaw mult mai dinainte, care s-a încheiat în noiembrie 987 d.Ch. Însă, în contextul unei perspective temporale a maiaşilor, care se bazează pe o repetiție ciclică, orice katun 4 Ahaw va avea caracteristici similare. Astfel că există o posibilitate îndepărtată ca pasajul să se refere la katun-ul 4 Ahaw, care s-a încheiat în 1500 d.Ch., în jurul perioadei invaziei spaniole în lumea maiaşă - şi la multele boli pe care spaniolii le-au adus cu ei. Cum data de 21 decembrie 2012 încheie un katun 4 Ahaw, se presupune că textul s-ar putea referi implicit la ciclul katun actual, deşi legăturile sale cu perioade katun anterioare din istoria maiaşă sunt mai evidente şi mai puternice. În contextul contemporan, aceste referiri din lumea maiaşă colonială, ce vorbesc despre violență şi boală, plus imaginea verde de reînnoire a schimbătorului şarpe cu pene, K'uk'ulkan, se transformă în motivele care stau la baza fenomenului 2012 - cataclismele şi regenerarea.

În afară de această referire tangențială din cărțile *Chilam Balam* şi de singurul, scurtul pasaj hieroglific de pe Monumentul 6 al lui Tortuguero, nu mai există alte texte maiaşe istorice care să se refere, în mod clar, la 2012. Chiar şi textul sacru *Popol Vuh,* despre care se spune că este cel mai sacru dintre toate textele maiaşe, nu menționează deloc anul 2012, sau vreo schimbare a lumii, în viitor. Însă există mai multe comunități maiaşe contemporane, care fac referiri importante, ce sunt analoge cu curentele de bază din mişcarea 2012. Deşi aceste surse sunt practic necunoscute în fenomenul 2012, aceste credințe indigene autentice sunt similare, prin aceea

că ele vorbesc despre o perioadă de schimbări semnificative - chiar catastrofale, în viitorul apropiat - urmată de renaştere, însă fără a face vreo referire explicită la anul 2012.

De exemplu, în tradiția profetică a maiaşilor Cruzo'ob, din statul mexican Quintana Roo, a existat multă vreme o credință legată de o perioadă catastrofală de război, care se apropie cu repeziciune, care va duce la distrugerea lumii lor actuale şi la crearea unei noi societăți maiaşe. De exemplu, în 1930, un bărbat maiaş din satul Chemax a declarat:

Cred că o să vă spun povestea, dacă minunatul, sfântul Domn vrea să o auziți, căci eu am citit testamentul [un almanah sacru], dacă minunatul Domnul sfânt, unde el se spune [că în] 2000 şi ceva va pune capăt pe Pământ. Dar dacă pe Pământ au fost creştini foarte buni, nu o să îi pună capăt... O să înceapă, minunatul, sfântul Domn, să îşi împuțineze miloasa grație [grânele], capătul drumului.[19]

Într-un stil asemănător, ne spune Paul Sullivan, în 1989, maiaşii din satul Cruzo'ob Xcacal Guardia credeau că războiul „nu e prea departe după anul 2000 şi că este inevitabil".[20]

Un antropolog mexican, care cunoaşte comunitățile Cruzo'ob, spune că „aşteptarea îndeplinirii făgăduințelor Crucii, sosirea iminentă a sfârşitului lumii şi crearea unei noi societăți maiaşe sunt elemente dinamice, care sunt prezente, puternice, vii şi active."[21] Fiul unui bătrân preot maiaş Cruzo'ob spunea:

Sfârşitul lumii o să vină în anul 2000 şi un pic mai mult, însă nimeni nu ştie cât este acel „un pic". Poate să fie treizeci de ani sau un secol, nu ştie nimeni când o să fie... Legenda spunea că la Chan Santa Cruz o să vină o vreme în care o să se întretaie patru sfori albe; aceste sfori sunt autostrăzile către Merida, Vallodolid, Cancun şi Vigia Chico. Aceste sfori sunt un semn că vremu-

rile au să se schimbe – sau poate, că vremurile s-au schimbat deja. Când se schimbă vremurile, este pe aproape şi un nou război. [22]

Nu demult, am vizitat cele cinci sanctuare principale Cruzo'ob din Yucatan, inclusiv pe cel nou de la Felipe Carrillo Puerto[23], împreună cu un grup de rugăciune. Deşi nimeni de acolo nu avea cunoştinţă de vreun eveniment prevăzut – şi care să aibă legătură explicită cu data 2012 – aproape toate persoanele cu care am vorbit au făcut o referire rapidă la o perioadă iminentă de dificultăţi grave, care ar putea să includă şi războiul. Fără nicio excepţie, oamenii au evitat în mod clar să prezică o dată exactă a cataclismului, insistând că „numai Dumnezeu ştie" când o să se întâmple. Visul maiaşilor Cruzo'ob, legat de sfârşitul apocaliptic al dominaţiei hispanice asupra lumii lor, pare o consecinţă naturală a circumstanţelor lor istorice. Ei au suferit nedreptăţi grave, mai întâi din partea spaniolilor, iar apoi din partea mexicanilor, inclusiv o campanie de exterminare condusă cu convingere, în timpul Războiului Castelor, din secolul al XIX-lea. În acelaşi timp, speranţele de renaştere a lumii, pe care le nutresc maiaşii, le reflectă pe cele care stau la baza mişcării 2012, din perioada modernă.

La fel, credinţa că sfârşitul lumii este aproape circulă şi printre puţinii tradiţionalişti rămaşi dintre maiaşii Lacandon, în Chiapas. În 1978, răposatul Chan K'in, binecunoscutul lider spiritual de la Naja, spunea: „Domnul nostru Hachakyum va face ca totul să moară... Iarba doreşte să moară. Semînţele, animalele toate doresc să moară. Şi Poporul cel Adevărat [Lacandon] la fel – o să murim cu toţii. În treizeci de ani, Hachakyum o să distrugă lumea."[24] Tradiţia sfârşitului şi renaşterii lumii este atât de puternică printre populaţia Hach Winik (Lacandon), încât ei au chiar şi un cuvânt special pentru ea, *xu'tan.* Deşi aproape toată populaţia Hach Winik, din toate trei principalele lor aşezări, au fost convertiţi la diferite culte creştine, termenul „xu'tan" continuă să fie recunoscut. Nu demult,

mai mulți bărbați Lacandon mi-au precizat că Apocalipsa creștină, despre care aflaseră prin bisericile locale, şi xu'tan la maiaşi, nu sunt unul şi acelaşi lucru. Anume, xu'tan implică tăierea, arderea şi distrugerea vegetației. La fel ca şi în cazul credințelor maiaşilor Cruzo'ob, legate de renaşterea lumii, cei din populația Lacandon îşi reflectă propriile circumstanțe istorice specifice, ca mărturii ale posibilei distrugeri a pământului lor tradițional, *selva lacandona,* odinioară una dintre cele mai mari păduri tropicale de pe continentul american. Acum, lumea verde şi vie care a susținut cultura Lacandon, vreme de sute de ani, a dispărut aproape complet. Pentru că au fost martori la această despădurire continuă, credința celor din populația Lacandon în distrugerea iminentă a lumii pare destul de logică. În acelaşi timp, credințele Lacandon reflectă şi dimensiunile catastrofale pe care le conține mişcarea 2012.

De curând, un tradiționalist maiaş Mam, Santos Cuchumatan, din Guatemala, mi-a atras atenția asupra tradițiilor profetice care persistă în podişul maiaş şi care prevăd şi ele o perioadă de schimbări epocale. Omul spunea că, după părerea lui, maiaşii se apropie de perioada culminantă a unei judecăți Divine, în care au fost nevoiți să îndure aproape cinci sute de ani de oprimare, din partea populației neindigene a Guatemalei, *mos*[25]. El afirma că, la ora actuală, maiaşii asistă la un proces de purificare, care îi va pregăti pentru ceea ce el numea, în limba Mam, *Ak'ah Sqixa* sau Zorile cele Noi. După cum înțelegea el, lumina acestor Zori Noi îi va repune pe maiaşi la locul lor de drept, ca stăpânitori ai propriilor lor pământuri.[26] Încă o dată, la fel ca şi în cazul tradițiilor profetice Cruzo'ob şi Lacandon, tradițiile legate de renaşterea lumii, care circulă în cadrul populațiilor Mam, K'iche', Kaqchikel şi al altor populații maiaşe din podişul înalt al Guatemalei, tind să reflecte circumstanțele istorice specifice ale acestor populații – în acest caz, experiența lor extrem de aspră trăită în regiune, de la sosirea primilor spanioli, pe la începutul anilor 1500.

Echilibrul este o valoare esențială pentru maiaşi. Aşa cum cultura maiaşă caută echilibrul între cald şi rece, între masculin şi feminin, orientarea ei către echilibru implică faptul că, în mod inevitabil, va exista o răsturnare a situației de oprimare, pe care maiaşii din podişurile înalte au suferit-o vreme de secole, sub stăpânirea minorității de limbă spaniolă.

Dată fiind că folosirea calendarului Numărătorii Lungi, pe care se bazează data 2012, a încetat cu mai multe secole în urmă, referirile maiaşilor contemporani la această dată anume sunt rare şi apar doar printre cei care au avut contact recent cu acest calendar, prin intermediul studiilor academice oficiale sau neoficiale.

Gaspar Gonzalez, romancier maiaş şi activist cultural proeminent, este unul dintre puținii maiaşi care au vorbit explicit despre anul 2012. Gonzalez a contextualizat recentul război civil guatemalez, ca fiind o parte dintr-o perioadă prelungită de suferințe cumplite, care aveau să-i pregătească poporul pentru ciclul următor în experiența omenească. El a spus că actuala epocă a ființelor omeneşti făcute din grâne, se sfârşeşte, iar după 2012 va avea loc o renaştere a societății, în ceea ce el a numit *„una nueva era de la luz"* (o nouă epocă a Luminii). De curând, dl. Gonzalez a adăugat următoarele comentarii:

Din perspectiva maiaşilor contemporani, 2012 constituie un punct foarte important în istoria omenirii, deoarece timpul este o variabilă care influențează foarte mult viața planetei şi tot ce există pe ea. Ființele omeneşti nu există din coincidență sau din întâmplare. Ele fac parte dintr-un plan de îndeplinire a unei misiuni în această parte a universului. Lumea încă nu este gata, în crearea şi perfecțiunea ei; această creatură omenească are un rol de jucat în lume, ca şi în păstrarea acesteia. Am putea spune că viața pe planetă depinde de ființele omeneşti şi de ce fac acestea, în existența lor.[27]

Fiind membru vechi al mişcării de renaştere spirituală, cunoscută ca *movimiento maya,* învăţat serios, vorbitor nativ al limbii maiaşe Q'anjob'al şi membru al Academiei Guatemaleze de Limbi Maiaşe, Gonzalez are referinţe impecabile ca purtător de cuvânt al maiaşilor. Fără îndoială, referirile sale anume la anul 2012 sunt rezultatul studierii academice a demult uitatului calendar maiaş al Numărătorii Lungi. Ele coincid perfect cu anumite curente profetice care existau dinainte, cum ar fi cele întâlnite în populaţiile Hach Winik, Cruzo'ob şi la populaţiile maiaşe din podişurile înalte - dar care nu sunt atât de explicite, în ceea ce priveşte data.

Un alt intelectual maiaş, romancierul, profesorul şi activistul cultural Victor Montejo, din populaţia Jakalteko, preia accentul pe care îl pune Gonzalez pe rolul activ al fiinţelor omeneşti, în epoca ce va urma după 2012.

Exprimările profetice ale popoarelor indigene insistă pe rolul de protagonist pe care trebuie să îl joace generaţiile următoare, la încheierea acestui Oxlanh Baktun „al 13-lea Baktun" şi începutul noului mileniu maiaş. Strămoşii au spus întotdeauna că „într-o zi, copiii noştri îi vor vorbi lumii"... Această mişcare legată de baktun - sau de sfârşitul mileniului - este o reacţie la încheierea unui mare ciclu profetic... marele ciclu profetic de patru sute de ani, din calendarul maiaş. Pentru maiaşi, nu este vorba de sfârşitul mileniului al doilea, sau de două mii de ani după Christos, ci mai degrabă de sfârşitul celui de-al cincilea mileniu, conform vechiului calendar maiaş, început în anul mitic ce corespunde anului 3114 î.Ch... Baktunul cuprinde conceptul global de timp şi de regenerare a vieţii, cu idei şi acţiuni noi. Cu alte cuvinte, abordarea teoretică din perspectiva baktunilor ne ajută să înţelegem efectul ideilor şi acţiunilor omeneşti asupra a tot ce există pe Pământ, precum şi efectul acestora asupra mediului şi al cosmosului. [28]

De curând, cunoaşterea despre anul 2012 s-a întins şi dincolo de tărâmul învăţătorilor spirituali şi al intelectualilor maiaşi de renume internaţional, incluzând şi câţiva îndrumători spirituali care încă mai locuiesc şi lucrează în cadrul comunităţilor lor din podişul guatemalez. Cum semnificaţia anului provine din contextul dimensiunilor străvechi ale culturii lor, tendinţa pe care o au este să o incorporeze în tradiţiile profetice şi în speranţele îndelungate, legate de o renaştere a culturii maiaşe şi a puterii politice indigene. Îndrumătorul spiritual

Rigoberto Itzep, maiaş K'iche', citează bătrânii comunităţii din Momostenango, care spun: „O să vedeţi şi mai multe avertismente. O să vedeţi şi o să auziţi lucruri ciudate. Şi o să mai vedeţi şi mare distrugere. O să fie multe schimbări pe Pământ." După Itzep, aceşti bătrâni maiaşi K'iche' n-au precizat niciodată anul 2012 - dar, pentru el, potenţialul ca aceasta să fie data este evident: „Puterea ideologică a Occidentului ar putea să se termine pentru totdeauna şi în întregime în 2012" - cuvinte care, fără îndoială, reprezintă dorinţa din inimă a multor maiaşi din regiune.

Dar chiar şi pentru Itzep - şi pentru alţi maiaşi tradiţionali, cum este don Alejandro - data exactă din 2012 nu este atât de importantă. Ei o văd ca pe un simplu jalon în timp, în miezul marilor procese ciclice, care au fost puse în mişcare cu multă vreme înainte. După cum mi-a spus, nu demult, Jose Maria Tol Chan, un *ajq'ij* din podişul Guatemalei: „Este un eveniment care a început deja; deja există semne... Mai mult ca niciodată, oamenii ar trebui să fie foarte atenţi la toate evenimentele care tulbură echilibrul. Învăţăturile spun că noi, fiinţele omeneşti, ar trebui să învăţăm din etapele prin care trecem. Nu e vorba că, în 2012, ajungem la ora zero - ci că totul deja a început."[29]

Chiar dacă profeţiile despre reînnoirea lumii există de mult timp printre maiaşi, ideea unei transformări radicale ce va urma a pătruns în lumea maiaşă contemporană, în cea mai mare parte,

prin învățăturile multelor culte protestante fundamentaliste, care s-au dezvoltat cu repeziciune în regiune, în ultimele decenii.[30] Cutremurul dezastruos din 1976, care a zguduit Guatemala, nu numai că a ucis mii de maiaşi, dar a adus şi un nou grup de misionari creştini, care îşi strecoară şi ideologia lor religioasă, pe lângă atât de necesarele ajutoare umanitare. Dezastrul catastrofal produs de cutremur a fost urmat de o represiune militară extrem de brutală, a maiaşilor din Guatemala, la sfârşitul anilor 1970 şi la începutul anilor 1980, când au pierit peste două sute de mii de civili maiaşi, iar alte sute şi mii au fost răniți sau strămutați.

Există mai multe explicații complementare, în ceea ce priveşte convertirea masivă a maiaşilor la fundamentalismul creştin, în afară de Războiul civil şi de cutremur. Când misionarii vorbeau despre sfârşitul apropiat al lumii - conform propriei interpretări a Bibliei[31] - este uşor de înțeles de ce unii maiaşi ar fi putut să fie înclinați să-i creadă. Când Pământul se cutremura sub ei, când au fost martori la măcelul în masă al familiilor şi prietenilor lor, au văzut degradarea propriilor lor tradiții religioase şi deteriorarea rapidă a mediului lor natural, poate fi destul de greu să tragă altă concluzie. Grupurile creştine fundamentaliste se concentrează pe pasajele biblice din Apocalipsă - şi, desigur, nu se referă la anul 2012.

Deşi nu există nicio dovadă că fundamentaliştii creştini maiaşi vor adopta şi ei data de 2012, date fiind rețelele mondiale de comunicație, va fi practic inevitabil ca aceste două curente de „sfârşitul mileniului" să nu intre şi mai mult în contact. Pare destul de posibil ca unii fundamentalişti maiaşi, care aşteaptă sfârşitul lumii, să vadă data de 2012 ca pe un mod atractiv de a-şi îmbina noua lor credință, cu cea a onoraților lor strămoşi.

Polenizarea încrucişată permanentă dintre maiaşii contemporani şi participanții moderni la mişcarea 2012 este inevitabilă - şi probabil că se va amplifica, mai ales că din ce în ce mai mulți învățători spirituali maiaşi călătoresc prin lume şi au contacte cu

echivalenţii lor din diverse alte tradiţii ale lumii. De asemenea, mulţi dintre aceşti învăţători maiaşi conduc grupuri de căutători spirituali moderni, în incursiuni pe la diversele situri din lumea maiaşă, adesea oferind participanţilor ocazia să interacţioneze măcar cu câţiva membri din comunităţile locale. Deja câteva dintre ele s-au concentrat pe data 2012 - la Tikal, la Momostenango şi în jurul lacului Atitlin din Guatemala, precum şi la Merida, Tulum, Coba şi în alte părţi din Mexic. Deşi cele mai multe dintre aceste evenimente se desfăşoară, în principal, în limba engleză, acum există şi câteva în limba spaniolă.

Pe lângă turismul modern, comunicarea globală şi o tendinţă din ce în ce mai mare de imigrare în Statele Unite vor face ca data de 2012 să fie tot mai cunoscută în rândurile populaţiei maiaşe contemporane, în general.

Faptul că data de 2012 are legături autentice cu străvechii lor *abuelos* - strămoşii lor ancestrali - îi va atrage, fără îndoială, pe maiaşii tradiţionalişti şi pe cei implicaţi în mişcarea de revitalizare culturală maiaşă, care încearcă să resusciteze principalele componente ale moştenirii lor.

Aproape toţi maiaşii au speranţe legate de începutul unei noi ere, bazată pe dreptate şi respect. Conform viziunii lor ciclice despre lume, mulţi tânjesc după o a Cincea Creaţie, care să urmeze primelor patru, aşa cum este descris în cartea lor sacră, *Popol Vuh.* Pentru cei care au planuri legate mai mult de politică, data s-ar putea să ajungă să reprezinte un punct de trecere prestabilit pe plan cultural.

Cea mai de seamă activistă maiaşă din lume, Rigoberta Menchu, de exemplu, deja şi-a anunţat planul de a candida la preşedinţia Guatemalei în anul 2011, din partea unui partid politic maiaş. S-ar putea ca acest lucru să nu fie o coincidenţă. Dacă va câştiga alegerile, ea îşi va prelua mandatul în anul 2012, ca prima preşedintă maiaşă a naţiunii.

Astfel, chiar dacă foarte puține dintre speculațiile actuale despre fenomenul 2012 au o sursă reală în lumea maiașă, anul s-ar putea dovedi a fi unul dintre cele mai importante din istoria maiașilor.

Acum, vechile tradiții profetice maiașe, legate de renașterea lumii, pot fi asociate cu ușurință cu o dată anume, care își are rădăcinile autentice în adâncurile trecutului lor străvechi. Degradarea rapidă a mediului înconjurător din regiune, influența crescândă a scenariilor apocaliptice ale protestantismului evanghelic printre maiași, precum și o notorietate din ce în ce mai mare a fenomenului 2012, printre maiașii din afara regiunii, s-ar putea să se unească pentru a crea o profeție care se adevereşte de la sine. E foarte posibil ca aceste traiectorii să ducă la o perioadă de schimbare radicală în lumea maiașă - și poate și la un viitor mai bun pentru copiii lor și pentru ecosistemele pe care le numesc casa lor.

Deși, în realitate, data de 2012 s-ar putea să aibă o semnificație istorică relativ redusă în cultura maiașă, ea ar putea să capete dimensiuni cu adevărat transformatoare pentru maiașii contemporani, date fiind curentele culturale și de mediu care nu au neapărat vreo legătură cu aceasta.

Pentru cei care nu sunt maiași, data de 21 decembrie 2012 probabil că va fi un „non-eveniment", la fel ca și mult-trâmbițatul fenomen Y2K. Din fericire, asta nu trebuie să-i împiedice pe cei care nu sunt maiași, să culeagă beneficiile înțelepciunii maiașe. Deși mulți dintre cei implicați în fenomenul 2012 îi văd pe maiași ca fiind niște mesageri din stele, maeștri ai timpului sau păzitori ai tradiției galactice a evoluției omenești, de fapt, cel mai de preț mesaj al maiașilor pentru lumea din afară vine chiar de pe planeta Pământ.

Adevăratele învățături ale maiașilor sunt lecțiile pe care aceștia le-au învățat, de-a lungul a sute de generații care au trăit mereu într-o relație strânsă, în aceeași regiune, relativ mică. O astfel de familiaritate, bazată pe experiență, cu natura și cu diversele ecosis-

teme care i-au sprijinit pe maiaşi, vreme de milenii, a dus la o înţelegere colectivă a dependenţei lor de ceea ce numesc „Mama noastră".

Tradiţionalul simţ maiaş al intimităţii cu lumea vie dă naştere la o perspectivă mai vastă asupra vieţii omeneşti, care a generat un simţ mai profund de evlavie, de respect şi compasiune – toate, cultivate de un stil foarte grijuliu şi angajat de a creşte copiii. Ca o simplă consecinţă a modului în care cultura lor abordează viaţa, mulţi maiaşi încă mai sunt conştienţi permanent de legăturile pe care le au unii cu ceilalţi şi cu natura în sine.

Aceste lecţii practice de viaţă, învăţate prin experienţe dure, sunt adevăratul dar pe care cultura maiaşă îl face lumii întregi. Cu apropierea mult-trâmbiţatului an 2012, adevăratele lecţii despre viaţa de zi cu zi în lumea maiaşă ne oferă un mod de a ne îmbunătăţi calitatea vieţii şi sănătatea planetei, indiferent de semnificaţia datei în sine.

PARTEA A DOUA

Ştiinţe, afaceri şi politică, în contextul anului 2012

DĂM NAŞTERE UNEI LUMI NOI

Erwin Laszlo

Erwin Laszlo spune că ne aflăm la un moment critic în istorie. Viaţa, aşa cum o cunoaştem, se confruntă cu o schimbare profundă: pericolul unei prăbuşiri globale – sau o oportunitate de reînnoire a întregii lumi. În cartea sa The Chaos Point, Laszlo – fondatorul filozofiei sistemelor şi al teoriei evoluţiei generale – ne oferă o viziune de ansamblu a deceniului premergător anului 2012. Ne apropiem de ceea ce el numeşte un „punct de haos", în care putem fie să alegem o lume care să mai dureze multă vreme, fie să vedem distrugerea civilizaţiei şi a sistemelor noastre ecologice. Pentru Laszlo, un lucru este sigur: punctul de haos 2012 va fi sfârşitul lumii, aşa cum o cunoaştem noi. În fragmentul care urmează, din cartea Punctul de haos, Laszlo descrie provocările care ne aşteaptă, de la epidemii globale şi dezastre ecologice şi până la prăbuşiri de răsunet internaţional în lumea afacerilor şi pe scena aliaţelor politice internaţionale. De asemenea, el punctează şi jaloanele unei conştiinţe evoluate, la care suntem capabili să ajungem după 2012. Laszlo răspunde la următoarea întrebare: Ce schimbări trebuie să facem la nivel personal, la scară naţională şi la scară internaţională, pentru a evita haosul total în 2012?*

* Punctul de haos, n.t

O gândire nouă începe cu o perspectivă mai profundă asupra transformării care introduce o lume nouă, în locul celei vechi. Însă, pentru ca noua gândire să fie eficientă, ar trebui să avem idee ce anume implică ea. Ce fel de proces reprezintă naşterea unei lumi noi?

Adesea, discuţiile despre schimbările fundamentale care au loc în lumea din jurul nostru sunt întâmpinate cu scepticism. Ni se spune că o schimbare în societate nu este niciodată cu adevărat fundamentală: după cum spune zicala franceză, *plus ca change, plus c'est la meme chose* (cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât ele rămân la fel). La urma urmei, avem de-a face cu oameni şi cu natura omenească - şi, în mare parte, acestea vor fi mâine, la fel cum sunt şi astăzi. O variantă mai sofisticată a viziunii predominante mai adaugă ideea că anumite procese din societate - anumite tendinţe - produc o schimbare semnificativă, pe măsură ce se desfăşoară. Tendinţele - fie că sunt locale sau globale, micro sau macro - introduc o măsură a schimbării: Pe măsură ce ele se desfăşoară, va fi mai mult din unele lucruri şi mai puţin din altele.

Dar asta nu e o schimbare fundamentală, deoarece, în mare parte, lumea încă mai este la fel, numai că unii oameni o duc mai bine, iar alţii mai rău. Această viziune este cea pe care o susţin în mod obişnuit viitorologii, prezicătorii, consultanţii de afaceri şi tot felul de analişti de tendinţe. Extrapolările lor sunt la mare preţ, aşa cum o atestă popularitatea literaturii pe tema megatendinţelor.

Agenţiile guvernamentale se implică şi ele în previziuni. Raportul public al Consiliul Naţional al Informaţiilor din SUA, *Global Trends 2015: A Dialogue About the Future with Nongovernmental Experts** a fost publicat în anul 2000. Conform acestui document, starea lumii în anul 2015 va fi determinată de desfăşurarea unor tendinţe principale, propulsate de nişte motoare principale. Cele şapte tendinţe şi motoare principale sunt: caracteristicile

* *Tendinţe globale 2015: Un dialog despre viitor cu experţi neguvernamentali* n. tr.

demografice, resursele naturale şi mediul, ştiinţa şi tehnologia, economia globală şi globalizarea, guvernarea naţională şi internaţională, viitoarele conflicte şi rolul Statelor Unite. Modul în care se dezvoltă aceste tendinţe, sub impactul motoarelor care le propulsează, poate genera patru feluri diferite de viitor: un viitor de globalizare totală, un alt viitor de globalizare dăunătoare, un viitor de concurenţă la nivel regional, sau o lume post-polară. Principalii factori decisivi sunt efectele globalizării - pozitive sau negative - şi nivelul şi modul în care este administrat potenţialul de conflict inter-statal şi inter-regional din lume. Atunci când tendinţele se dezvoltă fără perturbări majore, obţinem ceea ce experţii numesc „scenariul optimist". În această perspectivă, lumea din 2015 este destul de asemănătoare cu lumea de astăzi, doar că unele segmente de populaţie (din păcate, o minoritate din ce în ce mai mică!) o duc mai bine, şi altele (o majoritate în creştere) o duc mai puţin bine. Economia globală va creşte în continuare, deşi va urma o cale plină de gropi şi marcată de volatilitate financiară şi de o separare economică din ce în ce mai mare.

Însă creşterea economică poate fi anulată de evenimente cum ar fi o criză financiară susţinută, sau o perturbare prelungită a rezervelor de energie. S-ar putea să mai apară şi alte „oprelişti", de genul:

- Schimbări politice violente, datorate unei deteriorări grave a standardelor de viaţă în Orientul Mijlociu (acest lucru s-a întâmplat acum, cu consecinţe dramatice)
- Formarea unei coaliţii teroriste internaţionale, cu scopuri antioccidentale şi acces la arme de înaltă tehnologie (o ameninţare reală şi din ce în ce mai mare, în prezent)
- Tipare climatice în schimbare rapidă, care afectează grav sănătatea oamenilor şi provoacă pagube economice (acest lucru este mai iminent acum, ca niciodată)
- O epidemie globală, la scară largă, de HIV/ SIDA

- Intensificarea mişcării anti-globalizare, până ce va deveni o ameninţare pentru interesele guvernamentale şi corporative occidentale
- Apariţia unei alianţe geostrategice, incluzând posibil Rusia, China şi India - menită să contrabalanseze influenţa occidentală şi a Statelor Unite
- Prăbuşirea alianţei dintre Statele Unite şi Europa
- Crearea unei organizaţii contra-forţă, care ar putea să submineze puterea Fondului Monetar Internaţional şi a Organizaţiei Mondiale a Comerţului - şi, ca urmare, şi capacitatea Statelor Unite de a exercita conducerea economică la nivel global.

În anul 2000, oricine putea doar să speculeze despre cum va fi lumea în 2015 - dacă avea să fie acelaşi fel de lume, sau ceva destul de diferit. În 2005, această întrebare nu mai este una cu răspuns posibil. Lumea din 2015 va fi foarte diferită de ceea ce este astăzi - ca să nu mai vorbim de ceea ce era la începutul acestui secol.

Cu toate acestea, Consiliul Naţional de Informaţii încă mai face extrapolări cu privire la imaginea viitorului. Conform unui alt raport, publicat la începutul anului 2005, cu titlul *Mapping the Global Future** şi bazat pe consultarea a o mie de viitorologi de pe tot globul, lumea din 2020 nu va fi foarte diferită de cea din zilele noastre. Încă va mai exista terorism, deşi perspectiva unor războaie conduse de marile puteri va fi mai scăzută. Există o „certitudine relativă" că Statele Unite vor rămâne cea mai puternică naţiune din punct de vedere economic, tehnologic şi militar - deşi trebuie acceptată şi posibilitatea unei deteriorări, nu foarte grave, a puterii Statelor Unite.

Genul acesta de rapoarte subliniază limitele prognozării pe bază de tendinţe. Ele ignoră faptul că tendinţele nu numai că se

* *Cartografierea viitorului global,* n.t.

desfăşoară în timp, dar pot să se descompună şi să dea naştere la tendinţe noi, la procese noi şi la condiţii diferite. Această posibilitate trebuie luată în considerare, având în vedere că nicio tendinţă nu operează într-un mediu adaptat la infinit; prezentul şi viitorul ei au nişte limite. Acestea pot fi limite naturale, datorate resurselor şi rezervelor finite, sau limite umane şi sociale, datorate schimbărilor la nivel de structuri, valori şi aşteptări. Atunci când o tendinţă majoră întâlneşte astfel de limite, lumea se schimbă şi intră în joc o nouă dinamică. Extrapolarea tendinţelor existente nu ajută la definirea noii lumi care apare.

Pentru a şti ce se întâmplă, atunci când o tendinţă se descompune, este nevoie de o perspectivă mai profundă. Este nevoie să mergi dincolo de observarea tendinţelor actuale şi de urmărirea căii lor aşteptate de evoluţie - este nevoie să ştii ceva despre dinamica de dezvoltare a sistemului în care apar tendinţele observate - şi a celui în care ar putea să dispară. O astfel de cunoaştere este oferită de teoria modernă a sistemelor, mai ales de ramura cunoscută popular sub denumirea de „teoria haosului". Datorită lipsei de sustenabilitate a multora dintre aspectele lumii de astăzi, dinamica dezvoltării care se va aplica la viitor nu este dinamica lineară a unei extrapolări clasice, ci dinamica non-lineară a haosului, prezentă în evoluţia sistemelor complexe.

DINAMICA TRANSFORMĂRII: O SCURTĂ INCURSIUNE ÎN TEORIA HAOSULUI

La începutul secolului al XXI-lea, nu mai putem să ignorăm faptul că tendinţele actuale se îndreaptă către praguri critice, către unele dintre faimoasele (sau infamele) „limite planetare", care - după cum se spunea în anii '70 şi '80 - reprezintă limitele dezvoltării. Rămâne de văzut dacă ele reprezintă, cu adevărat, limite ale dezvoltării, însă este clar că ele sunt limite pentru *genul* de dezvoltare care are loc în prezent.

Pe măsură ce ne deplasăm către aceste limite, ne apropiem de un punct de haos. În acest punct, unele tendinţe vor devia sau vor dispărea, iar în locul lor vor apărea altele noi.

Asta nu e ceva neobişnuit. Teoria haosului arată că evoluţia sistemelor complexe implică, întotdeauna, perioade alternante de stabilitate şi instabilitate, de continuitate şi discontinuitate, de ordine şi haos. Trăim în fazele de început ale unei perioade de instabilitate socială şi ecologică - la un moment de decizie, crucial. Atunci când ajungem la punctul de haos, „punctul" stabil şi atractorii „periodici" ai sistemelor noastre se vor reuni cu atractori „haotici" sau „neobişnuiţi". Aceştia vor apărea brusc - după cum spun teoreticienii care se ocupă de teoria haosului, „din senin" - şi vor conduce sistemele noastre către punctul crucial în care va selecta una sau alta dintre căile de evoluţie pe care le are la dispoziţie.

În actualul interval decizional, lumea noastră este suprasensibilă, astfel încât, până şi fluctuaţiile mici produc efecte la scară mare. Este vorba de legendarul „efect al fluturelui". Povestea spune că, dacă un fluture monarh dă din aripi în California, el va crea o mică fluctuaţie de aer, care va creşte şi va creşte şi va sfârşi ca o furtună deasupra Mongoliei.

Descoperirea efectului fluturelui se leagă de arta prognozării meteorologice şi îşi are rădăcinile în forma pe care şi-o asumă primul atractor haotic, descoperit de meteorologul american Edward Lorenz, în anii '60. Când Lorenz a încercat să creeze un model pe calculator, al evoluţiei supersensibile a vremii la nivel mondial, a descoperit o cale de evoluţie neobişnuită, constând din două traiectorii diferite, reunite ca şi aripile unui fluture. Cea mai mică perturbare putea deplasa traiectoria evoluţiei vremii în lume, de pe una dintre aripi pe cealaltă. Se pare că vremea este un sistem care se află într-o stare de haos permanent - un sistem guvernat permanent de atractori haotici.

Ulterior, s-a descoperit o varietate considerabilă de atractori haotici. Într-o oarecare măsură, ei sunt aplicabili tuturor sistemelor complexe - şi mai ales sistemelor vii. Sistemele vii sunt sisteme remarcabile; ele nu se deplasează către echilibru - aşa cum fac sistemele fizice clasice - ci se menţin în starea lor improbabilă, departe de echilibrul chimic şi termic, înlocuind constant energiile şi materia pe care le consumă cu energii şi materie proaspătă, care curge din mediul lor. (Fizicienii spun că astfel de sisteme echilibrează entropia pozitivă pe care o produc la nivel intern, importând entropie negativă, din mediul lor înconjurător.).

Oamenii, ca şi alte organisme complexe, sunt sisteme dinamice supersensibile, aflate permanent la un pas de haos - la fel ca şi mediile înconjurătoare şi societăţile formate de sistemele vii. Aceste sisteme colective sunt mai mari şi mai rezistente decât membrii lor individuali, însă şi lor li se aplică dinamica evoluţiei sistemelor. Evoluţia sistemelor organice individuale şi colective poate fi descrisă, în mod obişnuit, prin ecuaţii diferenţiale, care cartografiază comportamentul sistemelor, în funcţie de principalele constrângeri din sistem.

Acest lucru nu este fezabil pentru societăţile formate din fiinţe omeneşti; aici, prezenţa minţii şi a conştiinţei complică dinamica evoluţiei. Conştiinţa membrilor umani ai sistemului influenţează comportamentul acestuia, făcându-l mult mai complex decât comportamentul sistemelor non-umane.

În perioade de relativă stabilitate, conştiinţa indivizilor nu joacă un rol decisiv în comportamentul societăţii, întrucât un sistem social stabil amortizează devierile şi izolează elementele deviante. Însă, atunci când o societate ajunge la limitele sale de stabilitate şi devine haotică, ea devine supersensibilă şi reacţionează chiar şi la fluctuaţii mici, cum ar fi schimbări de valori, convingeri, viziuni asupra lumii şi aspiraţii ale membrilor ei.

În prezent, trăim o perioadă de transformare, în care o nouă lume se luptă să se nască. Era noastră este o epocă de decizie - un interval de libertate nemaipomenită, pentru a ne decide destinul. În acest interval de decizie, „fluctuaţiile" - în sine, acţiuni şi iniţiative mici şi aparent neputincioase - pavează drumul către punctul critic de haos, în care sistemul se înclină într-o direcţie sau alta. Acest proces nu este nici predeterminat, nici aleator. Este un proces sistemic, care poate fi direcţionat într-un mod util.

Fiind consumatori şi clienţi, plătitori de impozite şi alegători, dar şi reprezentanţi ai opiniei publice, noi putem să creăm genul de fluctuaţii - acţiunile şi iniţiativele - care vor înclina punctul de haos ce va să vină, către pace şi sustenabilitate. Dacă suntem conştienţi de puterea pe care o avem în mâini - şi dacă avem voinţa şi înţelepciunea să o folosim - devenim stăpâni ai destinului nostru.

DINAMICA HAOSULUI ÎN SOCIETATE

Transformarea societăţii nu este un proces întâmplător şi la întâmplare; teoria haosului şi teoria sistemelor dezvăluie faptul că ea urmează un tipar ce poate fi recunoscut. În mod obişnuit, transformarea prezintă patru faze majore:

1. Faza declanşatoare. Inovaţiile în domeniul tehnologiei „grele" (unelte, maşini, sisteme operaţionale) duc la o eficienţă mai mare în manipularea naturii pentru scopuri omeneşti.

2. Faza de acumulare. Inovaţiile tehnologice modifică relaţiile sociale şi de mediu şi generează, succesiv:

- Niveluri mai ridicate de producere a resurselor
- O creştere mai rapidă a populaţiei
- O complexitate din ce în ce mai mare a societăţii
- Un impact crescut asupra mediului social şi natural

3. Intervalul de decizie. Relaţiile sociale şi de mediu modificate exercită o presiune asupra ordinii stabilite, punând sub sem-

nul întrebării valorile şi viziunile despre lume consacrate în timp, precum şi etica şi ambiţiile asociate cu acestea. Societatea devine instabilă, supersensibilă la toate fluctuaţiile.

4. Punctul de haos. Aici, sistemul este extrem de instabil. Starea de fapt devine nesustenabilă, iar evoluţia sistemului se înclină într-o direcţie sau alta.

a. Evoluţia („Devoluţia") înspre cădere. Valorile, viziunile despre lume şi etica unei mase critice de oameni din societate se opun schimbării sau se schimbă prea lent, iar instituţiile existente sunt prea rigide, pentru a permite o transformare binevenită. Inechitatea şi conflictul, asociate cu un mediu sărăcit, creează stresuri de nesuportat. Ordinea socială degenerează în conflict şi violenţă.

sau

b. Evoluţia înspre progres. Mentalitatea unei mase critice de oameni evoluează în timp şi deplasează direcţia de dezvoltare a societăţii, înspre un mod mai adaptabil. Pe măsură ce au loc aceste schimbări, se instaurează o ordine mai bună - guvernată de valori, puncte de vedere şi etici mai adaptate. Dimensiunile economice, politice şi ecologice ale societăţii se stabilizează, rămânând o stare de absenţă a conflictului şi a sustenabilităţii.

Acum vom analiza cele patru faze ale procesului de transformare a societăţii, în contextul lumii contemporane.

1. Faza declanşatoare, 1800-1960. Inovaţiile în domeniul tehnologiei „grele" (unelte, maşini, sisteme operaţionale) declanşează schimbări fundamentale în modul în care oamenii trăiesc şi muncesc cu scopul de a obţine o eficienţă mai bună, în organizarea resurselor şi a naturii, pentru a-şi atinge scopurile dorite.

Până în cea de a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, cei opt mii de ani care au separat începutul epocii neolitice, de naşterea Erei Industriale, au cunoscut relativ puţine inovaţii tehnologice fundamentale. Uneltele agricole elementare au fost rafinate, dar nu s-au modificat substanţial. Secera, sapa, dalta, fierăstrăul, cioca-

nul şi cuţitul au continuat să fie folosite în forme care nu au suferit modificări substanţiale. Schimbări mai radicale s-au produs numai în ceea ce priveşte tehnologiile de irigaţii şi introducerea unor noi varietăţi de plante.

Pe la anul 1800, Revoluţia Industrială deja se cocea în Anglia, de vreo jumătate de secol. Cu toate acestea, nici chiar în cele trei ţări care se aflau în fruntea revoluţiei - Anglia, Franţa şi Statele Unite - nu exista telegraf, căi ferate, străzi asfaltate sau vapoare cu aburi. Industria fierului şi a oţelului erau încă la stadiul embrionar. Vaporul cu aburi a fost inventat în 1802, iar în Pennsylvania s-a descoperit petrol, în 1859. La jumătatea secolului al XVIII-lea, Revoluţia Industrială era în plin avânt şi aducea pe scenă o mulţime de tehnologii noi.

Primele inovaţii au avut loc în domeniul textilelor: inovaţiile în domeniul prelucrării bumbacului au stimulat şi alte invenţii, care au produs maşini capabile de a face producţii de masă, în fabrici. Curând, dezvoltarea industrială s-a întins de la textile la fier, iar fonta, mai ieftină, a înlocuit fierul forjat, ceva mai scump.

Inovaţiile în industria maşinilor unelte au fost urmate, îndeaproape, de progrese în industria chimică. Multe dintre tehnologiile secolului al XX-lea, în industria de automobile, industria oţelului, a cimentului, industria petrochimică şi farmaceutică s-au înmulţit în 1860 şi în anii care au urmat. În cea mai mare parte, oţelăriile moderne încă se mai bazează pe procesul Bessemer pentru prelucrarea oţelului, care era dezvoltat la acea vreme; cuptorul rotativ, patentat de Fredrick Rancome în 1885, încă se mai foloseşte şi astăzi în producţia de ciment, iar coloranţii sintetici de la sfârşitul secolului al XVIII-lea au stat la baza dezvoltării industriei chimice moderne. Motorul cu combustie pe bază de tracţiune - o inovaţie esenţială în transportul modern - a apărut în anii 1880, în acelaşi timp cu becul electric al lui Edison, urmate de telegraful fără fir al lui Marconi şi de maşina de zbor a fraţilor Wright.

În prima jumătate a secolului al XX-lea, aceste inovații tehnologice au trecut producția industrială de la cărbune şi aburi, textile, maşini unelte, sticlă, oțelul forjat dinainte de Bessemer şi munca grea în agricultură la electricitate, la motorul cu ardere internă, chimia organică şi producția la scară mare.

2. Faza de acumulare; 1960 până în prezent. Inovațiile în domeniul tehnologiei grele acumulează şi transformă, în mod ireversibil, relațiile sociale şi de mediu. Într-un ritm din ce în ce mai rapid, aceste inovații generează:

- Niveluri mai ridicate ale producției de resurse
- O creştere mai rapidă a populației
- O complexitate mai mare a societății
- Un impact crescând asupra mediului natural

La începutul anilor '60 - la aproape o sută şaizeci de ani după inovațiile care au dus la desfăşurarea primei Revoluții Industriale - a apărut un nou tip de inovație tehnologică. Cea de „a doua Revoluție Industrială" a înlocuit faptul că totul se baza pe energie masivă şi pe consumul de materie primă, cu o altă resursă, mai intangibilă, cunoscută sub numele de *informație.* În ultimul sfert al secolului al XX-lea, o cantitate din ce în ce mai mare de informație, care creştea rapid, a ajuns să fie stocată pe discuri optice, comunicată prin cabluri cu fibră optică, cu ajutorul unor calculatoare dotate cu programe sofisticate, care să elaboreze datele. Noile tehnologii „soft" au mărit eficiența vechilor tehnologii grele. Sistemele informatice sofisticate au raționalizat şi au scăzut costurile de producție şi de consum şi au dus la creşteri mari în sistemul minier, în producerea, utilizarea şi - în cele din urmă - evacuarea bunurilor produse, cu ajutorul unor tehnologii automatizate sau semiautomatizate, din ce în ce mai puternice.

Răspândirea tehnologiilor industriale, în cele patru colțuri ale lumii, a produs o serie de transformări profunde, globalizând sectorul economic şi pe cel financiar, în timp ce structurile sociale

au rămas diverse, localizate şi disparate. Pentru un grup minoritar, ea a adus bogăţii noi şi creşteri mari ale nivelului de trai material, însă pentru masele din ce în ce mai numeroase, ea a dus la adâncirea sărăciei şi la o marginalizare aparent lipsită de orice speranţă. Globalizarea inegală şi dezechilibrată a fost scânteia care a declanşat o nouă goană după aur şi după bogăţiile pe care le promiteau sectoarele supertehnologizate ale serviciilor şi producţiei. Goana nesăbuită după bogăţie a descompus structurile tradiţionale şi a pus sub semnul întrebării valorile şi priorităţile existente. A dus la exploatarea - şi, ocazional, la supraexploatarea - resurselor regenerabile, dar şi a celor neregenerabile, degradând calitatea vieţii, atât în mediul urban, cât şi în cel rural.

3. Intervalul de decizie, 2005-2012. Ordinea socială dominantă este sub stresul impus de condiţiile schimbate radical, care pun sub semnul întrebării valori, viziuni despre lume, etici şi aspiraţii deja stabilite. Societatea intră într-o perioadă de fierbere. Acum, flexibilitatea şi creativitatea oamenilor creează acea „fluctuaţie" subtilă, dar extrem de importantă, care decide ce căi de dezvoltare, dintre cele disponibile, vor fi urmate de societate în continuare.

La sfârşitul secolului al XX-lea, globalizarea a ajuns la o nouă fază: sistemul mondial a devenit, în mod clar, din ce în ce mai nesustenabil. În primul deceniu al secolului al XXI-lea, globalizarea progresivă a economiei, asociată cu intensificarea contactelor dintre culturi şi societăţi, aflate la stadii diferite de dezvoltare, duce la apariţia unei epoci critice, în care sistemele noastre devin nesustenabile şi din ce în ce mai sensibile la schimbare. Această stare este declanşată de niveluri ridicate de stres - inclusiv de terorism şi război - de conflicte în sferele politice, de vulnerabilitate în domeniul economic, de volatilitate în sfera financiară şi de problemele din ce în ce mai grave, legate de climă şi de mediu.

4. Punctul de haos, 2012. Procesele iniţiate la începutul secolului al XIX-lea şi care s-au accelerat din anii '60 încoace, se în-

dreaptă inevitabil către un interval de decizie, iar apoi către un prag critic, de unde nu mai există întoarcere: punctul de haos. Acum este valabilă o regulă simplă: nu putem să stăm pe loc, nu putem să mergem înapoi, trebuie să ne mişcăm în continuare. Există moduri alternative în care putem să înaintăm. Există o cale către cădere, dar şi o cale către o nouă lume.

Într-un acord remarcabil - şi *poate că* nu tocmai întâmplător - cu data prezisă de civilizaţia maiaşă, este probabil ca punctul de haos să fie atins în jurul anului 2012, sau chiar în acel an. Calendarul maiaş arată că Era Jaguarului, cel de al 13-lea baktun - sau perioada lungă de 144.000 de zile - se va termina cu cel de al cincilea şi ultimul Soare, la 22 decembrie 2012. Conform sistemului maiaş, acea dată va marca „poarta" către o nouă epocă de dezvoltare planetară, cu un tip de conştiinţă radical diferit.

Într-adevăr, este probabil ca anul 2012 să fie o poartă către o altă lume, însă rămâne de hotărât dacă ea este o poartă către o lume mai bună, sau către una dezastruoasă. La momentul acela, ni se vor deschide căi alternative:

a. Calea căderii: Devoluţia către dezastru. Rigiditatea şi lipsa de viziune duc la stresuri cărora instituţiile existente nu le mai pot face faţă. Conflictul şi violenţa iau proporţii globale şi sunt urmate de anarhie,

sau,

b. Calea progresului: Evoluţia către o nouă civilizaţie. Un nou mod de a gândi, cu valori mai bine adaptate şi cu o conştiinţă mai evoluată, mobilizează voinţa oamenilor şi serveşte drept catalizator pentru un nou val de creativitate. Oamenii şi instituţiile stăpânesc stresurile apărute în urma fascinaţiei nesăbuite pentru tehnologie şi a goanei nestăpânite după bogăţie şi putere, a generaţiilor precedente. Până în anul 2025, ia naştere o nouă eră pentru omenire.

Perspectiva pe care ne-o dă această dinamică a transformării în patru faze e simplă şi directă. În societate, schimbarea fundamentală este declanşată de inovaţiile tehnologice, care destabilizează structurile şi instituţiile constituite. Structuri şi instituţii mai adaptate aşteaptă apariţia unei mentalităţi mai adaptate, la nivelul celei mai mari părţi din populaţie. Astfel, în transformarea lumii noastre, elementul declanşator este inovaţia tehnologică. Însă elementul de decizie nu înseamnă încă şi mai multă tehnologie, ci apariţia unei noi gândiri - valori, percepţii şi priorităţi noi - la o masă critică formată de cei care constituie cea mai mare parte a societăţii.

ZECE JALOANE ALE UNEI CONŞTIINŢE EVOLUATE

Avem o conştiinţă mai evoluată, atunci când:

1. Trăim în moduri care le permit şi altora să trăiască, satisfăcându-ne nevoile, fără a diminua şansele altor oameni de a şi le satisface pe ale lor.

2. Trăim în moduri care respectă dreptul la viaţă şi la dezvoltare economică şi culturală, al tuturor oamenilor, oriunde ar locui şi indiferent care ar fi proveniența lor etnică, sexul, cetăţenia, poziţia pe scara societăţii şi sistemul de convingeri şi credinţe.

3. Trăim în moduri care protejează dreptul intrinsec la viaţă şi la un mediu care să sprijine viaţa, pentru tot ce trăieşte şi se dezvoltă pe Pământ.

4. Căutăm fericirea, libertatea şi împlinirea personală, în armonie cu integritatea naturii şi ţinând seama de căutarea similară a altor membri ai societăţii.

5. Cerem ca guvernul nostru să relaţioneze cu alte naţiuni şi popoare, într-un mod paşnic şi într-un spirit de cooperare, recunoscând aspiraţiile legitime ale tuturor oamenilor din familia omenirii, către o viaţă mai bună şi un mediu sănătos.

6. Cerem organizațiilor de afaceri să accepte responsabilitatea pentru toți cei care au un interes în ele, precum și pentru sustenabilitatea mediului lor, cerându-le să producă bunuri și să ofere servicii care satisfac cerințe legitime, fără a dăuna naturii și fără a afecta oportunitățile candidaților mai mici și mai puțin privilegiați, de a concura pe piață.

7. Cerem mass-media să asigure un flux constant de informații pe care să ne putem baza, cu privire la tendințele elementare și la procese cruciale, pentru a ne permite - nouă și altor cetățeni și consumatori - să ia decizii corecte, cu privire la chestiunile care au impact asupra vieții și a bunăstării noastre.

8. Le facem loc, în viața noastră, celor mai puțin privilegiați decât noi, ca să-i ajutăm să ducă o viață demnă și să se elibereze de luptele și umilințele sărăciei cumplite.

9. Încurajăm tinerii și oamenii cu mintea deschisă, de toate vârstele, să-și dezvolte acea caracteristică ce le-ar da puterea de a lua propriile lor decizii etice, în legătură cu chestiunile care le hotărăsc viitorul lor și pe al copiilor lor.

10. Lucrăm cu oameni care gândesc la fel cu noi, pentru a păstra și a restaura echilibrele esențiale din mediu, cu atenție față de vecini, față de țară sau de regiune și față de întreaga biosferă.

Într-un discurs la o ședință reunită a Congresului SUA, în februarie 1991, Vaclav Havel, care pe atunci era președintele Cehoslovaciei, a spus: „Fără o revoluție globală în sfera conștiinței omenești, nimic n-o să se schimbe în bine... iar catastrofa către care se îndreaptă această lume - decăderea ecologică, socială, demografică sau generală a civilizației - va fi de neevitat".

Punctul de vedere al lui Havel este corect, dar nu e un motiv de pesimism: decăderea civilizației poate fi evitată. Conștiința omenească poate să evolueze. Ea deja evoluează - iar voi puteți să o ajutați să evolueze și mai mult.

Fostul preşedinte al Statelor Unite, Harry Truman, anunţa, la rândul său: „Responsabilitatea rămâne aici", adică în Biroul Oval, referindu-se la faptul că îşi asumă complet responsabilitatea pentru modul în care era condusă ţara. Astăzi, ţapul responsabilităţii este mai democratic: Se opreşte nu doar în Casa Albă, ci şi la voi şi la mine şi la toţi cei din jurul nostru. El vine sub forma unei provocări: analizează-ţi din nou gândirea, îngrijeşte-te să ai o conştiinţă mai evoluată. Dacă facem asta, curajoasa înaintare - încă insuficient de puternică şi de organizată - către o civilizaţie mai holistică, mai paşnică şi mai sustenabilă se poate transforma într-o furtună, care să dizolve mentalităţile care ne-au generat problemele şi să ne orienteze pe toţi către o lume în care să putem trăi şi pe care să o putem părăsi cu conştiinţa curată faţă de copiii noştri.

* The buck stops here = ad litteram, ţapul se opreşte aici. n.tr.

Să ajungem la 2012

Ne așteaptă mari schimbări

John L. Petersen

John L. Petersen, președinte al Institutului Arlington, este considerat de mulți ca fiind unul dintre cei mai informați viitorologi din lume. El este faimos pentru gândirea și scrierile sale cu privire la surprizele cu impact ridicat - „jokerii" - și la procesul de anticipare a surprizei.

În eseul care urmează, Petersen abordează epoca 2012, care se apropie cu repeziciune, evaluând resursele naturale, dispariția speciilor, schimbările de climă, ramificările economice și necesitatea unei noi paradigme. El răspunde la întrebări cum ar fi: Cum putem să evităm problemele, aparent inevitabile, generate de faptul că resursele sunt finite și că sunt folosite greșit? Cum va arăta această nouă paradigmă, în 2012?

Gândiți-vă la acest titlu recent de la BBC: „Nivelurile actuale de consum la scară globală ar putea duce la un colaps generalizat al ecosistemului, până la jumătatea secolului, ne avertizează grupul ecologist WWF"*. Un alt titlu care a urmat, a fost: „Schimbările climatice amenință rezervele de apă a milioane de oameni din țările mai sărace, ne avertizează un nou raport al agenției creștine de dezvoltare Tearfund".

* Misiunea WWF (World Wide Fund for Nature), la nivel global, este aceea de a stopa degradarea mediului și de a construi un viitor în care oamenii trăiesc în armonie cu natura n.tr.

Cam prin aceeaşi perioadă, *Washington Post* spunea: „Păsările, albinele, liliecii şi alte specii care polenizează flora nord-americană sunt în număr din ce în ce mai redus, conform unui studiu publicat ieri, de Consiliul Național de Cercetare".

Reuters adăuga: „Dacă nu luptăm acum cu încălzirea globală, costurile până la sfârşitul secolului vor fi de trilioane de dolari, chiar dacă nu punem la socoteală pierderea biodiversității sau evenimentele neprevăzute, cum ar fi oprirea Curentului Golfului".

Autorul James Howard Kunstler a adăugat şi el la discuție: „Lunga Urgență va fi un traumatism uriaş pentru rasa omenească. N-o să credem că ni se întâmplă aşa ceva, că două sute de ani de trai modern pot să fie anulați de o pană de curent la nivel mondial. Supraviețuitorii vor fi nevoiți să cultive o religie a speranței - adică, o credință profundă că omenirea merită să meargă mai departe."

Apoi, într-un raport marcant - compilat de Sir Nicholas Stern, pentru guvernul britanic - apare mustrarea că lumea trebuie să acționeze acum şi să ia măsuri față de schimbările climatice, sau ne vom confrunta cu consecințe economice devastatoare. Sir Nicholas estima că omenirea mai are cel mult zece ani, înainte ca transformarea să fie irecuperabilă.

Ce se întâmplă aici? Ce înseamnă toate astea? Suntem în fața unor declarații extraordinare, cu privire la o serie de schimbări masive pe Pământ. Oare să fie doar nişte tendințe aleatoare, care, întâmplător, apar în acelaşi timp? Sau poate că ele reflectă o dinamică mai mare, istorică - şi poate că lumea e pe cale să trăiască o schimbare cum nu s-a mai văzut până acum.

Avem motive să credem că s-ar putea ca ultima versiune să fie adevărată. Multe surse - atât convenționale, cât şi neconvenționale - sugerează că trăim vremuri speciale şi că, între momentul de acum şi 2012, lumea va trece printr-o schimbare epocală, către o nouă eră. Această evoluție rapidă va genera o lume care funcționează în moduri fundamental diferite față de cele din trecut.

Indicatorii există. Să aruncăm o privire mai de aproape, la ceea ce se întâmplă deja.

CARACTERISTICI DEMOGRAFICE

Aproape jumătate dintre toți oamenii de pe planetă sunt mai tineri de douăzeci şi cinci de ani.[1] Avem de-a face cu cea mai mare generație de tineret din istorie. Majoritatea covârşitoare a acestor tineri trăiesc în țările aflate în curs de dezvoltare şi aproape un sfert dintre ei supraviețuiesc cu mai puțin de un dolar pe zi.[2] Cei mai mulți ştiu despre calitatea vieții în Occident. Mulți au văzut şi au folosit un calculator sau un telefon mobil.

EPUIZAREA RESURSELOR GLOBALE DE PETROL

În ciuda notorietății tot mai mari a faptului că resursele noastre de petrol sunt finite, cererea de petrol este în creştere, propulsată în mod semnificativ de nevoile Chinei şi Indiei. În ultimii câțiva ani, cererea a crescut de la 79,8 (2003) la 84,3 (2005) de milioane de barili pe zi.[3] Chiar dacă economia chineză şi-ar încetini ritmul, tot este probabil ca această creştere să continue, cu presiuni din partea Indiei.

Pe de altă parte, se pare că rezervele s-au subțiat. Producția mondială de petrol a scăzut sub valoarea ei maximă din toate timpurile - puțin peste 85 de milioane de barili pe zi - realizată în decembrie 2005 (întocmai cum prezisese geologul Kenneth Deffeyes, de la Universitatea Princeton). În 2006, producția a rămas în jurul a 84 milioane barili pe zi, în fiecare lună, pe când cererea a ajuns să depăşească această valoare.[4]

„Blestemul petrolului" este un termen inventat ca să reflecte situația disperată a multor țări bogate în petrol - dar altfel, subdezvoltate. Acum, chinezii sunt implicați într-o cuprinzătoare extindere internațională către țările africane şi achiziționează resurse

(nu doar petrol) în Nigeria, Congo şi Sudan. Până acum, importatorii de petrol au folosit în cea mai mare parte mijloace economice şi politice, ca să concureze pentru petrol - dar este inevitabil ca ei să recurgă la strategii militare, de îndată ce îşi vor da seama că au trecut de pragul de epuizare a petrolului.

Raportul *Reducerea producţiei mondiale de petrol: Impact, ameliorare şi managementul riscurilor,* pregătit de Science Applications International Corporation (SAIC) pentru Departamentul pentru Energie al Statelor Unite, trage concluzia că omenirea se confruntă cu riscuri asimetrice, asociate cu scăderea producţiei de petrol. Deşi acţiunile de ameliorare, iniţiate prematur, ar putea duce la o folosire defectuoasă a resurselor, pornirea ulterioară a unor acţiuni de ameliorare ar putea să aibă consecinţe grave. Este necesar să se ia din timp măsuri de ameliorare, pentru a instala unităţi de energie alternativă, ca să se contracareze epuizarea producţiei de petrol.

DISPARIŢIA SPECIILOR

În ciuda unui respect declarat pentru viaţă, fiinţele omeneşti continuă să distrugă alte specii, cu o viteză alarmantă, rivalizând astfel cu marile extincţii din trecutul geologic. În decursul acestui proces, ne privăm de posibilitatea de a descoperi secretele pe care le deţin acestea, pentru a descoperi noi medicamente salvatoare de vieţi şi a avea modele preţioase pentru cercetarea medicală - şi începem să perturbăm funcţionarea vitală a ecosistemelor de care depinde tot ce este viaţă. De asemenea, s-ar putea să pierdem specii care au o sensibilitate atât de specifică la degradarea mediului, încât ne-ar putea servi pe post de „canari în mina de cărbune", avertizându-ne cu privire la viitoarele ameninţări la adresa sănătăţii umane.[5]

Un exemplu în acest sens este un nou studiu, care arată că peştii din oceane mor atât de repede, încât s-ar putea ca în patru-

zeci de ani, o masă cu peşte şi fructe de mare să fie doar o amintire. Cercetătorii spun că în joc este mult mai mult decât dieta noastră alimentară, deoarece au descoperit că epuizarea stocurilor de peşti a afectat lumea din punct de vedere economic, şi oceanele din punct de vedere ecologic. Cercetătorii spun că nu e prea târziu ca să oprim această tendinţă.[6]

Conform Raportului de evaluare a ecosistemului, la sfârşitul mileniului, sarcina de a inversa procesul de degradare a ecosistemelor - satisfăcând, în acelaşi timp, şi cererea din ce în ce mai mare de servicii propulsate de economie - ar putea fi îndeplinită parţial, datorită câtorva scenarii care au fost analizate, însă acestea implică schimbări semnificative la nivel de politici, instituţii şi practici, care încă nu au fost iniţiate.

Viteza cu care se produce dispariţia speciilor i-a obligat pe oamenii de ştiinţă să vorbească despre era actuală, ca fiind cel de al şaselea eveniment de extincţie, comparabil cu doar cinci alte evenimente din istoria cunoscută a biosferei - cel mai binecunoscut exemplu fiind eliminarea rapidă a dinozaurilor. (Asta, acum câteva miliarde de ani.)

SCHIMBĂRI CLIMATICE

Pe pământ este deja mai cald ca niciodată în ultimii 10.009 ani, iar temperaturile sunt la 1°C diferenţă de cele mai calde temperaturi din ultimul milion de ani. Dacă emisiile de carbon mai continuă încă un deceniu, ca şi până acum, probabil că va fi prea târziu ca să mai împiedicăm ecosistemele nordice să declanşeze o schimbare rapidă [7]

Dinamica schimbării climatice este propulsată de buclele de feedback (relaţiile de sprijinire dintre emisiile de dioxid de carbon, încălzirea globală şi alţi factori). De fapt, aceste bucle sunt sursa ratei exponenţiale a creşterii temperaturii la suprafaţă. S-ar putea

să intrăm într-o fază în care încălzirea globală devine un tren în goană nebună.

Ghețarii din Himalaya se topesc mai repede decât în oricare altă parte a lumii, şi, dacă rata actuală a topirii lor continuă, s-ar putea ca aceştia să dispară până în 2035. Peste două miliarde de oameni - o treime din populația lumii - se bazează pe ghețarii din Himalaya, ca sursă de apă potabilă.[8]

O creştere a temperaturilor globale poate să interfereze cu funcționarea centurii transportoare oceanice şi să provoace o nouă glaciațiune în Europa. Sistemul oceanic al Pământului se caracterizează prin inerție termică. Asta înseamnă că el se adaptează, cu încetul, la răcirea şi la încălzirea globală - dar, odată ce începe să se încălzească sau să se răcească, procesul se prelungeşte pe o perioadă îndelungată de timp. Pentru noi, asta înseamnă că inerția termică a oceanului ar putea să susțină o creştere a temperaturii globale, chiar şi dacă toate emisiile omeneşti ar înceta în această clipă.

Conform concluziilor Comisiei Interguvernamentale pentru Schimbarea Climatică a Organizației Meteorologice Mondiale (World Meteorological Organization, WMO) şi ale Programului Ecologic al Națiunilor Unite (UNEP), există dovezi noi şi mai ferme că, în cea mai mare parte, încălzirea observată în ultimii cincizeci de ani se poate atribui activităților omeneşti.

PERTURBĂRI ECONOMICE MAJORE

În timpul anilor 2003-2004, îngrijorate de o posibilă „deflație", Rezervele Federale ale SUA au stabilit rate ale dobânzilor atât de scăzute (1 la sută), încât împrumutătorii au început să ofere ipoteci sub rata preferențială, cu avansuri foarte mici, sau fără avans. Refinanțarea ipotecilor existente a atins o valoare maximă, ceea ce a dus la o creştere uriaşă a ipotecilor (între 2002 şi 2006, de peste cinci ori suma aferentă perioadei precedente de cinci ani).

Multe - dacă nu majoritatea acestor împrumuturi (cu o rată reală a dobânzii, superioară ipotecilor „preferențiale", garantate în moduri istorice) - au înregistrat plăți de rambursare foarte scăzute în primii ani ai împrumutului, cu o creştere substanțială a plăților, atunci când împrumutul „se umflă". Persoane ale căror venituri nu le-ar fi permis niciodată înainte să aibă o casă, acum îşi cumpărau case, iar cei care erau mai puțin capabili să-şi ramburseze împrumuturile au început să utilizeze cărțile de credit, ca să-şi compenseze veniturile insuficiente.

În 2005, pentru prima oară din anul 1933, rata economiilor în America a fost negativă. Acest lucru s-a întâmplat aproximativ în acelaşi timp în care gradul personal de îndatorare pe cărți de credit a ajuns la nivelul său cel mai ridicat (numărul de cărți de credit folosite în Statele Unite a crescut cu 75 la sută din 1990, până în 2003, iar suma rulată în dolari a crescut cu 350 la sută). Procentajul de îndatorare cu credite de consum din veniturile personale nu a fost niciodată atât de ridicat (o creştere de 30 la sută, înregistrată doar din anul 2000 încoace), iar gradul de îndatorare al gospodăriilor, ca procent din bunurile gospodăriei, înregistrează şi el o valoare record.

Analizele independente arată că neplata creditelor pe card începe la aproximativ 24 de luni după ce persoana împrumutată se angajează financiar, peste posibilitățile sale. Ca urmare, datele istorice ne sugerează că ar trebui să asistăm la o creştere dramatică a situațiilor de neplată a ipotecilor, începând din anul 2006. De fapt, procentul de credite sub-preferențiale, contractate în Statele Unite în 2006, şi care, până în august 2006, au întârzieri de plată de 60 de zile sau mai mult, a crescut cu 100 la sută față de împrumuturile similare făcute în 2005.[9] Toate băncile sunt în situația în care un procent ridicat din bunurile lor sunt blocate în garanții ipotecare. Dacă rata de nerambursare a ipotecilor creşte semnificativ, s-ar putea foarte bine ca aceasta să se transpună într-o amenințare majoră la solvabilitatea multor bănci.

Situația creanțelor va fi exacerbată de pensionarea generației „baby boom" și de implementarea de noi reglementări bancare, sub auspiciile Convergenței Internaționale a Trezoreriei de Capital și ale Standardelor de Capital (Basel II), care pretind remodelarea sistemului bancar global - lucru pentru care nicio bancă nu pare să fie pregătită.

Conform lui Warren Buffet, actualul sistem financiar este extrem de instabil. Instrumentele financiare extrem de complexe - derivativele - sunt bombe cu ceas și „arme financiare de distrugere în masă... Derivativele generează câștiguri raportate, care, adesea, sunt extrem de exagerate și bazate pe estimări a căror inexactitate ar putea să nu se arate încă mulți ani de aici înainte... Astfel, s-a ajuns la o situație în care riscuri foarte mari sunt concentrate în mâinile unui număr relativ mic de dealeri... ceea ce poate declanșa probleme grave, de natură sistemică." Derivativele pot să împingă companiile pe o „spirală care poate duce la o descompunere a corporației".[10]

Investitorul George Soros a pronunțat aceleași critici cu privire la sistemul financiar global. El crede că, în afară de cazul în care se vor implementa reforme fundamentale, sistemul actual va continua să urmeze o spirală de criză.[11]

MOMENT DE CUMPĂNĂ?

Să fie legătura acestor forțe un moment unic de cumpănă, care va aduce o nouă eră pe această planetă? Oare structurile și instituțiile pe care le cunoaștem cu toții și de care depindem cu toții vor avea greutăți - sau chiar se vor prăbuși - în viitorul apropiat, în contextul stresului produs de prăbușirea mai multor sectoare?

Să adăugăm la litania precedentă și terorismul din ce în ce mai sofisticat, lipsa gravă de apă potabilă la nivel global, presiunile legate de creșterea populației și posibilitatea altor șocuri, cum ar fi o epidemie globală - și vom avea o potențială aliniere către o

schimbare majoră de direcție. Numai convergența tendințelor în ceea ce privește clima, petrolul și tendințele financiare sunt suficiente pentru a produce o „furtună perfectă", care să reordoneze viitorul omenirii pe această planetă.

O NOUĂ PARADIGMĂ

Dacă ceea ce vedem acum este eșecul sistemului prezent, cu siguranță că el va fi urmat de o nouă paradigmă. Dacă s-ar prăbuși vechiul sistem, s-ar dezvolta unul nou, care să încerce să depășească fragilitățile din sistemul lumii precedente. Ar fi categoric vorba despre un mod fundamental diferit de a înțelege realitatea, însoțit de noile puncte de vedere promovate de știință, ecologie, economie, cosmologie, guverne, agricultură și educație, printre alte structuri intelectuale elementare, care sprijină activitatea omenească.

Noua lume - așa cum se întâmplă cu toate transformările de paradigme - n-ar avea prea multă logică, din perspectiva noastră prezentă. Dacă nu a văzut niciodată un grup mai mare decât clanul său, unui vânător, care contemplă viitorul, i-ar fi greu să-și imagineze o lume în care oamenii trăiesc în orașe și în sate. La fel, viitorul care ar putea sosi odată cu anul 2012, este obligatoriu să pară ciudat, în contextul modului în care am fost educați noi.

Pe măsură ce ne apropiem de momentul acestei importante transformări, încep să apară contururile unui nou viitor. În primul rând, lumea este una extrem de interdependentă și de conectată. Complexitatea sistemelor noastre de comunicare actuale leagă indivizii, în moduri care ar fi părut imposibile, cu numai două decenii în urmă. (Internetul nici nu fusese inventat, acum douăzeci de ani.) Pe măsură ce se dezvoltă capacitatea de a interacționa în moduri din ce în ce mai sofisticate, se va ajunge la un punct în care omenirea va începe să acționeze ca un organism, mai degrabă decât sub formă de grupuri mici și indivizi separați. Ideile vor circula în lume, ca și zvonurile într-un oraș mic. Conceptele și perspectivele vor otrăvi cre-

ierul global şi vor produce comportamente fără precedent. Ne vom vedea viitorul legat de al altora - la multe mii de mile depărtare de noi - în moduri care, în urmă cu numai cinci ani, nu ar fi avut nicio logică. Vom deveni, cu repeziciune, cetăţeni planetari.

La fel, starea de interconectare ecologică devine şi ea evidentă, cu repeziciune. Mulţi dintre noi ştim că suntem cu toţii legaţi de sistemul ecologic mai vast în care trăim, în feluri pe care nu le-am înţeles niciodată până acum. Moartea unei treimi dintre recifurile de corali din lume şi a zece mii de alte specii pe an, va afecta cu siguranţă sistemul care sprijină viaţa omenească - şi bineînţeles că nu o va face într-un mod benefic.

De nevoie, toată această nouă cunoaştere ne va schimba comportamentul în viitor. Ne vom vedea ca fiind părţi integrante din sistemul în care trăim. Vom şti că suntem cu toţii în aceeaşi barcă şi că viitorul fiecăruia va exista în funcţie de viitorul tuturor. Interesul şi securitatea personală - fie că vor fi caracterizate în termeni personali, sau naţionali - vor cuprinde foarte rapid cu mult mai mult spaţiu şi mult mai mulţi oameni decât în trecut. Confruntate cu schimbări climatice rapide, de exemplu, sistemele naţionale de securitate vor căuta să devină sinonime cu securitatea globală.

De asemenea, ne vom vedea conectaţi din punct de vedere spiritual. Poate că aici va avea loc adevărata transformare de paradigme. Din ce în ce mai mulţi indivizi încep să experimenteze şi să asimileze faptul că suntem conectaţi unii cu alţii, cu animalele, cu plantele şi chiar cu Pământul, în moduri care, deşi inexplicabile, sunt totuşi demonstrabile. În prezent se scriu cărţi serioase şi bazate pe ştiinţă, despre modul în care comportamentul omenesc are legătură cu cosmosul, în general - şi cum, de-a lungul istoriei, cosmosul a fost reflectat, în mod previzibil, în comportamentul nostru. Există sisteme agricole care pretind că folosesc forţele spirituale ale elementalilor, care pot ajuta la creşterea mai bună a culturilor. La ora actuală, multe studii arată că intenţia rugăciunii afectează, în mod semni-

ficativ, viața monocelulară - dar și oamenii; nu contează dacă o parte o cunoaște pe cealaltă și dacă știe că cealaltă se roagă pentru ea. Acum există dovezi că, într-un fel, oamenii anticipează marile perturbări din sistem (cum ar fi 11 septembrie 2001 și tsunami-ul din Indonezia, din 2005) și încep să aibă vise extraordinare de precogniție, înainte de asemenea evenimente majore. Această conștiență spirituală pare să se înscrie pe o traiectorie care se va extinde, pentru a include capacitatea de a accesa inconștientul colectiv global - și chiar ar putea deveni oarecum previzibilă, combinând cunoașterea tehnologică avansată, cu visele și cu alte procese intuitive.

Un număr din ce în ce mai mare de oameni preocupați de aceste lucruri ajung la concluzia că intenția modelează direct realitatea. Modul în care gândurile noastre se transpun în reconfigurarea materiei și inducerea unor comportamente diferite la alții nu este clar, dar, pentru mulți, experiența le spune că așa stau lucrurile. În toate astea pare să există o dimensiune (dimensiuni) alternativă de comunicare, ce facilitează această interconectivitate. Cine știe, poate că va apărea telepatia, pe măsură ce ne vom vedea din ce în ce mai dedicați unii altora, în viitor. În orice caz, există un număr mare de indicatori - atât istorici, cât și contemporani - care sugerează că ne apropiem de o epocă de schimbări extraordinare.

Deși nicio persoană, în viață la ora actuală, nu a mai trecut prin transformări similare, istoria planetei, așa cum o cunoaștem, sugerează că genul acesta de preschimbări majore s-au petrecut de mai multe ori în trecut - de fapt, ele sunt mecanismul fundamental de evoluție al planetei. Viața biologică a trecut abrupt de la viața monocelulară, la cea pluricelulară, după o perioadă foarte lungă de echilibru. Apoi, viața pluricelulară s-a transformat radical, ducând la apariția vertebratelor, după care au urmat treceri rapide la mamifere, la umanoizii timpurii și apoi la Homo sapiens. Astfel de modificări au continuat odată cu evoluția socială, prin trecerea de la comunitățile de vânători, la așezările sătești și orașe.

În cele din urmă s-a inventat tiparul, care a făcut posibilă Era Industrială. Poate că internetul reprezintă noua infrastructură comunicațională, pe care se va construi o paradigmă fundamental nouă. Poate că suntem pe cale să experimentăm o nouă astfel de punctare în echilibrul evoluției omenești. Tiparele din trecut sugerează că este momentul potrivit pentru așa ceva. Întrebarea este: *noi* suntem pregătiți? Dacă schimbarea care se prefigurează la orizont este ceea ce pare că ar putea să fie, atunci toți oamenii vor trebui să treacă la un nou mod de a trăi și de a gândi, pentru a putea supraviețui tranziției.

Va trebui să existe o orientare constantă către deschidere - o deschidere largă către a simți indicatorii subtili, care ne vestesc schimbarea ce va să vină - și să fim receptivi la noile abordări, prin care să facem față unui mediu în schimbare rapidă. Dacă oamenii nu sunt deschiși la sugestiile și ideile altora, ei vor eșua cu siguranță, pentru că niciun individ nu va fi în stare să facă față acestei schimbări, pe cont propriu. În multe locuri vor începe să apară noile idei și explicații despre cum funcționează realitatea; ele trebuie analizate deschis și evaluate în mod cinstit. De asemenea, trebuie să existe o deschidere către adaptare - către schimbare rapidă, atunci când este nevoie.

Supraviețuitorii acestei transformări epocale vor trăi neapărat mai aproape de Pământ. Ei vor ști că mâncarea nu le vine de la supermarket; de fapt, s-ar putea chiar să-l cunoască pe fermierul care o produce. Vor fi sensibili la pământul pe care trăiesc, în feluri care, probabil, până acum erau rezervate doar relațiilor între oameni. Mișcarea actuală către „relocalizare" - mutarea vieții și a relațiilor mai aproape de un sistem de sprijin - probabil că va fi mai matură.

Tranziția eficientă către această nouă lume va necesita vizualizarea ei ca realitate. Cu toții trebuie să dezvoltăm o idee de bază, dar coerentă, despre cum ar putea să arate noua lume - principiile, valorile, structurile, comportamentele și așa mai departe - și să

începem să purtăm în minte, acea imagine comună. Trebuie să „ne strângem laolaltă" regulat, cu cât mai mulți oameni posibil, şi să proiectăm noile imagini, în spațiul din care vine totul. Ar trebui să o facem ca şi cum viața noastră ar depinde de asta - cum probabil că se şi întâmplă.

Cu toții suntem binecuvântați să trăim în aceste vremuri de extraordinară transformare. Fiecare în felul său are un rol special de jucat, contribuind la forma şi la funcția absolută a acestei lumi noi. Probabil că de aceea ne şi aflăm aici, în acest moment.

Nu ar trebui să ezităm să ne jucăm rolul cu eficiență.

Timpul e scurt.

Misterul anului 2012

Karl Maret, M.D.

Analizând repercusiunile multora dintre previziunile legate de anul 2012, este interesant să le privim prin filtrul astrologiei ezoterice şi al ciclurilor timpului. O credinţă răspândită este că ne pregătim să intrăm în Era Vărsătorului. În eseul care urmează, Dr. Karl Maret, co-autor al volumului Awakening the Dialogue of the Heart*, explică în ce fel se va desfăşura această nouă eră, analizând epoca actuală, prin prisma datelor istorice importante din punct de vedere politic şi ştiinţific. Autorul analizează, în special, ciclurile de timp, din perspectiva în care acestea au legătură cu Era Vărsătorului şi cu ciclurile lui Saturn - precum şi ce anume înseamnă asta pentru Statele Unite ale Americii, pentru tehnologie, pentru serviciile de îngrijire a sănătăţii şi pentru ştiinţă. Cum ne-au afectat în trecut alte alinieri astrologice similare şi ce anume ne spun acele rezultate, despre următoarea aliniere galactică?*

Pe măsură ce omenirea se apropie de anul 2012, din ce în ce mai mulţi oameni încep să se întrebe: *Care e semnificaţia sfârşitului calendarului maiaş? Ce fel de schimbări se pregătesc pentru planeta Pământ? Oare vom intra într-o epocă nouă? La ce fel de transformări putem să ne aşteptăm, în ceea ce priveşte conştiinţa noastră colectivă?* Interesul meu pentru acest an neobişnuit a început atunci când am aflat despre calendarul maiaş - mai precis, despre ciclul Numărătorii Lungi, care se încheie în anul 2012

* *Trezirea dialogului inimii*, n.t.

d.Ch. Întrucât am studiat ciclurile, vreme de mai mulți ani, în curând am început să remarc şi alte sincronicități legate de acest an neobişnuit. Tot ce este viață se bazează pe ritmuri şi pe cicluri.

Omenirea a cinstit întotdeauna aceste cicluri, prin calendarele ei sacre şi prin cele laice, care reprezintă o parte vitală a fiecărei civilizații. Sfârşitul ciclurilor dintr-un calendar sacru pare să aibă o semnificație pentru întreaga planetă, mai ales în aceste vremuri de trezire colectivă şi înțelegere a interdependenței noastre reciproce. Eseul de față analizează mai multe evenimente şi cicluri cosmice, care au şi ele legătură cu 2012.

Se anticipează că, în anii care au mai rămas din Era Peştilor, omenirea va fi martoră la unele dintre cele mai mari realizări în ceea ce priveşte descoperirile ştiințifice, progresul tehnologic şi realizările în domeniul îngrijirii sănătății; toate acestea ar putea duce la o renaştere culturală şi la posibila apariție a unei „Omeniri universale", care până acum a fost împiedicată, la nivel global, de multe limitări ale conştiinței omeneşti contemporane şi ale înțelegerii ştiințifice. Aceste obstacole colective încep să dispară, pe măsură ce o Nouă Eră a Luminii – o perioadă de înflorire spirituală şi toleranță – începe să lumineze Planeta Albastră. În ultimii ani ai Epocii Peştilor, forțele iubirii vor deveni principiul îndrumător în acțiunile oamenilor. În anii care au mai rămas din Epoca Peştilor, toți cetățenii planetei sunt invitați să redescopere importanța angajării „energiilor inimii" personale, naționale şi planetare, în slujba unei treziri globale înspre pace şi sustenabilitate umană pe tot globul.

Deşi 2012 este un an important pentru toată omenirea, el are o relevanță specială pentru istoria Americii. Statele Unite, patria unor oameni veniți din mai multe națiuni, este un fel de „creuzet" al omenirii. În 2012 se vor împlini două sute treizeci şi şase de ani de la Declarația de Independență din 1776 – perioadă de timp care cuprinde opt treceri ale lui Saturn în jurul Soarelui. Într-un context astrologic şi mitologic, Saturn simbolizează baza şi scopul

lăuntric al unei națiuni și joacă un rol formator în scopul sufletului acesteia. Din această perspectivă, am putea spune că Statele Unite, ca națiune, vor fi reușit în curând să-și construiască roata cu opt spițe, a destinului său sacru.

O altă perioadă importantă care se va termina în anul 2012 este încheierea a șapte cicluri de treizeci și trei de ani, adică două sute treizeci și unu de ani de la descoperirea planetei Uranus, în 1781. În luna octombrie a acelui an hotărâtor, Statele Unite au câștigat și Războiul de Independență, în bătălia finală de la Yorktown. Din punct de vedere istoric, 1781 este un jalon temporal esențial, în legătură cu ritmul de optzeci și patru de ani al planetei Uranus - planeta asociată cu zodia Vărsătorului, cu constelația Vărsătorului și care este vestitorul unei noi ere. Eseul de față va analiza când se crede că va începe această promisă Epocă a Vărsătorului și ce schimbări ne-am putea aștepta să vedem pe planetă, pe măsură ce ne apropiem de noua epocă în evoluția omenirii.

NATURA TIMPULUI ȘI A CICLURILOR

Cu aproximativ un secol în urmă, Albert Einstein propunea teoria generală a relativității, unificând timpul și spațiul, într-o realitate cvadridimensională. Esențialmente, teoria lui Einstein era o teorie a materiei, în care materialul fizic al lumii noastre nu mai era văzut ca fiind compus din bucăți separate de atomi. În schimb, acum materia era recunoscută ca existând într-un câmp continuu, care era cartografiat în curba spațiu-timp. Timpul a devenit cea de a patra dimensiune și era unit în mod categoric cu spațiul. Această teorie fundamentală a fizicii moderne ne-a modificat principalul mod în care înțelegeam universul și natura realității.

Pentru Isaac Newton, timpul și spațiul erau concepte absolute. Pentru ei, timpul exista pe o singură axă, iar evenimentele se întâmplau mai devreme sau mai târziu, de-a lungul unei săgeți de timp. În viața de zi cu zi, încă mai folosim acest aspect operațional

al timpului. Cu toate acestea, fiinţele omeneşti funcţionează în timpul „perceptual", care este strâns legat de conştiinţa şi de fiziologia omenească. Îl experimentăm ca pe un sentiment de „durată". O secundă de timp este similară cu durata unei bătăi de inimă. Modul în care percepem ciclurile de lumină şi întuneric, pe parcursul unei zile, antrenează mai multe ritmuri biologice, cu cicluri de douăzeci şi patru de ore. Un an se bazează pe un ritm de patru anotimpuri şi reflectă mişcarea subiacentă a Pământului în jurul Soarelui. Pe de altă parte, oamenii de ştiinţă studiază ecuaţiile mişcării şi introduc în acestea un parametru al timpului, simbolizat prin litera *t*.

Acest parametru timp este corelat apoi cu mişcarea observată a obiectelor materiale. Este important să înţelegem că într-o teorie a câmpului - cum este teoria generală a relativităţii, avansată de Einstein - timpul, la fel ca şi spaţiul, a devenit un parametru neobservabil, care, pur şi simplu, face parte din câmpul general spaţiu-timp. Totuşi, în spaţiu-timp este incorporată experienţa noastră legată de durata timpului şi de manifestarea materială. De aceea creăm calendare, pentru a marca „trecerea timpului", dar şi pentru a descrie mişcarea cerurilor în jurul nostru. Timpul social - marcat prin ritualuri, ceremonii, ritmuri de muncă şi joacă - ţes împreună pânza civilizaţiei. De-a lungul mileniilor, civilizaţia maiaşă a fost doar una dintre multele prezente pe planetă, care au influenţat conştiinţa colectivă a omenirii:

Ce avea special cultura maiaşilor şi cum aborda matematica lor, chestiunea timpului? Maiaşii marcau trecerea timpului printr-un an ritualic de 260 de zile, compus din 13 luni, fiecare durând câte 20 de zile. Ei mai aveau şi un calendar laic, de 360 de zile. Cele două calendare coincideau la fiecare 52 de ani, cuprinzând 72 de ani ritualici. În plus, maiaşii au marcat desfăşurarea timpului prin calendarul Numărătorii Lungi, care durează aproximativ 1.872.000 de zile - sau puţin peste 5.125 de ani solari. Despre acest calendar al Numărătorii Lungi se spune că se va încheia în jurul datei de 21

decembrie 2012; calendarul a început la 12 august 3113 î.Ch., deşi mulţi savanţi s-ar putea să nu fie de acord cu această dată exactă.

S-au scris multe despre posibilele implicaţii cu privire la sfârşitul acestui ciclu de timp, cunoscut şi drept cea de a patra lume a indienilor maiaşi şi Hopi - şi cea de a cincea lume pentru incaşi. Cea mai lungă numărătoare de zile la maiaşi era o perioadă de timp de 144.000 de zile, numită un baktun. Calendarul Numărătorii Lungi precizează încheierea unui ciclu de 13 baktun, în decembrie 2012; fiecare baktun se întinde pe o perioadă un pic mai lungă de 394 de ani. Lucru interesant, numărul de minute dintr-o zi este de 1.440.

Dar subiectul acestui eseu nu este calendarul maiaş, ci legătura anului 2012 cu alte cicluri istorice şi cosmice. Aş vrea să sugerez că 2012 reprezintă un an de legătură, care duce la mult-aşteptata Epocă a Vărsătorului, Noua Eră de Lumină şi de frăţie universală. Naţiunea americană, relativ tânără în contextul civilizaţiilor asiatice şi europene, are ocazia să joace un rol esenţial în această manifestare culturală globală. Un pas important este recunoaşterea de către o parte mare dintre americani, a legăturii strânse care există între ciclurile din istoria americană şi 2012. Practic, civilizaţia maiaşă a înflorit pe continentul american şi şi-a lăsat misterele impregnate peste tot, pe acel teritoriu. Ca urmare, sfârşitul Numărătorii Lungi din calendarul maiaş începe să-şi găsească o rezonanţă puternică în mintea şi în inimile multor „creatori culturali" din America.[1]

CICLURILE LUI SATURN ÎN ISTORIA STATELOR UNITE

În gândirea mitologică occidentală, una dintre imaginile esenţiale este aceea a Timpului Tată - cunoscut grecilor din antichitate sub numele de Cronos. Cuvintele noastre moderne „cronologie" şi „cronic", provin din această rădăcină grecească. Cronos a fost identificat ca fiind planeta Saturn (cum era numit acest zeu de către romani), care era cea mai îndepărtată şi cea mai lentă „stea

rătăcitoare" (planetă) vizibilă pentru greci şi romani. Saturn are nevoie de ceva mai mult de 29,5 ani ca să-şi încheie mişcarea orbitală în jurul Soarelui. Înainte să înceapă anul 2012, pentru Statele Unite va fi a opta oară când Saturn revine la aceeaşi poziţie zodiacală pe care a ocupat-o în 1776, atunci când a fost semnată Declaraţia de Independenţă. Pe parcursul acestor opt reveniri ale lui Saturn, poporul american a învăţat din ce în ce mai mult să devină membru responsabil şi sensibil al comunităţii naţiunilor - ceea ce a necesitat o uriaşă disciplină spirituală şi cultivarea iubirii şi a bunăvoinţei pentru alte popoare ale lumii, mai puţin norocoase.

O naţiune care a învăţat această cale de a se pune în slujba altora poate fi numită un „discipol al lumii", căci un discipol este acela ale cărui acţiuni exprimă iubirea şi bunăvoinţa sa, pentru ca celorlalţi să le fie mai bine - ceva ce se numeşte „bunăvoinţa lumii". În mod natural, această cale a disciplinei spirituale nu este uşoară şi poate să presupună momente de încercare, perioade de nesiguranţă, de izolare şi de conducere inegală în cadrul comunităţii mondiale. Chiar dacă evenimentele şi acţiunile militare recente au dus la o polarizare accentuată în lume, nu trebuie uitat că, pe de altă parte, Statele Unite au acţionat în cea mai mare parte a timpului pe baza unui simţ de responsabilitate globală şi chiar a unui „destin manifest", ca să ajute comunitatea naţiunilor în construirea unei lumi mai bune şi mai paşnice.

Fiecare dintre cele opt cicluri ale lui Saturn pot fi văzute ca unul dintre cele opt segmente ale unei roţi cu opt spiţe, care seamănă cu roata leacului, a băştinaşilor din America. În budism, o astfel de roată este numită „roata dharmei" şi simbolizează destinul spiritual, sau responsabilitatea sacră. Cu alte cuvinte, vor fi trecut 236 de ani - care cuprind opt cicluri saturniene - de când această ţară şi-a început călătoria spre a deveni o naţiune. În 2012, Statele Unite vor fi invitate să fie într-un punct de conştientizare şi să asiste omenirea în mersul către o nouă eră - mult-aşteptata Eră a Vărsătorului.

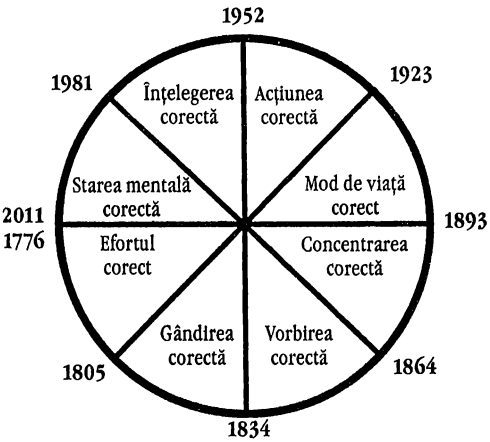

Figura 16: Ciclurile lui Saturn (1776-2011)

Figura 16 oferă o scurtă descriere a principalilor ani din istoria SUA, în care Saturn a revenit la poziţia de pe cer, pe care o ocupa la momentul semnării Declaraţiei de Independenţă, în 1776. Aceste opt perioade istorice pot fi văzute ca reflectând „nobila cale în opt părţi" pe care a descris-o Buddha. Acestea sunt principiile comportamentului spiritual şi ale unei atenţii grijului faţă de bunăstarea colectivă a omenirii, indiferent de tradiţia religioasă pe care o urmează. Văzute ca un şir complet de momente de trezire a conştiinţei, aceste opt perioade formează o roată colectivă de conştienţă spirituală, pusă în slujba omenirii.

În 2012, poporul american va avea ocazia să-şi asume colectiv poziţia de „discipol al lumii" şi, poate, să fie din nou recunoscut ca un far de lumină şi un slujitor care conduce omenirea către noua eră. Provocările actuale cu care se confruntă americanii nu trebuie să pună în umbră măreţul potenţial de a realiza „viaţa, libertatea şi căutarea fericirii", aşa cum a fost el prevăzut de părinţii noştri fondatori, pentru toate popoarele din Statele Unite (şi din lume), cu opt cicluri saturniene în urmă. Cu toate acestea, dacă Statele Unite nu ar fi câştigat Războiul de Independenţă, nu ar fi existat Statele Unite, aşa cum le cunoaştem acum. Ca urmare, este foarte important să recunoaştem semnificaţia istorică a datei de 19 octombrie 1781, când George Washington a acceptat capitularea generalului britanic Cornwallis, în bătălia de la Yorktown. La acest moment esenţial,

Statele Unite şi-au câştigat cu adevărat libertatea şi dreptul de a deveni o naţiune. Acest lucru urmează să marcheze anul 1781, ca pe un punct de răscruce istoric, pentru toată lumea modernă.

Mai devreme în acel an, în seara zilei de 13 martie 1781, astronomul englez (german de origine), Friedrich Wilhelm Herschel, descoperise un nou corp celest, despre care a crezut mai întâi că este o cometă. Abia în noiembrie din acel an s-a confirmat că, de fapt, Herschel descoperise prima nouă planetă de după descoperirile din antichitate. Această nouă planetă, vizibilă printr-un telescop, avea să fie numită, mai târziu, Uranus. Este interesant de remarcat că a fost nevoie de aproximativ 231 de zile, pentru ca oamenii de ştiinţă să recunoască Uranus ca fiind o planetă şi nu o cometă - acelaşi număr ca şi numărul de ani care o să se scurgă între 1781 şi 2012. Astfel, în 1781, sistemul solar şi-a dublat dimensiunile, făcând posibilă folosirea unui nou mod de a marca ciclurile temporale, prin ciclul de 84 de ani de care are nevoie Uranus ca să-şi încheie mişcarea în jurul Soarelui.

Planeta Uranus este asociată cu semnul Vărsătorului - Vărsătorul de Apă. Dintr-o perspectivă ezoterică, Uranus are legătură cu cea de-a şaptea rază - una dintre cele şapte puternice influenţe energetice care modelează evoluţia omenirii. Cea de-a şaptea rază este vestitorul noii ere şi îşi va face simţită prezenţa din ce în ce mai mult în viaţa oamenilor. Cea de-a şaptea rază aduce un impuls către o mai mare cooperare de grup, către construirea de noi forme, care îi permit Spiritului să lucreze mai profund în planul material - precum şi puterea de a înţelege şi de a aplica legile spirituale.[2] Marile progrese ştiinţifice în multe domenii de explorare, inclusiv în domeniul vindecării spirituale, al medicinii alternative şi al noilor tehnologii energetice au legătură cu influenţa vibratorie subtilă a acestei raze. Astrologic vorbind, Uranus are legătură cu apariţia bruscă a impulsurilor transformatoare, care schimbă ordinea stabilită. Astfel, el aduce noi invenţii, noi impulsuri sociale şi o nouă

înțelegere spirituală. Uranus, aducătorul schimbării, are conotația unei rupturi clare de vechea ordine socială și de normele stabilite.

Sub influența lui Uranus, până în anul 2012, aceste noi descoperiri vor căpăta o recunoaștere mai largă.

CÂND ÎNCEPE ERA VĂRSĂTORULUI?

Precesiunea echinocțiilor, provocată de mișcarea foarte lentă de clătinare a Pământului pe axa sa, duce la o modificare a poziției punctelor de solstițiu și de echinocțiu, față de stelele fixe. Această deplasare prin zodiac este de un grad, la fiecare 71,5 ani. Ca urmare, echinocțiul de primăvară trece de la un semn tropical al zodiacului - care cuprinde 30 de grade - la semnul zodiacal precedent, la fiecare aproximativ 2.160 de ani. În ciclul nostru curent, la fiecare echinocțiu de primăvară (atunci când începe semnul zodiacal tropical al Berbecului), Soarele poate fi văzut pe fundalul constelației Peștilor.

La ora actuală încheiem Era Peștilor, care a început cu aproximativ două milenii în urmă. În funcție de punctul de referință folosit, în viitor, astronomii vor observa echinocțiul de primăvară apărând pe fundalul stelelor din constelația Vărsătorului. În acel moment se va spune că a început Era sau Epoca Vărsătorului.

Însă pentru astronomi, constelațiile zodiacale pot acoperi regiuni mai mici sau mai mari din spațiu, și nu doar zone egale, de câte 30 de grade fiecare. De fapt, stelele care compun fiecare semn al zodiacului se deplasează și ele constant, pe perioade lungi de timp. Astfel, conturul imaginar care formează figura mitologică a fiecărei constelații din zodiac poate avea o geometrie și un nume diferit, atunci când este analizat din perspective culturale diferite.

Ca urmare, este greu de știut cu exactitate când începe sau când se sfârșește fiecare semn din zodiac. Deși este general acceptat că ne aflăm la sfârșitul Erei Peștilor, anul efectiv în care începe oficial Era Vărsătorului rămâne controversat.

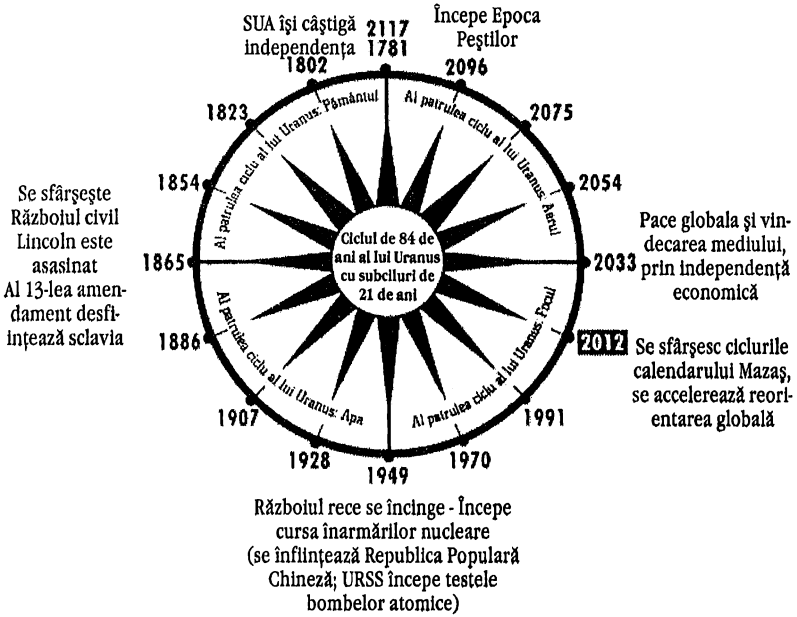

Figura 17: Ciclul de 84 de ani al lui Uranus

Potrivit învățătorului tibetan Djwhal Khul, care și-a dictat învățăturile prin Alice Ann Bailey, Era Vărsătorului va începe în 2117. Dacă folosim această dată în legătură cu studiul ciclurilor istoriei americane și cu viitoarele evenimente din lume[3], încep să apară câteva corelații interesante cu anul 2012. Așa cum se arată în Figura 17, cei 336 de ani dintre anul 1781, când a fost descoperit Uranus, și 2117, când se spune că va începe Era Vărsătorului, se întind exact pe durata a patru cicluri uraniene de 84 de ani, sau a 16 sub-cicluri de câte 21 de ani. Numărul 16 este asociat, în mod tradițional, cu numărul de petale din chakra gâtului, care simbolizează auto-exprimarea creatoare a omenirii și puterea cuvântului[4].

Până în 2012, se vor fi încheiat unsprezece sezoane uraniene (fiecare de câte 21 de ani) începând din anul 1781. Vor mai rămâne numai cinci sub-cicluri (o perioadă de 105 ani în total) până la în-

ceputul Erei Vărsătorului. Cu alte cuvinte, omenirea va avea ocazia, vreme de peste un secol, să se pregătească, la nivel colectiv, pentru epoca frăției universale.

Ciclurile planetei Venus au jucat și ele un rol important în calendarul maiaș, căci ei o foloseau în practicile lor divinatorii. Ritmurile planetei Venus, care - după cum se observă de pe Pământ - pare să facă bucle prin zodiac, în timpul conjuncțiilor ei inferioare cu Soarele - se repetă cu regularitate. Conjuncțiile Venus - Soare creează o pentagramă perfectă în zodiac, pe durata unei perioade de exact opt ani.

Mult mai rare sunt tranzitele lui Venus peste discul fizic al Soarelui, observate de pe Pământ. Ele se repetă de patru ori, într-un ritm de 243 de ani, format dintr-o perioadă de 130 de ani și urmat de o altă perioadă de 113 ani. Aceste tranzite solare apar întotdeauna în perechi, la distanță de câte opt ani. Ultimul s-a petrecut la 8 iunie 2004 și a fost privit pe Internet de mii de oameni din toată lumea. O altă trecere a lui Venus prin fața discului solar va avea loc la 6 iunie 2012. Nu va mai exista un tranzit similar al lui Venus peste discul solar, până la 11 decembrie 2117 - anul în care începe Era Vărsătorului. Această viitoare trecere va fi urmată de un alt eveniment în pereche, cu opt ani mai târziu, la 8 decembrie 2125.

Trecerile planetei Venus peste Soare stimulează noi impulsuri culturale. Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei, spunea că aceste evenimente vor aduce mari schimbări. Dacă ne uităm în urmă, la evenimentele de acum aproape 243 de ani, din iunie 1761 și 1769, vom vedea că este perioada în care țările europene au trimis mari expediții pe tot globul, pentru a observa tranzitele lui Venus peste Soare, în diferite locații de pe Pământ.

Comparând timpul exact al acestor evenimente, oamenii de știință și exploratorii au putut să calculeze, pentru prima dată, distanța de la Pământ la Soare. Această măsură de distanță spațială se numește unitate astronomică (UA).

După 1769, determinarea ştiinţifică a UA a dat omenirii un etalon după care să-şi determine locul în univers. În timp, unitatea astronomică a modificat şi modul în care omenirea percepea spaţiul. Trecerea lui Venus prin faţa Soarelui, în 2012, va avea şi ea un impact asupra omenirii, făcând posibilă accelerarea evoluţiei spirituale, către o colaborare mai bună şi o co-existenţă paşnică. Dezvoltarea ştiinţifică, anticipată în asociere cu aceste evenimente, va fi abordată mai în detaliu, la sfârşitul acestui eseu.

IMPORTANŢA CICLURILOR DE 33 DE ANI

Un alt ciclu important, care este relevant pentru 2012 se întinde pe o durată de 33 de ani şi implică echilibrul între calendarul solar şi cel lunar. Un an solar tropical durează 365 de zile, 5 ore, 48 de minute şi 45 de secunde. Anul solar este cu aproximativ 11 zile mai lung decât un an lunar (12 cicluri ale lunii sau luni sinodice) şi are 354 zile, 8 ore şi 53 de minute. Ca urmare, 33 de ani solari sunt echivalentul a 34 de ani lunari, odată cu re-echilibrarea ciclurilor Soarelui, Lunii şi Pământului. De asemenea, oamenii de ştiinţă au descoperit că Soarele are un ritm de 11 ani de activitate solară, care este marcată printr-un număr ridicat de pete solare. Petele solare sunt fâşii magnetice puternice. în coroana solară, care pot fi însoţite şi de furtuni solare şi de eliminări puternice de masă din coroana solară. Ca urmare, un ciclu de 33 de ani cuprinde trei cicluri de 11 ani de activitate a petelor solare. La rândul lor, petele solare influenţează vremea în cosmos, nivelul apei în unele lacuri, creşterea copacilor aşa cum apare ea în inelele acestora şi depunerea mineralelor, cum ar fi argila şi calciul, în solul nostru.

Iată ce spune Rudolf Steiner, despre importanţa ritmului de 33 de ani: „Acest ritm se ocupă de efectul pe care îl are fiecare persoană în parte, asupra sferei sale sociale. Ceea ce face o persoană - inclusiv gândurile acesteia - cu 33 de ani mai târziu, afectează com-

portamentul între oameni, în cadrul sferei sociale mai vaste"[5]. Dacă vedem impulsul creator al fiecărei generații omenești, ca și cum s-ar maturiza pe o perioadă de 33 de ani, atunci impulsurile sociale și ideile fiecărei generații sunt transformate într-un act viu de voință și într-un scop colectiv, 33 de ani mai târziu. Văzut în acest fel, fiecare secol are, încă active în cadrul său, inițiativele sociale ale mai multor generații.

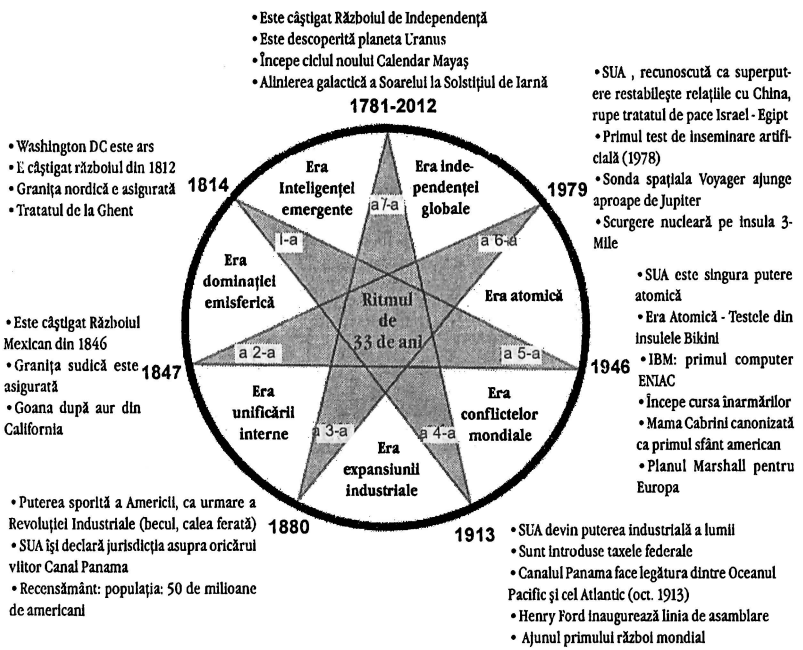

Figura 18: Istoria americană, în cicluri de 33 de ani

În Figura 18 , putem să recunoaștem și un ritm de 33 de ani, care acționează în istoria americană. În 2012, vor fi trecut șapte cicluri de 33 de ani, din 1781 - anul în care Statele Unite și-au câștigat independența și în care a fost descoperită planeta Uranus.

Primul ciclu de 33 de ani s-a încheiat în 1814, atunci când a fost semnat Tratatul de la Ghent, care a pus capăt efectiv Războiului din 1812, numit şi Al Doilea Război de Independenţă faţă de britanici. Cu 33 de ani mai târziu, în 1847, generalul Zachary Taylor - devenit, ulterior, cel de-al doisprezecelea preşedinte al Statelor Unite - a luptat în războiul mexican-american din 1846, care a dus la stabilirea permanentă a graniţei sudice a Statelor Unite. De asemenea, acest război a dus şi la anexarea ulterioară a Californiei.

În 1880, odată cu încheierea celui de-al treilea ciclu de 33 de ani, Statele Unite au devenit o naţiune industrializată puternică şi terminau construirea celui de-al doilea sistem de cale ferată transcontinental, ca arteră de comerţ. Aceasta avea să-i permită naţiunii ca, în secolul al XX-lea, să devină o putere mondială. Cel de-al patrulea ciclu de 33 de ani s-a încheiat în 1913, în preajma primului război mondial. La 10 octombrie, preşedintele Woodrow Wilson a apăsat un buton la Washington, care a declanşat explozia a opt tone de dinamită, la 6500 de kilometri depărtare, pentru a deschide ultimul segment al Canalului Panama, unind astfel apele oceanului Pacific cu cele ale oceanului Atlantic, în America Centrală. Anul 1913 a simbolizat sfârşitul unui ciclu în Era Expansiunii Industriale, al cărei simbol internaţional a devenit linia de asamblare a automobilelor, construită de Henry Ford.

Între 1913 şi 1946, Statele Unite au fost implicate în două războaie mondiale, într-o Eră a Conflictelor Mondiale. În 1945, tocmai la încheierea celui de al cincilea ciclu de 33 de ani, Statele Unite au introdus omenirea în Era Atomică, prin explozia primei bombe nucleare, la locaţia de test Trinity, pe poligonul Alamagordo, în apropiere de Socorro, New Mexico. Acest test a fost urmat de încă două nefericite bombe atomice, care au cauzat multă moarte, distrugere şi suferinţă omenească, aruncate asupra oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki.

Aceste evenimente au dus la încheierea celui de al doilea război mondial şi la începutul celui de al şaselea ciclu de 33 de ani, care a început în 1946. Acel ciclu a fost caracterizat de cursa armelor nucleare, de Războiul Rece şi de strategii militare de distrugere reciprocă. Până în 1979, Statele Unite şi-au dat seama de costurile asociate cu statutul de superputere nucleară şi au primit lecţii dureroase în războaiele din Corea, Vietnam şi în multe alte conflicte clandestine. Calculatoarele, industria semiconductorilor şi revoluţia comunicaţiilor au fost toate inventate în perioada de dezvoltare a Erei Informaţiei.

Din 1979 şi până în prezent, lumea a suferit o transformare fundamentală. Omenirea a devenit din ce în ce mai interconectată - atât ca urmare a globalizării economice, cât şi ca urmare a crizelor ecologice. Acum, acţiunea la nivel local influenţează pe toată lumea, la nivel global. Am putea spune că trăim într-o epocă de interdependenţă globală. Tiparele noastre de război, hegemonia în comerţ, exploatarea naţiunilor mai puţin privilegiate, distrugerea ecosistemelor planetare, precum şi schimbările vremii la nivel oceanic şi atmosferic, datorate politicilor industriale extrem de răspândite şi utilizării de energie, nu pot continua fără să ne pună în pericol supravieţuirea. Acum, când acest al şaptelea ciclu de 33 de ani se apropie de sfârşit, în 2012, Statele Unite sunt invitate să recunoască ceea ce apare nou la nivel global. Ciclurile sociale naturale de 33 de ani apar clar atât în istoria Americii, cât şi în evenimentele din lume. Se speră că Statele Unite vor alege să devină „discipolul lumii" şi să dea dovadă de conducere morală şi de acţiune inspirată, pentru o nouă eră în relaţiile umane.

În 2012, se cere un nou model pentru modul american de conducere şi de slujire a lumii. În secolul al XXI-lea, lucrurile se vor schimba dramatic, întrucât China şi India au devenit parteneri economici din ce în ce mai valoroşi, alături de cei europeni şi japonezi. Cel de-al optulea ciclu de 33 de ani în istoria Statelor Unite se va

încheia în 2045. Asta înseamnă exact o sută de ani de când Statele Unite au fost recunoscute pentru prima oară ca şi conducător global plin de compasiune, prin crearea Planului Marshall, pentru a ajuta la reconstruirea Europei, după cel de-al doilea război mondial. Al nouălea şi al zecelea ciclu de 33 de ani se vor încheia în 2078 şi respectiv în 2111. După şase ani, în 2117, se spune că va începe Era Vărsătorului.

ALINIERILE GALACTICE ŞI CICLURILE DE 26.000 DE ANI

Există cicluri încă şi mai lungi, care se întind pe durata a 26.000 de ani şi care acum induc schimbări în conştiinţa omenească. Ele implică alinierea Pământului şi a sistemului solar, cu coordonatele galactice ale Căii Lactee - o galaxie care cuprinde estimativ patruzeci de miliarde de stele. Existenţa acestor cicluri lungi era cunoscută în culturile străvechi. Cu mii de ani în urmă, astronomii vedici, egipteni şi ulterior cei maiaşi înţelegeau cu toţii efectul pe care această aliniere îl are asupra conştiinţei umane.

O scurtă descriere a diverselor sisteme de coordonate astronomice va ajuta la clarificarea alinierii spaţiale, legate de aceste cicluri mai lungi. Planul eclipticii este definit de mişcarea Pământului în jurul Soarelui. Cele mai multe planete din sistemul nostru solar orbitează cu câteva grade deasupra sau dedesubtul acestui plan ecliptic. În el găsim şi semnele zodiacale. Pe de altă parte, planul galactic este definit de diferitele braţe ale galaxiei Calea Lactee, care formează împreună un disc plat, cu mai multe braţe spiralate. Planul ecliptic are o înclinaţie de aproximativ 61 de grade faţă de planul galactic.

La acest moment important din timp, Soarele nostru, în momentul solstiţiului de iarnă, este aliniat exact cu ecuatorul galaxiei noastre. Acest lucru nu s-a mai întâmplat de 26.000 de ani. Cum discul Soarelui, observat de pe Pământ, are un diametru de o jumătate de grad în lăţime, ne aflăm acum într-o perioadă de 36 de ani

în care discul solar la solstițiul de iarnă face acest contact neobișnuit cu ecuatorul nostru galactic. Se spune că această perioadă de 36 de ani a început în 1980 şi se va încheia în jurul anului 2016.

În ultimul deceniu, astronomii au pătruns misterele din centrul Căii Lactee. Se pare că acesta se află lângă regiunea astronomică numită Sagittarius A, situată la 26 de grade şi 45 de minute de Săgetător în longitudine zodiacală.[6] Văzut de pe Pământ, Soarele se aliniază exact cu acest punct, cu numai trei zile înainte de solstițiul de iarnă - iar în viitor, acest lucru se va întâmpla încă şi mai aproape în timp, de acest punct de atracție galactică.

Centrul galactic pare să se afle la aproximativ 26.000 de ani-lumină de Pământ. Oamenii de ştiință folosesc viteza lumina, care este de trei sute de milioane de metri pe secundă, ca etalon pentru măsurarea distanței. Un an-lumină este echivalentul cu aproximativ 9,5 trilioane de kilometri, ceea ce înseamnă că centrul galactic se află la aproximativ 250 cvadrilioane de kilometri de Pământ. Ca urmare, lumina vizibilă, razele X, razele gama sau emisiile radio care ajung astăzi la noi din centrul galactic au avut nevoie de 26.000 de ani ca să ajungă pe Pământ.

Având în vedere că un ciclu complet de precesiune a echinocțiilor durează tot în jur de 26.000 de ani, am putea să recunoaştem aici o sincronicitate importantă. Lumina pe care o vedem acum din centrul galaxiei noastre, Calea Lactee, s-a născut ultima dată când Soarele aflat la solstițiul de iarnă s-a aliniat cu centrul galactic, adică exact în urmă cu un ciclu de 26.000 de ani. Acest lucru ar putea sugera că omenirea urmează să facă un „salt cuantic" în evoluția ei conştientă.

Oamenii de ştiință au lucrat neobosiți ca să pătrundă în „inima galaxiei". Cercetătorii au descoperit că în „inima" centrală a galaxiei noastre se află o gaură neagră uriaşă, care are de vreo 2,5 milioane de ori greutatea Soarelui nostru. Acest centru static este punctul fix gravitațional, în jurul căruia se rotesc încet miliarde de stele şi de sis-

teme solare. Din această regiune centrală a galaxiei se emit constant unde gravitaționale, precum și radiații electromagnetice formate din raze cosmice de energie ridicată, raze gama și raze X. Aceste emanații puternice sunt radiate în toate direcțiile și, în cele din urmă, ajung la Soarele și la Pământul nostru. În fiecare an, în apropierea solstițiului de iarnă, Soarele nostru este plasat într-o poziție unică, pentru a absorbi direct cea mai mare cantitate din aceste radiații, de la miliardele de stele care înconjoară gaura neagră din centrul galactic. Această lumină stelară vie își radiază energia dătătoare de viață și informația către Pământul nostru care se trezește.

Abia în ultimii patru ani, oamenii de știință au obținut pentru prima oară o imagine mai clară a misteriosului centru galactic al Căii Lactee. Valuri de praf galactic fac această zonă invizibilă pentru telescoapele noastre optice și putem vedea din ea numai străluciri slabe de lumină. Ea a fost întotdeauna invizibilă pentru ochiul liber, la fel cum inconștientul a fost „invizibil" pentru conștiența noastră trează. Totuși, cu ajutorul noilor instrumente științifice - cum ar fi observatorul orbital de raze X Chandra, al NASA, precum și gama de radiotelescoape și tehnologiile de imaging pentru lumină în apropiere de banda de frecvență infraroșie - oamenii de știință au reușit să arunce pentru prima oară o privire în profunzimea „cetății de lumină", din centrul galaxiei noastre. Astfel, în vremurile noastre asistăm la o aliniere a ciclului nostru zodiacal precesional - care se întinde pe durata a 26.000 de ani - exact cu centrul din planul galaxiei noastre.

LA CE SCHIMBĂRI NE PUTEM AȘTEPTA DUPĂ 2012?

Vor fi multe descoperiri importante în știință și tehnologie, medicină și artă, cultură și înțelegere religioasă. Invențiile de ultimă oră - inclusiv sistemele cuantice de calcul, construcțiile cu noi materiale nano-tehnologice, inteligența artificială și ingineria genetică - se vor extinde foarte mult. Ne așteaptă transmutarea ele-

mentelor, energia nelimitată din stările cuantice de vid, sistemele silențioase de transport bazate pe principiile levitației, ingineria epigenetică, vindecarea prin lumină și sunet, cu ajutorul procedeelor medicinii energetice și noi teorii ale electrodinamicii - care, împreună, prevestesc un salt masiv în ceea ce privește creativitatea omenească, în secolul al XXI-lea.

În domeniul științific, electrodinamica începe să fie înțeleasă în alt fel. Cu aproximativ o sută de ani în urmă, Nicola Tesla, inventatorul tehnologiei moderne a curentului alternativ, a descris undele longitudinale - sau „radiațiile Tesla" - care erau considerabil diferite de teoriile electromagnetice din secolul al XIX-lea, ale lui James Clerk Maxwell, fizicianul și teoreticianul care a elaborat prima teorie a câmpului, din fizica modernă. În timp ce Maxwell vorbea de unde electromagnetice transversale, care se deplasează cu viteza luminii, Tesla vorbea de unde scalare sau longitudinale, care funcționează prin procese de rezonanță și sunt foarte importante pentru medicină și vindecare. Această tehnologie pe bază de unde scalare este deja folosită la telefoanele celulare, deși acest lucru nu este înțeles la nivel general, în comunitatea ingineriei electrice.[7]

Oamenii de știință ruși și germani au descoperit că trăim într-un univers ordonat, interconectat, unde toată materia este organizată după o ordine matematică fractalică. Un asemenea mod nou de a înțelege lucrurile se numește ‚scalare globală'. Aceste descoperiri descriu structura armonică a spațiului logaritmic, explică natura constantelor noastre universale și definesc scalele non-lineare, fractalice și hiperbolice, care organizează universul.[8] Scalarea globală va revoluționa tehnologiile de comunicații, va crea proiecte de construcții mai prietenoase pentru mediu și va avea impact asupra biotehnologiei și a medicinii, precum și în cercetarea antigravitației.

Tehnologiile pe bază de lumină vor avansa rapid și vor revoluționa sănătatea și bună-starea umană. Corpul comunică la nivel celular, prin lumină coerentă, numită biofotoni.[9] Această radiație

de la țesuturile vii a fost descoperită, inițial, în anii 1920, în Rusia, de dr. Alexander Gurwitsch, care a numit-o radiație mitogenică. În prezent, folosind cercetările în domeniul biofotonilor, oamenii de știință din multe părți ale lumii studiază efectul metodelor agricole, al tehnologiilor de prelucrare a alimentelor și al sistemelor de tratare a apei, asupra sănătății celulei.

Alți oameni de știință au descoperit că lumina coerentă modulată, provenită de la lasere și cristalele luminate, are un efect de vindecare puternic asupra celulelor și organelor noastre. Modalitățile de vindecare ale viitorului vor folosi lumina coerentă și lumina modulată, nu doar pentru a afecta celulele, țesuturile și organele, ci și pentru a modula sistemul energetic subtil al corpului omenesc - sistemul chakrelor - și pentru a influența direct procesul de vindecare. Din mâinile și chakrele vindecătorilor ce folosesc metode naturale s-au măsurat deja emanații magnetice și de lumină de joasă intensitate, cu ajutorul tuburilor fotomultiplicatoare și al magnetometrelor. Aceasta va forma baza pentru o viitoare știință a vindecării magnetice, prin aplicarea mâinilor și prin vindecarea radiantă, numită și vindecare la distanță - prin care pot fi vindecați foarte mulți oameni.

În plus, lumina cu energie ridicată va fi și ea obținută pentru noi moduri de producere a energiei, din bulele microscopice care se creează în apă de tehnologiile cu sunet rezonant. În anumite circumstanțe, interacțiunea sunetului armonic cu apa poate să creeze lumină intensă, similară cu cea care există în reacțiile de fuziune nucleară. Această nouă tehnologie ar putea deveni o sursă de energie nelimitată și nepoluantă. La ora actuală, în multe țări există laboratoare care desfășoară cercetări științifice legate de acest fenomen numit sonoluminiscență.[10] Procesul poate fi intensificat foarte mult prin utilizarea de gaze inerte, cum ar fi xenonul, kriptonul, argonul, neonul și heliul.

Aceste gaze nobile pot fi folosite şi în tuburi de joasă presiune, pentru a genera „unde de plasmă", în vederea vindecării multor boli, printre care şi cancerul. Aceste gaze, atunci când sunt stimulate prin unde electromagnetice modulate de radio-frecvenţă, se dovedesc a avea capacitatea să ajute la vindecarea dezechilibrelor din corpul nostru - şi urmează să facă parte din noul domeniu al vindecării energetice.

În secolul al XXI-lea, prin ştiinţa numită epigenetică, se va recunoaşte din ce în ce mai mult capacitatea condiţiilor de mediu de a afecta exprimarea genetică. Acum, oamenii de ştiinţă ştiu că genomul uman este esenţialmente controlat de proteine regulatoare speciale, care antrenează sau stopează genele, în funcţie de multele influenţe din mediu. O mare parte din ADN-ul necodificat, numit „ADN rezidual", va fi şi el folosit pentru a modula exprimarea genetică. Noi modalităţi electromagnetice - printre care şi lumina laser modulată - vor duce rapid la vindecarea dezechilibrelor genetice, afectând transferul informaţiei genetice. Acest lucru a fost deja demonstrat de către savanţii ruşi.

În cele din urmă, se va recunoaşte că nu numai factorii fizici, dar şi gândirea şi emoţiile omeneşti pot să afecteze exprimarea genetică şi manifestarea bolilor.[11] Pe măsură ce societatea va recunoaşte că gândurile şi emoţiile sunt modulatori puternici ai codurilor noastre biologice, vor apărea noi sisteme educaţionale, care să-i înveţe pe oameni cum să-şi controleze emoţiile şi gândurile, prin sisteme de biofeedback cu auto-reglare. Aceasta va aduce un progres rapid în domeniul actual al medicinii minte-corp şi va genera o nouă conştienţă colectivă, în ceea ce priveşte efectul sentimentelor şi al sistemelor noastre de convingeri, asupra sănătăţii noastre. Ştiinţa actuală a psihoneuroimunologiei deja pune bazele ştiinţifice pentru această nouă abordare medicală.

Oamenii de ştiinţă au descoperit recent că suntem unici şi diferiţi unii de alţii, pentru că avem mai multe copii ale diferitelor

gene, şi nu doar diferenţe la nivelul secvenţelor pereche elementare, care formează genomul omenesc - sau „cartea vieţii". Până acum, s-a presupus că, în mare, genomul uman este acelaşi pentru toată lumea, cu excepţia câtorva diferenţe de „ortografie", în câteva dintre „cuvintele" sale genetice. Însă cele mai recente constatări sugerează că această carte a vieţii conţine fraze, paragrafe şi chiar pagini întregi, care sunt repetate de mai multe ori. Asta înseamnă că, în loc ca omenirea să fie 99,9 la sută identică - după cum se credea înainte - suntem de cel puţin zece ori mai diferiţi unii de alţii, decât am crezut. Asta ar putea să explice de ce unii oameni sunt înclinaţi să dezvolte boli grave.

Pe măsură ce ne distanţăm de actuala abordare mecanicistă a geneticii şi înţelegem că genomul are o natură schimbătoare - şi că poate fi influenţat de mulţi factori din mediu, de nutriţie şi chiar de stările emoţionale şi de convingerile mentale - va apărea o responsabilitate personală mai mare în ceea ce priveşte crearea şi întreţinerea sănătăţii de-a lungul vieţii. De asemenea, acest lucru va putea explica noi procese, care pot fi implicate în vindecările spontane, precum şi modul în care practicile spirituale ne pot afecta pozitiv, starea de sănătate.

În 2012, modul în care înţelegem să folosim energia din univers se va schimba. Oamenii de ştiinţă au demonstrat deja că 96 la sută din univers este format dintr-o energie întunecată necunoscută (73%) plus o misterioasă materie neagră (23%). Astfel, rămâne doar 4 la sută din universul cunoscut, care poate fi sondat direct cu ajutorul instrumentelor noastre ştiinţifice actuale. Conform astrofizicienilor, trăim cufundaţi într-o rezervă practic infinită de energie, numită starea de vid cuantic (sau domeniul energiei punctului zero). Densitatea energetică a materiei a fost calculată ca fiind foarte ridicată - 10^{94} grame pe centimetru cub de spaţiu.[12]

Când omenirea va învăţa să acceseze acest flux virtual de particule, prezent în vid, nu vom mai reveni niciodată la folosirea

ineficientului combustibil fosil, la energia nucleară radioactivă, sau la alte tehnologii poluante, care contribuie la încălzirea globală. Războaiele purtate pentru controlul acestor resurse poluante de hidrocarburi vor deveni relicve ale trecutului, şi va începe o eră nouă în evoluţia omenească.

Noile forme de inginerie pe baza nanotehnologiei reţelelor atomice vor folosi principii ştiinţifice - cum ar fi efectul Casimir - pentru a-i permite omenirii să creeze noi materiale, care, la rândul lor, pot crea un transfer de energie de rezonanţă, din această mare de energie nelimitată care ne înconjoară. În prezent se fac alte descoperiri care duc la crearea unei economii de energie pe bază de hidrogen. Cercetătorii au descoperit în cadrul atomului de hidrogen stări de energie scăzută a electronului, necunoscute până acum, numite „hidrino". Energia eliberată prin acest proces este de sute de ori mai multă decât energia necesară pentru a iniţia procesul, pentru că foloseşte energie din rezervorul care ne înconjoară, numit şi „plenumul cuantic". Combustibilul principal este hidrogenul gazos, care poate fi obţinut din apă, prin metode necostisitoare, cum ar fi electroliza. Această lucrare se bazează pe o nouă teorie, elaborată de dr. Randell Mills, numită mecanica cuantică clasică - aparent, o teorie a câmpului unificat, care reuneşte fizica cuantică cu electrodinamica lui Maxwell şi cu teoriile relativităţii generale şi speciale, elaborate de Einstein. Această tehnologie poate să creeze o sursă de energie curată şi ieftină, din stările de energie nefolosite din atomul de hidrogen derivat din apă.[13]

Forţele levitaţiei vor fi stăpânite, prin folosirea acestor forme de producţie şi conversie a energiei. Se vor inventa noi sisteme de transport, care plutesc efectiv prin aer. Acestea vor fi silenţioase şi curate şi vor folosi forţele antigravitaţionale inerente noilor teorii ale electrodinamicii extinse. Ştiinţa va descoperi o nouă formă de magnetoelectrism,[14] spre deosebire de fenomenul electromagnetic unilateral, actual. Energia gratuită care se obţine din motoa-

rele magnetice supraunitare, care au fost deja inventate pe mai multe continente, va face şi ea parte din această tehnologie a secolului al XXI-lea.

Limitările minții omeneşti vor fi depăşite, iar creativitatea nelimitată promite să devină destinul omenirii. Conform lui Huston Smith, fiecare creier este deja capabil să facă mai multe asocieri decât numărul de atomi existent în univers. Mai mult, există dovezi solide că universul holografic acționează ca o minte interconectată, la care fiecare ființă omenească poate avea acces direct. Omenirea este deja capabilă să vadă la distanță, să practice telepatia şi clarviziunea. Realitatea câmpului interconectat de gânduri al omenirii a fost deja demonstrată în mod riguros, de către cercetătorii în domeniul psiho-fiziologiei - şi s-a descoperit că se bazează pe principiul din fizica cuantică, denumit „entanglement"* (interconectare cuantică).[15]

La generațiile următoare, noile capacități de clarviziune vor fi ceva absolut obişnuit. Deja se pot vedea semne ale dezvoltării acestei aptitudini, în capacitățile pe care le demonstrează anumiți copii neobişnuiți, care au fost numiți Copiii Indigo, Delfin sau de Cristal. Aceşti copii au capacități mentale şi emoționale avansate, care vor deveni ceva obişnuit la toată omenirea. De asemenea, se vor face descoperiri şi în ceea ce priveşte tehnologia de comunicare între specii, permițându-le astfel oamenilor să poarte dialoguri cu creaturile inteligente, cum ar fi balenele şi delfinii. Aceasta va ajuta omenirea să aibă grijă mai bine de mediul planetei.

În 2012, cercetările în domeniul conştiinței omeneşti se vor dezvolta şi ele, incluzând investigații ştiințifice în domeniul procesului de transcomunicare instrumentală cu persoanele decedate.

---

* **Quantum entanglement** este un fenomen mecanic cuantic, în care stările cuantice a două sau mai multe obiecte sunt interconectate, astfel încât un obiect nu ar mai putea fi descris cum trebuie, fără menționarea deplină a celui de al doilea - chiar dacă obiectele nu se află în acelaşi spațiu. n.tr.

Bazele acestui domeniu au fost aşternute de mulţi cercetători de pe mai multe continente, care au folosit calculatoare, casetofoane, camere video şi aparate de radio, pentru a înregistra voci şi imagini ale unor persoane cunoscute, decedate.

Asemenea evoluţii vor duce la o mai mare acceptare în ceea ce priveşte legile reîncarnării, care deja fac parte din multe religii ale lumii. Aceste principii nu sunt noi nici în Occident, căci este dovedit istoric faptul că ideea de reîncarnare a existat şi în cadrul creştinismului, până ce a fost condamnat la cel de al cincilea Consiliu Ecumenic de la Constantinopole, în mai 553 d.Ch. Recunoaşterea faptului că fiinţele omeneşti se reîncarnează va avea un impact puternic asupra tiparelor comportamentale ale omenirii şi va duce la o conştientizare mai clară a impactului pe care îl au gândurile, emoţiile şi faptele noastre, asupra vieţilor noastre viitoare.

De asemenea, se va recunoaşte la scară largă faptul că printre noi au fost dintotdeauna prezente inteligenţe spirituale de diferite feluri. Aceste fiinţe non-fizice - fie că le numim *deva*, îngeri, inteligenţe celeste sau influenţe extraplanetare - vor stabili un contact mai direct cu multe persoane sensibile. În fiecare cultură există deja o lungă istorie de experienţe neobişnuite şi de astfel de contacte, care duc la iluminare. Aspectul neobişnuit al plantelor şi legumelor care au crescut inexplicabil de mari, în grădinile din Findhorn, Scoţia, în anii '70, este un exemplu de experiment în domeniul cooperării între oameni şi îngeri.[16] Aceste inteligenţe celeste sunt bucuroase să asiste omenirea, în aceste vremuri de tranziţie globală la o nouă eră. În cele din urmă, va lua naştere o nouă spiritualitate, care nu va fi legată de nicio tradiţie religioasă anume, ci va fi mai degrabă o sinteză a celor mai înalte intenţii şi idealuri, care sunt cuprinse în toate religiile lumii.

Unul dintre cele mai mari obstacole în calea progresului omenirii la acest moment este lipsa voinţei de a schimba structurile centralizate de putere economică şi control financiar, pe care în prezent

le împart relativ puține organizații și corporații, ce sunt disproporționat de puternice. Va trebui să se formeze noi modele de economie, bazate pe folosirea în comun și pe acordarea reciprocă de putere. Acest lucru a început deja, prin câteva practici de afaceri vizionare, orientate la nivel global.

Începând cu 2012, va fi din ce în ce mai clar, la nivel internațional, că omenirea a devenit tot mai interdependentă, la nivel global. Acum este nevoie de crearea unor noi măsuri economice și a unor noi procese de guvernare în cooperare, care să sprijine dezvoltarea sănătoasă a schimbului și utilizării în comun la nivel global. În sfârșit, principiile iubirii, împărtirii și bunăvoinței reciproce vor trebui să înceapă să guverneze relațiile dintre oameni - fie că sunt personale, naționale sau internaționale.

Începând cu 2012, omenirea va învăța sistematic să părăsească „matricea de lipsă", care a înrobit-o în sărăcie, din caza lipsei de împărțire cu ceilalți și a credințelor financiare eronate - printre care și un sistem monetar bazat pe îndatorare.

Unul dintre elementele declanșatoare ale unei transformări în conștiința economică ar putea fi recunoașterea la scară largă, de către mulți cetățeni din Statele Unite, că țara lor a creat cele mai mari datorii globale, dintre toate țările de pe planetă. Dată fiind dimensiunea acestei datorii - care se ridică la aproape 70 de trilioane de dolari și este echivalentul a de cinci ori produsul intern brut al țării la ora actuală - unii economiști au sugerat că Statele Unite s-ar putea să dea faliment. Economia SUA este susținută de ceea ce s-a economisit în întreaga lume. În prezent, aceste resurse financiare internaționale deja se ridică la o treime din investițiile naționale anuale ale Statelor Unite. Pe măsură ce se dezvoltă interdependența tuturor structurilor economice din toată lumea, fără îndoială că va avea loc o reorientare financiară la nivel global. Multe noi realizări în domeniul cercetării economice și științifice vor proveni din țări care acum abia se află în ascensiune.

Viitorul nostru colectiv este plin de promisiuni şi de provocări, care vor necesita conştientizare şi acţiune la nivel local, naţional şi global.

Omenirea a ajuns la un punct la care trebuie să hotărască ce viitor vrea să creeze.

Fie ca anul 2012 să fie văzut ca un punct important în timp, o poartă către cooperarea globală paşnică şi folosirea în comun a acestei planete interconectate şi din ce în ce mai interdependente.

2012

O COMUNITATE DE AFACERI CU RESPONSABILITATE PE PLAN SOCIAL ŞI O SCENĂ POLITICĂ ÎN CARE NU EXISTĂ ADVERSARI

Corinne McLaughlin

Se spune adesea că schimbările din 2012 nu vor lăsa nimic neatins în lumea noastră. Mulţi vorbesc despre cum anul 2012 va afecta spiritualitatea şi conştiinţa – însă vor fi oare transformate şi modelele noastre bine stabilite, din domeniul politic şi de afaceri? Există un mod de a folosi spiritualitatea şi conştiinţa, pentru a influenţa tendinţele în domeniul afacerilor şi al politicului? În eseul care urmează, Corinne McLaughlin, autoare a volumelor Spiritual Politics şi The Builders of the Dawn[*]*, răspunde la aceste întrebări şi ne spune cum se transformă aceste domenii – şi la ce anume putem să ne aşteptăm, în deceniul care urmează.*

Sunteţi blocaţi de groaza extraordinarelor dezastre care vor culmina în anul 2012? Dacă da, aş vrea să vă ajut să vă transformaţi modul în care priviţi lumea – mai ales în domeniul afacerilor şi al politicii. De ce să nu ne imaginăm o lume mai bună în viitor şi să nu trăim această viziune clipă de clipă, prin alegerile pe care le facem şi prin munca noastră? Astfel, putem ajuta la crearea acestui adevăr.

Noi, ca omenire, putem să alegem: vrem să vedem din ce în ce mai multă suferinţă fizică şi emoţională în lume – atât la nivel personal, cât şi la nivel colectiv – sau vrem să avem parte mai mult

[*] *Politica spirituală* şi *Cei care construiesc începutul.* n. tr.

de frumusețea noii lumi? Ca membri ai familiei oamenilor, fiecare dintre noi se confruntă cu o mare alegere a sufletului: ce cale vom apuca, în anii de schimbare şi transformare?

Avem de ales între a ne agăța, în continuare, de vechile modele de gândire, centrate pe noi înşine, sau să ne deschidem către noi valori şi către moduri de viață mai paşnice şi mai sustenabile. Una dintre alegeri duce la escaladarea crizelor şi a haosului - învățarea pe calea cea grea, prin mai multă suferință fizică şi emoțională, produsă de egoism şi de lăcomie. Cealaltă alegere oferă oportunitatea revoluționară de a avea mai multă compasiune şi de a fi mai grijulii cu alții - şi astfel să construim o nouă civilizație. Deşi dincolo de această aparentă dualitate a unei lumi vechi şi a unei lumi noi există o realitate superioară, lipsită de dualitate - în clipa asta, la nivelul nostru omenesc, trebuie să alegem şi să acționăm.

Ştiați că, chiar în această clipă, se naşte o lume nouă, dintre crăpăturile şi fisurile celei vechi? Ea este vie, creşte şi vibrează, contrastând puternic cu vechea lume, care funcționează pe bază de frică, mânie şi lăcomie.

În 2012, această lume nouă, născută din mințile creatoare şi din inimile pline de compasiune ale vizionarilor de pretutindeni - şi care şi-au asumat propria lor putere - va fi încă şi mai vizibilă şi va avea o influență şi mai mare, afectând fiecare aspect al vieții. Aceşti vizionari practici, pe care îi numesc „cei ce construiesc începutul", se găsesc în toate domeniile vieții şi în toate națiunile. Ei aduc idei şi soluții noi la problemele noastre - de la război şi terorism, până la sărăcie şi distrugerea mediului. Adesea, aceşti vizionari par că strălucesc din interior, ca şi cum ar fi plini de Lumină şi pasiune.

E uşor să vedem impactul negativ al afacerilor şi al politicii în lumea de astăzi - luați un ziar, sau dați drumul la ştirile de seară. Însă, dacă nu le-ați observat, în jurul vostru au loc şi multe schimbări pozitive în domeniul afacerilor şi al politicii. Cercetez de ceva vreme

acest fenomen în plină dezvoltare - şi, de-a lungul anilor, i-am cunoscut pe mulţi dintre fondatorii şi conducătorii acestor noi proiecte.

Aş dori să vă ajut să uniţi punctele din imaginea lumii afacerilor şi a lumii politice, astfel încât să puteţi vedea cum apare modelul întreg. Noua lume se dezvoltă constant - şi dovezi în acest sens se pot vedea, dacă ştiţi unde - şi mai ales, *cum* să vă uitaţi. E doar o chestiune de percepţie.

Deşi în mijloacele de comunicare în masă se pot găsi relatări despre aceste noi abordări, puţini sunt aceia care le pun laolaltă şi pot să formeze imaginea mai largă, a schimbării care are loc acum. Dacă analizăm tendinţele pozitive din domeniul politic şi de afaceri, vom vedea că există mari speranţe pentru viitor. Aceste noi tendinţe sunt mai aliniate cu direcţia evoluţiei către un tot mai clar, către interconectare şi inteligenţă creatoare.

Unul dintre motivele impactului din ce în ce mai mare al acestei lumi, în 2012, este simplu: generaţia care va fi majoră atunci, deja este mai acordată vibraţional la ea. Iar dacă nu au descoperit-o încă, o vor descoperi în curând.

Unele tipare de schimbare sunt „continui", adică putem vedea anumite tendinţe şi le putem proiecta în viitor; altele sunt „discontinui" - adică se bazează pe noroc şi pe haos. Pentru că trăim într-o lume de sisteme întrepătrunse, în care totul este conectat cu totul, este esenţial să observăm tiparele şi interconexiunile şi să fim pregătiţi şi pentru schimbări neaşteptate.

O COMUNITATE DE AFACERI CU RESPONSABILITĂŢI ÎN PLAN SOCIAL

În anul 2012, corporaţiile multinaţionale vor fi mai mari şi mai puternice decât sunt astăzi. Ele vor afecta fiecare aspect al vieţii noastre, odată cu fuzionarea companiilor gigant şi cu exploatarea de noi pieţe, în toată lumea. Deşi capitalismul este foarte eficient pentru a produce şi a distribui produse şi servicii, el a avut şi

multe efecte dăunătoare - atât asupra oamenilor, cât şi asupra mediului - din cauza urmăririi încăpăţânate a unui singur scop: generarea de profit, prin orice mijloace posibile. Pentru a elimina efectele dăunătoare, scopul afacerilor trebuie să fie lărgit. Ideea că banii sunt singurul scop va fi o raritate în 2012. Într-o lume post-Enron, valorile şi etica sunt o preocupare urgentă. Am descoperit că ideea cea mai la modă astăzi este cea al unui „scop triplu" - un angajament faţă de „oameni, planetă şi profit". Preocuparea pentru bunăstarea angajaţilor şi pentru mediu sprijină acest scop principal, iar studiile recente o dovedesc.

Există atât factori externi, cât şi interni, care fac presiuni ca lumea afacerilor să se schimbe. Forţele externe - cum ar fi rezervele de petrol în scădere şi competiţia din ţările producătoare de petrol - vor continua să stimuleze creşterea preţurilor, în acelaşi timp, motivând companiile să-şi reducă consumul de energie şi să urmeze o abordare mai sustenabilă. Chiar şi companiile mari au început să înţeleagă pericolul şi, în campaniile lor de relaţii cu publicul, concurează să fie percepute ca cele mai sustenabile din punct de vedere al mediului. Presiunile politice din ce în ce mai mari din partea cetăţenilor vor duce la o reglementare guvernamentală mai strânsă, în ceea ce priveşte excesele corporatiste.

Ca reacţie la presiunile interne, companiile s-au transformat şi pe dinăuntru. Mişcarea de responsabilitate socială şi spiritualitate este în plină dezvoltare şi va fi importantă în 2012. Responsabilitatea socială abordează efectul extern al afacerilor în societate, iar spiritualitatea se ocupă de dimensiunea personală, internă.

De ani de zile sunt interesată de companiile care promovează responsabilitatea socială, conduc cursuri de spiritualitate la locul de muncă, cumpăr produse ecologice şi invit lideri de afaceri vizionari să vorbească la conferinţele pe care le organizez. De asemenea, am activat în organizaţia internaţională Spirit at Work şi sunt membru al Academiei Mondiale a Afacerilor, care promovează

responsabilitatea corporatistă. Toate acestea m-au făcut mult mai optimistă în ceea ce priveşte lumea din 2012.

Organizaţia Lifestyles of Health and Sustainability (LOHAS) raportează că acum există o piaţă de 228,9 miliarde de dolari americani pentru bunuri şi servicii concentrate pe sănătatea holistică, pe mediu, pe dreptate socială, dezvoltare personală şi mijloace de trai sustenabile. O serie de investiţii financiare semnificative au fost redirecţionate către aceste domenii. Sociologul Paul Ray scrie că, la ora actuală, aproximativ treizeci la sută dintre adulţii din Statele Unite - cincizeci de milioane de oameni - sunt consumatori ai acestor bunuri şi produse. În general, aceşti oameni iau decizii conştiente de cumpărare şi investiţie, bazate pe valorile lor sociale şi culturale. Ei sunt viitorul afacerilor şi al schimbării progresive în domeniul social, de mediu şi economic în Statele Unite şi în toată lumea.

În fiecare zi, din ce în ce mai multe companii ajută la crearea unei lumi mai bune, devenind mai responsabile din punct de vedere social, faţă de angajaţii lor, de acţionari, de comunitate şi de mediu. Succesul lor financiar este uimitor. În cartea sa *Megatrends 2010,* autoarea Patricia Aburdene numeşte acest fenomen „capitalismul conştient" sau „capitalismul orientat pe beneficiari", identificându-l ca pe una dintre megatendinţele care apar acum. Ea observă că firmele cu o atitudine de responsabilitate socială tind să fie bine administrate - şi un bun management este cel mai bun mod de a te sigura de performanţă financiară deosebită.

Mişcarea de responsabilitate socială oferă dovezi concrete că firmele - fiind cea mai puternică instituţie din lumea de azi - s-ar putea să se transforme din interior. După cum remarca, acum câţiva ani, co-fondatorul Academiei Internaţionale a Afacerilor, Willis Harman, „Instituţia dominantă din orice societate trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru întreg, la fel cum a făcut-o biserica, în zilele Sfântului Imperiu Roman".

ECHILIBRUL ÎNTRE MUNCĂ ŞI VIAŢĂ

Presiunile interne care cer schimbarea în sectorul corporatist apar atunci când oamenii îşi dau seama că viaţa şi afacerile înseamnă mai mult decât doar profitul. Se pune un accent din ce în ce mai mare pe ceea ce se numeşte „echilibrul între muncă şi viaţă", iar cei „dependenţi de muncă" găsesc moduri de „a-şi trăi viaţa" şi de a-şi face timp pentru alte interese şi nevoi, în afara serviciului. Eu am făcut parte dintr-un nou val de consultanţi şi organizaţii care ajută persoanele private şi companiile, să găsească moduri de a ajunge la acest echilibru. Îmi place să ţin seminarii pe această temă, căci profiturile cresc, atunci când lucrezi cu angajaţi mai fericiţi şi mai sănătoşi. Această mişcare este un impuls considerabil pentru o schimbare ce va fi cu mult mai semnificativă în 2012.

În ierarhia corporatistă, oamenii de la toate nivelurile vor din ce în ce mai mult să-şi cultive spiritul şi creativitatea. Atunci când angajaţii sunt încurajaţi să-şi exprime creativitatea, rezultatul este o forţă de muncă mai împlinită şi mai susţinută. Oamenii fericiţi muncesc mai mult şi este mai probabil să-şi păstreze locul de muncă. Un studiu asupra performanţei în afaceri, efectuat de respectata companie Wilson Learning, a descoperit că treizeci şi nouă la sută din variabilitatea performanţei corporatiste se poate atribui satisfacţiei personale a angajaţilor.

Spiritualitatea a fost citată ca cel de al doilea factor în ordinea importanţei, pentru fericirea personală (după sănătate), de către majoritatea americanilor intervievaţi într-un sondaj al *USA Weekend*. Un procent uimitor de patruzeci şi şapte la sută au spus că spiritualitatea este cel mai important element al fericirii lor. Din ce în ce mai mulţi oameni cred că este timpul să-şi aducă valorile spirituale (dar nu neapărat religia) la locul de muncă. Printre principalele valori spirituale într-un context de afaceri se numără integritatea, onestitatea, corectitudinea, responsabilitatea, calitatea, cooperarea, intuiţia, loialitatea, respectul şi capacitatea de a se

pune în serviciul altuia. Spre surprinderea multora, această mişcare începe să transforme America corporatistă din interior, iar până în 2012 va avea un efect amplificator asupra economiei şi a structurii sociale. Un număr din ce în ce mai mare de oameni de afaceri doresc ca spiritualitatea lor să fie mai mult decât credinţă şi convingere - vor ca ea să fie practică şi aplicată. Ei vor să-şi aducă la lucru sinele întreg - corp, minte şi spirit. Mulţi oameni de afaceri îşi dau seama că profitul afacerii poate fi consolidat prin incorporarea valorilor lor. Ei pot să „se simtă bine, făcând bine".

Peste tot în lume, oamenii vor din ce în ce mai mult să dea un sens şi un scop vieţii lor la locul de muncă. Ei vor ca munca lor să le reflecte misiunea personală în viaţă. Multe companii descoperă că cel mai eficient mod de a aduce valorile spirituale la locul de muncă este prin clarificarea viziunii şi a misiunii companiei şi prin alinierea acestora la un scop superior şi la un angajament mai profund de a servi atât clienţii, cât şi comunitatea în general.

CUM SPRIJINĂ RESPONSABILITATEA SOCIALĂ, PROFITUL UNEI CORPORAŢII

Oare responsabilitatea socială şi profitul se exclud reciproc? Prin aducerea eticii şi a valorilor la locul de muncă, productivitatea şi profitul pot creşte - la fel şi gradul de păstrare a forţei de muncă, loialitatea clienţilor şi reputaţia mărcilor, după cum o confirmă un volum din ce în ce mai mare de cercetări. Tot mai mulţi angajatori încurajează spiritualitatea, pentru a stimula loialitatea şi moralitatea.

În *Raportul cu privire la performanţa socială şi financiară a corporaţiilor,* Mark Orlitsky, de la Universitatea din Sydney şi Frank Schmidt şi Sara Rynes, de la Universitatea din Iowa, au analizat studiile efectuate în ultimii treizeci de ani şi au descoperit o relaţie semnificativă între practicile de afaceri care includ responsabilitatea socială şi o performanţă financiară care se înscrie într-o gamă de la „moderat", până la „foarte pozitiv".

Un alt megastudiu, efectuat de Agenția de Mediu a Marii Britanii și de Innovest Strategic Value Advisors, numit *Guvernanță corporatistă, orientată pe mediu*, a analizat șaizeci de studii și proiecte de cercetare și a descoperit că optzeci și cinci la sută indică o corelație pozitivă între managementul orientat pe mediu și performanța financiară. Recompensele monetare ale acestei abordări îi garantează o creștere spectaculoasă, în anii ce vor urma.

Un studiu efectuat la Universitatea din Chicago, de profesorul Curtis Verschoor, publicat în *Management Accounting*, a descoperit că firmele care au un angajament corporatist definit, față de principiile etice, o duc mai bine din punct de vedere financiar, decât companiile care nu fac din etică o componentă esențială a managementului lor. În urmă cu câțiva ani, oprobriul public la care a fost supusă compania Nike, din cauza condițiilor inumane din fabricile lor și a salariilor mizere plătite muncitorilor străini, a dus la o scădere cu douăzeci și șapte la sută a câștigurilor companiei. Desconsiderarea șocantă a eticii, ca și scandalurile ulterioare, au dus la dezastre financiare și pentru companii cum ar fi Enron, Arthur Andersen, World Com, Global Crossing și multe altele.

Business Week relata că nouăzeci și cinci la sută dintre americani resping ideea că singurul scop al unei corporații este să facă bani, iar treizeci și nouă la sută dintre investitorii americani spun că verifică frecvent practicile de afaceri, valorile și etica, înainte să investească. Raportul cu privire la tendințe a descoperit că șaptezeci și cinci la sută dintre consumatorii intervievați în sondaj spun că probabil vor trece la mărci asociate cu o cauză bună, dacă prețurile și calitatea sunt egale.

DE CE ESTE SPIRITUALITATEA ATÂT DE POPULARĂ

Cercetătorii remarcă o serie de factori esențiali, în ceea ce privește creșterea spiritualității la locul de muncă, care va avea un impact major până în 2012. Reducerile de personal din companii și

cerințele crescute impuse personalului rămas îi fac pe oameni să fie prea obosiți și prea stresați, pentru a mai fi creativi. Acest lucru se întâmplă în același timp în care globalizarea piețelor cere de la angajați mai multă creativitate. Pentru a supraviețui în secolul al XXI-lea, organizațiile trebuie să le ofere angajaților lor o înțelegere mai bună al sensului și scopului activității lor.

În mediul extrem de competitiv de astăzi, oamenii cei mai talentați caută organizații care le reflectă valorile interioare și oferă oportunități pentru a se dezvolta personal și a se pune în slujba comunității – și nu doar salarii mai mari. Spre deosebire de economia de piață de acum douăzeci de ani, economia de astăzi, dominată de informații și servicii, necesită luarea de decizii instantaneu și construirea de relații mai bune cu clienții și cu angajații.

Cum, în prezent, cei mai mulți oameni petrec din ce în ce mai mult timp la lucru, după orele de program rămâne din ce în ce mai puțin timp disponibil pentru activități religioase. Recent, *New York Times* raportează că un număr din ce în ce mai mare de companii le permit angajaților să țină cursuri de religie la locul de muncă. Acest lucru le convine profesioniștilor ocupați, care sunt presați de timp și le e teamă că și-au abandonat credința. Mulți oameni se simt mai confortabil să-și exprime credința în public.

Un alt factor legat de popularitatea spiritualității la locul de muncă este că, în prezent, există mai multe femei care lucrează, iar femeile tind să se concentreze pe valorile spirituale mai des decât bărbații. Îmbătrânirea marii generații „baby boom" este și ea un factor care contribuie în acest sens, căci membrii acestei generații își dau seama că materialismul nu-i mai satisface și încep să se îngrijoreze de propria lor mortalitate.

MEDITAȚIA ȘI RUGĂCIUNEA LA LOCUL DE MUNCĂ

La multe dintre corporațiile importante, cum ar fi Medtronic, Apple Computer, Coogle, Yahoo!, McKinsey & Company, Hughes

Aircraft, IBM, Cisco Systems şi Raytheon Company, se ţin ore de meditaţie (de obicei fără conţinut religios). Birourile Apple Computer din California au o sală dedicată pentru meditaţie, iar angajaţilor li se acordă o oră pe zi din timpul companiei, pentru a medita, a se ruga sau doar a sta în tăcere, căci compania a descoperit că acest lucru îmbunătăţeşte productivitatea şi creativitatea angajaţilor.

La birourile din Washington ale Centrului pentru Conducere Vizionară, în fiecare zi la prânz facem pauză, pentru o meditaţie tăcută - şi îi invităm pe toţi cei care ne vizitează la momentul acela, să ni se alăture; în mod surprinzător, cei mai mulţi au făcut-o. În 2012, este probabil să asistăm la o adoptare mai largă a meditaţiei ca antidot la vieţile noastre stresate, iar companiile remarcă şi avantajele financiare asociate.

Medtronic, care vinde echipamente medicale, a avut, acum douăzeci de ani, iniţiativa să constituie un centru de meditaţie la sediul companiei, care şi în prezent rămâne deschis tuturor angajaţilor. Fondatorul Medtronic, Bill George, spune că scopul afacerilor este „să contribuie la o societate dreaptă, deschisă şi sustenabilă". El descrie un „cerc virtuos", în care angajaţii motivaţi şi satisfăcuţi pot să genereze clienţi satisfăcuţi, care aduc rezultate financiare bune - care, la rândul lor, vor aduce beneficii acţionarilor.

Mulţi oameni folosesc rugăciunea la locul de muncă, pentru a primi îndrumare în procesele decizionale, pentru a se pregăti pentru situaţiile dificile, atunci când trec prin perioade grele, sau pentru a mulţumi pentru ceva bun. *World News Tonight* de la ABC relata că Bursa Americană de Valori are un grup de studiu al Torei, compania Boeing are grupuri de rugăciune creştine, evreieşti şi musulmane, iar Microsoft are un serviciu de rugăciune on-line.

Corporaţiile angajează capelani care să le sprijine salariaţii, deoarece aceştia sunt buni ascultători şi pot da răspunsuri rapide în situaţii de criză, slujind oameni de orice credinţă (sau fără nicio credinţă). De exemplu, Tyson Foods are o sută douăzeci şi şapte de

capelani angajați cu jumătate de normă, în şaptezeci şi şase de locații; compania de îmbuteliere a Coca-Cola are douăzeci şi cinci de capelani, care servesc angajații din cincizeci şi opt de locații. Companiile de fast food, cum ar fi Taco Bell şi Pizza Hut, angajează capelani aparținând mai multor credințe, pentru a servi angajații care au probleme - şi consideră că aceşti capelani au ajutat la reducerea la jumătate a fluctuației de personal.

AFACERI SUSTENABILE DIN PUNCT DE VEDERE ECOLOGIC

Practicile „verzi", ecologice, devin din ce în ce mai populare şi mai la modă, după cum o atestă copertele recente ale revistelor *Newsweek* şi *Time*. În contextul consensului dintre savanți şi politicieni deopotrivă - şi anume că încălzirea globală este reală - practicile de afaceri sustenabile, care să protejeze mediul şi să reducă încălzirea globală, vor deveni foarte răspândite în 2012, mai ales că firmele recunosc că aceste practici contribuie le fac să fie profitabile.

O analiză a Universității Vanderbilt a descoperit că în opt cazuri din zece, companiile care nu poluează mult au avut performanțe financiare mai bune decât concurenții lor mai murdari. În ultimii ani, peste trei sute de corporații multinaționale s-au alăturat Corpului Global al Națiunilor Unite (United Nations Global Compact), angajându-se să sprijine protecția mediului, drepturile omului şi standarde mai ridicate la locul de muncă. Firmele care nu raportează progrese anuale semnificative în aceste domenii sunt eliminate din Corp.

Fondată în 1989, CERES - o coaliție de fonduri de investiții, organizații de mediu şi grupuri de interes public - s-a aflat în fruntea mişcării de promovare a unei atitudini de bună administrare a mediului şi de mai mare transparență în raportările către public. Inițiativa de Raportare Globală a CERES este, în prezent, standar-

dul internațional de facto, în domeniul raportării performanțelor economice, sociale şi de mediu ale companiilor.

Urmând companiile mici şi inovatoare, care de ani de zile au făcut acest lucru, multe companii mari multinaționale fac şi ele schimbări majore. Acum, peste două mii de firme-pioniere din zona golfului San Francisco au certificat de „companii verzi" (ecologice), de la guvernul districtual Alameda, California şi de la Alianța Afacerilor Sustenabile. Recent, California a devenit primul stat care a abordat serios problema emisiilor de gaze, motivând astfel şi alte companii să devină mai sustenabile.

Corporația gigant Wal-Mart a făcut de curând o trecere importantă la alimentele organice, eliminând îngrăşămintele chimice, antibioticele şi aşa mai departe. Amory Lovins, co-fondator al Institutului Rocky Mountain şi un pionier în domeniul eficienței energetice, respectat în toată lumea, lucrează îndeaproape cu Wal-Mart, în vederea reducerii gazelor de seră. De asemenea, compania s-a angajat să treacă în totalitate pe energie regenerabilă, să nu producă deloc reziduuri şi să-şi dubleze eficiența combustibilului la uriaşa ei flotă de camioane, în următorii zece ani, economisind trei sute de milioane de dolari pe an, din cheltuielile cu combustibilul.

Deşi în ceea ce priveşte grija pentru bunăstarea angajaților săi sau a comunităților în care construieşte, istoria Wal-Mart este absolut jalnică şi lipsită de responsabilitate socială, calculele de mărire a profitului companiei, prin acțiunile sale referitoare la mediu, vor motiva şi alte companii în direcții similare. Potențiala influență a Wal-Mart asupra lanțului său internațional de furnizori ar putea fi cu mult mai mare decât cea a guvernului Statelor Unite.

Sunt trei semne care demonstrează trecerea autentică a unei companii, la practici mai luminate: (1) obiective specifice şi termene anunțate public; (2) sprijin la fiecare nivel din companie, şi (3) practici transparente de raportare. În anii care urmează, Wal-Mart va fi urmărit îndeaproape, la fel cum va fi cazul şi cu alte companii.

Interface Carpets, cel mai mare producător comercial de covoare din lume, a pregătit opt mii de angajați pe teme de sustenabilitate ecologică, în scopul reducerii totale a poluării. Acum, în loc să cumperi un covor de la Interface, îl închiriezi, iar când acesta se uzează, îl duci înapoi pentru a fi reciclat şi primeşti în schimb un altul, reciclat. Compania a economisit o sută optzeci şi cinci de milioane de dolari, numai din eforturile de reducere a deşeurilor.

Whole Foods, de unde am cumpărat săptămânal, vreme de peste zece ani, este principalul supermarket de alimente naturale şi organice din lume. Recent, compania a efectuat cea mai mare achiziție de energie regenerabilă din lume, ca să compenseze sută la sută din energia electrică pe care o utilizează în toate cele o sută optzeci de magazine - şi este singura companie din Fortune 500, care a făcut acest lucru. Compania achiziționează peste 458.000 de megawatt-ore de credite de energie regenerabilă de la stațiile eoliene. Pentru mediu, impactul va fi acel al eliminării din circulație a şaizeci de mii de automobile, sau al plantării a trei sute cincizeci de mii de kilometri pătrați de pădure. Vreme de nouă ani la rând, Whole Foods a fost menționată de revista *Fortune* printre cele mai bune o sută de companii pentru care să lucrezi.

Acum zece ani, am avut onoarea să-l intervievez pe Dr. Karl-Hendrik Robert, fondator al The Natural Step din Suedia. Dr. Robert a elaborat un cadru bazat pe ştiințele naturale, care le permite companiilor şi altor organizații să integreze considerații de natură ecologică, în deciziile strategice şi în operațiunile zilnice. În Suedia, The Natural Step a fost foarte eficientă în obținerea unui consens între oamenii de ştiință şi mediul de afaceri, în ceea ce priveşte nevoia urgentă de sustenabilitate ecologică, astfel încât mediul de afaceri a recunoscut avantajul competitiv al sustenabilității şi a făcut lobby la guvern, pentru a obține taxe de mediu pentru companiile rămase în urmă cu plata taxelor. Acum zece ani, autorul Paul

Hawken a adus The Natural Step în Statele Unite, unde firma lucrează cu multe companii importante.

Compania Electrolux, cu sediul în Suedia, a adoptat ideea promovată de The Natural Step şi a eliminat clor-fluor-carburile din sistemele sale de refrigerare. De asemenea, a redus consumul de apă la maşinile sale de spălat, de la două sute la cincizeci şi patru de litri şi a înlocuit uleiul pe bază de petrol, cu ulei de rapiță la anumite mecanisme.

INVESTIȚIA SOCIALĂ

Din ce în ce mai mulți oameni vor să investească în companii care includ valorile pe care le prețuiesc ei - sociale, de mediu, etice etc. - şi această tendință va creşte exponențial până în 2012. Pe lângă această „răsturnare" de atitudine din partea investitorilor, atunci când corporații ca Enron, WorldCom şi Tyco au suferit daune severe, din cauza scandalurilor etice, chiar şi investitorii instituționali de pe Wall Street au avut ocazia să vadă, brusc, lumina. Calvert Social Investment Funds, o instituție de pionierat, observă că problemele sociale de astăzi devin problemele economice de mâine, concluzionând că responsabilitatea socială chiar are sens în domeniul afacerilor.

În 1994, investițiile în domeniul responsabilității sociale deja aveau o piață sănătoasă de patruzeci de miliarde de dolari, însă, până în 2005, domeniul a crescut până la o industrie de 2,29 trilioane de dolari, care include cele trei strategii de investiție socială - screening, advocacy* prin acționari şi investițiile în comunitate. În ultimii zece ani, investițiile în domeniul responsabilității sociale au crescut cu patruzeci la sută mai repede decât bazinul de fonduri în general. Ceea ce înseamnă că ar putea să devină uriaşe, în 2012.

* screening = investigare şi verificare; advocacy = o încercare de influențare a deciziilor politice, prin presiune. n.tr.

Există trei strategii principale de investiții cu responsabilitate socială, iar prima dintre ele este screeningul. Fondurile mutuale orientate pe responsabilitatea socială supun stocurile de acțiuni la un set de criterii de screening, întrebând, de exemplu, dacă firma poluează mediul înconjurător, încalcă practicile oneste de muncă, promovează femeile și minoritățile, dă dovadă de integritate în campaniile publicitare. Multe fonduri de investiții orientate pe responsabilitatea socială evită companiile producătoare de arme de foc, de putere nucleară, tutun și alcool.

Soțul meu, Gordon Davidson, a fost primul director executiv al Forumului de Investiții Sociale și răspundea adesea la întrebările primite de la principalele mijloace de comunicare în masă, cum ar fi *Wall Street Journal,* care și-au păstrat o atitudine sceptică, până când au văzut performanța extraordinară a fondurilor de investiție orientate pe responsabilitatea socială.

Advocacy prin acționari este o altă strategie puternică de investiții în domeniul responsabilității sociale, prin care acționarii au supus la presiuni corporații importante, cum ar fi McDonald's și JCPenney, prin rezoluții ale acționarilor și prin campanii de reducere a fondurilor, pentru ca acestea să fie mai responsabile din punct de vedere social. Shareholder Action Network a făcut lobby cu succes pe lângă Comisia de Valori și Schimburi, pentru a ajuta investitorii să obțină de la fondurile lor mutuale, dezvăluirea totală a voturilor; de asemenea, a fost elaborat un site prin care sunt identificate fondurile mutuale cele mai responsabile și cele mai puțin responsabile, în privința înregistrării voturilor. Această mișcare a acționarilor, în plin avânt, ar putea să devină o forță majoră pe piață, în 2012.

Investițiile în comunitate sunt o a treia strategie care încurajează oamenii să investească în proiecte locale valoroase, care nu se pot califica pentru finanțare. South Shore Bank din Chicago cumpără clădiri abandonate și care se degradează, pe care le reabilitează, astfel creând locuri bune de muncă și cartiere liniștite și

eliminând dealerii de droguri. Băncile ecologice, cum ar fi Triodos din Olanda, investesc în ferme organice, în energie sustenabilă şi în proiecte de microfinanţare din toată lumea. Banca Grameen din Bangladesh, FINCA din America de Sud şi Banca Internaţională a Femeilor sunt câteva exemple de pionierat în domeniul finanţării microîntreprinderilor, în care se acordă împrumuturi mici celor mai săraci dintre cei săraci, în condiţii extrem de avantajoase.

POLITICA NEAGRESIVĂ

Afacerile nu sunt singurul domeniu care se transformă atât din interior, cât şi din exterior. Domeniul politic se transformă şi el în multe moduri semnificative, care ar putea să aibă un impact uriaş în 2012. La fel ca şi mişcarea „spiritul în afaceri", apare şi o nouă „politică spirituală", atât în partea stângă, cât şi în partea dreaptă a scenei politice (prin cărţi de genul *God's Politics [Politica lui Dumnezeu], The Left Hand of God [Mâna stângă a lui Dumnezeu.], dar* şi *Spiritual Politics [Politica spirituală],* lucrare la care am fost co-autor). Conferinţe importante, organizate de Reţeaua Tikkun de Progres Spiritual, de Sojourners şi de Centrul pentru Conducere Vizionară au atras mii de oameni şi foarte multă atenţie din partea mass-media. Vorbitorii au scos în evidenţă chestiuni legate de sărăcie, de mediu, de dreptate socială şi chestiuni spirituale, mai degrabă decât să vorbească despre lucruri conservatoare, cum ar fi avortul şi cercetările în domeniul celulelor stem.

Activismul spiritual din ce în ce mai puternic, al stângii progresiste din Statele Unite, contracarează un deceniu de activism intens al dreptei fundamentaliste. Pentru prima oară, mulţi democraţi au discutat deschis despre credinţa şi viaţa lor spirituală, ceea ce le-a adus voturi în plus la alegerile din 2006. Conform unui sondaj la ieşirea de la urne, efectuat de Zogby International, sărăcia şi dreptatea economică se aflau în fruntea listei „celor mai stringente probleme morale în societatea americană", în loc de chestiunile

preferate de conservatori, cum ar fi avorturile sau căsătoria între persoane de acelaşi sex. Această concentrare pe dimensiunea spirituală va schimba faţa scenei politice în următorii câţiva ani, căci oamenii aplică din ce în ce mai mult valorile lor spirituale, în arena politică şi îşi discută împreună diferendele.

O altă tendinţă semnificativă este puterea din ce în ce mai mare a „sectorului independent" sau a „societăţii civile", care reprezintă cea mai mare mişcare din istoria omenirii, deşi rămâne destul de puţin recunoscută şi nu este interesantă pentru mass-media. Mişcarea nu are un centru, nu are credinţe codificate şi nici un lider carismatic. Puterea ei se bazează pe idei, nu pe forţă. În 2012, ea va fi percepută ca noua superputere a lumii. Pentru că guvernul nu a fost foarte eficient în ceea ce priveşte abordarea unor probleme importante, cum ar fi sărăcia, războiul, violenţa, terorismul şi poluarea mediului, provocarea a fost preluată de organizaţiile non-profit şi de grupurile de activişti din toată lumea.

În cartea sa *Blessed Unrest [Binecuvântata nelinişte],* activistul vizionar şi întreprinzătorul Paul Hawken a semnalat un număr impresionant de peste un milion de astfel de grupuri în toată lumea. Într-un discurs recent la conferinţa Bioneers, el a numit această mişcare „reacţia imunitară a omenirii, pentru a se opune şi a vindeca boala politică, infecţia economică şi corupţia ecologică provocate de ideologii... Este peste tot. Nu există un centru. Nu există un singur purtător de cuvânt. Mişcarea este prezentă în fiecare ţară şi în fiecare oraş de pe Pământ, în cadrul fiecărui trib, rasă, cultură şi grup etnic."

Un alt domeniu care transformă scena politică este noua şi puternica „webocraţie" a Internetului, care deja a făcut posibil un demers democratic mai direct şi a schimbat considerabil peisajul politic, în doar câţiva ani. Locaţiile comunitare care atrag milioane de suporteri au dintr-o dată o influenţă politică majoră, iar acest lucru va avea efecte necunoscute şi amplificate în 2012 şi după aceea.

Activismul pe internet, exemplificat prin pagini ca MoveOn.org şi altele, de toate culorile politice, afectează cursele politice şi chestiunile pe agenda guvernanţilor. Pagini din reţeaua Web 2.0, cum ar fi Digg.com, şi blogurile politice de genul DailyKos.com avansează în eschivă pe lângă mijloacele de comunicare oficiale şi devin atât de populare, încât sunt curtate până şi de politicienii din arena oficială.

Apelurile la vot de pe pagini celebre pentru tineret, cum ar fi MySpace.com, au înregistrat mii de noi alegători. Mobilevoter.org ajută organizaţiile să implementeze tehnologii, astfel încât oamenii să poată să se înregistreze ca votanţi prin mesaje text, trimise de pe telefoanele mobile.

Paginile de distribuţie video, cum ar fi YouTube.com, permit publicarea de videoclipuri politice, care pot fi vizionate de milioane de utilizatori. Paginile de vânzare de carte online, cum ar fi Amazon.com, fac ca orice carte şi orice expozeu politic să fie accesibil tuturor, cu uşurinţă. Motoare de căutare de genul Google.com asigură o transparenţă mai bună în politică, pentru că oricine poate avea acces rapid la informaţie pe Internet.

Un alt factor major care va avea impact asupra politicii americane în viitor este soarta maşinilor de vot, căci în ultima vreme au apărut foarte multe dovezi care pun la îndoială precizia acestor instrumente şi posibilitatea de a le falsifica rezultatele. Dacă aceste provocări la adresa protecţiei alegătorilor nu vor fi rezolvate în curând, ele vor submina încrederea în instituţiile democratice şi vor duce la revolte uriaşe până în 2012.

TEHNICI DE TRANSFORMARE A CONFLICTULUI ,

Procesul politic în sine se transformă, întrucât noile tehnici de mediere rezolvă conflictele în mod eficient şi prin intermediul dialogurilor cetăţeneşti cu beneficiari multipli, care permit luarea unor decizii politice şi strategice mai bune. Aceste noi abordări

apar în multe locuri din toată lumea, chiar şi în contextul polarizării din ce în ce mai mari a politicii americane şi a aşa-numitei „Separări între roşii şi albaştri". Participanţii la un conflict, de o parte sau de alta, nu trebuie să renunţe la valorile la care ţin în mod profund, ci mai degrabă să găsească interese comune, pe baza cărora pot să acţioneze împreună.

O astfel de abordare neagresivă, în care se caută un teritoriu comun, deasupra chestiunilor conflictuale, ar putea să devină încă şi mai răspândită şi să aibă o influenţă încă şi mai puternică în 2012. Acest nou tip de politică apare cel mai clar în societatea civilă globală şi printre noii „întreprinzători sociali", însă el poate fi remarcat şi la nivelul guvernelor statale şi al administraţiilor locale - iar uneori, chiar şi în cadrul guvernelor naţionale.

Tehnicile de rezolvare a conflictelor reduc violenţa şi ajută oamenii să asculte mai atent vocile fiecărei părţi, chiar şi în contextul unor generaţii întregi de rivalităţi etnice. Aceste tehnici ajută oamenii să-şi recunoască trăsăturile umane comune. Înainte să putem avea o pace durabilă în lume, este nevoie de unitate - iar înainte de a putea să ne bucurăm cu toţii de abundenţă, avem nevoie de pace.

Acum câţiva ani, am coordonat un grup naţional, cu o misiune în domeniul comunităţilor sustenabile, pentru Consiliul pentru Dezvoltare Sustenabilă, al Preşedintelui Clinton. Acest grup includea laolaltă foşti adversari - lideri de corporaţii şi ecologişti - ca să-şi găsească un teritoriu comun şi să ajungă la un consens în ceea ce priveşte protecţia mediului şi dezvoltarea economică. A fost una dintre cele mai interesante activităţi pe care le-am avut - iar impactul ei va continua şi dincolo de 2012.

Schimbarea paşnică a guvernului sud-african şi tranziţia de la apartheid a fost facilitată de activitatea de pionierat a Comisiei pentru Adevăr şi Reconciliere - însă şi de munca a peste zece mii de oameni de la nivelurile de bază ale structurilor, pregătiţi în domeniul tehnicilor de rezolvare a conflictelor. Imaginaţi-vă rezultatele,

dacă ar exista zece mii de astfel de facilitatori pregătiți în fiecare națiune sfâșiată de războaie.

Multe dintre realizările în ceea ce privește rezolvarea conflictelor politice, legate de chestiuni cum ar fi mediul sau avorturile, se bazează pe o abordare multibeneficiar, în sensul identificării unui teren comun, în care toate părțile care au un interes în rezultat sunt invitate la un dialog facilitat în mod profesional, pentru a găsi soluții în care toți au de câștigat: atât ambele părți implicate în conflict, cât și comunitatea în general.

De obicei, există un grăunte de adevăr de fiecare parte a unui conflict politic. Vindecarea, reconcilierea și iertarea sunt calități spirituale de care este mare nevoie astăzi. Impactul globalizării generează probleme - economice, de mediu, etnice - care sunt prea complexe și prea interconectate, pentru a putea fi rezolvate prin abordări conflictuale. După cum remarca Einstein, nu poți să rezolvi o problemă de la același nivel de conștiință care a creat-o.

„Înțelegeți diferențele, acționați pe elementele comune" este misiunea organizației Search for Common Ground (SFCG) - cea mai mare organizație în acest domeniu, constituită la Washington, DC, de prietenul meu John Marks, cu peste douăzeci de ani în urmă. Ca și multe alte organizații similare, SFGC oferă un mijloc de a aborda conflictul și de a identifica posibilitățile care nu sunt evidente din perspectiva unei mentalități conflictuale. Ea folosește forța diversității și a interconectării, pentru a găsi soluții de cooperare.

Toate părțile dintr-un conflict sunt invitate la masă și îndrumate cum să treacă de la o poziție conflictuală, de adversar, la una de cooperare, de rezolvare a problemelor. Un pas esențial este să li se permită oamenilor să comunice și să aibă informații exacte unii despre alții. Împărtășirea poveștilor și a sentimentelor ajută toate părțile implicate într-un conflict, să înțeleagă durerea suferită de fiecare dintre ele.

A găsi un teren comun nu e acelaşi lucru cu a accepta cel mai scăzut numitor comun, sau ca cele două părţi să se întâlnească la mijloc. Aici este vorba despre generarea de către participanţi a unui „numitor comun mai mare" şi identificarea, împreună, a unui element către care pot să aspire şi pentru care pot să lucreze - cum ar fi sănătatea copiilor, într-o ţară sfâşiată de război. Atunci când cei cărora le pasă cu adevărat de problemă se adună laolaltă şi îşi expun cele mai bune idei, din puncte de vedere diferite, există un potenţial pentru generarea de noi opţiuni - opţiuni la care niciuna dintre părţi nu s-ar fi putut gândi independent.

Este deosebit de important ca oamenii implicaţi într-un conflict să fie ajutaţi să facă clar distincţia între poziţii şi interese. De obicei, poziţia cuiva cu privire la o chestiune se bazează pe interese mai largi, cum ar fi siguranţa, respectul şi/sau bunăstarea familiei. Interesele pot fi descoperite prin întrebarea „de ce" şi invitând oamenii să analizeze mai în profunzime. De obicei, interesele au legătură cu nevoile de bază, pe când poziţiile sunt opinii legate de modul în care pot fi satisfăcute acele nevoi. Poziţiile pot să pară că se exclud reciproc, în timp ce interesele tind să se suprapună - iar aceasta este cheia pentru a determina toate părţile să coopereze şi să transforme conflictul. SFCG numeşte această „broderie încrucişată", un mod de a ţese, din nou, întregul.

De asemenea, este esenţial să se facă distincţia între probleme şi oamenii implicaţi într-un conflict. Este esenţial ca oamenii să fie ajutaţi să se concentreze pe preocupări comune, în loc să se considere unii pe alţii ca fiind problema. În loc să se afle de o parte şi de alta a mesei, ambele părţi sunt invitate să ia loc de aceeaşi parte, iar problema pe care o abordează este pusă de partea cealaltă. La ora actuală, SFCG are peste trei sute de persoane care lucrează cu parteneri locali, în peste şaptesprezece ţări. Timp de zece ani, organizaţia a sponsorizat întâlniri neoficiale, la nivel înalt, între iranieni şi americani, care până acum au dus la împiedicarea războiu-

lui. SFCG şi alte organizaţii de acest gen sunt adevăraţii eroi din umbră, fără de care lumea din 2012 ar arăta încă şi mai rău.

Organizaţii ca SFCG folosesc instrumente cum ar fi medierea, facilitarea, formarea şi organizarea comunitară, precum şi abordări creative - cum ar fi evenimentele sportive şi muzicale - împreună cu toate părţile implicate în conflict, dar şi emisiuni de gen telenovelă, la radio şi la televizor, prin care sunt predate modalităţile de rezolvare a conflictelor. Astfel, a fost creat Serviciul de Ştiri prezentate dintr-un punct de vedere comun, pentru a oferi articole care să dea soluţii şi să ajute la rezolvarea conflictului între Israel şi Palestina, dar şi pentru a construi o punte între Occident şi lumea musulmană. Peste două mii trei sute dintre aceste articole au fost preluate de ziarele arabe şi de cele occidentale, deopotrivă. Recent, în Statele Unite, aceste organizaţii au adus laolaltă reprezentanţii dreptei extreme şi ale stângii extreme, pentru a găsi un teren comun în ceea ce priveşte chestiunea îngrijirii sănătăţii, la nivel naţional.

Network for Life and Choice, convocată la Boston de SFCG şi de Proiectul Conversaţii Publice, a ajutat oponenţii de ambele părţi ca, în discuţia despre avorturi, să găsească un teren comun, redirecţionându-le atenţia de la cearta asupra întrebării dacă fătul are sau nu viaţă, către o perspectivă asupra concepţiei. Cele două părţi şi-au descoperit interesele comune - dorinţa de a preveni sarcinile nedorite şi de a simplifica procedurile pentru adopţii.

Proiectul Conversaţii Publice a mai moderat cu succes şi dialoguri între arabi şi israelieni, între ecologişti şi industriaşi şi între republicani şi democraţi. Întrebarea pe care o pune acest proiect este: „Şi dacă ceea ce ne uneşte e mai mult decât ne dăm seama acum, iar ceea ce ne desparte este mai puţin decât ceea ce ne temem noi că este?" Recent, proiectul a elaborat un ghid numit *Fostering Dialogue Across Divides [Cultivarea dialogului dincolo de separare].*

Institutul pentru Diplomaţie Multi-Track - constituit în 1992 la Washington, DC, de ambasadorul John MacDonald şi de Dr. Lou-

ise Diamond - oferă cursuri în domeniul tehnicilor de transformare a conflictului şi ajută la rezolvarea conflictelor etnice din toată lumea. Scopul institutului este să implice toţi beneficiarii în dialoguri „pe mai multe planuri" - oficialităţi din guverne, oameni de afaceri, mass-media, grupuri religioase, activişti nonprofit şi aşa mai departe - şi să-i ajute pe oameni să asculte cu atenţie toate punctele de vedere. Atunci când oamenii aud, pentru prima oară, poveştile personale şi suferinţa celor aflaţi de cealaltă parte, adesea se petrece o schimbare considerabilă în conflictele cu rădăcini adânci.

Am fost membră în consiliul director al Institutului, vreme de peste şapte ani - şi tot timpul am fost inspirată de actvitatea sa uimitoare în diferite locuri, cum ar fi Cipru, Georgia, Caşmir şi Sudan. Prin pregătirea şi formarea mai multor mii de ciprioţi greci şi turci, în decursul ultimilor zece ani, în cele din urmă s-au deschis porţile între cele două părţi separate ale ţării.

DIALOGURI MULTIBENEFICIAR ŞI DECIZII DE STRATEGIE

Dialogurile multibeneficiar, care aduc toate părţile într-o conversaţie cooperantă, se dovedesc a fi cel mai eficient mod de a elabora strategii viabile şi de a reduce conflictul indus de chestiuni separatoare, cum ar fi dezvoltarea şi protecţia mediului. Aceste dialoguri sunt convocate de administraţiile statale şi guvernamentale (precum şi de diverse organizaţii nonprofit, cum ar fi Coaliţia Naţională pentru Dialog şi Deliberare). Până în 2012, ele ar putea deveni un mod obişnuit de abordare, în ceea ce priveşte elaborarea de strategii şi politici.

De exemplu, acum câţiva ani am fost facilitatorul unor mici grupuri, în cadrul unui experiment uimitor de democraţie electronică, organizat de America Speaks. Experimentul a presupus o „Întâlnire a oraşului secolului al XXI-lea" la Washington, DC, cu peste o mie de cetăţeni care să ajungă la consens asupra unui plan efi-

cient de acțiuni aplicat întregului oraș, de către primarul Anthony Williams. Fiecare mic grup și-a expus preocupările și problemele prioritare și le-a transmis electronic pe un ecran mare, care putea fi văzut, instantaneu, de toată lumea.

Organizația One by One, inițiată de Suzanne Schecker, a început să faciliteze dialoguri între supraviețuitorii holocaustului și foști naziști (și copiii acestora), trecând apoi la dialoguri între adversari, în multe alte domenii.

Cetățenii din Chattanooga, Tennessee, și-au transformat orașul din cel mai poluat loc din America, într-un model de sustenabilitate ecologică, printr-o serie de dialoguri multibeneficiar din toată comunitatea, facilitate de o echipă de profesioniști. Toți cetățenii au fost invitați la o serie de sesiuni de planificare de proiecte, care să reprezinte viziunea lor pentru viitor. Au fost generate peste cinci mii de idei, care au fost introduse într-un calculator și împărțite pe categorii. Apoi, toată lumea a fost invitată să revină la o a doua ședință, pentru a vedea modelele și legăturile dintre idei și să ajungă apoi la un consens cu privire la o serie de obiective strategice. Acțiunea a culminat cu un Târg de Viziuni, în care a fost sărbătorită stabilirea obiectivelor, iar cetățenii au fost invitați să se înscrie la acele obiective care corespundeau prioritățile lor. Bucuria creării unui consens în comunitate a inspirat pe toată lumea, inclusiv administrația, liderii comunității de afaceri și filantropii, care au ajutat ca viziunile să devină realitate. Chattanooga a atras investiții de peste opt sute de milioane de dolari, în două sute douăzeci și trei de proiecte, creând o mie cinci sute de noi locuri de muncă și șapte mii de locuri de muncă temporare.

POLITICI DINCOLO DE PARTIZANATE

În 2006, un studiu al prestigioasei instituții de cercetare Princeton Survey Research Associates a descoperit că un procent considerabil, de optzeci și cinci la sută, dintre americani sunt de

acord că țara „a devenit atât de polarizată între democrați și republicani, încât Washington-ul pare să nu mai poată avansa în niciun fel, în privința rezolvării problemelor națiunii". Majoritatea, șaizeci și trei la sută, doreau un buletin de vot bipartit, cu un republican remarcabil și un democrat remarcabil, care să candideze împreună pe aceeași listă și să colaboreze.

Separarea filosofică între pozițiile liberale și cele conservatoare este reprezentată de dezacordul în ceea ce privește întrebarea dacă problemele sociale sunt provocate de factori economici, sau de o prăbușire a valorilor individuale - și, ca urmare, dacă e mai bine să se aleagă soluțiile provenite de la guvern, sau cele individuale. Conservatorii susțin că problemele sociale sunt cauzate de alegerea personală și de valorile personale, astfel că ei nu prea văd mari beneficii în creșterea cheltuielilor guvernamentale pentru cei săraci, de exemplu.

Liberalii susțin că nu e de folos să ai niște valori bune, dacă nu există oportunități economice egale pentru toți. Liberalii îi acuză pe conservatori de moralism coercitiv, iar conservatorii îi acuză pe liberali de relativism moral, care permite înflorirea răului. Actualul blocaj de strategii de la Washington se bazează pe încercarea de a separa economia de valori - și nici liberalii, nici conservatorii nu admit că perspectiva celorlalți ar conține vreun dram de înțelepciune.

O nouă abordare politică ce capătă avânt este o sinteză între dreapta și stânga. Sinteza este complet diferită de compromis. De obicei, compromisul este văzut ca un punct de mijloc între două polarități sau între două părți ale unei probleme. Compromisul *nu* este cel mai eficient mod de a face față diferendelor, căci uneori se pierde înțelepciunea mai profundă, pe care o conține perspectiva fiecăreia dintre părți. În schimb, se evidențiază *ce e mai bun* atât în perspectiva liberală, cât și în cea conservatoare, cu privire la o anumită chestiune, pentru a crea o sinteză mai bună și abordări mai inovatoare.

Teoreticieni cum ar fi Paul Ray, Ken Wilber, Drexel Sprecher şi Lawrence Chickering au scos în evidenţă câteva dintre componentele principale ale unei noi abordări, dincolo de aripa stângă şi de cea dreaptă. În prezent, se formează mai multe grupuri politice care lucrează în aceste direcţii, iar în 2012, aceste eforturi şi altele similare ar putea să influenţeze enorm alegerile politice.

Organizaţia Reunirea Americii, sub conducerea lui Mark Gerzon (care a condus dialogurile bipartite din Congres) şi Bill Dry (profesor la Harvard şi autor al lucrării *Getting to Yes [Să ajungem la ‚da']),* intenţionează să fie ceea ce ei numesc o „campanie transpartită de reconciliere politică". Primele lor adunări ‚Democraţia în America' au adus laolaltă lideri importanţi, atât din grupurile naţionale liberale, cât şi din cele conservatoare.

Deşi are forţă în domeniul proceselor inovatoare ale unei noi politici, Reuniting America nu a elaborat încă nişte puncte de vedere transpartite clare, cu privire la chestiuni de politici şi strategii. Însă alte organizaţii, cum ar fi Radical Middle [Mijlocul Radical], a lui Mark Satin şi New America Foundation [Fundaţia Noua Americă], a lui Ted Halstead, au elaborat şi au publicat soluţii de politici inovatoare, care sintetizează cele mai bune idei provenite din scena politică de stânga şi de dreapta. Sloganul newsletter-ului online al Radical Middle este „Idealism înţelept, speranţă bazată pe informaţie". Cercetările sociologului Dr. Paul Ray, de la Cultural Creatives şi The New Political Compass [Noua busolă politică] arată că există o piaţă uriaşă pentru această nouă politică, ce se plasează dincolo de ideologiile de stânga sau de dreapta – şi care s-ar putea dezvolta foarte mult, până în 2012.

Popularitatea bruscă şi surprinzătoare a senatorului de Illinois, Barack Obama, şi a cărţii sale *The Audacity of Hope [Îndrăzneala speranţei]* ar putea fi o indicaţie că această uriaşă piaţă există. Obama reprezintă noua generaţie de conducători, care va fi foarte puternică în 2012. El a declarat, de curând, revistei *News-*

week: „Semenii mei consideră că multe... separări [din anii 1960 încoace] sunt neproductive. Noi vedem altfel multe dintre aceste probleme - rasă, credință, economie, politică externă şi rolul armatei... Generația următoare este, într-o anumită măsură, eliberată de ceea ce eu numesc discuțiile de gen „ori/ori", pe marginea acestor chestiuni."

CE VIITOR ALEGEM NOI

Toate aceste tendințe în creştere în domeniul afacerilor şi al politicii sunt semne promițătoare ale unui viitor pozitiv, care cred că ar putea să devină mult mai vizibil, până în 2012. Ele îmi dau un sentiment de speranță adevărată pentru viitorul democrației, precum şi pentru viitoarea noastră sănătate economică şi spirituală - atât aici, în Statele Unite, cât şi în restul lumii. În fiecare zi, facem alegeri în viețile noastre - fie să ne deschidem către idei noi şi să îmbrățişăm valorile acestei noi lumi (cum ar fi compasiunea, conectarea, respectul pentru diferențe), fie să rămânem blocați în frică, lăcomie sau mânie.

Alegerea îi aparține fiecăruia dintre noi. Eu aleg lumea cea nouă, deoarece cred că viața noastră depinde de asta. Voi ce faceți?

Alchimia timpului

SĂ ÎNȚELEGEM MARELE AN ȘI CICLURILE EXISTENȚEI

Jay Weidner

Cum se încadrează vechile teorii despre ciclurile timpului - cum ar fi sistemul hindus despre Yuga și al celor patru faze alchimice, în profețiile legate de 2012? Jay Weidner are răspunsul. Conform sistemului hindus al Yuga, ne aflăm în Epoca de Fier și ne apropiem de Epoca de Aur. În eseul care urmează, Weidner explorează perspective provenite din străvechea artă a alchimiei, care prevăd modul în care anul 2012 ne va modela viețile și planeta. Pe baza codurilor incorporate pe Marea Cruce de la Hendaye, un monument alchimic vechi de trei sute cincizeci de ani, el dezvăluie în ce mod soarta noastră este influențată de ciclurile de timp și de alchimie.

Epoca de fier nu are altă pecete, decât pe cea a Morții. Hieroglifa care o reprezintă este scheletul, care poartă atributele lui Saturn: clepsidra goală, simbolul timpului care s-a terminat.

Fulcanelli

Inspirația pentru acest eseu vine din cei aproape nouăsprezece ani pe care i-am petrecut cercetând Marea Cruce de la Hendaye și pe alchimistul francez Fulcanelli. Greu de surprins în cuvinte, necunoscutul alchimist Fulcanelli a fost primul care a adus în atenția lumii crucea de la Hendaye, Franța, prin capodopera sa, *Misterele catedralelor.*

Detaliile acestor cercetări pot fi găsite în alte articole pe care le-am scris și în cele două cărți la care am fost coautor,[1] dar pot

spune că gravurile de pe Marea Cruce de la Hendaye descriu nu numai sfârşitul celor patru măreţe ere ale sistemului hindus Yuga, ci şi cele patru ere ale cronometrării cronologice alchimice. Conform crucii de la Hendaye, Epoca de Fier - sau Kali Yuga - se va încheia cu o aliniere galactică, ce va avea loc la solstiţiul de iarnă din 21 decembrie 2012.

Conform mitologiei sistemului Yuga, pe planeta noastră există patru ere de viaţă şi de timp. Este important de reţinut că, în Yuga există mai multe cicluri în cicluri, astfel încât anii pe care îi menţionez în continuare ar putea avea o legătură cu un ciclu mai mare decât cel despre care este vorba în acest eseu. Poate că numărul mare de ani la care mă refer mai jos este ciclul sistemului solar, când înconjoară o altă stea, sau poate că este o parte din marele ciclu al unei rotaţii în jurul centrului galactic.

După Fulcanelli, prima eră este Satya Yuga, sau Epoca de Aur. Textele hinduse ne spun că această epocă durează 1.728.000 de ani. Este o epocă de splendoare extremă, când se pare că fiinţele de pe planeta noastră trăiau mult mai mult decât în prezent. În această perioadă nu existau războaie, foamete, concurenţă sau rău.

Cea de a doua eră se numeşte Treta Yuga, sau Epoca de Argint. La fel ca şi în cazul celei de a doua legi a termodinamicii sau al entropiei, în această epocă lucrurile încep să devieze, iar fiinţele de pe Pământ încep să se degradeze. Această alunecare - cel puţin în timpul acestei a doua epoci - este începutul corupţiei, iar în sfera planetară este introdus răul. Conform textelor vedice ale Indiei, această epocă durează 1.296.000 de ani.

Cea de a treia eră a acestui ciclu se numeşte Epoca Dvapara, sau Epoca de Bronz. Acesta este începutul „căderii" omenirii. Acum, corupţia este înţeleasă mai deplin, răul începe să se răspândească, iar lucrurile încep să alunece în dizarmonie. Această epocă durează 864.000 de ani.

Ultima eră se numeşte Kali Yuga sau Epoca de Fier. Este perioada în care ne aflăm acum. Răul şi corupţia devin forţele conducătoare, iar lăcomia, războaiele, foametea şi bolile se răspândesc pe toată planeta, ca un val uriaş de moarte şi distrugere. Conform textelor hinduse, această epocă durează 432.000 de ani.[2]

Este important de înţeles că textele hinduse descriu fiecare epocă, ca fiind mai scurtă decât cea precedentă. Satya Yuga sau Epoca de Aur este cu un sfert mai lungă decât Treta Yuga sau Epoca de Argint. Treta Yuga este cu două treimi mai lungă decât Dvapara Yuga sau Epoca de Bronz. Înţelegerea acestor diferenţe este importantă pentru discuţia care urmează.

PRECESIUNEA ECHINOCŢIILOR

După Fulcanelli şi conform crucii de la Hendaye, cele patru ere alchimice cuprind cele patru cvadraturi ale unui ciclu de 25.920 de ani, numit precesiunea echinocţiilor. Esenţialmente, precesiunea echinocţiilor poate fi explicată prin faptul că Pământul are o mişcare de legănare pe axa sa. Ca un titirez care se învârte pe podea şi îşi pierde avântul, legănatul Pământului are nevoie de aproape 26.000 de ani ca să se desfăşoare. Ciudata gravură a celor patru A-uri (a se vedea Figura 19) de pe crucea de la Hendaye este o „hieroglifă a universului", după Fulcanelli. Ea este „compusă din semnele convenţionale ale Cerului şi Pământului, ale spiritualului şi temporalului, ale macrocosmosului şi microcosmosului, în care se găsesc asociate emblemele majore ale mântuirii (crucea) şi ale lumii (cercul)."

Ceea ce pare să spună Fulcanelli este că precesiunea echinocţiilor trebuie împărţită în patru epoci distincte, de câte 6.480 de ani fiecare (25.920 împărţit la 4), care pot fi rotunjite la aproximativ 6.500 de ani. Acest lucru este interesant, pentru că ciclul zodiacal, care durează 25.920 de ani, are patru semne fixe. Acestea sunt

Vărsătorul, Taurul, Leul şi Scorpionul. Ele sunt separate de 6.500 de ani. În cartea lui Ezekiel şi în Apocalipsă, ni se vorbeşte despre îngerul cu patru feţe. Acest înger are faţă de leu (Leu), taur (Taur), om (înger) şi vultur (mai demult, Scorpionul era reprezentat printr-un vultur, în loc de scorpion). După Fulcanelli, aceste două cărţi sunt avertismente şi mesaje referitoare la cele patru cvadraturi ale precesiunii echinocţiilor şi ne spun că, de fiecare dată când vom ajunge la unul dintre aceste patru semne, va fi o mare schimbare. Este bine ştiut că, la ora actuală, pătrundem în Era Vărsătorului.

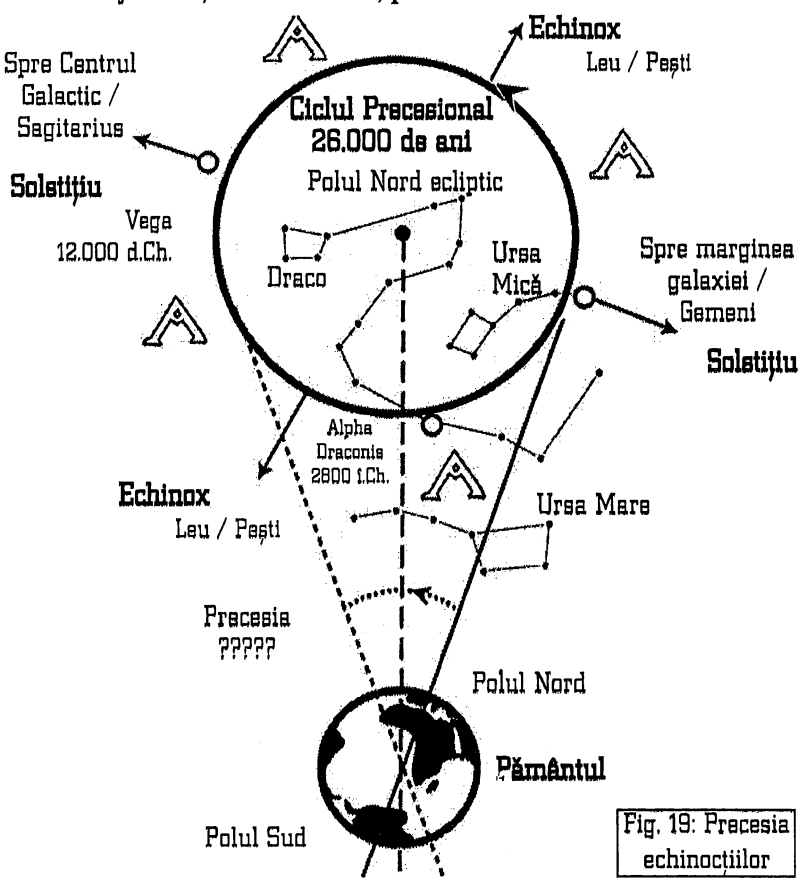

Fig. 19: Precesia echinocţiilor

Crucea de la Hendaye şi Fulcanelli ne spun că pe Pământ vor avea lor schimbări uriaşe, atunci când intrăm într-unul dintre cele patru semne fixe. Aceste schimbări pot fi catastrofale.

Evident, această datare de 6.500 de ani a celor patru ere alchimice nu este în conformitate cu sistemul hindus de Yuga, care insistă că fiecare Yuga are durate diferite. Aspectele hiperdimensionale ale timpului pot fi revelate cel mai bine, tocmai în încercarea de a netezi diferenţele dintre aceste două perioade de timp.

În fizica modernă, este bine ştiut că spaţiul cvadridimensional - din care timpul este un aspect - este de forma unei hipersfere (a se vedea Figura 22). O hipersferă este asemănătoare cu forma unei gogoşi sau a unui covrig. Fizicienii numesc această hipersferă un toroid. Energia, sau curgerea fluxului de energie în cadrul unei sfere se desfăşoară după cum urmează: aşa cum se arată în Figura 22, fluxul porneşte din partea inferioară a sferei, se încolăceşte în sus pe marginea exterioară, traversează ecuatorul exterior al toroidului, apoi se deplasează către gaura din partea de sus al acestuia. Apoi, fluxul de energie cade prin partea de sus a găurii şi începe să se rotească într-un vortex. Acest flux de energie în spirală continuă până ce iese prin partea de jos a toroidului, unde fluxul de energie îşi reia expansiunea către exterior. Acest flux este continuu şi - într-un anume sens - infinit.

Hipersfera-toroid cvadridimensional mai este reprezentat şi de hipercub. Conform fizicienilor, un hipercub este un cub în interiorul unui cub. Esenţialmente, acest cub, denumit şi „cubul spaţiului", sau „tetragrammaton" de către alchimişti, este o versiune cu margini drepte, a hipersferei în formă de gogoaşă (a se vedea Figura 20).

Oamenilor de ştiinţă le place să construiască obiecte, folosind linii drepte, astfel că au creat hipercubul, pentru a pute să înţeleagă mai bine universul hiperdimensional care ne înconjoară. Însă alchimiştii preferă să folosească liniile curbe ale naturii, astfel

că toroidul în formă de gogoaşă, sau hipersfera, este o descriere mai bună şi mai naturală a spaţiului hiperdimensional - şi va fi cea pe care o voi folosi în acest eseu.

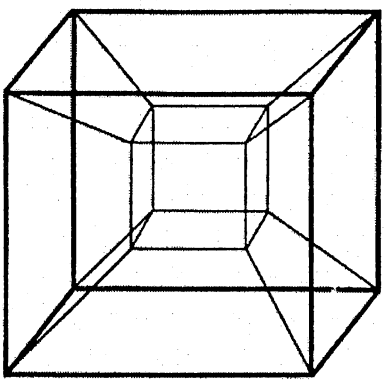

Fig. 20: Hypercubul

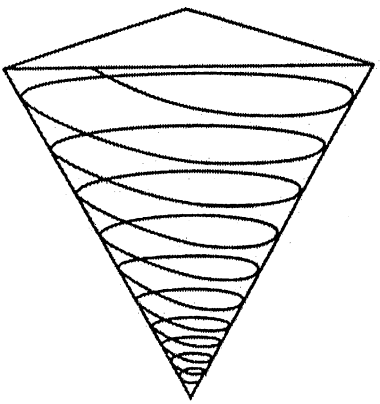

Fig. 21: Vortexul interior tetraedral

Alchimiştii cred că există un „corp" hiperdimensional în jurul fiecărui lucru viu de pe pământ. Acest corp hiperdimensional, sau sferă, cunoscut misticilor ca şi corpul de energie luminoasă, înconjoară fiecare planetă şi fiecare stea. Fiecare obiect din lumea tridimensională este un caz particular al spaţiului cvadridimensional. Oamenii, animalele, plantele, planetele şi stelele sunt solidele din interiorul fluxului cvadridimensional de energie. După cum veţi vedea, timpul se deplasează şi el în acest fel.[3]

Pentru a înţelege natura topografică a timpului, este foarte important să înţelegem măruntaiele acestei sfere hiperdimensionale. Prin „măruntaie" mă refer la vortexurile care formează fluxul de energie care trece prin centrul hipersferei. Când fluxul de energie începe să cadă în vortexul care se formează prin centrul sferei, el ia forma unui tetraedru.

Un tetraedru (Figura 21) este „cărămida" care construieşte spaţiul tridimensional şi este membrul fondator al solidelor lui

Platon*. Tetraedrul este cel mai simplu obiect care poate fi creat în trei dimensiuni. Singurul obiect cu doar patru fețe, tetraedrul are și forma unui vortex.

Haideți să facem o digresiune și să vorbim despre vortexuri. În Vestul Mijlociu, de unde vin eu, există un loc numit Aleea Tornadelor, care se întinde de la Marile Câmpii din Texas, până în Dakota. În fiecare an, această zonă este lovită de numeroase tornade, care produc dezastre la fermele și în orașele din zonă. De obicei, tornadele încep în mai și durează până la începutul lui august. Cum am asistat la mai multe tornade în copilăria mea, am rămas fascinat de ele și, o vreme, chiar am fost „vânător de furtuni". În zilele tinereții mele nebunești, obișnuiam să vânez tornadele cu aparatul meu de fotografiat, ca să le surprind pe film. Aceste vortexuri letale mi-au devenit foarte cunoscute.

Înțelegerea tornadelor ne ajută să înțelegem și vortexurile și densitatea forțelor din hipersferă. Tornadele (și uraganele) sunt făcute din același aer care ne înconjoară tot timpul. Însă când aerul începe să se învârtă, el capătă o soliditate stranie. Deși aerul care se rotește în partea de sus a tornadei este parțial periculos, aerul cu adevărat periculos este cel care se rotește aproape de suprafața pământului. Aproape de vârful unei tornade, unde este în contact cu pământul, aerul capătă calitatea fierului solid. Vârfurile tornadelor pot să sfâșie clădiri, să arunce mașini și camioane la mii de metri în aer și să le dea unor obiecte mici, o traiectorie de parcă ar fi gloanțe. Pe măsură ce aerul se învârte mai violent, vârful vârtejului tornadei devine la fel de puternic ca cincizeci de motoare de lo-

* Un solid platonic poate fi definit drept suprafețele ce conturează un volum foarte special, perfect închis. În prezent, se cunosc cinci solide platonice regulate. Acestea sunt: tetraedru cu 4 fețe, 6 muchii și 4 colțuri; hexaedru (cub) cu 6 fețe, 12 muchii și 8 colțuri; octaedru cu 8 fețe, 12 muchii și 6 colțuri; dodecaedru cu 12 fețe, 30 muchii și 20 colțuri; icosaedru cu 20 fețe, 30 muchii și 12 colțuri.

comotivă şi are densitatea celui mai greu dintre metale. Cu toate acestea, el e format numai din molecule de aer. Aceste molecule se învârt atât de repede, încât creează o masă care este extrem de puternică. Rotirea aerului este cea care îl face să devină dens şi să capete soliditatea metalelor.

Să revenim la miezul toroidului nostru hiperdimensional.

Folosind analogia cu tornada, acum putem să înţelegem vortexurile din interiorul sferei şi modul în care se desfăşoară timpul. Pe măsură ce fluxul de energie începe să se cufunde în vârful vortexului în formă de tetraedru, el începe să se rotească. În timp ce fluxul de energie coboară, rotirea lui devine din ce în ce mai rapidă şi mai comprimată. La fel ca o tornadă, pe măsură ce coboară, vârful vortexului „se întăreşte". S-ar putea spune că această întărire a forţelor vorticulare este ceea ce dă soliditatea spaţiului nostru tridimensional. Fiecare om, plantă, animal - şi chiar fiecare planetă şi stea - sunt vârfuri întărite ale vortexurilor hiperdimensionale, care plutesc în mod constant, de jur împrejurul nostru.

Ca şi aerul, aceste forţe hiperdimensionale sunt destul de invizibile pentru noi. Numai atunci când ele se coagulează într-un vortex care se roteşte, pot fi văzute şi simţite. De fapt, soliditatea celei de a treia dimensiuni este creată prin rotirea rapidă a spaţiului cvadridimensional. Misticii din toate marile tradiţii ştiau acest lucru - şi înţelegeau dinamicile interioare ale celei de-a patra dimensiuni, atunci când ea interacţionează cu cea de-a treia dimensiune. Cea de-a patra dimensiune este sfera înconjurătoare, iar cea de-a treia dimensiune este formată din vârtejurile în formă de tetraedru, din miezul central al sferei. Cei din vechime numeau spaţiul cvadridimensional „spirit", iar spaţiul tridimensional „materie".

Ce legătură are asta cu timpul şi cu topografia timpului?

Vă amintiţi de dilema cu care ne-am confruntat, încercând să facem cele patru epoci ale precesiunii să corespundă cu Epocile Yuga, din sistemul hindus? Încercând să le punem pe cele două lao-

laltă, nu numai că putem să înţelegem topologia timpului, dar putem şi să-l cartografiem, aşa cum o făceau cei din vechime - şi apoi să ne dăm seama unde ne aflăm, în acest fluviu al timpului.

Analizând Figura 22, imaginaţi-vă că venim chiar prin centrul locului unde se intersectează cele două vortexuri de tornadă în formă de tetraedru, în interiorul sferei hiperdimensionale. Coborând pe vortexul inferior, către suprafaţa exterioară a sferei, fiecare rotire din vortex durează mai mult şi este mai largă şi mai lentă, decât rotirea anterioară din vortex. Cu alte cuvinte, fluxul de energie se lărgeşte după ce trece de „punctul nul", chiar în miezul sferei hiperdimensionale sau al toroidului, unde se ating vârfurile celor două vortexuri în formă de tetraedru.

Acest flux de energie îşi continuă expansiunea, în timp ce urcă peste buza marginii inferioare a sferei, acolo unde vortexul întâlneşte marginea exterioară a sferei. Fluxul de energie continuă să se lărgească, până ce ajunge în zona ecuatorială exterioară a sferei.

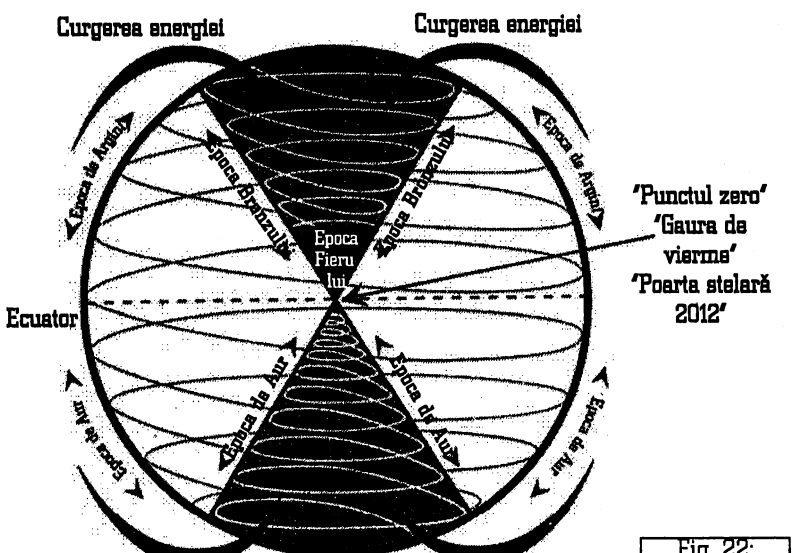

Fig. 22: Hipersfera

După ce trece de ecuator, fluxul de energie începe să se condenseze, curentul începe să se miște mai repede, iar densitatea rotirii se mărește. Această curgere continuă, până ce fluxul de energie ajunge la buza superioară a exteriorului sferei hiperdimensionale, unde începe să „coboare" în vârful vortexului-tornadă, în formă de tetraedru.

Acum, în timp ce fluxul de energie coboară pe vortex, către punctul nul, chiar în centrul sferei, el începe să se întărească, rotindu-se din ce în ce mai repede. Acest lucru continuă, până când vortexul devine la fel de tare ca și fierul. Acesta este modul în care forțele cvadridimensionale ascunse creează realitatea noastră tridimensională vizibilă. Pe măsură ce vortexul se rotește din ce în ce mai repede, în cele din urmă el se comprimă până în punctul de unde nu mai are unde să meargă, decât să pornească din nou în sus. Acest lucru se întâmplă în punctul nul din centrul sferei, iar fluxul de energie începe să se lărgească din nou.

Epoca de Aur este perioada de timp care începe la punctul nul, în centrul sferei, și continuă prin vortexul inferior. Pe măsură ce fluxul de energie se lărgește în afară, timpul pare să se încetinească. Toată perioada Satya Yuga - sau a Epocii de Aur - continuă cu coborârea fluxului de energie pe vortexul inferior și rotunjirea peste vârful sferei, continuând să se lărgească, până când ajunge la ecuator.

Ecuatorul din exteriorul sferei hiperdimensionale este linia de graniță dintre Satya Yuga și Treta Yuga, sau dintre Epoca de Aur și Epoca de Argint. Aici, fluxul de energie începe să se contracteze, curgând în sus către polul nord al hipersferei.

Epoca de Argint, sau Treta Yuga, continuă până ce fluxul de energie înconjoară buza de sus a sferei hiperdimensionale și începe să cadă în vortexul superior în formă de tetraedru. Aceasta este granița dintre Treta Yuga și Dvapara Yuga, sau granița dintre Epoca de Argint și Epoca de Bronz.

Cam la două treimi în jos pe vortexul superior - acolo unde fluxul de energie se rotește atât de repede, încât devine la fel de solid

ca şi fierul - este începutul ultimei ere, Kali Yuga sau Epoca de Fier. Această rotire continuă să crească în densitate, să se comprime şi să ia viteză, gonind către punctul nul din centrul sferei. Apropiindu-se de acest punct nul, forţele devin incredibil de rapide, violente şi dense. Abia când aceste forţe ajung la densitatea maximă şi nu se mai pot comprima, ele încep, dintr-o dată, expansiunea fluxului. Acest lucru se întâmplă într-o clipă. Aceasta este trecerea de la Epoca de Fier - sau Kali Yuga - la Epoca de Aur, sau Satya Yuga. Linia de graniţă dintre Epoca de Fier şi Epoca de Aur este momentul de hotar cel mai distinct, în această ilustrare topografică a timpului hiperdimensional. Este cel mai discordant - şi se petrece instantaneu.

Observaţi forma de clepsidră a celor două vortexuri în formă de tetraedru din interiorul sferei hiperdimensionale. Oare de aceea ne spune Fulcanelli despre clepsidră, în citatul de la începutul acestui eseu? În mitologia hindusă, dansul zeului Shiva face lumea să existe şi să dispară, în timp ce zeul cântă la *dhamaru* - o tobă cu două feţe, în formă de clepsidră.

Observaţi că, la fel ca şi numărul de ani din sistemul hindus al Yuga, distanţa parcursă prin epocile noastre în hipersferă este similară; Epoca de Aur, care este distanţa dintre punctul nul din centru şi ecuatorul exterior, este de două ori distanţa parcursă prin Epoca de Argint, care este distanţa de la ecuator până în partea de sus a buzei vortexului superior. La fel, distanţa parcursă din partea superioară a vortexului şi până la două treimi în jos, care reprezintă Epoca de Bronz, este jumătate din lungimea Epocii de Argint. În sfârşit, vârful vortexului este jumătate din lungimea Epocii de Bronz.

Epoca de Fier este cea în care trăim. De aceea, în Epoca de Fier, simţim că fiecare secundă este mai scurtă decât secunda care a fost înaintea ei. De aceea, fiecare zi, fiecare lună şi fiecare an par să treacă mai repede decât cei care i-au precedat. În topologia timpului, acest efect poate fi înţeles şi explicat cu uşurinţă.

Rețineți că, deşi distanța parcursă este mult mai mare în Epoca de Aur, decât în Epoca de Fier, numărul de ani necesari pentru a o parcurge este acelaşi. Este nevoie de 6.480 de ani pentru a trece prin Epoca de Aur, la fel cum este nevoie de 6.480 de ani pentru a trece prin Epoca de Fier, însă *se simte* foarte diferit. În Epoca de Aur, fiecare secundă, fiecare zi, fiecare lună şi fiecare an par să fie mai lungi decât ziua, luna şi anul precedent. În Epoca de Aur, timpul se extinde - şi, odată cu această extindere, anxietatea şi tensiunea Epocii de Fier dispar. Este un paradis, mai ales pentru cei care supraviețuiesc trecerii prin gaura de vierme - punctul nul din centrul sferei hiperdimensionale.

Ca urmare, anii enumerați în sistemul de Yuga sunt, de fapt, timpi simbolici, care explică trecerea timpului aşa cum este ea simțită, nu aşa cum este trăită. Astfel, Epoca de Aur, sau Satya Yuga, este resimțită ca fiind mult mai lungă decât Kali Yuga, sau Epoca de Fier.

Şamanii din Peru ne spun că ne apropiem de Pacha Cuti, care, literal, înseamnă „lumea cu susul în jos". Ei spun că asta se va întâmpla în anul 2012. Acesta este şi anul în care marele calendar maiaş ajunge la punctul său de sfârşit. Crucea de la Hendaye este destul de explicită în reprezentările ei, arătând că ne apropiem de sfârşitul Epocii de Fier. Eu sugerez că, cel mai probabil, punctul nul, sau gaura de vierme din centrul hipersferei, este anul 2012. Se pare că hipersfera noastră este reglementată de alinierea periodică a centrului galactic cu Soarele. Acesta corespunde şi cu cele patru semne fixe din zodiac şi explică de ce tradiția creştină se pregăteşte pentru vremea sfârşitului.

Destul de ciudat, se pare că Stanley Kubrick încearcă să ne vorbească despre sfârşitul epocii noastre, în filmul său capodoperă, *2001. Odiseea spațială*. Copilul stelar de la sfârşitul filmului a trecut prin poarta stelară a monolitului negru şi revine pe Pământ, pentru a crea o nouă lume, sau o nouă epocă.[4]

Prin modul în care înțelegem cele patru epoci, semnele fixe ale zodiacului şi sistemul Yuga, putem să apreciem, în sfârşit, mesajul pe care ni l-au lăsat strămoşii noştri. Ne pregătim să trecem prin poarta stelară, prin gaura de vierme, prin punctul zero al spațiului hiperdimensional. Marea cruce de la Hendaye dezvăluie cea mai importantă cunoaştere dintre toate, care este sfârşitul timpului şi începutul Epocii de Aur. Conştientizarea acestei cunoaşteri ne ajută pe toți să înțelegem mai bine natura vremurilor în care trăim şi destinul rasei umane.

CALITATEA TIMPULUI

Chiar în inima tuturor marilor tradiții spirituale de pe planetă – de la vechii egipteni până la incaşi şi la maiaşi, indo-tibetani, europeni alchimici şi cabaliştii iudaici – se află cunoaşterea despre alchimia secretă a timpului. Netulburați de cerințele, stresul şi viteza excesivă a vremurilor moderne, strămoşii noştri au petrecut vieți întregi, contemplând misterele esențiale ale lumii noastre.

Unul dintre marile mistere pe care le-au descoperit a fost că timpul nu stagnează şi nu este linear, ci curge în cicluri mari de transformare. De fapt, istoricii susțin abia de puțină vreme că timpul se deplasează pe o linie dreaptă. În decursul perioadei limitate a analizei istorice, aceşti istorici moderni văd o bucățică din istorie şi cred că această bucățică reprezintă întregul. Dar oare aşa să fie?

Alchimiştii din Egipt şi din Europa medievală ştiau că timpul se deplasează în cicluri alungite şi că fiecare parte a ciclului are o anumită calitate. Această calitate modelează şi reformează lumea. Aşa cum răsăritul de soare are calități diferite față de miezul nopții, la fel şi fiecare dintre aspectele Marelui Ciclu posedă o calitate care îl distinge de alte părți ale ciclului. Atunci când se schimbă ciclul timpului, la fel se întâmplă şi cu evenimentele de pe Pământ.

Savanții sacri şi alchimiştii din trecutul nostru foloseau diverse dispozitive şi practici pentru a marca schimbările în calitatea

timpului. Astrologia, divinația și profeția sunt câteva dintre procesele cele mai evidente pe care le foloseau strămoșii noștri, pentru a înțelege procesul misterios al timpului.

În miezul tradițiilor lor sacre, școlile de mistere egiptene și grecești știau că exista un proces - pe care ei îl numeau precesiunea echinocțiilor - care măsoară marele ciclu sau marele an. Ei înțelegeau că stelele de pe cerul nopții nu sunt fixe. Prin observarea îndelungată a cerurilor și prin meditație, ei au ajuns să-și dea seama că stelele și constelațiile își schimbă, încet, locul pe cer. Creând sistemul zodiacal pentru a-i sprijini în aceste uriașe măsurători ale timpului, ei foloseau cele douăsprezece semne zodiacale, ca pe un ceas gigantic. Astfel, au început să înțeleagă marele ciclu. Și-au dat seama că este nevoie de 2.160 de ani pentru a trece prin fiecare semn al zodiacului și că este nevoie de 25.920 de ani pentru ca echinocțiile să treacă prin toate cele douăsprezece semne. Crearea marelui an, de aproximativ 26.000 de ani, le-a dat un ceas care le permitea să măsoare timpul.

Ei au ajuns să înțeleagă că fiecare dintre semne - sau locuri de pe ceas - părea să aducă schimbări în ceea ce privește calitatea vieții aici, pe Pământ; și-au dat seama că, o dată la 2.160 de ani, calitatea timpului se schimbă. De asemenea, au început să înțeleagă că cele patru cvadrante ale acestui mare ceas zodiacal par să aducă schimbări încă și mai profunde, în ceea ce privește calitatea timpului. Cele patru semne asociate cu aceste cvadraturi sunt Vărsătorul, Taurul, Leul și Scorpionul.

Într-adevăr, pare să existe o legătură istorică cu ideea că trecerea prin marginile acestor patru semne aduce mari schimbări, aici, pe Pământ. Cu aproximativ 6.500 de ani în urmă, Pământul a trecut prin semnul Taurului. În același timp, rasa umană a început să domesticească animalele, să construiască fortărețe, să dezvolte agricultura, să lupte în războaie și să constituie orașele-stat, care aveau să evolueze și să se transforme în guverne și monarhii. Acum

treisprezece mii de ani, când Pământul trecea prin semnul Leului, s-au petrecut alte mari schimbări, printre care şi o transformare climatică dramatică, odată cu încheierea glaciaţiunii. Dispariţia multor animale - printre care şi mamutul blănos, tigrul cu dinţi-sabie, leneşul gigantic şi a multor alte specii - s-a petrecut cam în acea perioadă. Este interesant faptul că antropologii susţin că apariţia omului Cro-Magnon pare să fi avut loc cu aproximativ 26.000 de ani în urmă - ultima oară când am trecut prin Vărsător.

Marea Cruce de la Hendaye este un monument alchimic vechi de trei sute cincizeci de ani, dedicat sfârşitului timpului. Ea se află în curtea unei biserici de la Hendaye, Franţa. Marea Cruce de la Hendaye pare să fie o construcţie simbolică, ce explică ştiinţa ciclurilor timpului. Crucea descrie schimbările extraordinare care urmează să aibă loc în epoca noastră actuală. Ea vorbeşte despre sfârşitul actualei Epoci de Fier şi despre crearea unei Epoci de Aur care va veni.

Marele ceas cosmic din cer se învârte. Acum intrăm în cvadratura Vărsătorului. Mesajul de pe crucea alchimică de la Hendaye arată că această schimbare va avea, cu siguranţă, un efect dramatic asupra speciilor şi planetei noastre.

Care sunt - sau care vor fi - aceste schimbări, putem doar să ghicim. Ce e sigur este că vor fi spectaculoase şi remarcabile. Sfârşitul timpului, sfârşitul acestei epoci şi marea transformare a omenirii sunt aproape. Această schimbare a calităţii timpului va guverna şi va dicta schimbările ce vor avea loc pe fragila noastră planetă. Schimbarea calităţii timpului nu poate fi împiedicată. Renaşterea fundamentalistă care se petrece peste tot în lume ne dezvăluie mai multe despre calitatea timpului din care venim, decât despre cea a timpului care va să vină. Şamanii peruvieni, care trăiesc în munţii Anzi, au coborât de pe culmi ca să ne spună că urmează să apară o nouă specie de fiinţe omeneşti. Ei numesc această specie „Homo Luminous". Ei ne spun că vestitorii lui Homo Luminous deja se află printre noi. Aşa cum omul de Cro-Magnon a apărut cu 26.000 de

ani în urmă (ultima dată când am trecut prin punctul Vărsătorului), la fel apare acum un nou tip de om. Acest nou tip de om va avea calităţi cu totul noi, pe care noi nu le avem. Marii avatari Iisus Christos, Krishna şi mulţi alţii - au fost vestitorii timpurii ai acestei specii noi, care se formează.

Vărsătorul este singurul dintre semnele care este reprezentat simbolic printr-un om, iar acest om duce un recipient cu apă. Simbologia aceasta este interesantă, pentru că ADN-ul se poate activa numai în apă. Chiar şi natura simbolică a semnului Vărsătorului pare să sugereze o schimbare la nivelul structurii genetice a rasei omeneşti.

Este interesant de observat că durata de viaţă a omului conţine o asociere ciudată cu hipersfera şi cu topologia timpului. Este nevoie de şaptezeci şi doi de ani pentru ca precesiunea echinocţiilor să înainteze cu un grad (360 X 72 = 25.920). Interesant este faptul că, cel puţin în timpul Epocii de Fier, durata medie de viaţă a omului este de aproximativ 72 de ani, ceea ce înseamnă 26.280 de zile - o cifră foarte apropiată de cifra precesiunii, de 25.920. În plus, oamenii din vechime credeau că un an are 360 de zile, ceea ce ar fi însemnat că 72 de ani fac exact 25.920 de zile.

Durata de viaţă a omului poate şi ea să fie împărţită în patru epoci. Dacă împărţim 72 de ani în patru perioade de câte 18 ani, pu-

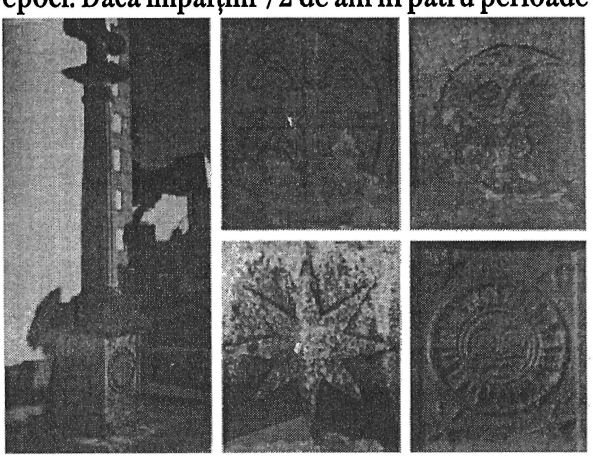

Fig. 23:
Marea cruce de la Hendaze şi cele patru înscrisuri de la baza sa

tem să ne descoperim epocile personale de existență. Fiecare dintre aceste perioade de 18 ani conține 6.510 de zile. Epoca de Aur a omului este de la naştere până la vârsta de 18 ani. Epoca de Argint este perioada următoare, de la 18 la 36 de ani. Epoca de Bronz a unei vieți este de la 36 la 54 de ani, iar Epoca de Fier este de la 54 la 72 de ani.

La fel ca şi cele patru mari epoci ale cronometrării alchimice, aceste patru epoci sunt şi ele resimțite diferit. Pare să dureze o veşnicie până ajungi la vârsta de 18 ani. Dar când avem 54 de ani sau mai mult, zilele şi anii parcă zboară. La fel, pe măsură ce îmbătrânim, corpul pare să capete densitate; oasele crapă şi începe să ne atace artrita. Devine din ce în ce mai greu să pierdem în greutate şi rămânem fixați în obişnuințele noastre. Chiar şi viețile par să ne fie guvernate de topologia spațiului hiperdimensional. Existența noastră spirituală este o combinație unică de liber arbitru şi predestinare. Deşi avem capacitatea să acționăm liber în orice clipă, nu prea putem să facem multe în ceea ce priveşte ciclurile mai mari de timp şi caracteristicile care apar la cuspida fiecăruia dintre cele patru mari semne zodiacale. Astfel, odată cu trecerea în Vărsător a limbii marelui ceas cosmic, ne putem aştepta să aibă loc schimbări masive. Deşi străvechea artă a alchimiei se ocupă de mai multe aspecte ale existenței - printre care şi extragerea luminii din plante şi minerale - transformarea plumbului întunecat al ființei noastre, în aurul pur al iluminării, şi multe, multe altele, alchimia este şi o ontologie simbolică, ce se ocupă cu observarea schimbărilor calităților timpului, în decursul celor 25.920 de ani ai marelui an.

Lumea se schimbă. Trecutul va dispărea, iar istoria va deveni o legendă şi, în cele din urmă, un mit. Destinația noastră este necunoscută. Singurul lucru pe care îl ştim cu siguranță este că totul urmează să se schimbe.

Stelae maiaşe şi megaliţi

2012 ÎN PERSPECTIVE GLOBALE, VECHI ŞI NOI

John Lamb Lash

Numărătoarea Lungă a maiaşilor şi legătura ei cu alte calendare vechi face obiectul de interes a multor participanţi la discuţia legată de evenimentul 2012. John Lash, mitolog şi autor al volumului Quest for the Zodiac*, *analizează 2012 din punctul de vedere al legăturii cu zodiacul modern şi cu Era Vărsătorului. Lash îşi pune întrebări legate de afirmaţiile obişnuite, făcute prin perspectiva miturilor străvechi şi a astrologiei moderne: Oare chiar intrăm în Era Vărsătorului? Cât de important este anul 2012 pentru toată omenirea? Oare occidentalii vor fi cei care vor învăţa marea lecţie?*

Pentru cei din vechime, sistemele de măsurare sacră a timpului erau întotdeauna legate de stele. Monumentul de la Stonehenge a fost descris ca un uriaş ceas astronomic, construit din piatră. Dispunerea sa identifică solstiţiile şi alţi factori de sincronizare sezonieră, printre care şi ciclul de 18,6 ani al opririi lunii - cunoaştere sofisticată, ca să nu spunem mai mult. În Marea Piramidă de la Giza, din Egipt, un pasaj ascendent este aliniat cu Thuban, steaua polară, în anul 3100 î.Ch., aproape de începutul Numărătorii Lungi a maiaşilor. Departe de a fi un mormânt, piramida de la Giza era folosită pentru ritualuri de iniţiere, la fel ca şi templele maiaşe din Yucatan. Însă între calendarele sacre ale lumii vechi şi cele ale lumii noi există diferenţe izbitoare.

* În căutarea zodiacului. n.t.

Maiaşii şi aztecii erau observatori pricepuţi ai stelelor, care au proiectat piramidele şi ca să fie ceasuri astronomice - cum e piramida lui Kukulcan de la Chichen Itza, unde lumina care cade pe treptele piramidei, în timpul solstiţiului de vară, produce un efect de serpentină. Însă, în cele mai multe situaţii, maiaşii înregistrau sincronizările cosmice cu ajutorul staelelor, care erau monumente de piatră în poziţie verticală. În lumea veche, asemenea monumente formează aranjamente care sunt orientate atât în funcţie de stele, cât şi în funcţie de mişcările Soarelui şi ale Lunii.

De exemplu, Callanish, din Hebridele Exterioare, este aliniat la ciclul lunar de 18,6 ani şi poate şi la mişcările stelei Capella, cea mai mare stea din constelaţia Auriga - Vizitiul. Monte Alban din Mexico este şi el aliniat la Capella, iar alte temple din America centrală sunt şi ele orientate asemănător cu cele din Europa. Însă în lumea cea nouă, megaliţii au fost folosiţi pentru înregistrarea datelor, mai degrabă decât pentru alinierile celeste. Stelaele maiaşe nu formează linii sau cercuri orientate după ceruri sau anotimpuri. Atunci, întrebarea care se pune e: Care este evenimentul celest din Numărătoarea Lungă, care este înregistrat pe aceste pietre? În ce fel datele calendaristice gravate pe stelae incorporează o sincronizare astronomică bazată pe astre - dacă există vreo legătură în acest sens?

MIEZUL NOPŢII

În anii recenţi s-au depus multe eforturi pentru a face o conexiune între sfârşitul timpului înregistrat de maiaşi şi ciclul de 26.000 de ani al precesiunii. Înainte de anii 1970, nu făcuse nimeni această conexiune, deoarece pentru asta era necesară localizarea centrului galaxiei noastre faţă de zodiac. Centrul galactic se află la aproximativ 24.000 de ani-lumină de Pământ şi nu poate fi observat în mod direct. Zodiacul este cercul a 13 tipare stelare observabile, o secţiune transversală îngustă pe cer (numită ecliptica), unde circulă Soarele, Luna şi planetele. (Această panoramă vizibilă nu

trebuie confundată cu cele 12 semne zodiacale astrologice, care sunt secțiuni uniforme ale eclipticei, fără stele.)

Stelele complexe ale zodiacului sunt cuprinse într-o sferă de vizibilitate care cuprinde doar trei la sută dintre toate stelele din galaxie. Cu toate acestea, dacă ne uităm la această sferă, putem privi *printre* imensele constelații zodiacale, în direcția centrului galactic. În anii '70, astronomii au determinat linia de vizibilitate la 267 de grade ale eclipticei, aproape de spinul din coada constelației Scorpionului. În mod curios, constelația învecinată, a Săgetătorului, arată direct către scena cosmică, prin acul din coada constelației Scorpionului. Alinierea solstițiului de iarnă la acest punct *din afara zodiacului* marchează miezul nopții pentru precesiunea zodiacală. Întrucât mai avem de parcurs încă trei grade din precesiune, ne mai despart aproximativ 210 ani de ora miezului nopții. Precesiunea prin zodiac este un fenomen astronomic măsurabil.

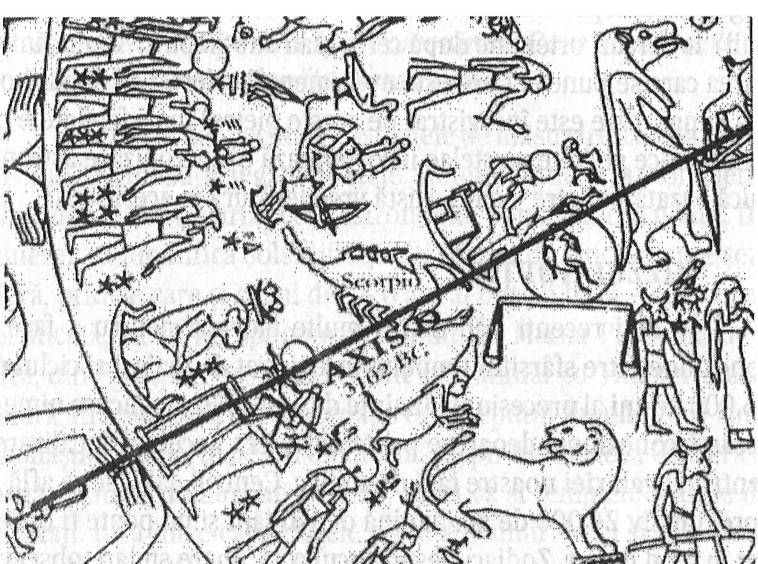

Fig. 24: Punctul vernal în Pești, 2007 d. Ch.

Mişcarea axială de legănare a Pământului (ca un titirez care îşi încetineşte rotirea) face ca poziţia Soarelui la echinocţiul de primăvară (21 martie) să se deplaseze faţă de stelele din fundal, cu o viteză de aproximativ un grad în 72 de ani. Datorită acestei deplasări, de-a lungul mai multor secole, echinocţiul de primăvară sau punctul vernal alunecă în constelaţia precedentă, deplasându-se în sens invers ordinii naturale a zodiacului - de unde vine şi termenul de „precesiune".

În decursul fiecărui an, Soarele înaintează din Berbec în Taur, în Gemeni şi aşa mai departe. Însă, în decurs de secole, punctul echinocţiului de primăvară se deplasează în sens opus, de la Gemeni la Taur şi apoi la Berbec. În prezent, punctul vernal se află în Peşti - în constelaţia peştilor, una dintre cele mai mari din zodiac. Punctul vernal se deplasează încet către Vărsătorul de apă. Parametrii acestei deplasări depăşesc cu mult data la care se încheie Numărătoarea Lungă a maiaşilor. (Ilustraţie: Alexander Jamieson, *A Celestial Atlas [Un atlas celest],* Londra, 1822)

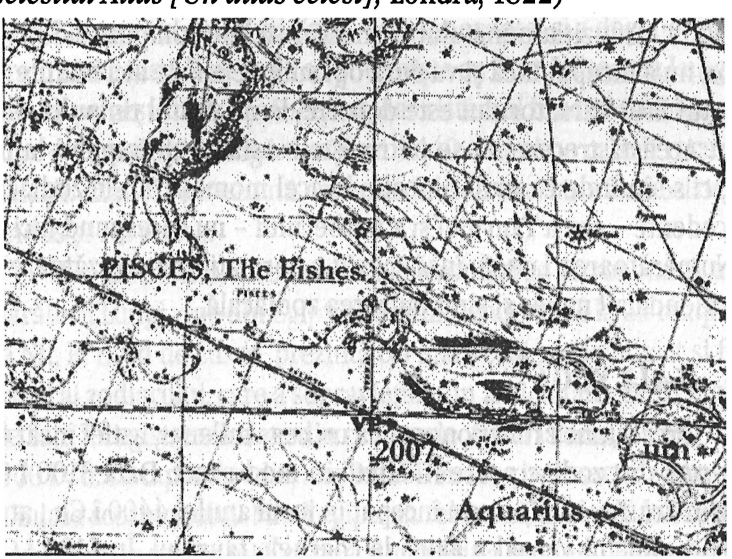

Figura 25: Axa D în Zodiacul de la Dendera

Unii învățați împart ciclul complet al precesiunii în 12 intervale, denumite greşit luni platonice. (De fapt, Platon nu a scris despre Erele Zodiacale, iar „Marele An" despre care vorbeşte el nu este ciclul precesional.) S-ar putea să fie convenabil să presupunem existența a 12 ere zodiacale, de câte 2.160 de ani fiecare (30x72), numai că acest model ignoră mediul ceresc real, observat de cei din vechime. În realitate, există 13 constelații în zodiac, care sunt inegale ca dimensiune şi extindere. Un mod mai apropiat cu felul în care cei din vechime vedeau cosmosul este să calculăm erele, urmărind modul în care punctul vernal traversează cu adevărat aceste tipare neregulate, mai degrabă decât să recurgem la o secvență născocită de intervale uniforme.

Era Taurului s-a întins între 4400 î.Ch., până în 1850 î.Ch.; Era Berbecului - din 1850 î.Ch., până în 120 î.Ch. Atunci când granițele dintre constelații sunt clare, datele de tranzit pot fi calculate cu o oarecare precizie. Acest lucru se întâmplă în cazul trecerii de la Berbec la Peşti, în 120 î.Ch., dar nu şi în cazul trecerii de la Peşti, la Vărsător. Tranziția punctului vernal, în stelele compozite din Vărsător, nu a început încă şi va dura opt sute de ani de aici înainte. Începutul Erei Vărsătorului este departe, la orizontul timpului omenesc. Această trecere nu se potriveşte cu sfârşitul timpului la maiaşi, ci se întinde cu mult dincolo de acel moment. Erele zodiacale precedente - cea a Taurului şi a Berbecului - nu corespund nici ele cu Numărătoarea Lungă, însă *există* o corelație surprinzătoare între calendarul maiaş şi sincronizarea zodiacală.

KALI YUGA

Precesiunea funcționează ca un ceas milenar, astfel încât fiecare stea din zodiac poate fi datată în mod exact. Data 3100 î.Ch. cade în Era Taurului, care a început în jurul anului 4400 î.Ch., atunci când punctul vernal a ajuns la coarnele taurului. În 3100 î.Ch., punctul vernal - acul orar al ceasului stelar zodiacal - a coincis cu

steaua de aur, Aldebaran, din ochiul taurului. Aldebaran este o stea *lucida,* o stea cu o poziţie proeminentă, una dintre cele cinci din panorama constelaţiilor zodiacale. Ea este localizată la aproape exact 180 de grade transversal pe zodiac, faţă de o altă *lucida*, Antares, din inima constelaţiei Scorpionului. Opoziţia dintre Antares şi Aldebaran defineşte axa structurală a întregului zodiac, după cum este atestat de diverse mituri astronomice şi aranjamente megalitice străvechi. Aldebaran apune exact când răsare Antares – şi invers. Mitologia siderală, cum ar fi mitul lui Orion Vânătorul, codifică mişcările acestor două stele, contrabalansate într-o manieră unică.

Sistemul hindus al Yuga este legat de Numărătoarea Lungă, printr-o coincidenţă remarcată de mulţi învăţaţi: momentul iniţial al Numărătorii Lungi, în 3114 î.Ch., cade aproape de data 3102 î.Ch., înregistrată în mitologia hindusă ca marcând data morţii lui Krishna, avatarul Divin care a adus învăţătura plină de înţelepciune din *Bhagavad Gita.* În cronologia hindusă, 3102 î.Ch. marchează începutul erei Kali Yuga – era ignoranţei şi a degenerării, în care trăim acum. Kali Yuga se potriveşte cu Numărătoarea Lungă în ceea ce priveşte *data de început*, dar sistemul hindus atribuie unei Yuga o durată mai lungă decât cei 5.140 de ani pe care îi recunosc maiaşii. Atât cât înseamnă ea, aceasta este corelaţia între sistemul hindus şi cel maiaş.

Un alt indiciu care clarifică sincronizarea astronomică a Numărătorii Lungi vine din Egipt. Zodiacul Dendera, de la un templu de pe Nil, la nord de Luxor, prezintă cel mai vechi model intact şi funcţional al zodiacului, care a supravieţuit din antichitate. Cele cinci axe ale sale înregistrează date din preistorie şi din istorie, inclusiv anul 3100 î.Ch. La capătul sudic, axa D din Dendera intersectează Antares, în inima scorpionului. Mitul egiptean relatează uciderea lui Osiris, o paralelă cu moartea lui Krishna, din tradiţia hindusă. Egiptenii îl reprezentau pe Osiris – numit Asar, în forma sa celestă – în constelaţia

lui Orion Vânătorul, ca pe o figură asociată îndeaproape cu axa Aritares-Aldebaran, după cum s-a remarcat deja.

Corelația între sistemele hindus, maiaş şi egiptean fixează Numărătoarea Lungă a maiaşilor, în cadrul sincronizării cosmice măsurate în zodiac, dar nu stabileşte o dată decisivă de sfârşit, în termeni astronomici. Kali Yuga, care este mai scurtă, nu se termină în 2012, ci în 2082, iar zodiacul Dendera codifică momentul final în 2216, atunci când solstițiul de iarnă se va alinia cu centrul galactic - ora miezului nopții, pentru ciclul precesional complet, de 25.920 de ani. Cu o discrepanță de peste două sute de ani, Numărătoarea Lungă nu poate să fie corelată, în mod convingător, cu ora miezului nopții din erele zodiacale. Plasată în cadrul erelor, Numărătoarea Lungă se potriveşte în anumite moduri, însă momentul de sfârşit înregistrat de maiaşi nu se poate calcula coerent, în termeni astronomici. (Ilustrație: Axa D din zodiacul Dendera, după Schwaller de Lubicz, *Sacred Science* [Știința sacră]

KARMA NOII LUMI

Cu toate acestea, există lecții de preț care pot fi extrase din analizarea Numărătorii Lungi, din perspectivă zodiacală. Momentul de sfârşit al maiaşilor nu va fi încheierea erei Kali Yuga - era în care omenirea degenerează în prostie, depravare şi violență - şi nu va fi începutul Erei Vărsătorului, care încă se conturează nedesluşit, la orizontul îndepărtat al imaginației omeneşti; însă, reprezintă un moment unic de luat în considerare, în tiparul general al sincronizării zodiacale, care ar putea să semnalizeze o răscruce critică pentru civilizația occidentală. Megaliții din Europa sunt santinele neobservate şi colțuroase, orientate conform sincronizării cosmice, ridicate în vremurile preistorice. Stelae-le din America Centrală sunt stâlpi de piatră cu sculpturi ornamentale, încărcați cu date calendaristice, tribale şi istorice, care au fost ridicați în timpurile istorice (la Izapa, în jurul anului 250 î.Ch., conform lui John

Major Jenkins). Sunt medii esenţialmente diferite, care codifică mesaje foarte diferite. Stelae-le din America Centrală poartă o povară grea de karma istorică.

Fiind un artefact cultural al Americilor, Numărătoarea Lungă a maiaşilor este diferită de sistemele megalitice de măsurare a timpului, din lumea veche. În *Mexico Mystique* [Mistica Mexicului], una dintre primele cărţi despre 2012, antropologul Frank Waters observa că sistemul calendaristic maiaş-aztec are relevanţă doar pentru Americi, unde a fost creat. Momentul de sfârşit, 2012, s-ar putea să fie un apel de trezire pentru toată planeta, însă el se adresează, în primul rând, acelora care au legătură cu modul occidental excesiv de viaţă, exemplificat de Statele Unite.

America dirijează lumea către poluare şi către consumarea resurselor naturale, ca să nu mai vorbim de afacerile murdare legate de agresiunea imperialistă şi specula (sub deghizarea subţire a unui poliţienism mondial şi a promovării democraţiei), care aduc moarte şi spaimă, în rândul unor mase uriaşe de oameni din toată lumea. Sistemele calendaristice maiaşe şi aztece nu pot fi disociate de două drame alarmante din trecut: dispariţia maiaşilor clasici, după secolul al X-lea – şi declanşarea apocalipsei aztece, în secolul al XIII-lea. Dispariţia rapidă a unei întregi civilizaţii – sau auto distrugerea ei, prin obsesia pentru violenţa pedepsitoare şi pentru sacrificiu – sunt elemente care aparţin istoriei occidentale şi care ar putea fi repetate.

Moştenirea psiho-istorică a Mexicului străvechi, al cărui principali urmaşi sunt popoarele Americilor, ar putea să determine soarta vieţii omeneşti de pe planetă – înspre bine, sau înspre rău. Data de sfârşit, 2012, ar putea să fie *tocmai* punctul de unde nu mai există întoarcere, pentru modul occidental de exces şi exploatare. De asemenea, s-ar putea să fie şi ocazia pentru unele popoare din Occident, să corecteze cursul pe care se află întreaga planetă.

Ca şi piramida de la Giza şi monumentul de la Stonehenge, Numărătoarea Lungă a maiaşilor vine fără un manual de instrucţiuni de utilizare. Ce-o să se întâmple după 2012 va fi determinat în mare parte - dacă nu chiar în întregime - de intenţiile corectoare şi creatoare aduse la acel moment. În afară de puterile dominante ale naturii, nimic altceva nu mai decide rezultatul momentului de sfârşit, decât voinţa şi imaginaţia acelora care văd departe şi care pot să înţeleagă şi să actualizeze această rară oportunitate mitică.

PARTEA A TREIA

SPIRITUALITATE, SEMNE ŞI SIMBOLURI REFERITOARE LA ANUL 2012

CEASUL CONTINUĂ SĂ TICĂIE

Arjuna Ardagh

*Unii cred că anul 2012 vesteşte o vreme în care întreaga omenire se va trezi la o nouă conştiinţă sau unificare spirituală. În anumite privinţe, se pare că va avea loc un mare salt de la stadiul în care ne aflăm acum. Este, oare, posibil aşa ceva? Arjuna Ardagh, autorul multor lucrări, printre care şi „*The Translucent Revolution*"*, a desfăşurat o muncă impresionantă de investigare a fenomenelor moderne de trezire, intervievând sute de oameni, despre experienţele acestora de ieşire din „transa separării". În următorul eseu, el ne împărtăşeşte rezultatele căutărilor sale. Cum am putea ca, până în anul 2012, să ne trezim toţii din punct de vedere spiritual şi să ne manifestăm ca o omenire unificată, care trăieşte în armonie? Prin intermediul activităţii sale, desfăşurată în colaborare cu „The Oneness University", acţionând ca un posibil catalizator al trezirii personale şi colective, Ardagh pare să fi găsit o cale.*

* *Revoluţia translucidă.* n. tr.

Nu demult, am primit un pliant în cutia de scrisori, pe care scria: „Într-o lume uşor nebună...". Mi se cerea să mă abonez la o nouă revistă alternativă. Era un truc de marketing foarte inteligent, deoarece majoritatea oamenilor ar fi perceput, imediat, că mesajul li se adresează lor. Deşi putem avea înclinaţii politice, economice şi de mediu, diferite, aproape toţi recunoaştem că trăim într-o lume uşor nebună. Unii cred că miezul problemei ar fi comploturile teroriste şi că ne-am putea relaxa, după ce l-am omorî şi pe ultimul „duşman combatant." Unii văd cauza decăderii în imperialismul înfloritor şi orb şi cer schimbarea guvernelor. Alţii percep nebunia ca pe o decădere a valorilor morale şi cred că soluţia ar fi întoarcerea mass-media către valorile familiale. Unii văd aceste prevestiri sumbre ca pe o criză iminentă legată de mediul înconjurător: suntem ocupaţi să pompăm acea materie neagră, unsuroasă, din interiorul Pământului, cât de repede putem; întreaga noastră economie funcţionează pe baza ei; mai curând sau mai târziu, ea se va epuiza - şi atunci... ce urmează?

Alţii cred, în mod aproape inteligent, că, arzând toată această materie neagră, uleioasă, cu sau fără rost, înfierbântăm planeta atât de repede, încât ne autodistrugem. Acestea sunt doar câteva dintre posibilele modalităţi de a înţelege că lumea a devenit cam nebună. Ca şi când nu ar fi destul, un raport publicat în iarna anului 2006 arată că 50% din banii existenţi la nivel mondial sunt deţinuţi de 2% din populaţia lumii, iar 40% dintre ei sunt în posesia a 1% din populaţie. Imaginaţi-vă următoarea situaţie, ca şi când ar fi o cină de Ziua Recunoştinţei. Întreaga voastră familie se află acolo: părinţii, copiii, unchii, mătuşile, verii, cumnaţii, prietenii cei mai apropiaţi. Priviţi-vă farfuria, în care se află un morman de mâncare: curcan, cartofi, legume şi sosuri de tot felul. Aveţi câteva pahare de cristal, umplute cu diferite vinuri bune. Aveţi în faţă o salată exotică din fructe de mare, importată din Japonia. Pe o masă alăturată, sunt multe feluri de desert, toate pentru *voi*. Persoanele

care sunt aşezate lângă voi nu o duc la fel de bine. Fiecare dintre ele are parte de o cină constând dintr-o porţie de curcan preparat la microunde, de 3,99 dolari, cumpărată de la băcănie. Şi Coca-Cola. Restul mesenilor par să fi fost omişi. Unii au pâine sau terci şi beau apă contaminată. Iar alţii nu au nimic. Oare vă puteţi bucura de mâncarea voastră, în aceste condiţii? Sigur că nu; va trebui să împărţiţi. Să iei masa de Ziua Recunoştinţei cu familia, în condiţiile în care o persoană are totul, iar ceilalţi invitaţi nu au nimic, ar fi o nebunie. Şi, cu toate acestea, suntem de acord să credem că este o modalitate acceptabilă de a trăi ca familie globală.

La suprafaţă, toate problemele noastre par a nu avea nicio legătură cu ale celorlalţi. Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să ne descurcăm cu terorismul, să găsim posibilităţi de a alege lideri mai sănătoşi la minte, să stopăm poluarea aerului şi forţa teribilă a consumismului. Fiecare dintre provocările cu care ne confruntăm necesită soluţii specifice. Singurul aspect pe care acestea îl au în comun este faptul că noi nu avem habar ce să facem.

Cu mulţi ani în urmă, Albert Einstein a spus: „Nu poţi rezolva o problemă de la acelaşi nivel al conştiinţei la care ea a fost creată". Deci, pe de altă parte, toate problemele cu care ne confruntăm pe această planetă par a fi separate; dar, de fapt, ele sunt toate simptome ale unei stări de conştiinţă colectivă, care nu mai este viabilă.

Care este starea de conştiinţă pe care o privim ca fiind normală, chiar dacă inima nu o acceptă ca fiind *naturală?* Porcii grohăie. Câinii latră. Pinguinii au mersul legănat. Oamenii ce fac? Ce am ajuns să acceptăm ca o stare de bază a fiinţei umane? Am petrecut mulţi ani analizând această dilemă, întrebându-i pe scriitori, profesori, psihologi, ba chiar pe coafori. Majoritatea sunt de acord că această conştiinţă umană este caracterizată printr-un sentiment nenatural al separării, un simţ al „eu" şi al „ce e în afara mea." Noi acţionăm ca şi când forţa de gândire din interiorul nostru şi sursa a tot ce există ar fi separate; în ultimă instanţă, noi acţionăm ca şi

când am fi separați de sursa însăși, de Divinitate. La baza acestui sentiment al separării se află tot ceea ce simțim ca fiind oribil: abuzul emoțional asupra copilului, violența domestică, oamenii care mint și se bârfesc reciproc, degradarea mediului sau războiul. Toate aceste probleme apar din percepția că „eu" și „ei" sunt ceva separat, sau că „eu" și „planeta," suntem, de asemenea, separați.

Deoarece ne simțim separați de celelalte forme de viață, relația noastră cu lumea este manifestată prin dorință. Simțim adesea că ne lipsește ceva; dacă am putea obține din exterior, ceea ce credem că ne lipsește, atunci ne-am putea relaxa. Aceasta este mentalitatea care propulsează economia globală. De aceea este posibil să vinzi tot mai multe lucruri, tot mai multor oameni. „Crezi că-ți lipsește ceva, prietene? Da, așa e. Atunci, dacă vei cumpăra acest grătar pentru mici, te vei simți fericit. Privește-i pe oamenii din această fotografie; vezi ce fericiți sunt? Și tu poți fi fericit, dacă vei cumpăra grătarul..." Sau mașina asta... sau acest pachet de vacanță... sau casa asta nouă. Atunci când au sentimentul lipsei, oamenii adună lucruri - iar, apoi, fluxul este blocat.

Chiar dacă acest sentiment poate fi generat de probleme reale, majoritatea ființelor umane trăiesc într-o „lipsă psihologică" - o senzație că au nevoie de mai mulți bani, de mai multă putere asupra a tot mai mulți oameni, de mai mult sex, cu cât mai mulți parteneri și într-o mare varietate de poziții. Pur și simplu, au nevoie de *mai mult*. Apoi, se pot relaxa. La un moment dat, Paul Getty era cel mai bogat om din lume. Către sfârșitul vieții sale, a fost întrebat, în cadrul unui interviu: „Domnule Getty, aveți mai mulți bani decât oricine din lume. Când este destul?" „Încă nu", a răspuns el. Întotdeauna pare că încă nu e destul. Ca ființe umane, am învățat să funcționăm cu acest simț al lipsei. El ne face să ne îngrijorăm la nesfârșit, manifestându-se ca o maladie a gândirii excesive.

În fiecare cultură și în fiecare epocă au existat câțiva oameni care, în mod izolat, s-au eliberat de această halucinație și au înțeles

că percepția unui „eu separat" este, de fapt, o fantezie. Aici nu e vorba despre o îmbunătățire a propriei ființe, despre a lucra cu tine însuți, pentru a te transforma într-o persoană mult mai iubitoare, mai conştientă, mai bună. De fapt, este vorba despre o trecere bruscă şi radicală, de la a fi preocupat de „eu" şi de „povestea mea", la o înțelegere a spațiului, a imensității şi eternității contextului în care apare această poveste. Odată ce această halucinație de bază este corectată, totul începe să revină la loc. De exemplu, relațiile nu se mai raportează la „mine" şi „în afara mea". Acum, devine posibil să priveşti la ceea ce pare „celălalt" şi să admiți că ființa pe care o întâlneşti este una şi aceeaşi cu cel care o priveşte, cu toate că forma este diferă.

Sentimentul unei entități separate, care tânjeşte şi are nevoie de lucruri din mediul care o înconjoară, începe să se topească, precum un fulg de nea, sub razele soarelui. În locul acesteia apare conştiința, prezența, o iubire fără o motivație anume, căreia nu-i lipseşte absolut nimic. În locul ideii că te afli pe această planetă „pentru a obține cât mai multe pentru tine", viața devine un flux al generozității spiritului. Scopul vieții este acum să binecuvântezi, să iubeşti fără limite, să dăruieşti fără aşteptări.

Întotdeauna, ici şi colo, au fost oameni care au trecut prin această schimbare de identificare, de la formă, la lipsa de formă, de la conținut la context. Cu două milenii şi jumătate în urmă, de exemplu, trăia un prinț pe care îl chema Siddharta. Timp de mulți ani, a încercat tot ce era posibil în sfera muncii cu Sinele. În final, s-a oprit. S-a aşezat sub cel mai apropiat copac, care s-a întâmplat să fie un pom sacru, Bodhi. În timpul nopții, i-au trecut prin minte tot felul de halucinații: bizare fantezii sexuale, imagini de nemăsurată bogăție şi putere, viziuni înspăimântătoare. Dar el a avut judecata sănătoasă şi prezența de spirit de a înțelege că toate acestea erau produse ale minții sale. În zorii zilei, odată cu răsăritul soarelui, a ajuns la o concluzie simplă. A realizat că fiecare gând, fiecare amintire, fiecare dorință şi fiecare temere nu reprezintă decât jocul şi activitatea minții; totul era

ceva pe care nu te puteai baza. El s-a întrebat ce rămâne după ce te eliberezi de fabulațiile minții și a înțeles că natura sa reală era conștiința, conștiența - ambele fără formă, libere. Noi numim acest lucru „conștiență", dar cuvântul care definește această stare, în limba lui, era *budh*. Și, din acea zi, el a devenit cunoscut drept cel ce este *budh* sau Buddha. Se spune că, atunci când s-a reîntors la prietenii săi din Sarnath, care îl însoțiseră în căutările sale, aceștia au observat o strălucire radioasă pe chipul său. „Ia stai, ce s-a întâmplat cu tine?", l-au întrebat. „Arăți extraordinar! Ai descoperit o nouă practică, sau un nou profesor? Ce-ai făcut?"

„Eu nu am *făcut* nimic", se spune că ar fi răspuns el. Tocmai asta este frumusețea. Nu s-a schimbat nimic. Nu s-a îmbunătățit nimic. Este, pur și simplu, recunoașterea a ceea ce e mai profund decât întreaga schimbare.

În ultimii douăzeci de ani, în întreaga lume, o mulțime de oameni au avut revelații similare cu ceea ce a realizat Buddha sub pomul Bodhi - anume, că cel ce sunt eu, cu adevărat, nu este numai Bill, sau Cynthia, sau Robert, ci este *budh*: conștiență, conștiință, prezență. Această înțelegere poate să apară instantaneu, în orice moment, iar apoi poate fi umbrită, să zicem, de presiunea plății chiriei. Poate să apară ca urmare a unor practici mai susținute. Poate să apară chiar ca un produs al vieții de zi cu zi. În cele din urmă, asta chiar nu contează. Odată ce adevărul a fost descoperit, jocul se mută dincolo de halucinația separării. Credința nelimitată în poveștile seducătoare ale minții este spulberată și ceva mult mai normal, mai prezent și mai stabil are șansa să strălucească prin mentalitatea individualității.

Pe cei care s-au transformat în acest fel, eu îi numesc „translucizi" - denumire definită de dicționarul Webster, astfel: „obiect care îi permite luminii să pătrundă, fără a fi transparent". Un obiect transparent - cum e un geam curat - este aproape invizibil. Printr-un obiect transparent poți vedea totul, ca și când acesta nici nu

ar exista. Pe de altă parte, un obiect opac - cum ar fi un perete - blochează complet lumina. Un obiect translucid permite trecerea luminii în mod difuz, menţinându-şi forma şi textura. Obiectele din cealaltă parte nu se pot distinge clar. Cristalul este translucid. La fel este şi o sculptură din gheaţă glazurată: dacă razele soarelui ar trece prin ea, din spate, am vedea lumina traversând sculptura, iar aceasta ar părea că străluceşte din interior.

Oamenii translucizi par, de asemenea, că strălucesc din interior. Ei au acces la natura lor cea mai profundă: pace, infinit, libertate, statornicie - şi, în acelaşi timp, rămân pe deplin implicaţi în evenimentele din viaţa lor personală. Gândurile, fricile şi dorinţele încă vin şi pleacă; dar povestea personală nu mai este opacă; ei au acum capacitatea de a reflecta ceva mai profund, mai luminos şi trainic, ce poate străluci prin orice.

Timp de mulţi ani, am luat sute de interviuri profunde unor oameni translucizi, contemporani, şi am studiat încă alţi treisprezece mii. Acele interviuri au umplut două sute cincizeci de casete; stenogramele totalizează peste un milion de cuvinte. Printre ei se află scriitori şi profesori cunoscuţi precum: Eckhart Tolle, Byron Katie, Ram Dass şi Jean Houston. Dar am stat de vorbă şi cu stomatologi, coafori, casnice şi oameni ai străzii. Am intervievat politicieni, traficanţi de droguri - până şi pe contabilul meu. În avion, discut întotdeauna cu cei care îmi stau alături. În întreaga lume, oameni aparţinând unor medii şi sisteme de credinţă dintre cele mai diferite atestă că hipnoza separării a fost depăşită. Şi, aşa cum mi-a spus sociologul Paul Ray, „gura tunelului se lărgeşte, cu fiecare zi ce trece". În conformitate cu cele mai conservatoare estimări, milioane de oameni ai zilelor noastre au fost atinşi de o asemenea trezire - majoritatea, în ultimii cincisprezece ani. Cartea mea din 2005, *The Translucent Revolution*, este rezultatul acestor cercetări şi prezintă portretul potenţial al noii fiinţe umane.

Lumea de astăzi diferă de cea în care a trăit Buddha; nu este nici acelaşi Pământ pe care a păşit Iisus. Viaţa s-a schimbat. Chiar dacă modul de a înţelege poate fi acelaşi, în punctele esenţiale, provocarea realităţilor zilelor noastre este diferită. Cum transformă acest fel de trezire, viaţa obişnuită? Care este relaţia noastră cu gândurile şi acţiunile, atunci când ştim că noi suntem conştiinţa în care apar aceste gânduri? Care este relaţia noastră cu emoţiile - cum ar fi mânia sau invidia - atunci când realizăm că acestea trec prin noi şi nu reprezintă cine suntem cu adevărat? Cum este să fii implicat în relaţii umane? Cum este să ai dorinţe sexuale? Cum este să fii părinte? Cum este să fii artist, să conduci o afacere şi să câştigi bani? Cum este să fii preot sau episcop sau rabin, în lumina acestei treziri?

Atunci când am pornit acest proiect de cercetare, extrem de ambiţios, aveam părerea greşită că epidemia de trezire se limita la recuperarea hipioţilor, aşa cum eram şi eu - oameni interesaţi de India, de orezul brun, sau de părul purtat în coadă de cal. Am descoperit, cu uşurare, că nimeni nu deţine vreun monopol asupra schimbării conştiinţei.

L-am intervievat pe Richard Holloway, episcop al Catedralei din Edinburgh, retras acum din activitate. Nu vorbim aici despre un grup de spiritualitate. Catedrala din Edinburgh este o fortăreaţă a păstrării valorilor conservatoare ale protestantismului. Episcopul Holloway mi-a spus: „Este o asemenea alinare să descoperi că uşa închisorii nu a fost niciodată încuiată. Că Iisus, cel căruia i-am adresat rugăciunile mele, se poate afla chiar în ochii mei, sau ai oricărei alte persoane pe care o privesc". Acestea nu sunt cuvinte rostite de Ram Dass sau de Eckhart Tolle - acesta era episcopul Catedralei din Edinburgh!

Am intervievat oameni care lucrează în şcoli din oraşul New York, consultanţi care lucraseră pentru compania olandeză Unilever, cel mai mare producător de bunuri de consum din lume. Am fost şocat să aflu că toţi directorii companiei sunt implicaţi în pro-

cesul trezirii. Ei merg împreună în retreaturi, iar în lumina acestei modificări a conştiinţei, ei au schimbat multe lucruri în cadrul companiei lor. Am găsit ecologi, doctori, politicieni, artişti şi casnice care au simţit atingerea eternităţii, într-o manieră ce le-a schimbat modul de a trăi. La capătul lungii perioade de cercetare, nu mai aveam nicio îndoială asupra faptului că, oricât de dură ar fi provocarea căreia trebuie să-i facem faţă ca rasă, ne aflăm în stadiile timpurii ale unei modificări majore în conştiinţa colectivă, care capătă avânt, cu fiecare zi.

Situaţia noastră de pe această planetă poate fi comparată cu un film cu James Bond, în care intriga urmează întotdeauna acelaşi scenariu. Un „tip rău" - de obicei foarte bogat, lacom şi oarecum nebun - are intenţia premeditată de a prelua puterea asupra lumii, distrugând tot ce poate, pe parcurs. Din câte îmi amintesc, toţi „tipii răi" sunt bărbaţi, cu nume ca Dr. No (Dr. Nu) sau Goldfinger (Deget de aur). De obicei, el conduce o corporaţie clandestină, la nivel global, care, cel mai adesea, are o activitate de faţadă, cu iz de binefacere. Agenţii lui sunt ticăloşi, inumani şi acţionează precum roboţii. Apoi, este drăgălaşul de James Bond, centrat în corpul său, trăind momentul cu toată fiinţa sa, lipsit de orice teamă. El este plin de umor, chiar în faţa morţii - şi de poftă de viaţă, în orice situaţie. Iar şi iar, în ciuda tuturor obstacolelor, Bond salvează lumea. De obicei, este vorba de o cursă contra cronometru: va reuşi Dr. Destruction (Dr. Distrugere) să detoneze mama tuturor bombelor şi să ne transforme pe toţi în plasmă, sau va reuşi James, de unul singur, să lupte cu sute de ticăloşi şi să salveze situaţia? Bond iese întotdeauna din încurcătură, în ultimul moment, iar filmul se termină cu o nouă idilă cu o fată frumoasă ca o zeiţă.

Într-un anume fel, aceste scenarii exagerate ne-au pregătit pentru situaţia cu care ne confruntăm la acest început de mileniu. Ameninţarea la adresa stabilităţii lumii noastre provine dintr-o expresie colectivă a lăcomiei, întruchipată, în esenţă, de corporaţiile

globale, care pun profitul înaintea integrității. Ca și în cazul lui Bond, translucizii sunt prea puțini. Dar, ca și Bond, ei sunt supli, sexi, calmi, amuzanți și tot mai motivați în demersul de a schimba societatea.

Așa că iată-ne aici, șezând pe marginea scaunelor și asistând la ultimele și cele mai palpitante secvențe ale filmului. Oare vom vedea viața, așa cum o știm noi, ireparabil mutilată de lăcomia corporatistă și de fundamentaliștii preocupați să-și demonstreze lor înșiși că doar ei au dreptate, iar dușmanii din luna respectivă, nu? Sau suntem, în sfârșit, la începutul unei schimbări colective, ce duce spre însănătoșire? Nu are rost să stăm în așteptare, cu brațele încrucișate; paginile de final ale scenariului încă se mai scriu, iar vouă și mie ni s-a dat misiunea de a-l duce la bun sfârșit.

Deci, care este perioada de timp în care acest thriller global va ajunge la final? Cât timp mai avem? Am adresat această întrebare unui mare număr de autorități renumite. Unele dintre rapoartele de mediu, privind epuizarea resurselor, perturbarea tiparelor vremii datorită încălzirii globale și topirea calotelor glaciale, au dat semnalul că începutul celei de-a doua decade a acestui secol marchează timpul în care va fi imposibil să ignori deteriorările suferite.

Peter Russell a extrapolat acest lucru la accelerarea vitezei de conectare pe computer, prin intermediul Internetului și la creșterea numărului de oameni care au acces la Internet pe plan mondial, lumea fiind interconectată mult mai repede decât s-a anticipat. Russel crede că, în primii ani ai următoarei decade, putem accepta ideea apariției unui „creier global". Fiecare dintre cele zece miliarde de celule din creier are capacitatea de a se conecta cu orice altă celulă, aproape instantaneu. Când combinăm creșterea conectării la Internet, viteza conectării și creșterea vitezei de funcționare a calculatoarelor, putem vedea posibilitatea certă ca acest creier global să devină realitate, în următorii ani. Russel descrie această conștiință planetară ca „miliarde de mesaje care se mișcă

înainte şi înapoi, într-o reţea de comunicare în continuă creştere, legând miliardele de minţi ale omenirii, într-un singur sistem".

Concomitent, atât numărul oamenilor influenţaţi de o trezire radicală, cât şi profunzimea acestei treziri, creşte în fiecare zi. Într-un anume sens, cu cât situaţia din exterior se înrăutăţeşte, cu atât mai mulţi oameni sunt stimulaţi să se trezească din visul separării şi al dorinţei. Este greu de estimat, cu exactitate, numărul oamenilor translucizi de pe glob. Ei nu se înregistrează şi nu se conformează unor reguli; dimpotrivă, tind să fie independenţi de orice apartenenţă, fiind mai degrabă lei, decât oi în turmă. Unii sociologi şi vizionari, cum sunt Paul Ray, Barbara Marx Hubbord şi Duane Elgin, estimează că numărul oamenilor ale căror vieţi au fost atinse, destul de profund, de fenomenul trezirii şi care manifestă efecte transformatoare de durată ar fi de ordinul milioanelor - numărul crescând în mod exponenţial. La începutul deceniului următor, numărul estimat ar putea atinge şaizeci, până la şaptezeci de milioane, reprezentând 1% din populaţia lumii.

Poate că nu este o coincidenţă faptul că previziunile multor tradiţii indică primii ani ai următorului deceniu, ca pe un timp al schimbării cuantice. Unele dintre aceste tradiţii prefigurează colapsul multor sisteme create de oameni, care fac parte din normalitatea în care am crescut. Altele pun accentul pe apariţia unei noi fiinţe umane, mai evoluate, eliberată de sentimentul mutilant al separării, pe care o percepem acum ca fiind absolut normală. Calendarul mayaş, de exemplu, consideră anul 2012 ca fiind sfârşitul timpului psihologic - an după care vom intra într-o nouă eră, eliberată de stăpânirea minţii.

Lyle Watson a fost primul care, în cartea sa, *The Romeo Error**, a sugerat că e suficient ca 1% dintr-o populaţie să treacă printr-o transformare, pentru ca întreaga populaţie să se modifice. Mai

* *Eroarea Romeo n.tr.*

recent, Malcolm Gladwell a scris cartea *The Tipping Point**, în care demonstrează, într-o manieră credibilă, modul în care, în cadrul unui colectiv, schimbarea apare la nivel local. El prezintă un om a cărui acțiune împotriva violenței organizate din orașul New York a fost esențială, determinând o scădere sensibilă a ratei criminalității la nivelul întregului oraș - așa cum, de exemplu, o mână de oameni pot lansa o nouă modă pentru încălțăminte, care să influențeze întreaga țară. Este nevoie doar de câțiva oameni - cei care trebuie - pentru a transforma evenimente izolate, într-o adevărată epidemie. Studierea tendințelor în marketing - cum ar fi trecerea de la casetele audio, la CD-uri, ca preferință media pentru muzică - arată, iar și iar, un pas cuantic al creșterii gradate către un „moment de cumpănă", urmat de un salt brusc, către acceptarea universală.

Atunci când Nicolaus Copernic a sugerat că Pământul este o planetă între alte planete care se învârtesc în jurul soarelui, teoriile sale au fost realmente ignorate pe tot parcursul vieții lui, iar rezultatele majore ale muncii sale nu au fost publicate până 1543, anul în care a murit. Tzcho Brahe, Johannes Kepler, Galileo Galilei și, mai târziu, Isaac Newton, au fost cei care au dovedit că teoriile lui Copernic sunt corecte. Nu a fost necesar ca aceștia să meargă din ușă în ușă, pentru a-și împărtăși descoperirile în întreaga Europă renascentistă. Nu a fost nevoie decât de câțiva oameni inteligenți, care au verificat teoriile lor și, în câțiva ani, o paradigmă a fost înlocuită complet cu o alta. În ciuda puternicei rezistențe din partea celor aflați la putere, teoriile acestor astronomi au prevalat, în cele din urmă, deoarece erau adevărate și verificabile prin metode de cercetare obiective.

Ne aflăm la începutul unei noi schimbări de paradigmă, la fel de puternică. Teoria lui Copernic era despre universul fizic și a pus

* *Momentul de răscruce.* Această sintagmă se referă, în sociologie, la clipa în care ceva ce înainte era unic devine comun, iar în climatologie, este punctul din evoluția climei Pământului, în care apar schimbări ireversibile. n.tr

bazele ştiinţei moderne. Epidemia de trezire, care tocmai capătă amploare, ţine de conştiinţa umană şi poate conduce la fundamentarea unui salt evoluţionist nemaiîntâlnit în existenţa omenirii.

Am încheiat cartea *The Translucent Revolution*, cu trei scenarii posibile, fiecare putând avea loc în aceşti ani critici, care au mai rămas până în 2012. Primul, pe care unii oameni chiar îl iau în serios, este posibilitatea completei noastre dispariţii. În cadrul acestui scenariu, fundamentalişti de pretutindeni sunt dezlănţuiţi. Ei îşi aruncă bombele, propovăduiesc sfârşitul fiinţei umane etc. Nu putem exclude total această posibilitate, deşi pare foarte puţin probabilă. De obicei, viaţa îşi găseşte întotdeauna propriul echilibru.

Pe cel de-al doilea scenariu l-aş numi „criza extremă". Schimbarea tiparelor climatice generată de încălzirea globală, epuizarea resurselor de petrol şi discrepanţele de natură economică dintre oameni pot determina un colaps al societăţii organizate, căruia omenirea îi va supravieţui, trecând, însă, printr-o prăbuşire.

Celui de-al treilea scenariu i-aş da numele de „miracol". Cumva, printr-un fel de intervenţie Divină, toţi oamenii se vor trezi, într-un ritm *extrem de rapid*. Aproape peste noapte, noi toţi vom trece de la a arde petrolul, la a folosi surse de energie alternative. Vom înceta să tolerăm războaiele fundamentaliste, iar energia şi creativitatea ce vor fi eliberate pe parcursul procesului vor fi suficiente pentru refacerea stratului de ozon şi vor avea grijă de încălzirea globală - iar fiecare dintre noi va respira uşurat şi se va relaxa. Multor oameni, acest lucru li s-ar părea de un optimism ridicol. Se pare că ar fi nevoie de intervenţia a ceva ce depăşeşte conştiinţa umană.

Unii, de exemplu, pot fi uimiţi de apariţia cercurilor din lanuri, care au apărut în vestul Marii Britanii şi în alte locuri. Cine le-a făcut? Pe măsură ce complexitatea lor a crescut, s-a redus posibilitatea ca ele să fie făcute de mâna omului. Indiferent cine le-ar fi făcut, pare să fie vorba de o mare inteligenţă, cu un simţ deosebit

al frumosului şi dispunând de o mare putere. Ar putea, acel *ceva* care a creat artă în lanuri, să ne ajute şi pe noi să ne trezim?

În anul 2004, când am terminat cartea, la fel ca mulţi alţi oameni, aşteptam şi speram să se petreacă un miracol. Curând după apariţia cărţii, eu şi soţia mea am primit o invitaţie de la Universitatea Unificării, o organizaţie din sudul Indiei. Unul dintre fondatorii acesteia îmi citise cartea şi ne-a invitat să-l vizităm. Iniţial, nu am dorit să dăm curs invitaţiei, pentru că amândoi petrecuserăm, deja, o mare parte a vieţii sub influenţa maeştrilor şi a învăţăturilor indiene; dar, cum un lucru duce la altul, apoi la altul, în cele din urmă, am acceptat invitaţia.

Ceea ce am descoperit acolo poate fi considerat foarte bine acel gen de miracol, pe care mulţi dintre noi l-am aşteptat. În ultimii câţiva ani, fenomenul iniţiat la Universitatea Unificării s-a răspândit în întreaga lume, atrăgând atenţia unora dintre cele mai inteligente autorităţi în domeniul studierii conştiinţei colective. În India, acest fenomen este numit „Deeksha", iar în vest, el a fost denumit, simplu: „Binecuvântarea Unificării", dovedindu-se a fi, în opinia multor scriitori şi profesori respectabili, cel mai eficient catalizator al trezirii, întâlnit vreodată atât la nivel personal, cât şi colectiv. Binecuvântarea Unificării este o simplă transmisie făcută, de obicei, de către cei care o oferă, prin plasarea mâinii pe capul celui care o primeşte, timp de mai puţin de două minute.

Soluţia deosebită pe care Binecuvântarea Unificării o oferă pentru starea noastră colectivă constă în măsura în care trezirea este o funcţie neurologică. Poţi avea tot felul de introspecţii spirituale, poţi efectua numeroase practici personale, dar, dacă echilibrul activităţii neurologice din interiorul creierului nu le poate susţine, ele nu vor avea niciun efect. Binecuvântarea Unificării produce modificări în echilibrul activităţii neurologice din creier, permiţându-i să susţină trezirea, în mod spontan şi fără efort. Acest fenomen fiind recent, cercetările realizate până în momentul scrierii

acestei cărţi sunt în fază preliminară. Speculaţiile incipiente, bazate pe interpretări ale scanărilor EEG (electroencefalograf) şi SPECT* şi pe măsurători neconvenţionale, realizate cu dispozitive cuantice de tipul Karnak (regenerator cerebral) şi Amsat (pentru scanarea bio-conductibilităţii), conduc la aceleaşi cinci concluzii preliminare, privind modul în care Binecuvântarea Unificării influenţează creierul. În primul rând, se pretinde că are loc o reducere a activităţii celulelor ale creierului reptilian, recunoscut de toată lumea ca fiind hiperactiv la omul modern. Fiind concentrată pe supravieţuire, aceasta este o parte a creierului improprie luării deciziilor privind modul în care trăim. În al doilea rând, măsurătorile preliminare au arătat o echilibrare a secreţiilor hormonale coordonate de cortexul limbic. În al treilea rând, cercetătorii au evidenţiat o diminuare a activităţii din lobii parietali, zona orientării şi a asocierilor. În al patrulea rând, s-a observat o creştere a activităţii lobilor frontali, în special în partea stângă. Şi, în cele din urmă, s-a constatat o creştere a coerenţei la nivelul întregului creier, dovedită de creşterea activităţii neurologice din corpul calos.

Doctorul Andrew Newberg este considerat unul dintre experţii de prestigiu mondial în domeniul studierii creierului şi a stadiilor mai înalte ale conştiinţei. Prin cercetările asupra efectului practicilor de meditaţie îndelungată ale tibetanilor, echipa sa de la Universitatea din Pennsylvania a probat multe dintre transformările similare celor manifestate în urma aplicării Binecuvântării de Unificare. El consideră că lobii parietali ai omului contemporan sunt de aproape trei ori mai hiperactivi la majoritatea oamenilor. În timp ce funcţionarea lor normală ne permite să percepem spaţiul tridimensional, atunci când sunt atât de hiperactivi, ei generează un sentiment exagerat de separare de mediul înconjurător, care dă halucinaţii. Când activitatea lobilor parietali se reduce până la un

* *Single photon emission computed tomography* (SPECT) este o tehnică de tomografie nucleară, care foloseşte raze gama. n. tr.

anumit prag, percepția unui Sine separat dispare şi apare sentimentul de unificare, pe care Newberg îl numeşte: experiența Ființei Unitare Absolute. Cercetările sale relevă, de asemenea, o intensificare a activității lobilor frontali, în special în partea stângă, pe care o consideră ca fiind asociată cu o prezență superioară şi cu o stare de bine sau de fericire, nedeterminată de o cauză externă.

Binecuvântarea Unificării este specială, deoarece aceste modificări ale funcțiilor neurologice, precum şi cele survenite în percepția subiectivă a realității, au loc în doar câteva minute şi nu în zeci de ani. În plus, efectele sunt cumulative. Studiile-pilot demonstrează că o singură Binecuvântare a Unificării determină reducerea semnificativă a activității lobului parietal şi intensificarea activității lobului frontal. După o săptămână, aceste efecte nu încetează complet şi, prin Binecuvântări ulterioare, modificările creierului devin mai profunde şi se stabilizează. Prin administrarea unui număr suficient de mare de astfel de Binecuvântări, creierul revine la o stare de echilibru optim şi apoi rămâne aşa.

Din anul 2004, când Binecuvântarea Unificării a început să fie răspândită la nivel mondial şi a fost primită de milioane de oameni, mii de persoane au beneficiat deja de o schimbare în funcționarea creierului, iar numărul lor creşte exponențial. Toate acestea nu se petrec la voia întâmplării. Universitatea Unificării a fost fondată de doi profesori, Sri Amma şi Sri Bhagavan. Ei au avut viziunea potențialului acestui fenomen împărtăşit de mii de oameni din întreaga lume, care au fost instruiți pentru a dărui Binecuvântarea Unificării. Ei consideră că, pe măsură ce Binecuvântarea Unificării se răspândeşte, ea va grăbi atingerea unui moment de răscruce: un număr suficient de oameni se vor transforma în „cei treziți în Unificare", care vor constitui catalizatorul schimbării la nivel colectiv. Ei consideră că toate acestea vor avea loc în câțiva ani. Care este data estimată, la care conştiința colectivă a omenirii va trece de la separare la unificare?

Anul 2012.

IUBIREA FĂRĂ OPRELIȘTI NE ELIBEREAZĂ

Gill Edwards

După cum s-a discutat în eseul lui Arjuna Ardagh, mulți cred că transformarea spirituală ce va avea loc în jurul anului 2012 este una a speranței, unificării și comuniunii. Acest fenomen este adesea numit, o „mare trezire". Gill Edwards, psiholog, profesor de spiritualitate și autor de bestseller-uri, spune că secretul realizării acestei mari treziri este foarte simplu – trebuie să învățăm să îmbrățișăm ceea ce Gill Edwards numește „iubirea fără opreliști". Ea ne împărtășește viziunea sa asupra previziunilor privind haosul și dezintegrarea dinaintea anului 2012 și dă răspuns unei întrebări care îi frământă pe mulți: Ce putem face în viața noastră cotidiană, ca să ne pregătim pentru schimbările ce vor veni?

Noaptea trecută, am visat că eram o căprioară ce cutreiera liberă prin pădure, sărind peste ferigi și pâraie, oprindu-se să pască într-o poiană împădurită, cu urechile zvâcnind în alertă, cu ochii atenți și nasul fremătând la tot ce se întâmpla în jurul meu/ei. M-am trezit din vis, m-am ridicat din pat și am deschis obloanele. Lumina dimineții s-a strecurat în cameră și am privit spre grădină. La câțiva pași, mai jos de un stejar, o căprioară se uita în sus, privindu-mă. Pentru o fracțiune de secundă, mi-am simțit urechile zvâcnind și nu am mai știut dacă sunt căprioară sau ființă umană.

În tradiția băștinașilor americani, căprioara este simbolul blândeții și al iubirii necondiționate. Ea ne amintește că iubirea este marele vindecător care învinge iluzia separării. Când iubirea este prezentă, nu există frică. Când nu există frică, totul este bine-

venit în inima ta şi te relaxezi profund. Iubirea ne dă certitudinea că totul este bine. Ne eliberează. Iubirea uneşte, pe când frica separă. Întunericul este, mai degrabă, absența luminii şi, la fel ca lumina dimineții, iubirea se revarsă dacă nu o alungăm.

O NOUĂ COSMOLOGIE

Pentru mine, aceste vremuri ale marii treziri (adică, perioada până în anul 2012 şi în după acest an) sunt, în întregime, legate de iubire, de extinderea conştiinței, dincolo de vechile mituri ale Creației şi de înțelegerea adevărului că întregul cosmos se sprijină pe iubirea necondiționată, de care nu putem fi separați. Iubirea este ceea ce suntem. Mai mult decât atât, noi nu suntem victimele sorții, ale ghinionului sau ale karmei, ci suntem co-creatori Divini, ai tot ceea ce ni se întâmplă (fără excepție). Noi suntem fragmente creatoare sau scântei ale Sursei/ Dumnezeu/Iubire. Acest Univers iubitor ne oferă sprijin pentru ca visurile să ni se împlinească, iar noi suntem zei şi zeițe-ucenici, care le pot permite viselor să prindă, sau nu, viață.

În prezent, mulți dintre noi şovăie între două lumi diferite: lumea fricii, luptei, vinovației şi victimizării - care este oglindită de ştirile media - şi lumea care se ridică, cea a iubirii, bucuriei, vindecării şi conştiinței spirituale ce apare din spatele scenei, prin grupul în continuă creştere al „creatorilor de cultură", care au o nouă conştiință[1]. Odată ce păşim pe deplin în această nouă realitate, viața de fiecare zi capătă calitatea experienței spirituale şi ne simțim din ce în ce mai vii. Realizăm că lumea din afară este o oglindă a lumii interioare. Nu există o separare reală între înăuntru şi în afară - exact ca în cazul căprioarei din visul meu, care a apărut în grădina mea din lumea reală. Pe măsură ce tot mai mulți creatori de cultură *trăiesc* prin această perspectivă largă, reunindu-se pentru a elabora proiecte creative şi inovatoare, lumea se va schimba.

În ultimele câteva milenii, omenirea a fost subjugată prin frică şi emitere de judecăţi. Religia a fost folosită ca un agent de control social şi de uniformizare. Credinţe bizare şi de-a dreptul nebuneşti, într-un Dumnezeu plin de mânie, justiţiar, au fost impregnate în sufletul omului şi ne-au convins că, a fi spiritual sau demn de iubire, înseamnă *să fii bun*. Adică, să faci ceea ce vor alţii şi să te conformezi regulilor şi aşteptărilor sociale din afară, punând necesităţile altora înaintea propriilor nevoi, să te sacrifici pe tine însuţi, negându-ţi propria personalitate şi încercând să demonstrezi că eşti merituos sau special.

Cei mai mulţi dintre noi au păstrat în sine o voce interioară rece, critică, represivă - acel dumnezeu lăuntric, care ne judecă şi care ne spune cum să ne comportăm, ne critică în mod constant, ne ţine cu faţa plecată şi înăbuşă sau neagă sentimentele noastre adevărate. Dat fiind că emoţiile şi dorinţele sunt limbajul sufletului, totul devine echivalent cu uciderea acestuia. Pe măsură ce ne cedăm puterea acestui judecător interior, devenim supuşi şi captivi. Ne simţim prinşi în capcană şi ni se ia forţa. Obloanele ferestrelor sunt închise. Rezultatul inevitabil este anxietatea, depresia, îmbolnăvirea fizică, relaţiile disfuncţionale şi o lipsă copleşitoare a bucuriei, pe care nu ne-o putem explica.

Marea trezire înseamnă trecerea la o cosmologie mai matură, în care nu mai suntem nişte viermi nefericiţi, în căutarea salvării şi nici nu ne mai simţim abandonaţi, cu cruzime, de un Dumnezeu distant (sau absent). În schimb, suntem fiinţe Divine şi creatoare, în formă umană. Suntem scântei ale Divinităţii care evoluează conştient. În mod paradoxal, acest concept matur despre Dumnezeu şi cosmos a apărut din tărâmul care, cândva, Îl renega pe Dumnezeu, considerându-L inutil şi irelevant: lumea ştiinţifică. La graniţa dintre fizică şi biologie, o viziune psiho-energetică a realităţii întoarce „bunul simţ" comun cu susul în jos. În cadrul acestei noi cosmologii, universul este o reţea interconectată de energie-

conştiinţă. Conştiinţa este cea care determină colapsul funcţionării undelor cuantice, ceea ce înseamnă, în mod esenţial, că mintile noastre sunt cele care controlează ce se întâmplă în viețile noastre - şi nu un Dumnezeu care ne judecă. Nu primim comenzi din cer. Nu suntem victime ale şansei, sorții, karmei, sau ale moştenirii genetice*. În schimb, descoperim un univers în care iubirea este atât de necondiționată, încât spune „Da!" oricărei dorințe pe care o avem. Nu se pun întrebări. Nu este nevoie să o câştigi sau să o meriți. Nu există dubiu asupra „permisiunii" de a avea acea dorință. Universul are resurse infinite şi poate coordona necesitățile cele mai înalte ale fiecăruia. Cere şi ți se va da. Este chiar atât de simplu.

Ei bine, nu, nu este *chiar* aşa de simplu. După cum arată noua ştiință, energia urmează gândul. Lucrurile pe care ne concentrăm, sunt cele pe care le primim. Ne concentrăm asupra problemelor - şi ele devin mai dificile. Ne concentrăm asupra fricilor - şi ele, la un moment dat, se vor materializa. Ne concentrăm asupra a ceea ce dorim - şi atragem către noi obiectele dorinței. Ne concentrăm asupra lipsurilor - şi nu le vom putea depăşi. Primeşti ceea ce aştepți. Îți dovedeşti că ai dreptate, iar şi iar. Poți avea tot ceea ce îți doreşti, dar trebuie să emiți în exterior semnale consecvente. Credințele, năzuințele şi aşteptările tale trebuie să fie coerente.

Ce anume dezintegrează energia noastră, generând semnale incoerente sau contradictorii? *Frica şi judecata* că nu suntem suficient de buni. Sentimentul că nu merităm şi că suntem nedemni. Vinovăția față de dorințele noastre. Teama că, dacă vom avea ceea ce dorim, îi vom priva pe alții de ceea ce ei îşi doresc. Convingerea că ar trebui să fim buni şi supuşi, sau că ar trebui să-i punem pe alții pe primul loc, sau că ar trebui să facem tot ce putem mai bine, din ceea ce avem. Credința că visurile nu pot deveni realitate, sau că vom primi răsplata mai târziu, dacă suferim şi ne sacrificăm acum. Teama de

* A se vedea cartea *Biologia credinței,* de Bruce Lipton, publicată de Editura For You. n. ed.

a schimba ceva. Teama că viaţa se dezagregă. O puzderie întreagă de alte gânduri negative ne ţin blocaţi în vechea cosmologie - a unui Dumnezeu care ne judecă din ceruri, sau a credinţei că lumea este un loc solid şi limitat, asupra căruia avem un control minim.

Abraham a sugerat că baza vieţii este libertatea, că scopul vieţii este bucuria, iar rezultatul vieţii este evoluţia.[2] Pentru mine, această triadă a libertăţii, bucuriei şi evoluţiei reprezintă temelia unei spiritualităţi evoluate, bazată pe noua paradigmă a spiritualităţii - iubirea necondiţionată, în care fiecare dintre noi este o scânteie creatoare a Sursei infinite şi omniprezente de energie-conştiinţă. Libertatea, bucuria şi evoluţia constituie noua Trinitate sfântă. Suntem co-creatori, împreună cu energia Sursei - ceea ce înseamnă că dăm naştere, în mod constant, noilor visuri şi dorinţe, pe care învăţăm cum să le manifestăm în realitatea fizică. Noi am ales să fim aici, pentru a ne bucura de vremuri superbe, splendide şi minunate!

Scopul vieţii este bucuria. În mişcarea New Age, e firesc să consideri că scopul vieţii este evoluţia spirituală - dar acest lucru alimentează imediat credinţa cădere/mântuire, şi anume că ceva este greşit în ceea ce ne priveşte şi că ar fi nevoie de reparaţii. În acelaşi timp, nu suntem aici nici pentru a ne pune în slujba lumii. De asemenea, această credinţă vine de la partea supusă şi manipulată din noi, care se crede nedemnă şi vrea să ne justifice existenţa (sau de la o parte care se crede superioară). De fapt, scopul nostru este să experimentăm bucuria. Ce uşurare! Deoarece fundamentul vieţii este libertatea, felul în care alegem să găsim bucuria depinde doar de noi. Aceasta este o Planetă a liberului arbitru. Nu există judecată asupra alegerilor pe care le facem - acum, sau de azi înainte. Deoarece universul este aliniat cu iubirea, bucuria şi libertatea, viaţa tinde să se desfăşoare mai lin şi mai uşor, dacă alegem să fim fericiţi, decât dacă încercăm să fim „buni" în ochii altora.

Iată de ce îi grăbesc pe oameni să aleagă să fie fericiţi, în loc de a încerca să fie buni[3] - sau, după cum spune Joseph Campbell:

„Urmează-ți fericirea". Dacă tu crezi că a fi spiritual (sau iubitor) înseamnă să fii bun, atunci ai o mare problemă. De fapt, tu ai identificat spiritualitatea cu lumea ego-ului - lumea judecății - şi vei deveni nevrotic. Încercând să fim buni şi virtuoşi, ne simțim singuri şi lipsiți de putere. De fiecare dată când încercăm să fim buni, ne dăm voie să fim controlați de alți oameni, de precepte religioase, datorie, obligații, sau de presiunea de a ne conforma. Ne suprimăm sau negăm orice sentiment sau dorință care par inacceptabile celorlalți şi ne contorsionăm în toate felurile, încercând să obținem aprobare sau admirație. Ne deconectăm, astfel, de la *îndrumarea* emoțională, intuitivă - *Dumnezeului din noi* - care ne călăuzeşte permanent către împlinirea năzuințelor.

Viața devine o bandă rulantă, pe care înaintăm fără bucurie. De câte ori dansăm pe muzica altcuiva, începem să ne pierdem pe noi înşine şi să ne distrugem potențialul unic.

La fel ca în piesa *Hamlet*, de Shakespeare, şi oracolul din Delphi spunea: „fii credincios ție însuți". Dacă ne rămânem credincioşi nouă înşine, onorându-ne propriile sentimente şi năzuințe, vom începe să trăim o viață care ne aparține cu adevărat şi care devine tot mai plină de veselie, iubire, mai autentică, bogată, creativă şi plină de înțelesuri. Dacă ne urmăm fericirea, onorăm Divinul feminin. Dacă ne onorăm senzualitatea, sexualitatea, creativitatea, idealurile şi tot ceea ce ne face inima să cânte, atunci ne îmbrățişăm sufletul. Păşim în cosmologia holistică ce se dezvăluie acum, în care totul este sacru şi Divin. Topim granițele dintre Cer şi Pământ. Fericirea îi conferă energiei noastre coerență - care, la rândul ei, atrage mai multă bucurie, mai multe miracole şi sincronicități.

TRANSFORMAREA RELAȚIILOR

Ori de câte ori împărțim lumea în bine şi rău, conflictul şi nevrozele sunt inevitabile. Energia noastră se scindează şi ea. Ori de câte ori ne mândrim că i-am spus „nu" prăjiturii cu cremă, că am lu-

crat în timpul pauzei de prânz, sau i-am făcut o plăcere partenerului, cu preţul propriilor sentimente, ne supunem vechii cosmologii.

Încercarea de a fi buni provine din modul de gândire dualist. Ea se bazează pe judecată, sau pe iubire condiţionată şi alimentează convingerea că avem întotdeauna dreptate - adică, cineva face bine şi altcineva greşeşte - o parte a Sinelui are dreptate (judecătorul din interior) şi o altă parte este rea şi nu are dreptate (sentimentele, gândurile sau dorinţele noastre). Acest conflict interior se va reflecta în conflicte cu ceilalţi. Sciziunea noastră interioară duce la proiectarea întunericului din noi, asupra altora. Aceasta este rădăcina războaielor, terorismului, genocidelor, rasismului, agresiunilor sexuale, discordiei din familie, fracţionării religioase, căutării ţapului ispăşitor, ca şi a celor mai multe dificultăţi din cadrul relaţiilor.

Karl Jung spunea: „Regula psihologică spune că, atunci când o situaţie interioară nu este conştientizată, ea se petrece, în exterior, ca soartă. Mai exact, atunci când individul rămâne divizat şi nu devine conştient de contradicţia sa interioară, lumea trebuie neapărat să materializeze conflictul şi să fie împărţită în jumătăţi opuse".[4] Această dinamică formează o mare parte din nefericirea din lume şi blochează capacitatea noastră naturală de a iubi cu inima deschisă şi de a vorbi sincer, fără să acuzăm pe cineva sau să fim în defensivă.

Ghandi spunea că noi trebuie *să fim* schimbarea pe care vrem să o vedem în lume. Deoarece toată energia este interconectată, noi suntem cu toţii una, la nivel energetic. Ceea ce *suntem* are, de departe, un mai mare impact decât ceea ce spunem sau facem. Dacă suntem iubitori şi în pace cu noi înşine, vom ajuta la răspândirea iubirii şi păcii în lume. Energia noastră radiază mult mai departe de vieţile noastre personale, la fel ca undele de la suprafaţa apei unui lac mare. Atunci când suntem negativişti sau critici - chiar şi numai în intimitatea minţii noastre - această energie afectează lumea. Atunci când suntem iubitori, veseli, împăciuitori, creativi şi vizionari, aceste stări influenţează, şi ele, lumea înconjurătoare.

Oricum, asta nu e o scuză pentru a ne pedepsi, ori de câte ori avem o stare proastă, când ne simțim cuprinşi de negativitate, supărați, disperați sau înfricoşați. Dacă reacționăm în acest fel, alunecăm înapoi în vechea cosmologie. O parte crucială a iubirii de sine este să acceptăm ceea ce suntem - oricum am fi - şi să spunem „Da", la orice simțim sau ni se întâmplă. Paradoxul este că nu putem schimba nimic, dacă ne împotrivim. Atunci când o facem, opunem rezistență, ceea ce blochează curgerea energiei. Trebuie să acceptăm ceea ce se află în fața noastră, pentru a deschide uşa către schimbare, chiar dacă este vorba de o emoție negativă, de o situație pe care o considerăm dificilă sau dureroasă, de comportamentul altor oameni, sau de ceea ce se întâmplă în lume. Ca să putem spune „Da" acestor încercări, trebuie să micşorăm rezistența. Iubirea noastră trebuie să fie necondiționată. Toleranța nu este iubire; aprobarea nu este iubire; dependența nu este iubire. Iubirea vindecă şi transformă totul, dar trebuie să fie conştientă - altfel nu este iubire.

Noi putem iubi cu adevărat, numai atunci când *ştim* că suntem buni şi năzuim să fim fericiți. Nu putem iubi, în timp ce doar *ne străduim* să fim buni. Lumea judecății ne prinde în capcana ego-ului - putem doar să-i supunem pe alții, sau să permitem să fim supuşi. Atunci când încercăm să le facem pe plac altora, dar avem sentimentul de lipsă a propriei valori, încercăm să „câştigăm" iubire, sacrificând Sinele nostru cel adevărat; dacă emanăm sentimente de ruşine şi nesiguranță, relațiile noastre le vor reflecta înapoi, către noi. Dacă încercăm să fim buni - identificându-ne cu dumnezeul interior, cel care judecă - vom deveni critici şi vom tinde să-i controlăm pe ceilalți, făcându-i răspunzători pentru sentimentele noastre şi dorind ca ei să trăiască după modelul *nostru* de cine şi cum ar trebui să fie ei. Oricum, iubirea şi prietenia sinceră nu par a-şi face loc în astfel de situații.

Prin contrast, atunci când năzuim să fim fericiți, emitem vibrații de iubire de sine, valoare şi apreciere de sine, iar relațiile

noastre le reflectă. Acest lucru se manifestă prin faptul că devenim mai profunzi, mai fericiți şi mai autentici. Cu alte cuvinte, multe dintre învățăturile pe care le-am primit despre „ce înseamnă iubirea" – sacrificiu de sine, a-i pune pe ceilalți pe primul loc, a le fi loial celorlalți, cu prețul propriilor sentimente sau bună-stare, sau a te simți îndreptățit să le pretinzi celorlalți să se comporte aşa cum îți doreşti tu – în realitate, ne îndepărtează de relațiile pline de iubire, făcându-ne prizonieri ai co-dependenței. Suntem conduşi spre iubirea supusă, care alunecă, în mod constant, în ciclurile nocive ale controlului şi sacrificiului, ale blamării şi vinovăției. Iubirea supusă ne fragmentează conştiința şi ne sugrumă potențialul. Ne ține captivi în vechea cosmologie.

Ca parte din marea trezire, cred că ne aflăm în perioada tranziției culturale, de la iubirea supusă, la iubirea fără opreliști; de la psihologia limitată a ego-ului, la conştiința multidimensională a Sinelui. Ca rezultat, relațiile personale sunt tot mai haotice. După părerea mea, tiparul declinului matrimonial şi cel al familiilor mixte nu sunt, neapărat, un lucru rău.

După cum relevă terapia de familie, tiparele familiei disfuncționale tind să fie transmise, inconştient, următoarelor generații. Copiii ajung adulți care percep greşit ca fiind iubire orice au primit în copilărie, doar pentru că s-au obişnuit aşa. De asemenea, în viața de adulți ei simt că au „legături de loialitate" cu persoane în cadrul unor relații la fel de disfuncționale – şi lanțul durerii este transmis mai departe. Probabil că abilitatea de a rupe relațiile limitatoare este esențială în anularea vechilor noastre tipare de relaționare, oferindu-i următoarei generații posibilitatea unor noi opțiuni şi mai multă libertate. Poate că o parte crucială a trezirii noastre spirituale constă în a ne elibera de vechile moduri în care ne simțeam în siguranță, pentru a construi tipare mai sănătoase de a construi relații. În acest sens, trebuie să încetăm să mai judecăm un mariaj ca fiind un

eşec, dacă sfârşeşte prin divorţ. La urma urmei, unele dintre relaţiile *complet nereuşite,* pe care le cunosc, au durat zeci de ani.

Marianne Williamson* consideră că, adesea, o căsătorie devine o „închisoare bazată pe vinovăţie şi pe simţul proprietăţii"[5] - o descriere usturătoare a iubirii supuse. Iubirea supusă ne întinde capcana fricii, vinovăţiei, controlului şi conformării, făcându-ne mai mici decât suntem în realitate. Dar acum lăsăm în urmă acel model învechit al iubirii şi angajamentului, cu toate revendicările, cu setea de stăpânire şi cu sentimentele de „a fi îndreptăţiţi" şi construim o nouă cale pentru iubirea fără oprelişti. Tindem către o iubire mai profundă, care să ne permită să ne extindem conştiinţa şi să ne exprimăm potenţialul creator şi plin de iubire - iubirea ce ne conferă libertatea de a fi ceea ce suntem cu adevărat.

De-a lungul ultimilor ani, drumul meu m-a condus, pe neaşteptate, în afara unei căsătorii, care, deşi bazată pe prietenie şi înţelegere, era limitativă şi bidimensională. Mă făcea să rămân adormită, fără ca măcar să observ.

Printr-o experienţă a iubirii conştiente, mi-am reînviat pasiunea şi senzualitatea, m-am regăsit şi m-am reconectat cu emoţiile mele. Mi-am revendicat visurile şi dorinţele pierdute. Drumul meu a fost nespus de anevoios şi dureros, deşi am eliberat multe dintre limitările pe care le ţinusem ascunse, timp de mulţi ani. Mi s-au sfărâmat vechile mecanisme de apărare. M-am simţit neapărată, expusă şi vulnerabilă, ca şi când o veche armură ar fi fost sfâşiată de pe mine, lăsându-mi liberă carnea moale şi roz. Această experienţă m-a schimbat profund, în moduri pe care nu mi le-aş fi putut imagina vreodată. M-a ajutat să înţeleg felul în care ne controlăm şi ne limităm pe noi înşine. Şi m-a învăţat ce înseamnă, cu adevărat, iubirea de sine, iubirea pentru ceilalţi, pentru lumea întreagă.

---

* autoarea cărţilor *Graţia de fiecare zi* şi *Iubire magică,* publicate de Editura For You. n. ed.

TRANSFORMAREA SOCIETĂŢII

În spatele scenei, sute de mii de oameni se transformă din punctul de vedere al modului în care privesc viaţa şi relaţiile interumane. Aceste „transformări tacite" îşi fac drum în toate sistemele sociale, pregătind apropierea unei revoluţii blânde, care va schimba totul - de la sănătate, la educaţie.

Este uşor să observi problemele cu care se confruntă lumea. Totuşi, trecerea în noua cosmologie ne cere să ne concentrăm pe năzuinţele, viziunile şi speranţele noastre privind viitorul, în opoziţie cu critica, analiza şi explicarea a ceea ce e greşit, sau cu învinuirea celor care „se comportă rău". Energia urmează gândul. Noi visăm ca această lume nouă să prindă viaţă şi, de aceea, avem nevoie de visuri vizionare, pline de pace şi iubire.

Întrucât ne aflăm cu un picior în vechea paradigmă şi cu celălalt în cea nouă, suntem tentaţi să folosim vechile moduri de abordare, pline de judecăţi, şi să criticăm actualele sisteme. Ştiu cum este, am făcut-o şi eu! Am petrecut douăzeci şi cinci de ani criticând medicina alopată şi promovând abordările alternative în domeniul sănătăţii. Am criticat religia patriarhală, tendinţele actuale din educaţie şi alte sisteme sociale. Totuşi, am învăţat că pe ce ne concentrăm, aceea primim. Atunci când judecăm sistemele, oamenii, pe noi înşine ca fiind buni sau răi, ne aflăm în vechea lume a dualităţii. Întrucât considerăm că avem dreptate, nu putem deveni promotori eficienţi ai schimbării sociale. Numai iubirea fără oprelişti ne poate elibera.

În cele din urmă, am înţeles că mă concentram pe ceea ce vedeam ca „rău şi greşit" şi perpetuam disocierea dintre „noi şi ei". Am început să-i văd pe doctori, preoţi, profesori, politicieni, avocaţi ca fiind buni, iubitori şi bine intenţionaţi. Probabil că unii aveau alte priorităţi decât să privească lumea într-un alt mod, dar eu voiam să-i înţeleg. Voiam să mă conectez cu ei. Am început prin a face

pace cu părțile renegate din mine, pe care ei le reflectau. Vine o vreme când avem nevoie să ne separăm de vechile sisteme, când e necesar să spunem „nu" şi să mergem mai departe. Vine o vreme când trebuie să stabilim granițe clare, să ne găsim propriul drum, să ne revendicăm identitatea şi să ne clarificăm propria viziunea. Apoi, vine timpul când putem face pace, ne putem reconcilia şi integra.

Unii cred că vechile noastre sisteme sociale au devenit atât de disfuncționale, încât, pe măsură ce ne apropiem de anul 2012, pur şi simplu se vor prăbuşi, că ne îndreptăm spre haos şi dezintegrare - iar apoi, un întreg stol de păsări Phoenix vor renaşte din propria cenuşă. Viziunea mea personală arată că va fi o revoluție pacifistă şi blândă. Cred că noi putem integra noile perspective, în cadrul vechilor structuri - aducând astfel o integrarea prin iubire, a tuturor Sinelor noastre aflate în contradicție şi inițiind schimbarea, din interior.

De exemplu, recent, am co-fondat un proiect pentru ridicarea nivelului de spiritualitate şi pentru un ecumenism mai profund, în cadrul bisericii mele locale. Noi organizăm întruniri şi servicii suplimentare, bazate pe creativitate, bucurie şi celebrare, în timp ce serviciile tradiționale din slujbele de duminică îşi continuă activitatea, venind în întâmpinarea necesităților celor ce sunt adepți ai vechii teologii. Scopul nostru este să integrăm şi să onorăm necesitățile fiecărei persoane implicate. Noul proiect îi oferă o cale pozitivă de a merge înainte, unei biserici mici, care, în mijlocul foametei spirituale tot mai răspândite, nu reuşea să atragă un număr mai mare de oameni în parohia sa. În loc să le ataşăm etichete de bine sau rău, abordărilor anterioare, am recunoscut că era bine să venim în întâmpinarea nevoilor unor oameni şi că introducerea serviciilor complementare ajută la formarea viziunii clare asupra unui viitor mai luminos.

Acceptarea cu iubire este una dintre cheile acestei noi abordări. Părinții nu pedepsesc un copilaş care de abia învață să meargă, fiindcă nu poate alerga sau nu se poate cățăra şi nu-l batjoco-

resc, pentru că se leagănă pe picioare. Nici noi nu ar trebui să criticăm acele părţi din noi - reflectate în lumea exterioară - care încă se agaţă de vechea paradigmă.

Aceste vechi obiceiuri pe care le-am dezvoltat au fost folosite timp de câteva milenii. Ele servesc credinţei că a năzui să fii „bun", sau a considera că ai întotdeauna dreptate reprezintă singura cale de a rămâne în siguranţă şi de a fi iubit. Poate că aceste obiceiuri au înţelepciunea lor şi ne pot dărui ceva, doar atunci când le privim cu inima deschisă. Până când nu vom iubi şi nu vom accepta fiecare parte a acestor comportamente - vechi sau noi - ele vor continua să reziste schimbării şi vor rămâne agăţate în raftul vechiului mod de a gândi. Acest lucru include toate rolurile pe care acesta îl joacă în societatea noastră: medicina alopată, educaţia bazată pe partea stângă a creierului, blamarea şi victimizarea în sistemul justiţiei, ierarhizarea pe criteriul puterii, în afaceri, abuzul asupra copiilor, discriminarea femeilor sau problemele ecologice. Într-un fel, trebuie să menţinem un echilibru delicat între a fi conştienţi de modul în care vechea cosmologie ne controlează, ne limitează şi ne distorsionează şi, în acelaşi timp, să nu i ne împotrivim prea mult şi astfel să dezvoltăm o rezistenţă crescândă faţă de schimbare.

Singura soluţie este iubirea, nu acea iubire condiţionată, care spune „Te voi iubi numai dacă...", sau „Te voi iubi atunci când...", ci iubirea necondiţionată, care spune: „Te văd. Te aud. Te iubesc."

Iubirea fără oprelişti. Iubirea care spune „da" la orice; iubirea care include şi îmbrăţişează, în loc să excludă sau să respingă. Iubirea fără oprelişti vindecă vechile răni şi divizări. Până când nu îi vom atinge cu iubire, compasiune şi înţelegere, pe cei ce pot părea prinşi în vechea gândire - sau chiar pe cei care acţionează în moduri distructive - jucăm aceleaşi jocuri vechi ale „celor buni şi celor răi". Rămânem prinşi în frică şi judecată. Trăim în lumea veche a dualităţii. La un nivel interior, a ne apropia de ceilalţi cu iubire simbolizează o integrare a sinelui nostru lăuntric. Aceasta îl

face să simtă că are grijă de alţii. Nu putem respinge sau ascunde niciun aspect al sinelui, fără să plătim un preţ - aşa că nu ne putem simţi pe deplin în pace, dacă nu am făcut pace cu lumea, aşa cum este ea acum, şi cu aceia pe care i-am fi judecat sau i-am fi dat la o parte. E loc pentru schimbare şi ameliorare, căci evoluţia şi creşterea fac parte din natura firească a vieţii. Lumea nu va fi niciodată în perfectă liniştite, deoarece în orice sistem există forţe conservatoare, care luptă să păstreze status quo-ul (să menţină situaţia existentă). Probabil că acele părţi conservatoare din noi slujesc unei funcţii folositoare, protejându-ne de o schimbare prea rapidă, sau ajutându-ne să clarificăm care ne sunt adevăratele năzuinţe. Fiecare dintre noi este o piesă unică în acest puzzle cosmic - iar fiecare parte este necesară pentru a completa întregul joc.

APROAPE DE 2012

Personal, eu nu cred că în decembrie 2012 se va petrece ceva dramatic (cu toate că cei care se tem de Armaghedon ar putea crea propria lor judecată de apoi). Totuşi, atunci când vom privi în urmă, vom observa o schimbare rapidă a conştiinţei umane în ultimele decenii, ca şi când ne-am fi trezit din somn, la nivel colectiv.

Pe măsură ce ne îndreptăm către marea schimbare, nenumăraţi oameni renunţă la vechile obiceiuri, tipare, relaţii şi situaţii, adesea fiind, aparent, *forţaţi* să elibereze tot ceea ce îi ţine în trecut, sau îi menţine agăţaţi. Nu mai putem continua să pretindem că suntem fericiţi - dacă nu suntem. Trebuie să înfruntăm ceea ce nu merge bine, sau nu se ridică la nivelul visurilor şi dorinţelor noastre. Asta înseamnă că trebuie să ne obişnuim cu schimbările rapide - la nivel personal şi global. Dacă vom putea învăţa să fim pe aceste valuri ale fluxului schimbării, trezirea noastră, la nivel global, va fi relativ uşoară şi chiar amuzantă. Cu cât ne vom opune mai mult schimbării, sau vom încerca să o oprim, cu atât va fi mai dificilă. Trebuie să acceptăm să nu ne mai cramponăm şi să facem schim-

bări neaşteptate în viaţa noastră. Trebuie să fim gata să ne deschidem inimile, să ne urmăm fericirea, să avem încredere şi să mergem odată cu fluxul. Trebuie să renunţăm la rădăcini şi să ne asumăm angajamente legate de locurile în care ne conduce inima. Aşa cum spunea Paulo Coelho, libertatea nu este absenţa angajamentului, ci abilitatea de a-ţi asuma tot ce este bun *pentru tine.*[6] *Acest tip* de angajament - spre deosebire de cel care vine din sentimentul datoriei, din obligaţie sau promisiuni - aduce întotdeauna bucurie, eliberare şi extindere. Dacă pare dificil şi restrictiv, înseamnă, în mod invariabil, că noi „încercăm să fim buni" şi în acest mod ne micşorăm energia.

O cosmologie sănătoasă ne poate transforma viaţa de fiecare zi. În loc să privim viaţa ca pe o şcoală severă a sufletelor rebele, sau ca pe o roată karmică de care putem, eventual, scăpa (dacă suntem suficient de buni sau norocoşi), sau doar ca pe un accident statistic, fără un înţeles sau un scop anume, trebuie să o privim ca pe un dar minunat. Noi nu ne aflăm aici pentru a fi buni sau perfecţi. Nu suntem aici pentru a dovedi că suntem merituoşi. Nu ne aflăm aici pentru a-i servi pe alţii (pe cheltuiala noastră), sau pentru a salva lumea. Nu trebuie să câştigăm sau să meritäm iubirea. Nu trebuie să „ne comportăm bine", sau conform unor reguli sau cerinţe din afară. Într-un Univers plin de iubire, ne putem relaxa. Suntem în siguranţă. Suntem demni de încredere. Suntem iubiţi fără condiţii. Suntem călători cosmici, într-o aventură magnifică prin realitatea fizică şi - în calitate de scântei creatoare ale Divinităţii - putem avea, face sau fi orice dorim. Nu există limite. Nu suntem păpuşi manipulate cu sfori. Putem crea propriul Paradis pe Pământ. Iar cheia pentru a face toate acestea este iubirea necondiţionată - pentru noi, pentru ceilalţi, pentru întreaga lume.

Iubirea fără oprelişti nu separă lumea în bun şi rău, corect şi greşit, sigur sau periculos. Ea spune un profund „da" vieţii. Ea afirmă că „tot ceea ce este în tine şi în mine este bun". Creează relaţii

fără să-i fie teamă. Ea locuieşte într-un univers neprihănit. Este iubirea care dăruieşte, fără a avea nevoie să primească. Este iubirea care nu are nevoie de nimic, nu cere nimic, nu aşteaptă nimic. Este iubirea care ne inspiră şi ne ajută să evoluăm. Este iubirea care ne eliberează. Ea ne transformă din becuri pâlpâitoare, în strălucitoare raze laser. Iubirea fără oprelişti ne permite să ne concentrăm energia şi intenţia, în moduri care ne pot schimba viaţa în mod spectaculos. *Tot ceea ce experimentăm depinde dacă iubirea – de sine, pentru ceilalţi, pentru întreaga lume – este o iubire supusă, sau una fără de oprelişti.*

Atunci când iubim conştient, ne asumăm responsabilitatea pentru propria experienţă, în loc să-i blamăm sau să încercăm să-i controlăm pe ceilalţi. Ştim că nimic şi nimeni „din afară" nu este răspunzător pentru ceea ce simţim sau trăim ca experienţă.

Totul reflectă ceea ce am ţinut ascuns în propria conştiinţă. Nimic nu poate opri împlinirea năzuinţelor noastre, cu excepţia propriei rezistenţe, frici sau judecăţi. În loc să ne concentrăm pe ce este bine sau rău, învăţăm să ne acceptăm pe noi, să-i acceptăm pe ceilalţi şi să acceptăm întreaga lume. Apreciem tot ceea ce este minunat în viaţa noastră şi în ceilalţi oameni.

În loc să insistăm pe ceea ce *nu vrem,* ne focalizăm atenţia pe ceea ce *vrem cu adevărat.* Acceptăm realitatea şi tindem către felul în care am vrea să fie. Ne schimbăm lumea din interior, către exterior. Apoi, ne reconectăm cu ceea ce suntem noi cu adevărat. Suntem treziţi. Suntem vii. Visurile noastre cele mai fanteziste pot deveni realitate.

Şi, aproape fără să băgăm de seamă, graniţele dintre Cer şi Pământ se topesc.

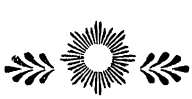

O LUME ÎN CURS DE TREZIRE

Llewellyn Vaughan-Lee, PH.D.

Anul 2012 este adesea numit începutul Epocii de Aur. În următorul eseu, profesorul sufist, Llewellyn Vaughan-Lee, descrie posibilitatea unei treziri la nivel global, într-o eră a unificării, în care conştiinţa Divină va reveni în viaţa de fiecare zi. Dar este important cum participăm noi la acest moment şi cum putem contribui la trezirea lumii.

„Fie ca noi să fim cei care vor reînnoi această existenţă."

Zarathustra

TIMPUL TRANZIŢIEI

Sunt mulţi cei ce au făcut profeţii conform cărora anul 2012 va fi momentul unei schimbări extraordinare. În Calendarul mayaş, 2012 marchează sfârşitul timpului; alte profeţii îl consideră începutul unei noi Epoci de Aur. Deoarece acum ne apropiem de acest an, lumea noastră trece, cu adevărat, printr-o schimbare accelerată. Oare aceasta prevesteşte un sfârşit, un început, sau pe amândouă?

Am intrat într-un timp al crizelor pe plan global. Trăim înconjuraţi – aproape sufocaţi – de ruinele civilizaţiei noastre, aflate în agonie. Credinţa ultimelor secole în dualitate şi separare, concentrată pe gândirea raţională, a determinat un mare progres ştiinţific şi material, dar a creat, în acelaşi timp, o ruptură distructivă între spirit şi materie. Această credinţă L-a exilat pe Dumnezeu în ceruri şi i-a luat Pământului sacralitatea.

Deoarece întregul nostru respect față de propriile corpuri şi față de corpul Pământului s-a pierdut, ne jefuim şi poluăm, în mod sistematic, lumea, distrugând chiar ecosistemul de care depinde supraviețuirea noastră. Cufundați în materialism, am uitat de ce ne aflăm aici. Am creat un pustiu existențial, fizic şi spiritual, iar sufletele noastre şi sufletul lumii sunt înfometate.

Există o tradiție care spune că această eră a separării va fi urmată de o eră a unificării, în care simpla conştiență a prezenței Divine va fi redată omenirii, iar Divinitatea se va întoarce, din nou, în viața de fiecare zi. Dacă privim cu atenție, în mijlocul distrugerii putem vedea noi semnale, semințe ale unei conştiințe globale, o conştientizare profundă a faptului că toți suntem unul, parte a unui sistem viu, care inter-relaționează în mod organic. Iar în contextul acestei conştientizări, se trezeşte o altă conştiință – conştiința primară a Unimii, care aparține vieții şi este expresia directă a Divinității.

O altă tradiție spune că, dacă o singură ființă poate trece prin transformarea spirituală, atunci întreaga lume poate face la fel. Există o promisiune străveche, conform căreia lumea, ca ființă vie, spirituală, se poate trezi, iar inima ei se poate deschide şi să înceapă să cânte. Ce-ar însemna asta, nici nu ne putem imagina. Există urme în memoria noastră ancestrală, despre vremea în care lumea era trează şi cânta sacrul cântec al Creației, când totul era plin de viață şi magic şi făcea parte din acest cântec. Poate că aceea era Epoca de Aur, care poate să renască acum.

Acestea sunt profeții, posibilități, semne, promisiuni. Dar toate învățăturile spirituale ne spun că numai momentul prezent este real. Numai în *acum* suntem vii şi avem acces la Divinitatea din noi şi din viață. Ceea ce contează este felul în care ne folosim momentul. Rămânem captivi în acest vis auto-distructiv, narcisist, amuzându-ne cu jucăriile trivialității? Dacă îndrăznim să ne trezim în prezent, vom putea auzi o chemare din adâncul Creației, un strigăt ce ne invită să

lucrăm împreună, să o sprijinim în aceste vremuri de tranziție, să contribuim la naşterea viitorului, să ajutăm lumea să se trezească.

O NOUĂ LUMINĂ

Viața este unică - şi aşa a fost mereu. Lumea este un tot unitar, viu, organic - şi tot ceea ce aparține Creației face parte din ea, în mod vital şi inseparabil legat cu tot ce înseamnă viață, tot aşa cum o celulă individuală sau un organ sunt legate de organismul din care fac parte. Viața este vie şi are propria inteligență şi scop. Acest scop - care este şi al nostru, pentru că nu suntem separați de viață - reprezintă una dintre revelații. În multitudinea formelor sale, Creația dezvăluie fața ascunsă a lui Dumnezeu - „Am fost o comoară ascunsă şi mi-a fost dor să fiu cunoscut, aşa că am creat lumea."[1] Ca martori ai Creației, putem ajunge să-L cunoaştem pe Creator.

Dar am uitat acest lucru. Lumea noastră de acum nu adevereşte Divinul, ci propria noastră aroganță, lăcomie şi amăgeala că avem putere. În dorința noastră obsesivă de confort material, de a avea cât mai multe *lucruri,* am jefuit Pământul, ca şi când acesta nu ar fi fost nimic altceva decât un obiect de exploatat şi ne-am pângărit propria lume. Trăim ca şi când viața ar fi ceva din afara noastră - ceva ce putem stăpâni şi controla - şi nu o parte a propriei noastre ființe. Am pierdut orice legătură cu natura reală a vieții şi cu țelul ei, cât şi relația noastră cu acesta. Iar viața a permis ca toate acestea să se întâmple. Până acum, cel mai adesea viața a rămas receptivă, în aşteptare, privindu-ne cum ne urmăm dorințele, obiectând prea puțin, chiar dacă simțea jalea oamenilor care îşi reneagă natura Divină.

Acum se schimbă ceva profund în adâncul vieții; o eră se sfârşeşte şi, din miezul Creației, ceva prinde viață, într-un nou fel. O Lumină din centrul lumii, ce a dormit timp de milenii, este reaprinsă. Este Lumina vieții însăşi, care se trezeşte şi îşi aminteşte natura sa

adevărată şi scopul său Divin. Cu această trezire, fiinţa vie care este lumea noastră trece prin transformarea propriei sale esenţe.

Lumina acestei treziri este extrem de dinamică. Ea se metamorfozează foarte repede, aducând în orbita sa alte energii, alte forţe din interiorul Creaţiei - unele deja trezite, altele inerte - şi pune în libertate energii în mişcare, care ne vor schimba lumea. Trezirea Luminii din centrul lumii poartă potenţialul unei noi revelaţii - posibilitatea unui nou mod de a trăi, de a fi şi de a avea relaţii cu oamenii şi cu viaţa - în care unitatea Creaţiei Divine este revelată şi celebrată. În clipa de faţă, noi ne aflăm pe punctul de a intra în acest nou stadiu al evoluţiei vieţii şi conştiinţei - o nouă paradigmă pentru lume.

Acum se manifestă o conştientizare crescută a schimbării în conştiinţă, spre unificarea globală. Referindu-ne la ecologie, am fost obligaţi să recunoaştem că suntem o singură Planetă, un unic ecosistem viu, interconectat. Tehnologia Internetului şi a telefoniei celulare ne-au oferit instrumentele pentru comunicarea globală, iar comerţul şi finanţele au şi ele o dimensiune globală.

Totuşi, sunt puţini cei care au recunoscut profunzimea acestei schimbări, semnele că lumea se trezeşte. Cei mai mulţi sunt prea ocupaţi, prea prinşi în afacerile lor, pentru a putea observa ceva atât de nou. Cei care sunt fixaţi pe imaginea unui Pământ fără suflet, nu vor recunoaşte noua Lumină a acestuia şi nu îi vor permite să pătrundă în viaţa lor. Ar fi prea ameninţător.

Cu toate acestea, Lumina ce duce la trezire începe să influenţeze conştiinţa umană. Ea trimite mesaje de speranţă unei disperări colective, unei mase colective lipsite de suflet. Lumina îi atrage pe cei care vor să lucreze cu ea.

Această Lumină are nevoie să lucreze cu conştiinţa noastră umană, pentru ca să se trezească la viaţă în întregime şi să-şi împlinească potenţialul. Ea are nevoie ca noi să fim treji în momentul trezirii, să fim vii în acest moment al renaşterii. Ne cheamă pe fie-

care dintre noi - pe fiecare în felul său - reamintindu-ne angajamentul ancestral de a fi martori şi de a participa la ceea ce se naşte acum. Este amintirea noastră, este trezirea noastră. Este Lumina din noi, propria cunoaştere că toţi suntem unul. Totuşi, mai este încă ceva - ceva ce i se dă acestei lumi.

Păşind în arena acestei Lumini, devenim o parte din ceea ce tocmai se naşte: contribuim la această lucrare cu Lumina noastră individuală, iar cu propria noastră conştiinţă, la această trezire. Salutăm revenirea Unimii Divine şi a prezenţei Divine, înapoi pe Pământ. Şi, de asemenea, punem stavilă forţelor întunericului, pretenţiilor emise de lăcomie, frică şi obsesia puterii, ce vor încerca să împiedice această renaştere, ca să se asigure că nimic nou nu va putea apărea.

În rugăciunile şi în conştienţa noastră, noi protejăm această renaştere, această trezire a Luminii lumii. Este un simplu angajament al sufletului nostru faţă de sufletul lumii - o recunoaştere a nevoii sale de noi, şi a nevoii noastre de ceea ce se va naşte.

Pentru a fi în prezenţa acestei Lumini, trebuie să lăsăm în urmă multe dintre dramele şi conflictele ce aparţin versiunilor ego-ului nostru, despre noi şi lume. Trebuie să ne legăm de această Lumină cu propria Lumină - conştienţa pură din noi înşine, ce aparţine unei dimensiuni mai înalte a fiinţei noastre, dar şi propriei noastre conştienţe instinctive, despre Unimea a tot ce înseamnă viaţă. Când o vom face, vom înţelege că nu suntem separaţi de viaţă şi că Lumina lumii trăieşte în noi.

Noi *suntem* Lumina lumii; noi purtăm cunoaşterea celui mai înalt scop al vieţii, în Lumina fiinţei noastre autentice. Ea este prezentă în fiecare respiraţie. Este amintirea noastră despre Divinitate, natura noastră esenţială ce respiră Lumina şi viaţa acestei lumi.

Trezirea Luminii lumii reprezintă propria noastră trezire, întrucât ne trezim la esenţa propriei noastre naturi şi la scopul nostru, la înţelegerea adevărului primordial că noi suntem cu toţii Unul.

CO-CREAREA UNEI LUMI NOI

Este vorba şi de ceva complet nou, de o nouă energie şi o nouă conştiinţă, ce au fost date acestei lumi, în acest moment al evoluţiei sale. Atunci când aducem Lumina conştiinţei noastre, în Lumina a ceea ce se naşte, devenim un partener în Creaţie. Aceasta este co-Creaţia adevărată: interacţiunea Luminii cu Lumina, a Luminii noastre individuale, cu Lumina lumii, interacţiunea dinamică cu unica Lumină a iubirii Sale Divine.

Lumina noastră autentică vine din scânteia Divină din noi. Ea poartă cel mai profund scop al vieţii noastre, ce aparţine scopului Divin al Creaţiei. Ne năştem cu această scânteie; este uşor de observat în cazul copiilor, în ochii lor, în râsul şi bucuria lor. Dar, pe măsură ce ne maturizăm, ea „se estompează în lumina obişnuită a zilei".[2] Trebuie să o revendicăm şi să o reaprindem, prin procesul, uneori dureros, al reamintirii şi retrezirii pe care îl pot aduce practicile spirituale şi munca interioară. Aceasta este conştiinţa omenească reală, care aparţine conştiinţei Sinelui. Ea este mult mai puternică decât ne-am putea închipui. Este posibil să simţim că, prin conştiinţă, putem da formă vieţii. Poate că am observat modul în care o simplă schimbare de atitudine ne poate modifica circumstanţele, dar nu avem idee despre puterea conştiinţei, ca forţă catalizatoare şi de conducere a întregii Creaţii.

Acum, ni se cere să ne trezim în Lumina noastră şi să ne asumăm adevăratul rol de co-creator în evoluţia lumii. Lumina lumii se trezeşte, iar conştiinţa noastră este necesară pentru a ajuta la aducerea acestui înţeles ascuns, în conştiinţa lumii şi a omenirii. Putem ajuta lumea să revină din nou la viaţă, contribuind la modelarea următorului stadiu al evoluţiei sale.

Cum participăm noi la această muncă? Începem, pur şi simplu, prin a ne întoarce atenţia către viaţa însăşi, lăsând deoparte distragerile şi imaginile false asupra vieţii, pe care ni le-am creat până

acum. Practicile simple de conştientizare ne pot ajuta. Tehnica de bază a conştientizării respiraţiei ne readuce atenţia la ceea ce este esenţial. Faptele simple de bunătate şi iubire, adresate altora, ne reconectează cu reţeaua adevărată a vieţii - adevăratele interconectări între oameni. A învăţa să mergem într-un mod sacru ne poate readuce atenţia asupra naturii sacre a lumii. Aceasta este practica băştinaşilor americani, de a merge conştient, cu atenţia concentrată pe faptul că păşesc, punând piciorul pe Pământul sacru. „Practica prezenţei lui Dumnezeu", descrisă de Părintele Lawrence[3], în care cineva îşi desfăşoară activităţile întregii zile, fiind permanent conştient de prezenţa lui Dumnezeu, readuce prezenţa Divină în viaţa de fiecare zi.

Odată ce acceptăm şi apoi recunoaştem lumea ca fiind o fiinţă vie, de esenţă Divină, în care suntem prezenţi în fiecare moment al fiecărei zile, propria noastră Lumină Divină va fi prezentă în viaţă. Lumina noastră poate fi prezentă numai în simplitatea momentului în care ne aflăm. Fără cunoaşterea conştientă a faptului că suntem parte din Creaţie, ca fiinţe vii, vom rămâne deoparte, spectatori inconştienţi ai propriului destin şi ai destinului lumii. A ne asuma responsabilitatea pentru soarta planetei noastre nu înseamnă doar conştienţă ecologistă, ci şi un profund respect faţă de natura Divină a Pământului şi o recunoaştere a adevărului că Lumina care se trezeşte în lume, are nevoie de prezenţa şi implicarea noastră. Ea are nevoie de Lumina noastră Divină. Şi, întrucât Lumina noastră aparţine conştiinţei noastre reale, ea interacţionează cu Lumina lumii, prin conştiinţa noastră conştientă.

În fiecare moment, Lumina lumii se schimbă şi evoluează. Esenţa dinamică a vieţii este cea care poartă în ea secretul Creaţiei, materializarea cuvântului lui Dumnezeu. Tot aşa cum Lumina noastră poartă înţelesul real al vieţii, scopul sufletului şi al modalităţii de a împlini acest scop, şi Lumina lumii cunoaşte înţelesul real al vieţii, scopul sufletului său şi ce anume îi trebuie pentru a-l realiza.

Această Lumină este străveche - şi totuşi nouă - şi reprezintă o reacţie continuă la momentul Divin. Ea poartă în ea istoria reală a lumii şi adevărata cunoaştere a scopului acestui miracol în care trăim. În acest moment din evoluţia lumii, acest miracol devine tot mai conştient şi are nevoie de Lumina noastră, pentru a aduce înţelesul său ascuns în conştiinţa lumii şi a omenirii. Este nevoie de noi, pentru a ajuta lumea să redevină vie.

IMAGINI ALE VIEŢII

Prin simpla recunoaştere a naturii Divine a vieţii, în contextul unei existenţe obişnuite, ne deschidem - atât noi, cât şi lumea din jur - către acele dimensiuni care ne-au fost ascunse de uitare, de dependenţa noastră de materie. Am uitat cu toţii că viaţa este o adunare bogată şi misterioasă, a multor lumi. Am pierdut cunoaşterea pe care o aveau preoţii şi şamanii din vechime - dar şi faptul că, în aceste dimensiuni nevăzute, sălăşluiesc energiile primordiale ale vieţii. Uitând, am pierdut aspectul vieţii în întregul ei şi ne-am deconectat de la forţele reale care ne modelează lumea. Atunci când suntem prezenţi în viaţă, în mod conştient, eliberaţi de solicitări şi programe ascunse, când îi permitem vieţii să se desfăşoare conform principiilor sale interioare intrinsece, deschidem din nou poarta dintre lumi. În cadrul conştiinţei noastre, lumea exterioară şi cea interioară, vizibilul şi invizibilul, se pot întâlni şi comunica una cu alta, iar lumea noastră poate deveni din nou întreagă.

Reconectarea lumilor este fundamentală pentru retrezirea vieţii, pentru că, în simbolicul tărâm nemanifestat, energiile primare ale vieţii se grupează în tipare arhetipale care ne modelează vieţile. Atunci când permitem întâlnirea lumilor din interiorul conştiinţei noastre, recăpătăm accesul către acest tărâm şi către puterile care acţionează acolo. Noi înşine devenim locul în care se întâlnesc lumile, în care capătă formă puterile primordiale ale vieţii, ar-

hetipurile ascunse. Acesta este locul unde iau naştere tiparele şi imaginile care modelează viaţa colectivă a unei ere care tocmai ia naştere. Rămânând centraţi în noi înşine, în acel punct al întâlnirii, ne putem folosi conştienţa, pentru a le influenţa formele şi direcţia.

Odată cu trezirea Luminii lumii, se schimbă însăşi structura interioară a vieţii şi se eliberează energiile primordiale ale Creaţiei, ce nu au fost activate timp de milenii. Pentru că intră din nou în joc, ele dau naştere unor noi posibilităţi şi tipare, prin care viaţa poate curge şi Divinitatea se poate revela în lume. Acestea sunt tiparele arhetipale care vor determina structurile fundamentale ale erei următoare, albiile prin care vor curge apele vieţii. În aceste vremuri, energiile primordiale sunt încă în curgere. Prin direcţionarea conştiinţei noastre - acea conştienţă din noi, care este acordată la cele mai înalte scopuri ale noastre şi ale vieţii - putem influenţa tiparele pe care acestea le vor forma în cele din urmă; putem ajuta la determinarea structurilor ce se vor naşte din ele, a imaginilor arhetipale ce vor modela viaţa, în era ce va veni.

Acesta este o perioadă cu un potenţial enorm, dar şi cu incertitudini înfricoşătoare. Pe măsură ce vechile tipare se dizolvă, iar cele noi de abia încep să prindă formă, noi energii pline de putere sunt eliberate. Lumina din miezul Creaţiei este *viaţa care se naşte*. Ea are forţa uriaşă şi puterea ce aparţin vieţii. În ciuda faptului că avem iluzia că am putea-o controla, nu o putem face şi nici nu o putem asimila - şi nici nu ar trebui să o facem: puterea sa intrinsecă este necesară pentru a revitaliza lumea. Noi nu suntem aici pentru a controla viaţa; ne aflăm aici pentru a atesta şi a onora Divinitatea, pe măsură ce se manifestă într-un nou mod, prin forţele naturale ale vieţii. Trebuie să aducem Lumina conştiinţei noastre în Lumina trezirii din interiorul vieţii, astfel încât aceste energii primordiale să poată fi accesate în mod creativ, pentru a nu se dezlănţui prea multă distrugere şi haos. Prin conştiinţa noastră, putem ajuta la direcţionarea acestor energii, în aşa fel încât ele să creeze, în fluxul lor,

imagini ale vieţii care susţin viaţa în întregul ei - lumile văzute şi cele nevăzute, viaţa fizică şi cea a sufletului - astfel încât acestea să reflecte unimea vieţii, adevărata sa natură şi scopul său Divin.

O parte din această lucrare este scrisă, pur şi simplu, pentru a ne face să fim treji, atenţi la imaginile ce apar atât în interiorul nostru, cât şi în lumea din jur. Unele imagini au apărut deja în lumea exterioară - de exemplu, World Wide Web (www), care prezintă similarităţi frapante cu străvechea imagine indiană a reţelei lui Indra[4] şi cu imaginea transmisă de primul astronaut, a lumii noastre văzute din spaţiu, o singură sferă frumoasă, fără graniţe sau fragmentări, sau ca în lumea arhetipală, în care numărul 8, de exemplu, apare ca un simbol important al celor două lumi care se întrepătrund.

Dar dacă nu recunoaştem aceste simboluri ca ceea ce sunt şi nu le primim cu bucurie în conştiinţa noastră, ele nu-şi vor atinge, pe deplin, potenţialul. Ele sunt mult mai mult decât simple imagini ale lumii noastre, care ne ajută să o înţelegem şi să ne descurcăm în ea. Ele vin din profunzimile simbolice ale vieţii şi poartă energia ei primordială şi hrănitoare. Au puterea de a crea forme, de a modela evenimente, de a reconfigura conştiinţa colectivă şi acţionează ca intermediari între lumea vizibilă, fizică şi tărâmul lăuntric al Luminii. Când le recunoaştem ca atare, ele ne aliniază conştiinţa cu desfăşurarea interioară a vieţii - de exemplu, cifra 8, sau simbolul infinitului, ne aliniază cu modul în care energia va curge, fără efort, între lumi, în era ce va veni. Reţeaua w.w.w. ne aliniază cu natura interconectată dinamic a unimii şi ne permite să luăm parte, în mod conştient, la schimbările ce au loc în inima vieţii.

Atunci când aducem scânteia Divină a conştiinţei noastre celei mai înalte, la aceste noi imagini ale trezirii vieţii, Lumina noastră se adresează Luminii din miezul Creaţiei şi ajută imaginile să vină vii în această lume, cu potenţialul deplin al celei mai înalte conştiinţe şi al celui mai înalt ţel al vieţii.

Dar va trebui ca noi să fim treji în fața adevăratei naturi a ceea ce se trezește acum, pentru a o putea recunoaște. Imaginile erei ce va veni vor reflecta unimea vieții, energia ei; ele pot apărea oriunde și vor lua forme neașteptate. Internetul este un exemplu remarcabil. El este o imagine puternică a schimbărilor care se petrec în miezul Creației, cu toate că înțelesul profund și puterea acestuia au fost tăinuite, parțial datorită omniprezenței sale. Întrucât poartă energia vieții, el a devenit, rapid, atât de mult un mod de a fi al vieții noastre, încât nu îi observăm dimensiunile profunde, simbolice, și căile prin care acesta lucrează pentru a ne restructura lumea. El încă așteaptă să fie recunoscut ca una dintre imaginile arhetipale ale viitorului nostru - o imagine dinamică a trezirii vieții către ea însăși, ca un singur organism viu, ce-și are rădăcinile în tărâmul simbolurilor și care poartă energia reală a vieții însăși. Internetul nu numai că reflectă, dar și afirmă unimea vie a vieții, capacitatea acesteia de a evolua și de a se adapta, de a se reconfigura rapid și continuu, într-o nesfârșită rețea mobilă de conexiuni.

Trebuie să îi recunoaștem dimensiunile sacre, natura sa simbolică, dacă vrem să-și manifeste întregul său potențial. Altfel, scopul său cel mai înalt va fi umbrit de interesele și dorințele centrate pe ego, pe care le deservește în prezent Internetul, iar energia sa va curge la un nivel inferior. Toate imaginile care apar, legate de viață au nevoie ca noi să ne deschidem către dimensiunile lor legate de simboluri, astfel încât să putem reflecta înapoi spre ele Lumina scopului Divin al vieții. Pe măsură ce energiile primordiale curg, creând forme, recunoașterea noastră poate ajuta viața să se reconfigureze în tipare, în imagini arhetipale ce îi vor permite vieții să înflorească din nou, ca o expresie și revelare conștientă a Divinității și a unimii sale atotcuprinzătoare.

Nu există cărți, școli sau tradiții care să ne spună exact cum să facem acest lucru. Numai la întâlnirea dintre conștiința noastră și conștiința în curs de trezire din interiorul vieții - propria noas-

tră conştiinţă trezită, pe măsură ce îi dăm viaţă, în fiecare moment - ne va ajuta să găsim informaţiile de care avem nevoie. Pentru că, în esenţa sa, viaţa ştie de ce anume are nevoie pentru a se autosusţine; ea ştie cum să evolueze şi cum să se recreeze şi, întrucât ea este o reacţie continuă la momentul Divin, ştie cu precizie ce anume este necesar, în fiecare moment. Ea ştie spre ce e cazul să ne îndreptăm atenţia şi cum să o direcţionăm în modul cel mai benefic. Ea ştie exact ce este necesar pentru a aduce planeta noastră suferindă înapoi în echilibru, pentru a vindeca Pământul şi sufletul omenirii, care s-a rătăcit într-un mod atât de dureros. Şi, pe măsură ce viaţa se retrezeşte, această cunoaştere va redeveni disponibilă pentru noi. Viaţa este gata să ne înveţe. Printr-un dialog al Luminii cu Lumina, inteligenţa din interiorul vieţii poate comunica direct cu inteligenţa noastră şi ne va arăta ce trebuie să ştim.

Ceea ce cunoaşte viaţa despre ea însăşi, este mult superior cunoaşterii noastre curente şi întinderii actualelor noastre ştiinţe. Când punem Lumina conştiinţei noastre în dialog cu Lumina vieţii, ne vom deschide către noi orizonturi de cunoaştere şi înţelegere, către o ştiinţă cu totul nouă a vieţii şi Luminii, cum nici măcar nu am visat până acum, către o nouă gamă de posibilităţi pentru fiinţa umană. Atunci când ne deschidem plenar către viaţă - aşa cum este ea în realitate - vom experimenta, din nou, că viaţa este vie şi comunică, în mod direct, cu noi, interacţionând cu noi în multe dimensiuni diferite - nu numai în dimensiunea fizică, pe care noi o percepem ca fiind viaţă, dar şi în tărâmurile simbolurilor, ale conştiinţei pure şi ale dimensiunilor de Lumină ale magicului, fantasticului şi uluirii pline de evlavie, care nu s-au mai manifestat în lumea noastră, de foarte multă vreme. Atunci când îi vom permite din nou vieţii să-şi exprime inteligenţa sa profundă, veselia şi umorul, extazul şi pasiunea, ne vom afla într-o lume mult mai dinamică, fluidă şi plină de posibilităţi în fiecare moment - aşa cum nu credem acum că ar fi posibil.

O POSIBILITATE DE ALEGERE

Se petrec schimbări esențiale în interiorul vieții, care sunt mult mai vaste decât am îndrăzni să ne imaginăm.

Un lucru este cert: lumea, așa cum o cunoaștem, se sfârșește. Scenariul lăcomiei și al materialismului, credința insolentă că noi suntem stăpânii lumii - lume pe care o putem exploata după bunul nostru plac - au creat un coșmar, care secătuiește însăși forța planetei. Dar, în mijlocul acestui vis al morții, un alt vis se naște - unul bazat pe conștiința unimii, pe înțelegerea adevărului că noi suntem un singur ecosistem viu, o singură comunitate globală.

Iar în acest vis al unimii se află semne ce arată că omenirea se trezește.

Poate că profețiile referitoare la anul 2012 indică această posibilitate - un moment din timpul cosmic, în care, printr-o revărsare de energie, omenirea se va trezi la adevărata sa natură Divină și va scăpa de rămășițele materialismului.

Cei care se aleg să se identifice cu visul muribund vor experimenta această schimbare ca pe un cataclism, ca pe un dezastru global. Însă alții o pot recunoaște ca pe ceva ce am așteptat fără să știm, o nouă Eră de Aur, în care ne putem întoarce la simplitatea și bucuria ce aparțin vieții în esența ei, viața așa cum este ea - un timp în care nu va mai fi nevoie să ne distragem atenția cu jucăriile și dependențele noastre, pentru că simpla minune și bucurie că suntem vii ne va hrăni pe noi și sufletele noastre.

Când glasul sufletului omenirii ne va cânta - nouă și întregii Creații - noi vom descoperi că magia inerentă vieții este vindecătoare și benefică și că, în înțelepciunea și unimea sa, Pământul știe cum să își poarte de grijă și cum să aibă grijă de cei care îl locuiesc.

Dar ceea ce contează este felul în care îi răspundem noi, momentului prezent: dacă suntem, sau nu, pregătiți să fim în întregime receptivi la acest timp al schimbării.

Suntem, oare, pregătiți să ajutăm viața să se trezească, sau ne temem prea mult de ce am putea pierde, fiind prea captivi în umbritele ținuturi ale atașamentelor și credințelor noastre colective?

Dacă suntem suficient de liberi pentru a primi, cu bucurie, un viitor care onorează natura sacră a vieții și potențialul său transformator, vom descoperi că ne revine un rol central de jucat.

Lumina noastră este o parte din Lumina lumii care se trezește la natura sa Divină. Lucrând cu ea, putem deveni co-creatori ai următoarei ere.

Aceasta este opțiunea ce ne-a fost dată: nu să așteptăm viitorul, ci să îl ajutăm să prindă viață.

2012
ÎNCEPUTUL UNEI NOI ERE

Janosh

Pe măsură ce se apropie anul 2012, mulți pretind că există mesaje, aici, pe Pământ, care conțin cheile transformării spiritualității și a conștiinței. Cercurile din lanuri, spun unii, pot conține mesaje despre sosirea erei lui 2012. În următorul eseu, Janosh, artist cunoscut la nivel internațional, decodifică unele dintre mesajele care, potrivit lui, ne vor ajuta să ne pregătim pentru era ce va veni. El răspunde la întrebări de genul: Ce semnifică, de fapt, cercurile din lanuri? Ce legătură au acestea cu anul 2012?

Anul 2012 trezește, de mult timp, un interes deosebit. Această dată se apropie cu repeziciune și, conform mayașilor, vom părăsi lumea celui de-al patrulea Soare și vom intra în luna celui de-al cincilea Soare. Profețiile mayașe indică faptul că această dată va marca un timp al schimbării, armoniei și renașterii. 2012 va reprezenta o tranziție la nouă eră, numai dacă vom fi atenți și deschiși atât către lumea vizibilă, cât și către cea invizibilă. Procedând astfel, vom înțelege ce se întâmplă și de ce. Ne vom putea stimula și trezi subconștientul și vom avea posibilitatea de a participa la crearea noii realități care urmează să apară. Sunt multe posibilități pentru a facilita această schimbare. Pentru această perioadă care urmează, eu am descoperit că îi pot ajuta pe ceilalți să treacă de subconștientul lor, cu ajutorul artei mele. Vă voi împărtăși această alternativă – dar, mai întâi, vom vorbi despre această nouă eră care vine către noi.

PERIOADA DE TRANZIȚIE

Mulți întreabă ce va însemna trecerea de la a patra, la a cincea lume. Cercetătorul, istoricul și antropologul guatemalez Carlos

Barrios, care a petrecut douăzeci şi cinci de ani studiind sistemul calendarului mayaş, spune următoarele despre perioada dinaintea anului 2012: „Nu ne mai aflăm în Lumea celui de-al patrulea Soare, dar nici nu suntem încă în Lumea celui de-al cincilea Soare. Suntem într-o perioadă dintre cele două Lumi, în vremuri de tranziţie. Pe măsură ce parcurgem perioada de tranziţie, asistăm la o colosală convergenţă globală de distrugere a mediului, de haos social, de război şi de schimbări continui ale Pământului. Toate acestea au fost prevăzute prin intermediul matematicii simple, în spirală, a calendarului mayaş. Totul se va schimba."

Barrios, printre mulţi alţi experţi, prezice că data de 21 decembrie 2012 va marca începutul unei noi ere, ca urmare a trecerii meridianului solar peste ecuatorul galactic şi a alinierii Pământului însuşi cu centrul galaxiei.

REÎNTOARCEREA CONŞTIINŢEI

Potrivit credinţelor înţelepţilor mayaşilor din Guatemala, aparţinând Clanului Vulturului, cel de-al cincilea ciclu va fi caracterizat prin înţelepciune, armonie, pace, iubire, conştiinţă şi reîntoarcere la ordinea naturii. Ei infirmă, de asemenea, temerile multor oameni, care consideră că acesta va fi sfârşitul lumii.

Primul ciclu a fost o energie feminină, iar elementul era foc. Al doilea ciclu a fost al energiei masculine, cu elementul pământ. Al treilea ciclu a fost o energie feminină, cu elementul aer. Al patrulea ciclu este o energie masculină, cu elementul apă. Al cincilea ciclu va fi o fuziune a energiilor feminine şi masculine. El va constitui o tranziţie în care nu vor mai exista confruntări între polarităţi. El va aduce echilibru şi nu vor mai exista ierarhii în care unul îl domină pe altul. Ambele energii se vor sprijini una pe alta. De aceea, această perioadă este definită ca fiind armonie, regat al iubirii şi reîntoarcere la conştiinţă. Elementul său va fi eterul.

Bazându-ne pe cunoaşterea mayaşilor asupra Universului (o cunoaştere care este încă stocată în mintea noastră subconştientă, uitată şi neutilizată de oamenii occidentali ai zilelor noastre), nu ar trebui să ne temem de ceea ce s-ar putea întâmpla peste câțiva ani. În schimb, ar trebui să avem încredere în înțelepciunea lor ancestrală şi să aşteptăm cu nerăbdare această trecere într-o nouă lume, într-o nouă dimensiune.

Mulți sunt curioşi să ştie ce înseamnă această reîntoarcere la conştiință şi cum ni se va ea face cunoscută. Din profețiile mayaşe, care datează de secole, pare a fi un salt destul de mare spre viața noastră de fiecare zi, aici şi acum.

Totuşi, aceleaşi informații privind tranziția din anul 2012, la care m-am referit înainte, se află peste tot în jurul nostru. Acest salt nu va fi, practic, chiar atât de mare precum ar putea crede unii. Străvechea cunoaştere mayaşă a fost cu noi tot timpul, depozitată adânc în mințile noastre subconştiente. Pentru a aduce această cunoaştere înapoi la suprafață, cu scopul de a ne pregăti pentru schimbările majore ce vor apărea în calea noastră, trebuie doar să ni le reamintim din alte surse. Aceste surse se află peste tot, pentru a ne îndruma înspre evoluția din 2012. Informația pe care o aduc se va materializa în fața oricui, atunci când vom fi atenți la ceea ce se întâmplă - atât în realitatea văzută, cât şi în cea nevăzută. Ea se va dezvălui oricui se va deschide către energiile care vin dintr-o altă dimensiune.

Acum, lăsați-mă să vă relatez cum am cunoscut nişte ființe din altă dimensiune: pe Arcturieni.

ARCTURIENII DESPRE ANUL 2012

La câteva zile după Convergența Armonică din 2003 (când a avut loc o eclipsă de lună, în timpul căreia cinci planete au format o Stea a lui David), am trăit experiența unei întâlniri cu arcturienii.

Arcturienii sunt făpturi multidimensionale, care trăiesc într-o dimensiune paralelă cu realitatea noastră. Ei sunt ființe extraterestre binevoitoare, care pot să comunice cu simțurile noastre intuitive, mai degrabă decât să se facă văzuți sau auziți. Pe parcursul vizitei lor, am văzut multe culori minunate, în forme geometrice.

Inspirat de mesajele arcturienilor, am început să creez o artă care semăna cu imaginile recepționate de ochii minții mele. După ce am postat aceste imagini artistice pe website-ul meu, am aflat de la cei care le-au văzut că, în mod inconștient, am creat o artă care era o replică a cercurilor din lanuri.

Ca și mayașii, arcturienii au de transmis mesaje proprii, foarte actuale. Unul dintre multiplele lor moduri de comunicare cu noi este prin intermediul cercurilor din lanuri. În acest mod, ei ne oferă și chei care să ne ajute să ne reîntoarcem la conștiința care se va manifesta în anul 2012.

Arcturienii sunt responsabili pentru apariția majorității cercurilor din lanuri, din întreaga lume. După cum au arătat, în mod incontestabil, cunoscuții cercetători Freddy Silva, Robert Boreman și echipa BLT Research, Inc., este imposibil ca multe dintre cele mai complicate cercuri din lanuri să fi fost realizate de mână omenească. În mod deosebit, omul de știință Paul Vigay a întâlnit multe aspecte ale unor fenomene bizare și anormale. El a fost unul dintre cei care au descoperit prezența unor efecte electromagnetice inexplicabile, în interiorul și în jurul cercurilor din lanuri.

Arcturienii care au făcut cercurile ne-au lăsat informații care ne vor intensifica creșterea conștiinței, pe parcursul anilor până la tranziția din 2012. Înțelepciunea lor este codificată în aceste contururi și forme geometrice mistice dar perfecte. În fiecare an, formațiuni de cercuri magnifice apar în lume, în locuri prin care trec liniile Ley*. Liniile Ley, sau Leys, sunt linii de-a lungul cărora se aliniază locuri străvechi, pe suprafața Pământului. Aceste zone emană o energie extrem de puternică.

Formele geometrice găsite în cercurile din lanuri sunt adesea numite, „geometria sacră", cunoscută şi ca tipare şi forme ce apar, în mod natural, în întregul Univers. Vechile tradiţii - cum sunt cea mayaşă, egipteană şi a băştinaşilor americani, printre altele - au recunoscut aceste forme şi chiar au descoperit semnificaţia numerică şi supranaturală a geometriei sacre. Aceste civilizaţii au construit temple şi structuri similare acestor tipare ale geometriei sacre. Geometria sacră este o parte inerentă Cosmosului; toate fiinţele vii sunt formate din elemente de formă geometrică, chiar şi la nivel celular. În acest sens, geometria sacră este limba cea mai universală pe care a cunoscut-o Pământul vreodată. Tiparele geometrice înscrise în cercurile din lanuri rezonează cu subconştientul nostru, iar acesta recunoaşte mesajele, chiar dacă cele cinci simţuri nu o pot face. Scopul comunicării „supranaturale" a arcturienilor, prin intermediul cercurilor din lanuri, este de a călăuzi omenirea în evoluţia sa către un nivel mai înalt de conştiinţă.

Prin folosirea acestei energii, a simbolurilor străvechi, a codurilor şi a tiparelor holografice ce apar în aceste cercuri, arcturienii ne ajută să ne pregătim - în mod conştient şi subconştient - pentru noile timpuri ce vor veni şi, în special, pentru 2012.

CODURILE ASCUNSE, AFLATE ÎN CERCURILE DIN LANURI

În ultimii câţiva ani, cercurile apărute în lanuri au devenit mult mai subtile şi mai complexe. Motivul îl constituie extinderea şi evoluţia conştiinţei omenirii. Pe măsură ce anul 2012 se apropie, oamenii îşi deschid minţile - încet dar sigur - către cunoaşterea stocată în aceste formaţiuni. În timp ce privim aceste forme ale geometriei sacre şi ne acordăm la energiile prezente în interiorul acestora, conştiinţa noastră se înalţă. Cu cât cercurile sunt mai complexe,

* liniile Ley sunt alinieri ipotetice ale unor locuri de interes geografic, cum ar fi monumentele şi megaliţii. Existenţa lor a fost semnalată în anul 1921, de către arheologul amator Alfred Watkins. n. tr.

cu atât mai mult conştiinţa noastră este stimulată să evolueze. Informaţiile înglobate în aceste formaţiuni de cercuri găsesc o cale pentru a ajunge la subconştientul nostru, chiar dacă noi nu suntem conştienţi de acest lucru, la nivel fizic. Dacă rămânem deschişi, ne vom împlini scopurile mai înalte, în nenumărate moduri diferite, la nivel fizic, mental, emoţional şi spiritual.

Într-un mod cu adevărat minunat, suntem călăuziţi spre comunicarea cu alte forme de viaţă, care există paralel cu a noastră. Formele şi imaginile din formaţiuni conţin informaţii despre originea acestora. Noi nu suntem capabili, încă, să decodificăm toate aceste informaţii, cu creierul nostru sau prin metode analitice de gândire. Ca fiinţe umane, suntem concentraţi pe ceea ce vedem. Acest lucru poate reprezenta un dezavantaj, atâta timp cât înţelegerea informaţiilor ce vin din cercurile din lanuri sunt înţelese şi absorbite mai uşor în mod subconştient, mai degrabă decât dacă ne bazăm exclusiv pe ochii şi urechile noastre. Prin simpla concentrare pe centrul unei formaţiuni, informaţiile cuprinse în codurile sale vor fi stocate în minţile noastre subconştiente. Ele ne vor ajuta să ne eliberăm de dureri, presiuni, îndoieli, frică şi lăcomie. Energia din interior rezonează cu propriul nostru tipar energetic şi caută să vindece durerea prezentă sau cea cu care ne-am putea confrunta. Este important să înţelegem că aceste cercuri din lanuri sunt aici pentru a reflecta frumuseţea extraordinară şi înţelepciunea prezente în fiecare fiinţă umană. Ele ne vor ajuta şi ne vor călăuzi în înţelegerea profundă a tuturor aspectelor Creaţiei.

DECODIFICAREA MESAJELOR

Eu îi ajut pe alţii să experimenteze informaţiile extraordinare cuprinse în mesajele arcturienilor, prin intermediul artei mele. Arta mea încearcă să se ridice la nivelul formelor din cercurile din lanuri. Eu ofer prezentări vizuale, peste tot în lume şi pre-

zint lucrările mele unor audiențe deschise, dornice de cunoaştere. În mod uimitor, mulți oameni au găsit mesaje care au un efect transformator asupra vieții lor, iar acest lucru le va permite să se pregătească pentru schimbările ce vor veni în 2012.

Prin aceste desene, eu răspândesc înțelesul semnificației geometriei sacre prezente în cercurile din lanuri. După cum este prezentat în Figurile 26 şi 27, a te preda şi a primi putere sunt mesajele pe care mi le-au dat arcturienii. Ele pot fi văzute integrate în arta mea, pe site-ul Web: www.the-arcturians.com, iar unele pot fi văzute în cartea şi în kit-ul meu, *Sacred Geometry: Unlock Your Potential with the Keys of the Arcturians**.

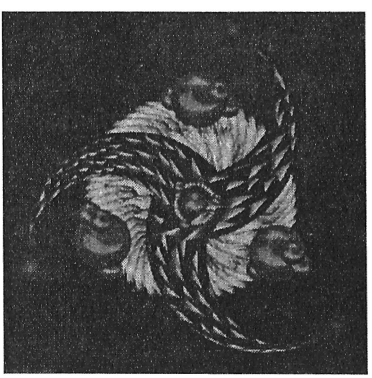

Figura 26: 'A te preda'

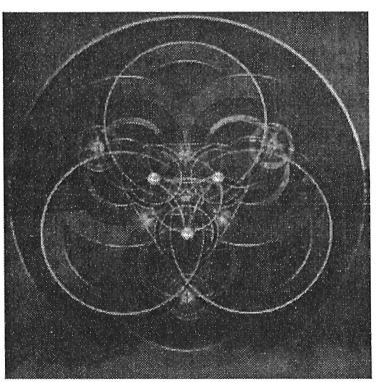

Figura 27: 'A primi putere'

EXTINDEREA CONŞTIINȚEI

21 decembrie 2012 se apropie cu repeziciune. Arcturienii consideră că 21 decembrie 2012 este data la care va începe trecerea în cea de-a cincea dimensiune a evoluției noastre: trecerea la un nou Pământ, la o nouă armonie. Timpul se accelerează, cu cât ne apropiem de anul 2012. Pe măsură ce are loc acest proces, noi învățăm ce înseamnă Creația şi care este +rolul nostru activ în ca-

* *Geometrie sacră: eliberează-ți potențialul, folosind cheile arcturienilor. n. tr.*

drul acesteia. Suntem cu toţii capabili să ne creăm propria realitate, propriul drum în viaţă. Contribuim la crearea acestei realităţi prin cuvintele, gândurile şi acţiunile noastre - care poartă, fiecare, propria energie. Dat fiind că suntem capabili să ne creăm propria realitate, trebuie să ştim unde ne duc gândurile noastre. Pentru cei care suntem începători, pentru a crea şi a materializa din inimă, este necesar să ne debarasăm de vechile obiceiuri şi tipare care ne trag tot timpul înapoi. Doar atunci vom face loc Creaţiei pure.

Trebuie să vă întrebaţi dacă vreţi să preluaţi responsabilitatea pentru a vă crea propriul viitor. Acesta este un timp al acţiunii, în care toţi oamenii sunt, parţial, responsabili de crearea trecerii într-o nouă realitate, în anul 2012. Facem acest lucru prin propriile cuvinte şi gânduri. Vom alege drama sau vom alege provocările? Alegerea ne aparţine în totalitate.

GEOMETRIA SACRĂ ŞI SFÂNTUL GRAAL

Omenirea şi Mama Pământ parcurg era unei puternice evoluţii. În 2012 începe Era Vărsătorului şi ia sfârşit Era Peştilor. Prin extinderea conştiinţei noastre şi prin faptul că devenim mai conştienţi, în anii ce vor veni, vom vedea realitatea într-un mod diferit. Aţi observat, probabil, că vă simţiţi blocaţi, stresaţi şi nefericiţi, mult mai des decât înainte. Influenţele trecutului, muncii, relaţiilor ne încetinesc dezvoltarea şi ne creează blocaje emoţionale şi spirituale. Ne gândim tot mai des la ţelul pe care îl avem de urmat pe Pământ: de ce ne aflăm aici şi încotro mergem?

În jurul anului 2012, mulţi îşi vor găsi răspunsurile. Puterea geometriei sacre ne va ajuta să înţelegem ce se întâmplă şi ne va călăuzi, prin subconştient, spre viitor - un viitor în care toţi vom deveni unul. Această unime este reflectată în legătura puternică dintre puterea geometriei sacre asupra minţii noastre subconştiente şi căutarea Sfântului Graal.

Când mă refer la Sfântul Graal, am în vedere căutarea misterelor fundamentale care stau la baza existenței noastre și reamintirea a cine suntem cu adevărat și de unde venim. Acestea sunt adevărurile pe care noi toți dorim să le cunoaștem.

Geometria sacră ne poate conduce la propriul nostru Sfânt Graal, cu condiția să avem încredere. Geometria sacră nu se găsește doar în cercurile din lanuri, ci în tot ceea ce se află în jurul și chiar în interiorul nostru. De la alinierea stelelor și structurile arhitectonice vechi, până la fiecare celulă din corpul nostru – și chiar în bătăile inimilor noastre – geometria sacră e pretutindeni. Universul, Pământul și tot ce este viu sunt create după proporția de aur – proporția geometrică fundamentală a perfecțiunii Divine. Dacă vom renunța la împotrivirea noastră încăpățânată, admițând că anumite lucruri nu pot fi văzute, auzite sau simțite – și vom înțelege că adevărul fundamental și conștiința mai înaltă vor apărea numai când ne vom elibera de realitatea materială – abia atunci ne vom lăsa în voia puterii geometriei sacre. Nu numai cercurile din lanuri poartă aceste înțelesuri. Tot ceea ce există în natură ne transmite acest mesaj adevărat. Dacă priviți mai aproape, le veți vedea în copaci, în flori și în propriile trupuri.

Geometria universală rezonează cu subconștientul nostru și are un efect vindecător asupra oricui se deschide către această cunoaștere, care deja se află ascunsă în noi. Este matricea Creației noastre. Ea ne face ceea ce suntem – Sinele nostru autentic. Iată ce ne conectează la căutarea Sfântului Graal. Magia vitală a acestei legende este, de fapt, căutarea supremă a misterului referitor la cine suntem noi cu adevărat? Noi nu vedem lucrurile *așa cum sunt*, ci le vedem așa cum suntem *noi*. Suntem într-adevăr puternici, dincolo de orice măsură. Această putere, combinată cu înțelepciunea noastră interioară, este capabilă să curgă lin în noua eră, ce va veni în curând.

VREMURI DE CARE NE VOM ADUCE AMINTE

BINE AŢI VENIT LA CEL MAI MARE SPECTACOL DE PE PĂMÂNT

Christine Page, M.D.

Se spune că, în 2012, femininul se va reîntoarce, întruchipat de simbolurile Sfintei Fecioare, a Mamei şi a Zgripţuroaicei Înţelepte. Această manifestare a feminităţii va implica, inerent, moartea sau diminuarea energiei masculine. Conform celor spuse de autoarea şi profesoara Dr. Christine Page, această modificare a puterii feminin/masculin, poate fi percepută ca „încheierea călătoriei eroului". În următorul eseu, ea prezintă nu numai modul în care miturile încarnărilor noastre feminine şi masculine se raportează la călătoria noastră personală spre 2012 şi la o nouă conştiinţă, dar şi cum putem folosi lecţiile acestor simboluri şi mituri, ca să ne pregătim pentru schimbările ce vor veni.

Felicitări, faceţi parte dintr-un grup select, care a câştigat lozul cel mare, ca să fie aici, pe această Planetă, în aceste timpuri! Premiul nu numai că vă asigură un loc în primul rând, dar şi o oportunitate unică de a co-crea viitorul rasei umane. Contribuţia voastră, împreună cu cea a altor suflete trezite, va crea o matrice ce îi va influenţa pe strămoşii voştri, dar şi următorii 26.000 de ani ai existenţei omenirii. Iată pentru ce aţi lucrat de-a lungul multelor încar-

nări; acesta este momentul pe care l-ați așteptat. Acestea sunt vremuri pe care vi le veți aminti.

Pentru prima dată în 26.000 de ani, Soarele nostru și, implicit, Pământul, sunt aliniate cu Tăietura Neagră* din galaxia noastră, Calea Lactee. Această cale din praf interstelar este cunoscută de mayași sub numele de „drumul negru" și ne conduce direct în centrul galactic.

Conform celor din vechime, care urmăreau cerul în fiecare noapte, Calea Lactee le reprezintă pe marea mamă și marele șarpe, amândouă fiind sinonime cu moartea și renașterea, elementele esențiale ale transformării. Tăietura Neagră este privită ca un simbol, atât al vaginului deschis al mamei, cât și al gurii căscate a șarpelui. Oricare ar fi simbolul, mesajul este același: acesta este portalul prin care ne-am născut - și tot aici ne vom întoarce, când vom muri.

Rar au mai existat vremuri mai potrivite pentru a înțelege acest adevăr, întrucât acum încheiem ultima fază a ceea ce mayașii cunoșteau ca fiind lumea celui de-al patrulea Soare și așteptăm nașterea unei lumi absolut noi, la ora răsăritului de soare, din ziua de 21 decembrie 2012. Metaforic vorbind, suntem atrași, fără posibilitate de scăpare, tot mai departe pe drumul negru, sub controlul găurii negre din centrul galaxiei. Ne aflăm în ultimele momente ale agoniei vechii ere, iar hologramа pe care o numim realitate se destramă, făcându-i pe mulți oameni să experimenteze *anxietatea necunoscutului* - percepută, adesea, ca „haos". În același timp, întreaga noastră Creație din ultimii 26.000 de ani se reîntoarce la noi, așa că putem strânge pepitele de aur ale înțelepciunii și să eliberăm povara poveștilor care ne înconjoară. Prin acest proces, lumina noastră interioară devine mai puternică, făcându-ne mai ușoară

* Tăietura Neagră - („Dark Rift") regiune de praf interstelar de la nordul Centrului Galactic, până dincolo de constelația Acvilei pe care mayașii o cunoșteau și o numeau „Drumul Negru" (Xibalba be) și care se întinde exact peste Ecuatorul Galactic, în locul în care Soarele se va afla în anul 2012 n.tr.

trecerea de-a lungul Tăieturii Negre, până ce intrăm în centrul galactic şi în lumea misterelor sale.

Pentru popoarele indigene, acest centru reprezintă inima marii mame. Aici călătoreau regii-preoţi şi şamanii, pentru a primi cunoaşterea şi înţelepciunea ce puteau fi transformate în realitate, pentru binele ţării şi al poporului lor. Acest loc este considerat portalul ce duce la realitatea multidimensională, la lumi paralele, la vid, la locul nefiinţei şi oceanul posibilităţilor – care, în vremurile trecute, erau accesibile doar elitelor, sau celor care intrau în stări de meditaţie profundă. Acum, în aceste vremuri extraordinare, comorile sale ne sunt accesibile şi nouă, dacă putem păşi dincolo de tiparele noastre limitative şi putem reaprinde inocenţa şi bucuria ce ne permit să ne armonizăm cu pulsul marii mame.

Suntem ca nişte copii într-un magazin cu dulciuri, iar marea mamă ne oferă o gamă nelimitată de bunătăţi. Dar, dacă inima şi mintea noastră sunt încă încuiate într-o anumită paradigmă a credinţei referitoare la noi şi la lume, tot ceea ce vom vedea şi vom alege sunt dulciurile care ne sunt familiare şi vom trece pe lângă toate celelalte. Acesta este, categoric, un moment potrivit pentru a ne asuma riscuri.

PERIOADA INTERMEDIARĂ

Marea schimbare a conştiinţei a început la sfârşitul anilor '80, când, din punct de vedere astronomic, soarele îşi începea cea de-a treizeci şi şasea trecere peste gura Tăieturii Negre, la care ne-am referit. Această perioadă a cuprins atât Convergenţa Armonică din 1987, cât şi trecerea lui Neptun şi a lui Uranus prin constelaţia Capricornului, în 1989. Acest ultim eveniment a determinat căderea zidului Berlinului, colapsul Uniunii Sovietice şi destrămarea altor reguli restrictive, aducând libertate multor popoare indigene, cărora li s-a dat dreptul de a-şi practica ritualurile sacre.

Fereastra către oportunitatea de a experimenta abundența și oceanul posibilităților, accesibile prin centrul galactic, va fi disponibilă cam până în anul 2023, când Soarele se îndepărtează, în sfârșit, de gaura neagră și își începe următorul ciclu de 26.000 de ani, al descoperirii de sine și al oportunității creatoare.

Metaforic vorbind, această perioadă ar putea fi caracterizată prin dispariția lunii de pe cerul nopții. Pe durata ei, vechea lună moare, cedând locul fiului și moștenitorului ei, care va apărea, după trei zile, ca o semilună subțire, argintie. Așa cum nu putem vedea moartea și renașterea lunii, nici trecerea dintre lumi nu poate fi clar definită. Dar, pentru mayași, la răsăritul soarelui din ziua de 21 decembrie 2012 se va naște lumea celui de-al cincilea Soare, care se va revela pe deplin, în jurul anului 2023.

CE NE REZERVĂ VIITORUL?

Profețiile spun că intrăm într-o eră guvernată de elementul eter. Descris adesea ca o sinteză a celor patru elemente materiale – pământ, foc, aer și apă – eterul este de natură celestă, imaterială și există dincolo de limitele timpului și spațiului. Totuși, natura sa imaterială nu trebuie subestimată, deoarece nu este mai puțin real decât lemnul, vântul, flacăra, piatra sau carnea. În esența eterului se manifestă o fuziune a polarităților, care elimină nevoia de separare în întuneric și lumină, negativ și pozitiv, sau bun și rău. Toate sunt acceptate ca expresie a aceleiași esențe, creată cu iubire, în prezența Marii Mame. În mod cert, un asemenea concept îi provoacă pe cei care preferă să creadă că un câmp unificat înseamnă că vom fi cu toții la fel, cu idealuri identice, bazate pe culoare, cultură, religie sau sex. În noua lume, unificarea oferită de elementul eter solicită recunoașterea unității prin diversitate, în care *fiecare aspect* al sursei creatoare este respectat și onorat fără judecată, prejudecăți sau izolare.

Ce devine clar acum este faptul că asemenea niveluri de acceptare nu vor fi atinse prin predici, rugăciuni sau control, ci prin extraordinarele valuri de compasiune care încep, deja, să inunde planeta noastră. O asemenea compasiune Divină nu ține de emoții, nu este ataşată de ideea de a fi acceptată, ci este disponibilă tuturor, indiferent de obiceiurile, gândurile sau credințele lor. Totuşi, ceea ce putem face este să îmbrățişăm prezența ei, atunci când păşim dincolo de nevoia de a ne desconsidera şi de a crede că nu merităm să primim ceva. Doar atunci vom şti că iubirea este infinită.

Această schimbare a percepției este primul semn ce ne arată că ne îndreptăm către începutul Erei Vărsătorului, simbolizată de o conştiință socială extinsă, de cooperarea în cadrul comunității, de responsabilitatea de sine şi de abilitatea de a privi lucrurile în ansamblul lor. Această eră transmută comportamentul egocentric, venerarea maestrului, pierderea puterii personale, iresponsabilitatea față de acțiunile personale - toate acestea fiind caracteristice Erei Peştilor, care se apropie de sfârşit.

Odată ce păşim dincolo de obsesiile de sine, încărcate de emoții cum ar fi vinovăție, blamare, judecare, conştiință de victimă, ni se oferă şansa de a experimenta adevăratul înțeles al compasiunii. Asta se întâmplă pentru că, în mediul eterului, în care timpul şi spațiul există *în acum*, toate acțiunile noastre se întâlnesc, simultan, cu o reacție multiplicată, aşa că experimentăm, în mod automat, efectele faptelor noastre asupra oricui altcuiva. Prin urmare, în lumea a cincea, vom descoperi că nu există nicio separare între noi şi persoana/obiectul pe care ne concentrăm atenția. Gândurile noastre vor produce un efect la care suntem, instantaneu, sensibili. În esență, nu vom mai putea rămâne cu credința că gândurile şi emoțiile noastre sunt ascunse în siguranță, atâta timp cât ele rămân în continuare neexprimate şi nerostite.

Pe măsură ce responsabilitatea noastră față de conştiința colectivă se întăreşte, vom ajunge să apreciem cu adevărat zicala: „Ce

ţie nu-ţi place, altuia nu-i face", deoarece acum vom înţelege că nu există nicio diferenţă între noi şi ceilalţi. Cu alte cuvinte, tot ce îi fac altuia, îmi fac, simultan, şi mie, *fiindcă tu şi eu suntem unul!*

La acest nivel de înţelegere este foarte clar că războaiele se vor sfârşi, abuzurile vor înceta, iar secretele ruşinoase vor rămâne în trecut. Nu va mai exista nicio dorinţă de a-i răni pe alţii, de vreme ce, prin asta, n-am face altceva decât să ne rănim pe noi înşine. Aşa cum m-a învăţat un profesor înţelept: „Fără separarea menţinută prin frică şi judecată, vom ajunge să cunoaştem, cu adevărat, compasiunea. Apoi, vom experimenta telepatia spirituală, în care toate minţile şi inimile se întâlnesc, unite printr-o cauză comună."

DE CE NE AFLĂM AICI?

Acum, după ce am prevăzut viitorul, ar fi, poate, benefic să înţelegem ce am făcut aici, pe Pământ, în ultimii 26.000 de ani. Conform învăţăturilor alchimice - ştiinţa misticilor - experienţa omenească este una a unor cicluri continue de moarte şi renaştere, în care Pământul se ridică în ceruri, iar cerurile coboară pe Pământ.

Cum este jos, asemenea şi sus, Cum este sus, asemenea şi jos

Tăbliţele de smarald ale lui Toth*

Aici nu este vorba despre o călătorie într-o singură direcţie - ci, mai curând, ea este constituită din cicluri şi spirale, care se deplasează în ambele direcţii şi în care *sus* nu este mai important de

* *Tăbliţele de smarald,* cunoscute şi ca *Tăbliţele Smaragdine, Tabula Smaragdină* sau *Secretul lui Hermes* este un text care are scopul de a revela secretul substanţei primordiale şi transmutarea sa. Se consideră că ele reprezintă lucrarea lui Hermes Trismegistus, un înţelept sau zeu egiptean, identificat cu zeul egiptean Toth, sau/şi cu zeul grec Hermes. Acest text scurt şi criptic a fost extrem de apreciat de către alchimiştii europeni, care l-au considerat ca lucrare de bază pentru munca lor, în special în aspectul ei hermetic. n.tr.

cât *jos*. Abilitatea de a trece cu uşurinţă între aceste două dimensiuni îl va înzestra pe călător cu darul nemuririi - o caracteristică ce se credea a fi rezervată doar zeilor şi zeiţelor. Cu toate acestea, toţi marii maeştri din trecut au venit să transmită acelaşi mesaj. Ei au apărut pe Pământ pentru a ne reaminti că, în primul şi în primul rând, noi suntem fiinţe Divine, indiferent dacă suntem în stare eterică sau materială. Din experienţa lor, ei ştiau cât de uşor este pentru noi să rătăcim calea, cedându-ne puterea unor figuri autoritare, care îşi arogă, cu bucurie, roluri de zei. În acest moment important al evoluţiei Pământului, Maeştrii Înălţaţi ne cheamă pe toţi să ne amintim cine suntem noi cu adevărat.

CĂLĂTORIA EROULUI

În ultimii 26.000 de ani, ne-am mişcat de multe ori între sinele nostru eteric, spiritual şi cel dens, material, cu scopul de a ajunge să ne înţelegem - în esenţă, de a ne cunoaşte pe noi înşine ca zei. Vestea bună este că nu va trebui să aşteptăm ca această viaţă să se termine, pentru a experimenta cele două lumi. Urcăm pe scara dintre aceste dimensiuni diferite, de fiecare dată când intrăm în starea de visare, care apare în timpul somnului, a meditaţiei, a visării cu ochii deschişi, a ciclurilor lunare, sau între respiraţii.

În timpul fiecăruia dintre aceste momente, vechiul nostru sine trece printr-o mică moarte, deschizându-ne inimile şi minţile către noua inspiraţie. În ciuda reţinerii unora de a accepta moartea fizică, procesul morţii şi renaşterii este natural şi, se poate spune, la fel de uşor de realizat, ca şi respiraţia. O analogie folositoare este să ne imaginăm că scânteia noastră creatoare, sau mintea, este o undiţă de pescuit. De fiecare dată când lăsăm deoparte ceea ce ne este cunoscut şi intrăm în starea de visare, ni se dă şansa de a ne arunca undiţa în oceanul posibilităţilor, cunoscut ca fiind conştiinţa colectivă sau imaginaţia. Aceste vaste zone de cunoaştere conţin un poten-

ţial necunoscut, asemănător cuvintelor din această carte, care aşteaptă să fie aduse la viaţă, de către scânteia creatoare a cititorului.

Pe măsură ce ne pescuim noile idei şi analizăm ce am prins, simţim nevoia de a urgenta materializarea acestor înţelesuri; aşadar, *eroul s-a născut.* Aceasta este latura masculină a exploratorului, prezentă în fiecare dintre noi, care păşeşte în lume hrănindu-şi ideile, până dau roade. La fel ca un binecunoscut arhetip al mitologiei moderne, aventurile şi provocările eroului constituie miezul multor minunate poveşti populare, ce îi inspiră pe alţii prin faptele sale îndrăzneţe. Cu timpul, încercările la care este supus eroul se încheie prin încoronarea lui ca *rege*, care îşi celebrează realizările şi stă mândru în mijlocul a ceea ce a creat.

Deşi mulţi cred că au succes, împlinirea destinului unui suflet cere mai mult decât realizări exterioare. Energia sa trebuie transformată în interior, până când va fi disponibilă într-o formă ce va putea fi folosită la îmbogăţirea conştiinţei colective. Pentru ca această schimbare să se petreacă, arhetipul regelui trebuie să cedeze locul celui al *iubitului*, care pleacă din zona luminilor strălucitoare şi se îndreaptă ceea ce îi va extinde corpul de Lumină (corpul Ka) - vehiculul sufletului în zona dintre lumi. Fără un corp de Lumină puternic, suntem obligaţi să ne aruncăm undiţa în aceeaşi întindere de apă, iar şi iar, închipuindu-ne că viaţa este ceva ce doar se întâmplă şi că suntem lipsiţi de orice posibilitate de alegere. Pe măsură ce lumina noastră interioară devine puternică, ni se oferă şansa nu numai de a ne deplasa cu uşurinţă între lumi, dar şi de a putea arunca undiţa mai departe şi mai adânc, în oceanul nelimitat al posibilităţilor.

Astfel, cu sensibilitate, compasiune şi îndemânare, reflexia de sine a iubitului demontează, cu încetul, poveştile construite cu atâta grijă - cu înţelegere faţă de efortul depus în timpul creării, lor - până când tot ce rămâne este esenţa. Aici, confruntat cu miezul pur al poveştii, unde toate măştile şi vălurile au fost înlăturate, iu-

bitul îmbrățișează esența pură, fără a emite judecăți - și, cu profundă compasiune, eliberează, în cele din urmă, Lumina înțelepciunii care hrănește sufletul. Astfel de momente de claritate și eliberare apar adesea când exclamăm: „Aha!", sau când afirmăm: „M-am luminat; e clar!" sau „M-am prins!" Iubitul a câștigat acum calitatea de a fi devenit *înțeleptul* - un echivalent eteric al regelui. Iar, în calitate de înțelept, avem posibilitatea să experimentăm:

- Eliberarea de vechea poveste;
- Ușurarea inimii și a minții;
- Încheierea vechilor tipare de atracție, care va face ca anumite tipuri de oameni și situații să dispară din viața noastră;
- Posibilitatea de a alege unde să aruncăm undița, data viitoare;
- O mai mare ușurință de a vedea întregul;
- Reîntoarcerea la oceanul tuturor posibilităților al Marii Mame, la vid și la locul fără timp al nimicului.

SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI EROULUI

În această perioadă extraordinară din istoria noastră, există puțini oameni pe planetă - dacă există - care au venit pe planetă ca să înceapă o călătorie complet nouă. Cei mai mulți dintre noi sunt aici pentru a încheia misiunea pe care ne-am asumat-o în urmă cu 26.000 de ani. Există unele posibilități de verificare a contextului în care călătoria noastră e posibil să se fi scurtat, sau în care am căzut în capcana fără ieșire a iluziei - și trebuie să ne eliberăm, pentru a completa ciclul și pentru a aduce Lumina necesară în corpul nostru de Lumină, Ka.

Faza Eroului

- Ce visuri și idei păstrezi în imaginația ta, pe care nu ai avut niciodată timp să le hrănești?
- Ce regrete ai avea, dacă lumea s-ar sfârși mâine?

- Ce semințe ale dorinței au fost plantate - și apoi abandonate - pentru un alt proiect?
- Este timpul să-ți asumi un risc în viața ta?

Faza Regelui

- Cât de ușor îți este să-ți sărbătorești realizările?
- Cât de confortabil te simți, când porți coroana succesului?
- Care ar fi trei realizări de care ești mândru, în mod special?
- Cum s-ar schimba relațiile tale, dacă ai fi stăpânul coroanei?

Faza Iubitului

- Cât de mult din identitatea ta se implicată în aparențe și angajamente exterioare?
- Cine ești tu, atunci când înlături vălurile și măștile?
- Cât de ușor îți este să oferi compasiune tuturor aspectelor Sinelui, inclusiv celor care îți provoacă rușine sau stânjeneală? Poți iubi părțile de neiubit, din tine?

Faza Înțeleptului

- Ce tipare de comportament sunt moarte și trebuie eliberate?
- Ce relații nu ar supraviețui transformării tale?
- Ce credințe proprii te țin departe de a trăi experiența vieții în deplinătatea ei?
- Cât de ușor îți este să renunți la control și să te abandonezi în brațele Marii Mame?

Pe măsură ce încheiem fiecare ciclu al descoperirii de sine, extragem esența pură a Luminii și o adăugăm corpului nostru de Lumină, Ka. Cu timpul, acest corp subtil își dezvoltă propria forță magnetică și începe să atragă, cu o viteză tot mai mare, oameni și evenimente care îl vor ajuta în călătoria sa, pe care o numim sincro-

nicitate. Scopul nostru suprem este să putem trăi pe Pământ în corpurile noastre de Lumină, fără a mai fi dependenți de corpurile fizice pentru a supraviețui. Astfel, am putea cunoaşte nemurirea care, până acum, a fost accesibilă doar câtorva ființe, inclusiv Maeştrii cum ar fi Iisus, El Morya, Fecioara Maria, St. Germain, Buddha, Mohamed, Djwhal Khul şi Kuan Yin.

ÎNTOARCEREA FEMININULUI

În decursul ultimilor 26.000 de ani, s-a acordat multă atenție aspectului masculin al Divinității, deşi adevărul este că procesul de transformare poate avea loc doar prin deplina cooperare a Divinului feminin, aflat în fiecare dintre noi. El singur poate oferi vasul alchimic care cuprinde misterul morții şi al renaşterii - calități de care aspectul masculin se teme adesea şi tinde să le evite cu orice preț. Chiar şi în țări aparent libere, întreaga față a aspectului feminin este încă ascunsă, deşi nu întotdeauna a fost aşa. În cele mai multe dintre vechile tradiții, Marea Zeiță era atât de venerată, încât şi zeii îşi înclinau capul în prezența ei.

Există multe legende mitologice care scot în evidență acest aspect, deşi următoarea poveste vine din timpuri relativ moderne. În timpul creării Constituției Iroquois*, care a devenit baza Constituției Statelor Unite, s-a hotărât că şefii trebuie să fie aleşi de femeile tribului. Motivația acestei decizii provine din înțelegerea profundă a faptului că numai femeile cunoşteau inima bărbaților, doar ele erau conectate la abundența Pământului, numai ele ştiau ce simți atunci când îi înmormântezi pe cei dragi şi doar femeile puteau decide dacă orice bătălie sau război meritau sacrificiul vieții.

* Constituția Iroquois, cunoscută şi ca Gayanashagowa, a fost documentul de bază al Confederației Iroquois, creată în 1142 - o confederație care a inclus cinci triburi indiene, apoi şase, şi care se afla pe teritoriului a ceea ce este acum statul New York şi zonele învecinate, de-a lungul marilor lacuri. n.ed.

Imaginați-vă ce reformare globală ar avea loc în politică și religie, dacă *doar* femeile ar vota.

Aspectul feminin al Divinității este adesea descris în culturile antice, ca Zeița în trei ipostaze: Fecioara, Mama și Zgripțuroaica Înțeleaptă. Fiecare ipostază este percepută ca având un rol specific în procesul Creației: Fecioara-creator, Mama-cea care are grijă, Zgripțuroaica Înțeleaptă-distrugător.

Exemple ale zeiței cu trei fețe sunt: Parvati/Durga/Uma (Kali), din tradiția indiană, Anai/Babd/Macha (Morrigan), în Irlanda și Hebe/Hera/Hecate, în Grecia. Ea apare și în cele trei aspecte ale lui Guinevere, din legenda Regelui Arthur, ca Diana Triformis a druizilor și sub forma Parcelor, din cultura romană.

Pentru a energiza fiecare aspect al feminității, este important să le abordăm separat – deși, în esență, ele se manifestă concomitent.

FECIOARA

Definiția exactă a acestei energii arhetipale este „a fi desăvârșit față de sine". O asemenea stare de plenitudine ne dă posibilitatea de a înțelege de ce, în mitologie, fecioara este adesea percepută ca nefiind măritată, deoarece ea „nu are nevoie de nimeni altcineva, pentru a-și desăvârși întregul". Culoarea albă a veșmintelor sale accentuează capacitatea ei de a radia autenticitate; nimic nu rămâne în umbră, iar toate aspectele Sinelui sunt îmbrățișate în numele iubirii. În esență, oricine întruchipează fecioara reprezintă o amenințare la adresa celor care dețin controlul asupra celorlalți, prin manipulare, rușine, vinovăție și frică, deoarece fecioara nu poate fi supusă prin șantaj emoțional. Din acest motiv, în ultimii două mii de ani, imaginea ei a fost adesea pervertită, astfel încât ea este zugrăvită ca imatură și neatinsă de bucuriile vieții.

Cu toate acestea, impactul fecioarei în existența noastră nu va fi șters niciodată. Ea reprezintă Sinele nostru cel mai înalt, care poartă modelul spiritual pe care am ales să-l materializăm în aceas-

tă viață. Dorința sa cea mai mare este ca noi să ajungem să iubim şi să acceptăm toate aspectele sinelui nostru, pentru ca şi noi să radiem lumina pură a autenticității. Păstrând în minte acest lucru, ea ne vorbeşte cu vocea discretă a intuiției, ajutându-ne să navigăm pe drumul nostru, prin vâltoarea amăgirilor şi să ocolim stâncile stagnării. Ea ne dă indicații simple, pentru a ne ajuta să ne menținem atenția asupra împlinirii destinului sufletului nostru, îndemnându-ne să ne întrebăm:

- Oare acționez mânat de iubire, sau de teamă?
- Munca/serviciul meu îmi hrăneşte, oare, sufletul?
- Relațiile pe care le am îi permit, oare, sufletului meu să evolueze?
- Sunt, oare, stimulat de viața mea?

Fecioara nu ne părăseşte niciodată, stând alături de noi în cele mai întunecate momente, când suntem aproape învinşi de îndoială şi de temeri, sau când ne aflăm la o răscruce. Ea ne cunoaşte în profunzime modelul pe care l-am ales şi ne îmboldeşte, delicat, să ne urmăm destinul sufletului. Acesta este un lucru mult mai profund decât ne-am putea imagina, pentru că fecioara are un rol mult mai profund, identificându-se cu poveştile mitologice ale virginelor vestale romane, sau ale preoteselor Virginei Brigid, din Irlanda. Aceste femei tinere erau pregătite special pentru a îndeplini rolul de paznici ai inimii şi, în particular, pentru a păzi *focul veşnic,* cel care nu trebuia lăsat să se stingă niciodată.

Şi ce reprezenta, de fapt, acest foc?

Maestrul sufit, Hazrat Inayat Khan, ne oferă cel mai clar răspuns la această întrebare, în lucrarea sa: *The Spiritual Message of Hazrat Inayat Khan, Vol. 1, The Way of Illumination**:

* Mesajul spiritual al lui *Hazrat Inayat Khan, Vol. 1, Calea spre iluminare* n.tr.

„Dacă iubirea este pură şi dacă scânteia iubirii a început să strălucească, atunci nu mai e nevoie să mergi undeva anume, pentru a câştiga spiritualitate, fiindcă ea se află în interior. Cineva trebuie să sufle în permanenţă asupra scânteii, până o transformă într-un foc veşnic. Adoratorii din vechime ai focului nu au venerat un foc ce se stingea – ei au adorat focul etern. Unde se află focul veşnic? În inima ta.

Romanii, dar şi alte popoare antice, venerau inima – fie inima unei persoane, ori a unei civilizaţii – ştiind că, fără ea, evoluţia şi creativitatea ar stagna imediat, ceea ce ar duce, în timp, la moartea organismului. Ei ştiau că inima este mai mult decât o simplă pompă şi o considerau un transformator al energiei, care poartă un om sau o cultură prin diferite tărâmuri ale multidimensionalităţii, până când alege să trăiască dincolo de limitele timpului şi spaţiului şi să cunoască eternitatea. Cei mai mulţi dintre noi au experimentat o asemenea libertate în vieţile lor, în momentele de bucurie, de fericire profundă, sau în starea de binecuvântare, specifică momentului când te îndrăgosteşti. Timpul pare să stea în loc, senzaţiile sunt mai înalte, culorile devin mai strălucitoare şi ne simţim ca şi când abundenţa lumii ni se oferă pe tavă.

Este aceeaşi stare de conştienţă pe care o experimentăm în momentul de faţă, dacă ne aliniem cu inima Marii Mame, din centrul galaxiei. Tot ce ni se cere este să-i dăruim suficientă iubire, pentru a întreţine focul ce va acţiona ca un stimul în călătoria noastră în vidul atemporal, cu oceanul său de posibilităţi. Acesta este locul în care fecioara intră în scenă. Dorinţa ei cea mai mare este ca noi să existăm în plenitudinea noastră – acolo unde are loc fuziunea dintre viaţa noastră interioară şi cea exterioară, şi între lumea noastră spirituală şi cea materială.

Ea ştie că, dacă materializăm în realitate fiecare aspect al modelului nostru spiritual şi apoi îi atragem esenţa în inima noastră, în numele iubirii, focul nostru devine mai strălucitor, corpul de lu-

mină mai puternic şi ne putem mişca cu uşurinţă între dimensiuni. Poverile care împiedică această mişcare liberă includ bagajul pe care îl purtăm cu noi din trecut, poveştile neterminate, amăgirile legate de viitor şi ataşamentul de convingerea că ne putem controla viaţa. Prin îndrumarea pe care ne-o oferă fecioara putem, în cele din urmă, să eliberăm povara care ne ţine captivi în realitatea redundantă şi să păşim cu încredere în necunoscut, pentru a ne încălzi din nou la focul nostru veşnic.

MAMA

Dintre toate arhetipurile, imaginea mamei este ultima care a fost compromisă de-a lungul timpului, majoritatea oamenilor apreciind darurile hranei şi abundenţei pe care ea le oferă în fiecare moment al vieţii. Ea este oceanul tuturor posibilităţilor, în care ne aruncăm undiţa, sursa care îl hrăneşte pe erou, pe parcursul călătoriei sale, este tronul pe care şade regele, peştera în care trebuie să pătrundă iubitul, pentru a se cunoaşte mai bine, apele care îl întâmpină pe înţelept acasă, la capătul călătoriei sale.

Unele povestiri mitologice vorbesc despre mâhnirea mamei când îşi pierde copilul, sau când acesta pleacă de acasă. Totuşi, iubirea Marii Mame este atât de profundă, încât, deşi îndurerată, ea celebrează momentul în care copilul porneşte ca să-şi împlinească destinul. Nu asta trăieşte orice părinte? Oare nu puterea iubirii o determină pe pasărea-mamă să-şi împingă puiul din cuib, având încredere în faptul că zborul reprezintă o calitate înnăscută? Abundenţa mamei ne este întotdeauna disponibilă, câtă vreme ne apropiem de ea cu iubire, onestitate şi respect - calităţi care-i întreţin focul. Atunci când nu reuşim să-i respectăm cerinţele, uşa către darurile sale se închide, iar noi vom fi lăsaţi să simţim durerea plecării sale. În aceste timpuri, pe planeta noastră este vital să învăţăm să respectăm şi să onorăm Mama, pe care o asociem cu hrana pe care o mâncăm, cu energia care ne susţine, cu mobilierul pe care stăm

sau cu trupul fizic ce ne poartă prin această viață. Cred că este evident pentru noi toți, că ea își retrage sprijinul, încet, pe măsură ce vechea lume moare, iar cea nouă se naște. Cu toate acestea, abundența noii lumi se bazează pe abilitatea noastră de a o aprecia pe Marea mamă, *acum*, și, de aceea, avem o mare șansă să:

- Ne bucurăm de tot ce ne oferă, cu mult respect;
- Să considerăm că locurile sacre sunt casa ei și să le vizităm, ducând cu noi darul bucuriei, râsului, cântecului și dansului;
- Să privim pomii și plantele ca pe plămânii săi, fără de care nu vom putea respira;
- Să privim râurile și oceanele ca pe sângele său, ce trebuie păstrat curat și nepoluat, pentru a ne putea hrăni în continuare;
- Să privim stâncile și munții ca pe oasele sale, care ne dau siguranță și stabilitate;
- Să considerăm că toate celelalte ființe de pe planetă sunt familia noastră, fiecare reflectând o parte a naturii noastre umane;
- Să privim fiecare om ca pe o parte din noi înșine, și să-l întâmpinăm cu iubire, onoare și respect.

ZGRIPȚUROAICA ÎNȚELEAPTĂ

Ultimul personaj al trinității este, probabil, cel mai greu de integrat, dar, totodată, și cel mai important în acest timp al dezintegrării și renașterii. Zgripțuroaica Înțeleaptă, sau Zeița întunecată, este prezentă în toate culturile și adesea e înfățișată ca o vrăjitoare sau ca o bătrână hâdă, înconjurată de animale negre și având grijă de un cazan pus pe foc. Ea apare în postura lui Kali - distrugătoarea; Cerridwen - vrăjitoarea mâncătoare de cadavre, Sechmet - leul cu răsuflarea de foc; Isis - regina vultur; Morgan Le Fay - regina morții și Persephone - distrugătoarea.

Nu e de mirare că prezența ei este legată de moarte; ea reprezintă iarna, dezastrul, luna în declin și ziua judecății de apoi,

reamintindu-ne mereu că regenerarea se poate realiza doar prin dezagregarea a tot ceea ce ține de ceea ce este vechi.

Acum, la încheierea ciclului de 26.000 de ani, ea reprezintă gaura neagră din centrul galaxiei, care ne trage tot mai aproape, iar vaginul ei este reprezentat de Tăietura Neagră. Este necesar să ne amintim că Sinele nostru cel mai înalt este cel care a chemat-o să ne ajute în procesul transformării şi că nu mai există cale de întoarcere.

Dacă regele acceptă că destinul său este să moară, pentru ca, în timp, fiul şi urmaşii săi să se nască, iubitul intră în pântecul sau peştera zeiței întunecate. Această schimbare a conştiinței este descrisă, în mod obişnuit, ca noaptea întunecată a sufletului, când, în pofida a ceea ce se întâmplă în lumea din afară, ne reîntoarcem atenția, în mod inexplicabil, în interior şi căutăm un spațiu pentru introspecții. Este de înțeles că familia şi prietenii sunt, cel mai adesea, surprinşi de această alegere, ei nefiind obişnuiți, conform culturii occidentale, să acorde timp acestei părți esențiale a ciclului de Creație. Fiind văzut ca un episod de depresie, ni se recomandă „pastile ale fericirii", pentru a ne ridica din întuneric şi ni se oferă încurajare pentru a recăpăta motivația de a merge mai departe. În toate culturile antice se considera că munca interioară a coborârii în infern este esențială pentru supraviețuirea nu doar a individului, dar şi a întregului trib. Toți erau încurajați să o viziteze pe Zeița întunecată, prin practici cum ar fi căutările vizionare, pelerinajele şi, pentru femei, meditațiile în timpul ciclului menstrual.

În întunecimea peşterii sale şi în prezența cazanului pus pe foc, zeița îl sprijină pe iubit să dea la iveală poveştile ce au fost create în jurul unei experiențe, astfel încât scopul real al Creației să poată fi descoperit, iar esența înțelepciunii să fie eliberată. Această parte a călătoriei nu este uşoară, pentru că adesea devenim profund ataşați de lumile pe care noi le-am creat şi de poveştile pe care ni le spunem nouă înşine. Vedem că metodele Zgripțuroaicei Înțelepte sunt primitive şi lipsite de iubire, pentru că ea smulge carnea şi

măruntaiele poveştilor noastre, ca un vultur, şi ne fierbe la focul cazanului său. Cu toate astea, unicul său scop este să ne conducă în locurile întunecate ale sufletului nostru, acolo unde ruşinea şi frica ne împiedică să ne iubim pe noi înşine pe deplin şi, cu ajutorul iubirii noastre interioare, să îmbrăţişăm, în întregime, acele părţi renegate din inima noastră. Pe măsură ce fiecare aspect abandonat al Sinelui se reîntoarce în inimă, lumina noastră interioară creşte şi corpul de Lumină, Ka, devine mai puternic. În ciuda faptului că dispunem acum de o conştienţă mai înaltă, micul nostru sine va folosi orice şiretlic pe care îl cunoaşte, pentru a ne ţine agăţaţi de ultimele vestigii ale lumii în agonie, ratând posibilitatea de a aprecia enorma iubire pe care ne-o oferă Zeiţa Întunecată, în dorinţa ei de a ne ajuta să ne recunoaştem pe noi înşine, în adevărata noastră lumină. Ceea ce noi vedem ca moarte, ea vede ca renaştere în Lumină.

În cele din urmă, iubirea Zeiţei învinge şi o regăsim în inima noastră, ca să o iubim chiar şi pe ea, întrucât este o parte din noi - şi simţim pacea care izvorăşte, pe măsură ce înţeleptul se abandonează în apele calde ale Marii Mame. Cu timpul, el va alege, încă o dată, să-şi arunce undiţa în vastul ocean al tuturor posibilităţilor şi să creeze ceva nou.

DRUMUL ÎNAINTE

Ne aflăm într-una dintre cele mai creative perioade din istoria Pământului, când viitorul este deschis tuturor posibilităţilor. Responsabilitatea noastră este să dorim să iubim, să acceptăm şi să integrăm în inimi fiecare aspect din noi înşine şi focul nostru veşnic, astfel încât să generăm energia şi Lumina necesare călătoriei în vid, cu posibilităţile sale multidimensionale. Inima Marii Mame ne aşteaptă; intuiţia noastră ne va ghida, iar iubitul nostru aşteaptă în interior. Tot ce avem de făcut, este să ne reamintim de ce ne aflăm aici.

2012, Aliniamentul galactic şi Marea Zeiţă

Reflecţii asupra lui Isis şi a Ştiinţei Sacre a Egiptenilor

Sharron Rose

Aliniamentul galactic se află în centrul previziunilor astronomice pentru anul 2012. Odată cu o schimbare a conştiinţei, se crede cu tărie că 2012 şi aliniamentul galactic vestesc revenirea energiei zeiţei. Sharron Rose identifică simboluri ale Zeiţei Isis şi hieroglife egiptene, întrucât ele sunt legate de fenomenul pe care îl prevede pentru era ce va veni, începând cu anul 2012. De la Madona Neagră, până la diferite alte reîncarnări ale lui Isis, Rose scoate la iveală profeţii străvechi cuprinse în simboluri şi mituri, care fac referire la aliniamentul galactic, la „Calea reîntoarcerii" din Cabală şi la nunta sacră (reunirea energiilor feminine şi masculine). Ea adresează întrebări, cum ar fi: cum interpretau egiptenii antici, aliniamentul galactic? Ce înseamnă interpretarea lor, în viziunea ştiinţei lor sacre?

Mulţi au scris despre relaţia simbolică dintre sfârşitul calendarului mayaş şi aliniamentul galactic. Eu aş dori să mă concentrez pe aliniamentul galactic din 2012, abordându-l dintr-o perspectivă foarte diferită, aceea a simbolurilor şi a învăţăturilor metaforice ale Egiptului antic, care au constituit baza şi forţa de ghidare care străbate întreaga cunoaştere mistică occidentală.

Simbolurile, miturile şi metaforele cuprind potenţialul de a declanşa în noi toţi, numeroase conexiuni intuitive şi asocieri. În întreaga antichitate, simbolurile erau folosite de civilizaţiile tradiţionale care locuiau planeta, ca parte a învăţăturilor lor ezoterice şi iniţiatice. Simbolurile erau menite să deschidă inima şi aptitudinile intuitive, pentru a deştepta conştienţa cuiva, pentru a contempla şi a pătrunde în esenţa forţelor care formează ţesătura exterioară a universului şi ţesătura interioară a fiinţei umane. Ele erau o parte esenţială a cunoaşterii pe care noi o numim ştiinţa sacră.

Sper ca, împletind la un loc mitul, simbolul, ştiinţa şi contemplaţia, să vă pot oferi o nouă înţelegere a semnificaţiei puterii transformatoare a aliniamentului galactic, atât din perspectivă personală, cât şi universală.

În 21 decembrie 2012, Pământul se va alinia cu Soarele şi cu centrul galaxiei. Ce înseamnă acest lucru, din punct de vedere simbolic? În prima parte a cestui eseu, vom începe să dezvăluim unele dintre învăţăturile ezoterice privind acest aliniament galactic, explorând miturile şi simbolurile antice egiptene, asociate cu Isis şi cu centrul galaxiei.

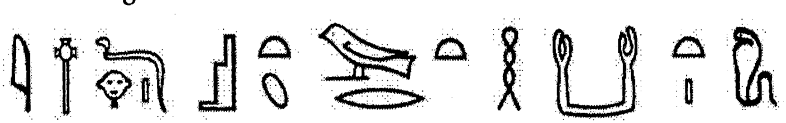

FIGURA 28 Anedj hr (hair) Auset uret Hekau-t
Te salut Isis, marea cunoscătoare a magiei (sau a cuvintelor ce au putere)

PARTEA ÎNTÂI: ISIS SE DEZVĂLUIE

A fost odată ca niciodată, în lungile zile pierdute din vremea lui Al Khem, sau a Egiptului antic, un templu din Sais, închinat lui Isis. Următoarele cuvinte erau scrise pe altarul acestui templu:

„Eu sunt cea care separă Cerul de Pământ. Eu am iniţiat omenirea în mistere. Eu le-am arătat calea către stele. Eu am

rânduit traiectoria Soarelui şi a Lunii. Eu sunt zeiţa râurilor, a vântului şi a mării. Eu i-am adus împreună pe bărbaţi şi pe femei. Eu i-am dat omenirii legile şi am sorocit ceea ce nimeni nu poate schimba. Am făcut ca dreptatea să fie mai puternică decât argintul şi aurul. Am făcut ca adevărul să fie considerat un lucru minunat. Eu sunt cea denumită zeiţa femeilor."

„Eu Isis, sunt tot ceea ce a fost, este şi va fi mereu;
niciun muritor nu mi-a ridicat vreodată vălul.
Fructul pe care l-am zămislit este Soarele."

inscripţie din Templul lui Isis, din Sais

Pentru egipteni, centrul galaxiei era simbolizat de marea zeiţă Isis, în rolul său de Mamă a Creaţiei. Ea era *materia primordială* şi pântecul secret al existenţei. Ea reprezenta sursa măreţei revărsări a razelor şi prafului cosmic şi a altor elemente rare, care au alcătuit materialul pe care oamenii noştri de ştiinţă l-au detectat ca provenind din centrul galaxiei. Uriaşa atracţie gravitaţională a acestui centru produce o formaţiune galactică în formă de vârtej, care ne apare, privită de pe Pământ, ca o roată cu ştifturi. Acest vârtej de stele iese continuu din centru, învârtindu-se în jurul acestuia. Imensele braţe curbate ale Căii Lactee sunt formate din pulbere şi particule care au apărut din centrul galaxiei. Centrul galaxiei este absolut imens, dimensiunea lui fiind de peste un milion de ori mai mare decât cea a Soarelui nostru.

Unul dintre marile secrete ale Egiptului antic constă în faptul că centrul galaxiei este soarele secret, care există în spatele Soarelui. În limbaj alchimic, centrul galaxiei a fost denumit şi soarele negru, soarele ascuns sau soarele invizibil. Era soarele secret al eternului feminin, *soror mystica**.

---

* *sora mistică,* este jumătatea feminină a parteneriatului bărbat/femeie. În tradiţia alchimică, cei doi lucrează împreună pentru a găsi piatra filozofală, sau Sfântul Graal. n.tr.

Pentru egipteni, Isis era creatoarea tuturor lucrurilor. Ei credeau, din toată inima, cuvintele sale, inscripţionate în Templul din Sais, cu trei mii de ani în urmă, care spuneau că:

„Eu, Isis, sunt tot ceea ce a fost, ce este şi ce va fi mereu. Fructul pe care l-am născut este Soarele."

Privită prin prisma gândirii simbolice, o asemenea afirmaţie şi însăşi imaginea lui Isis pot conţine infinite niveluri de informaţii, ascunse ochilor noştri neştiutori.

Este important să observăm că acest cuvânt *sun* (soare), aşa cum este scris pe altarul Templului lui Isis din Sais, se referă la uriaşa stea galbenă care încălzeşte şi hrăneşte planeta noastră. Mitul egiptean ne spune că Horus, copilul Divin, care apare sugând la sânul zeiţei, este fiul lui Isis şi al iubitului ei soţ - Osiris. Dar, conform egiptenilor antici, Horus simbolizează şi Soarele care străluceşte pe cerul nostru. Prin această simplă folosire a simbolului şi a metaforei, egiptenii ne spun că Isis, centrul galaxiei noastre, a dat naştere Soarelui nostru galben, strălucitor.

Horus, fiul lui Isis şi a lui Osiris, este, deopotrivă, şi „fiul" şi „Soarele". Horus este reprezentantul tatălui său, Osiris. Energia lui Horus din interiorul nostru, trezită şi întărită de Isis, devine răsăritul voinţei de a desăvârşi măreaţa lucrare şi de a atinge Iluminarea deplină în decursul acestei vieţi - proces pe care marele specialist egiptolog, Isha Schwaller de Lubicz, l-a numit „super-revoluţia voluntară"[1].

Secole mai târziu, mitul lui Isis, Osiris şi Horus a fost transformat de către creştini, în mitul Fecioarei Maria, care dă naştere fiului care mântuieşte omenirea. Prin povestea mistică a Fecioarei Maria şi a fiului său, Iisus, mitul lui Isis şi al lui Horus, al Marii Mame care dă naştere fiului Luminii, a renăscut în era noastră modernă. Acesta este un aspect extraordinar şi fascinant al creştinis-

mului, care transformă personajele mitice ale Egiptului, în noi expresii simbolice a zeilor şi zeiţelor antice.

Pe măsură ce învăţăturile Egiptului antic - locul de naştere al tradiţiei oculte - s-au răspândit în Europa, miturile şi simbolurile marii zeiţe Isis au apărut sub forma Madonei Negre. În grandioasa sa lucrare, *Les Mysteres des Cathedrales**, enigmaticul alchimist francez, Fulcanelli, menţionează: „Odinioară, camerele subterane ale templelor serveau drept lăcaşuri pentru statuile lui Isis, care, în vremea pătrunderii creştinismului în Galia, au devenit acele *fecioare negre*, pe care oamenii zilelor noastre le înconjoară cu o deosebită veneraţie." El continuă, spunând că fecioarele negre reprezintă, în simbolismul ezoteric: *„Pământul virgin*, un subiect pe care artistul trebuie să-l aleagă ca temă a capodoperei sale."[2]

În mod frecvent, Madonele Negre erau confecţionate din rocă vulcanică de culoare neagră, provenită din adâncurile pământului. Din această perspectivă, Madona Neagră reprezintă materia sau substanţa primordială, substanţa originară din care s-au materializat toate transmutările alchimice. Astfel, ea a apărut direct din însăşi materia care creează planeta noastră. Ea îşi ţine fiul în braţe, care pe plan exoteric Îl înfăţişează pe copilul Iisus, dar, pe plan ezoteric, îl reprezintă pe Horus, fiul lui Isis şi al lui Osiris. Ascunsă adânc în misterele oculte ale tradiţiei creştine, descoperim o reprezentare simbolică a centrului galaxiei, care dă naştere Soarelui. Faptul că aceste mituri alchimice sunt, în primul rând, de natură astronomică, nu ar trebui să ne surprindă.

Ce să înţelegem când miturile spun că Isis a dat naştere fructului care este Soarele? E clar că egiptenii este posibil să fi ştiut mai

* *Misterele catedralelor.* **Fulcanelli** (1839 - ?1953) este mai mult ca sigur un pseudonim, asumat la sfârşitul secolului al 19-lea, de către un alchimist france, a cărui identitate încă nu este cunoscută. El mai e numit şi Maestrul Alchimist. Este autorul a doua cărţi, Misterele catedralelor, publicată la Paris, în anul 1929 şi *Les Demeures Philosophales,* publicată în anul 1930. (Wikipedia) n.tr.

mult despre adevărata cosmologie a universului nostru - poate chiar mai mult decât se cunoaşte astăzi. Pentru a explica aceasta, este necesar să aruncăm o privire asupra muncii astrofizicianului Paul La Violette şi a cărţii sale, *Beyond the Big Bang*[*]. El a studiat date colectate de NASA, telescopul spaţial Hubbel şi sute de alte surse, pentru a descrie o nouă teorie referitoare la modul în care există o interdependenţă între Soarele nostru şi galaxie. Dacă această teorie este corectă, ea ajută, cu adevărat, la explicarea simbolului egiptean al lui Isis, ca centru al Galaxiei.

După cum susţine La Violette, această suprafaţă din centrul uriaşei noastre galaxii spiralate devine uneori activă şi explodează, literalmente. Aceasta este o stare pe care astronomii o numesc Galaxia Seyfert[**], sau Quasar[***]. Conform acestei teorii, are loc o transmisie continuă de raze gama, impulsuri electromagnetice, praf cosmic şi alte elemente, acestea fiind împinse în afara centrului galaxiei, pe parcursul exploziei.

Literalmente, tot ceea ce ţine de partea solidă a galaxiei - inclusiv toate stelele, planetele, nebuloasele şi cometele - este un rezultat al acestor forţe cosmice diverse, care împing totul dinspre centrul galaxiei, spre în afară.

În anul 1992, misiunea *Ulyses,* a NASA, a raportat că cele mai multe dintre energiile cosmice detectate în spaţiu veneau direct din această sursă.

Periodic, toate galaxiile trec prin acest stadiu exploziv. La Violette calculează că, ultima dată, galaxia noastră a fost activă în urmă cu aproximativ 13.000 de ani. El crede că această explozie din centrul galaxiei este posibil să fi durat o mie de ani.

---

[*] *Dincolo de Big Bang.* n tr.

[**] *după numele astronomului Carl Keenan Seyfert; se referă la o clasă de galaxii cu nuclee, care produc emisii spectrale liniare din gaz înalt ionizat. n.tr.*

[***] *obiect cvasistelar, care emite intens radiounde şi radiaţii ce aparţin domeniilor ultraviolet şi infraroşu. n.tr.*

La Violette ne spune că, din perspectiva Pământului, această emisie incredibilă de Lumină ar avea forma unui ochi uriaş pe cer, cuprins între Săgetător şi Scorpion.[3] Pe lângă faptul că arăta ca un ochi, pentru strămoşii noştri, această imensă explozie galactică semăna şi cu un uter. Această viziune a unui uter galactic, care a strălucit pe cerul nopţii, timp de o mie de ani sau mai mult, a dat naştere mitului lui Isis.

În timpul acestei faze explozive, chipul lui Isis s-a revelat în sfârşit şi a dus la apelativul său de Mamă a Creaţiei. După acest stadiu de strălucire extraordinară şi când acest centru al galaxiei se linişteşte, Isis devine încă o dată zeiţa învăluită în negru, al cărei chip este din nou ascuns vederii noastre.[4]

Unul dintre cele mai profunde secrete ale alchimiştilor din vechime consta în cunoaşterea precesiunii echinocţiilor*. Zodiacul era conceput astfel încât să marcheze marele ciclu al Pământului, pe măsură ce acesta trece prin mişcarea sa de precesiune, de 26.000 de ani.

E destul de curios faptul că, forările în nucleul de gheaţă, efectuate de Dr. La Violette în Groenlanda, arată că aceste explozii periodice din centrul galaxiei apar la intervale de 26.000 de ani. Probabil că, datorită unor mecanisme nedescoperite, ritmul în care se „clatină" Pământul pe axa sa, corespunde ritmului exploziei periodice a nucleului galactic.

Pământul şi vechiul nostru sistem solar se află la aproape 26.000 de ani lumină de centrul galaxiei. Noi nu-l putem vedea, atunci când galaxia se află în faza ei pasivă. Sunt 26.000 de ani lumină de pulbere, materie şi stele între Pământ - care se află la marginea îndepărtată a vortexului spiralei galactice - şi marele centru al vecinătăţii

* mişcare foarte lentă, de la răsărit spre apus, a punctelor de echinocţiu ale Pământului, care face ca anotimpurile să revină, înaintea finalizării mişcării aparente de revoluţiei a Soarelui. n.tr.

noastre cosmice. Centrul galaxiei noastre străluceşte de mii de ori mai puternic decât orice altă parte a corpului galactic. Cu toate acestea, din cauza pulberii şi a sfărâmăturilor cosmice, această prezenţă minunată rămâne ascunsă privirii noastre. Vălurile întunecate ale lui Isis sunt trase între planeta noastră şi centrul Creaţiei.

După cum am văzut, inscripţia de pe templul lui Isis din Sais afirmă că fructul căruia i-a dat naştere zeiţa este Soarele. În timp, steaua noastră radiantă s-a creat din pulberea scăpată din spasmele cuptorului arzător aşezat în centrul întregii Creaţii, în vecinătatea noastră galactică. Într-adevăr, se poate spune că tot ceea ce există, întreaga natură, fiinţele umane - chiar şi conştiinţa umană - provin, la originea lor, din acest pântece al galaxiei.

Dacă ea este Isis, atunci galaxia noastră este Marea Mamă, forţa creatoare, feminină, din care apare totul, pântecul său prolific dând naştere încontinuu, la milioane de Horuşi, sau stele care strălucesc puternic pe corpul său ceresc. Această cunoaştere a focurilor interioare şi a gazelor comprimate ale Creaţiei, arse şi transmutate în creuzetul pântecelui său, se află la baza tradiţiilor occidentale de alchimie. Acesta este unul dintre secretele fundamentale ale acestei vechi şi sacre ştiinţe egiptene.

De asemenea, Isis şi Fecioara Maria sunt asociate cu Luna. După cum vom vedea, există legături interesante între ciclul Lunii şi marile cicluri galactice. Multe tradiţii alchimice europene au folosit calendarul anual de 13 luni.

Acest calendar a creat un al 13-lea semn, numit Ophiuchus, sau purtătorul şarpelui. Situat exact în centrul galactic, între Scorpion şi Săgetător, Ophiuchus era semnul secret al alchimiştilor.

Succesul experimentelor alchimice depindea de calitatea momentului în care aveau loc acestea. Ophiuchus, centrul galaxiei, soarele secret şi semnul ascuns a zodiacului lor ocult, guverna această calitate a timpului.[5]

FIGURA 29 Ab-a en mut-a Auset.

Inima mea îi aparține lui Isis, mama mea

Este interesant de remarcat că, pentru primii creştini, Maria Magdalena era cel de-al treisprezecelea Apostol. Din punct de vedere simbolic, ea o reprezintă pe Isis cea ascunsă, al treisprezecelea semn, centrul galaxiei, o forță creatoare puternică, ascunsă vederii noastre. Acest semn misterios al zodiacului a dispărut odată cu apariția calendarului solar roman, care conținea numai douăsprezece luni. Acceptarea tradiției solare a înlocuit rapid tradiția antică lunară/galactică şi a introdus epoca modernă a tehnologiei şi a maşinilor.

Ştim că aliniamentul galactic implică alinierea Pământului, a Soarelui şi a centrului galaxiei. Am văzut cum un calendar lunar, de 13 luni, introduce un nou semn în zodiac, numit Ophiuchus, purtătorul şarpelui, care este aşezat între Scorpion şi Săgetător, în inima centrului galaxiei. Dar cum se raportează Luna la aliniamentul galactic şi la învățăturile simbolice ale marii zeițe?

Dr. Wilhelm Reich afirmă că centrul galaxiei emitea valuri de energie orgonică, ce erau mai puternice în zona ecliptică a galaxiei. Din fericire, sistemul nostru solar se află în această zonă. Acesta este motivul pentru care Soarele se aliniază cu centrul galaxiei.

În prezent, Pământul şi Luna constituie un singur sistem. Se poate spune - mai degrabă decât că Luna orbitează în jurul Pământului - că Luna şi Pământul dansează împreună. Planeta Pământ şi Luna se rotesc una în jurul celeilalte, ca o halteră celestă. Această interacțiune neobişnuită modulează frecvențele câmpurilor electromagnetice ale Pământului.

Pământul pluteşte, împreună cu Luna, pe marea valurilor care se ies din centrul galaxiei. Pământul şi Luna se leagănă pe marea

galactică, iar această mişcare dinamică este denumită procesiunea echinocţiilor.

Din perspectivă ezoterică, aceste valuri galactice sunt emanaţii ale Divinităţii feminine, care curg din inima primordială a Creaţiei. Acest intens curent feminin, cunoscut ca Shakti, în tradiţia tantrică şi ca Shekhina, în tradiţia cabalistică, reprezintă forţa hrănitoare a vieţii însăşi, suprema putere de Iluminare a fiecărui lucru şi a fiecărei fiinţe. Ca o scânteie electrică ce dă drumul unui proiector de filme, pentru a trimite în afară raze de lumină - raze care se contopesc apoi, pentru a crea imaginile unduitoare de pe ecran - această forţă Divină feminină explodează în exterior, din suprema sursă, în valuri sclipitoare de luminiscenţă, care se contopesc şi capătă formă în realitatea materială.[6]

Balansul de 23,5 grade a capetelor axei Pământului reprezintă, conform observaţiilor, dinamica efectelor acestor valuri galactice. Ca o geamandură pe mare, care saltă în timpul furtunii, sistemul Pământ/Lună saltă şi se întreţese cu fluxul continuu al Luminii şi energiei curentului Divin feminin, izvorât din centrul galaxiei. Pulsul centrului galactic, bătăile inimii Marii Mame Isis, modulează valurile de energie orgonică. Această frecvenţă rezonantă a valului apare la intervale de 26.000 de ani. La fiecare 13.000 de ani, în timpul solstiţiului, centrul galaxiei şi Soarele se înalţă în aliniament cu Pământul.

Acest val din centrul galaxiei modulează mişcarea de rotaţie a sistemului Pământ/Lună. Această dinamică centrală demonstrează că sistemul Pământ/Lună se învârteşte în rezonanţă cu valurile generate de centrul galaxiei. Pământul şi Luna sunt ca un ponton ce pluteşte pe oceanul galactic, controlat de puternicele valuri galactice şi de pulsaţiile lor dinamice. Pământul şi Luna pulsează în ritmul inerent centrului galactic, sau al bătăilor inimii lui Isis. Aceasta înseamnă şi că ceea ce indică măsura de timp a ciclului lunar este modulat îndeaproape de ritmul galactic, care este mai extins.

Numărul sacru de bază din calendarul Numărătorii Lungi al mayaşilor este tzolkinul de 260 de zile. După cum am văzut, frecvenţa sistemului Pământ/Lună este acordată la frecvenţele armonice principale, care vin din centrul galaxiei. Pentru egipteni, aceasta era bătaia inimii lui Isis. Este nevoie de 26.000 de ani pentru ca o notă din această armonie să sune. Numărul 260 este o fracţiune din numărul 26.000. Această armonică fractală: 26, 260, 26.000 reprezintă factorul determinant în evoluţia conştiinţei omeneşti.

Armonica fractală este relevată şi de coincidenţa precesiunilor. Nu numai că durează 26.000 de ani, pentru a trece printr-un ciclu precesional complet, dar centrul galaxiei se află la aproximativ 26.000 de ani lumină faţă de Pământ. O altă coincidenţă uimitoare este că media de viaţă a omului este de circa 26.000 de zile. Din perspectiva ştiinţei sacre, aceste coincidenţe sunt umbre sau amprente ale unei dinamici galactice mult mai extinse.

PARTEA A DOUA: ISIS ŞI ARBORELE VIEŢII

Reflecţii asupra aliniamentului galactic şi căii cabaliste de întoarcere

În Figura 30, este prezentată o frumoasă rugăciune, înscrisă pe Papirusul lui Ani*, prin care adepţii îi cer lui Isis, Mama Universală şi protectoarea misterelor sacre, să pătrundă în inimile lor şi să deschidă camera stelei. Din perspectivă simbolistică, această cameră - sau reşedinţa lui Isis - este Calea Lactee şi centrul galaxiei. La un alt nivel, este centrul pineal şi ochiul cunoaşterii (al percepţiei directe), din alchimia taoistă. În tradiţia tantrică indo-taoistă, acesta este al treilea ochi, ochiul înţelepciunii, sau ochiul Dakini. Este ochiul interior secret, cel care priveşte în timpul viselor şi al viziunilor, cel care vede dincolo de vălurile realităţii materiale.

* *Cartea egipteană a morţilor,* datând din a 19-a dinastie (aprox. 1250 Î Ch). Ani a fost o persoană oficială la curtea regilor din dinastia a 19-a. n tr.

Auset, nehas em her ab un
Isis, trezeşte-te în inimile noastre

Au-n akh-akh ar-et pafi (e)mtun ami ari Kheperu ar Hru
Deschide camera stelară, astfel încât
să ne putem îndruma transformarea în Horus
FIGURA 30

Din perspectivă cabalistă, camera stelară este tainicul *sejirah, Da'at* - cunoaşterea care se află de-a lungul trunchiului central al Arborelui vieţii, sau simbolul axelor vieţii. Da`at este un receptacul pentru curentul contopirii Shakti/Shekhina, care iese din primii trei sefiroţi - *Keter*, suprema coroană a Regelui, esenţa pură şi absolută, *Hokhman*, sau înţelepciunea, cunoaşterea intuitivă instantanee şi *Binah* - inteligenţa revelatoare şi creativă. Ca o coroană radiantă de Lumină, aşezată deasupra capului cuiva, această trinitate de sefiroţi canalizează strălucirea Divină, direct în interiorul centrului pineal/camera stelară. Indiferent ce nume ar avea: camera stelară, Da`at sau centrul pineal, aceasta este poarta către unirea lui Shakti cu Shiva, Shekhina* şi Cel Sfânt - binecuvântat fie El, om şi Divin. Când intrăm în camera stelară, vălul se ridică. O întâlnim pe marea zeiţă Isis în toată splendoarea ei, aşteptându-ne pentru a ne pune faţă în faţă cu realitatea Divină.

**prezenţa lui Dumnezeu. n. tr.*

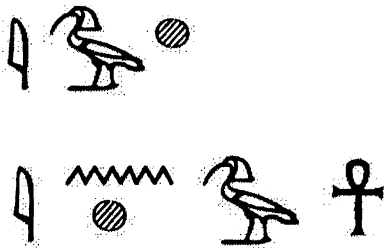

FIGURA 31 Akh - Lumina spirituală. Glifa de sus, N, arată dualitatea în mișcare. Adăugată la Akh, dă Ankh, Lumina în manifestare.

Horus, care este atât fiul lui Isis şi al lui Osiris, cât şi Soarele - steaua strălucitoare ce luminează lumea noastră - reprezintă şi punctul în care se însufleţeşte Sinele, iar impulsul spre o Iluminare deplină, pe parcursul acestei vieţi, eclipsează orice altă dorinţă. Este interesant de remarcat că, prin naşterea lui Horus, numărul zeilor din cosmologia heliopolitană a Egiptului antic a crescut de la 9, la 10 - număr sacru, ce simbolizează împlinirea şi întoarcerea la începuturi. Doar prin deschiderea camerei stelare a lui Isis şi prin dorinţa de integrare deplină, aşa cum este reprezentată de Horus, se poate realiza aspiraţia spre unificarea cu Sursa Supremă.[8]

Adesea vedem că Isis poartă Ankh-ul*, sau expresia simbolică a Luminii spirituale universale, aşa cum se manifestă ea în dualitate. După cum se poate vedea în picturile şi sculpturile egiptene, Ankh este cel prin care este transmis fluxul dătător de viaţă, al curentului Shakti/Shekhina.

În Figura 32, putem vedea cum Ankh-ul este o reprezentare timpurie a Arborelui vieţii. Arborele vieţii este hieroglifa, sau simbolul compozit care se află la baza învăţăturilor Kabalei.[9] Din contemplarea personală a simbolului lui Isis, a Arborelui vieţii din

* ***Ankh*** este o hieroglifă egipteană, simbol a vieţii lungi. Faraonii primeau o amuletă sub formă de ***ankh,*** la naştere. n.tr

Kabala şi a sistemului indian al chakrelor, a apărut posibilitatea de a avea o imagine fascinantă a naturii aliniamentului galactic. Pentru o înţelegere deplină a acestei imagini, trebuie să cuprindem înţelesul străvechi al învăţăturii egiptene, „cum e sus, asemenea este şi jos", sau al ideii antropocosmice: „ceea ce se manifestă în lumea dinafară, se manifestă şi în interiorul Pământului însuşi şi în tărâmurile interioare ale fiinţei noastre."

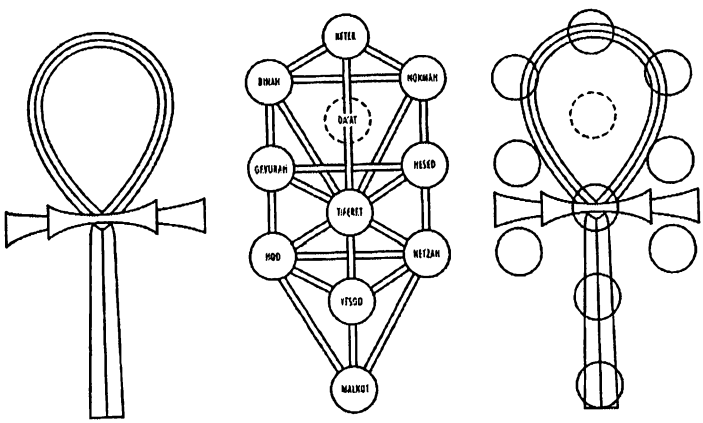

FIGURA 32: Ankh, Pomul vieţii, Ankh ca Pom al vieţii

În *Tăbliţele de Smarald,* marele înţelept egiptean, Hermes Trismegitus, scria: „Este adevărat, fără nicio minciună, sigur şi absolut adevărat. Ceea ce este dedesubt e asemenea a ceea ce este deasupra, iar ceea ce e deasupra este asemenea a ceea ce este dedesubt, pentru a înfăptui miracolele unui unic lucru. Şi, întrucât toate lucrurile au fost şi au ieşit din Unicul, din meditaţia Sa, tot aşa, totul se naşte din acest unic lucru, prin potrivire.[10]"

În fiecare parte esenţială a realităţii noastre există un tipar atotcuprinzător, sau o structură măreaţă, care se repetă de la nivelul macrocosmic, la cel microcosmic. În cuvintele marelui specialist şi profesor în domeniul iudaismului, rabinul Adin Steinsaltz:

„De aceea, omul poate fi privit ca un simbol sau model al Esenței Divine, întreaga sa structură interioară și exterioară materializând relații și aspecte diferite, existente în acea esență supremă".[11]

Ankh-ul, Arborele vieții și sistemul chakrelor sunt reprezentări simbolice al acestui tipar universal de exprimare. Fiecare are propriile caracteristici unice, dar ceea ce le este comun și de mare importanță, în contextul aliniamentului galactic, este stâlpul central, canalul central, sau coloana, cea mai directă cale de a ieși din Sursa Divină și de întoarcere la ea.

Privind la Arborele vieții, se poate observa că la baza sa se află sefirotul *Malkhut* - sau regatul, reședința Shekhinei - recipientul suprem și deplina reflectare materială a Luminii și a energiei Sursei primordiale. Deasupra acestuia se află *Yesod*, Luna, sau tărâmul emoțiilor, al sexualității, forța lunară, refluxul și fluxul. Mai sus de Yesod este *Tiferet*, Soarele, tărâmul frumuseții, principiul armonizării, temelia binelui, compasiunii și adevărului. Deasupra lui Tiferet este *Da`at*, sefirotul învăluit, abisul, centrul galaxiei și locul gnozei. Mult mai sus de Da'at, ca o coroană a Creației, se află *Keter,* transcendența absolută și unitatea supremă, aflată dincolo de dualitate. Atunci când are loc aliniamentul galactic, la 21 decembrie 2012, Pământul (Malkhut), Soarele (Tiferet) și centrul galaxiei (Da'at) - întregul stâlp central al Arborelui vieții - vor fi aliniate. Această aliniere prevestește un timp de mari oportunități pentru omenire

Conform învățăturilor cabaliste ale lui Isaac Luria, atunci când radianța luminoasă a Shekhinei curgea din Sursa Divină, sefirotul, sau vasul simbolic al Arborelui vieții, nu putea păstra o asemenea lumină. Sub revărsarea acestei radianțe Divine, primii trei sefiroți - Keter, Hokhmah și Binah - rămâneau neatinși, dar continuau să reverse Lumină. Ceilalți șapte sefiroți care au mai rămas nu erau suficient de puternici pentru a reține Lumina pură; vasele sefiroților erau sparte, iar Lumina se spulbera în scântei. Aceste scântei cădeau,

prin vidul metafizic, în *Sitra Achra,* cealaltă parte, interpenetrând lumea acţiunii şi a realităţii materiale, în Malkhut, lumea Shekhinei, a manifestării pământene, a timpului şi a spaţiului. Aşa cum fluturii de noapte sunt atraşi de lumină, scânteile atrăgeau strat peste strat de învelişuri, cunoscute sub numele de ***kelipot****, care obturau Lumina şi cunoaşterea Sursei noastre primordiale.[12]

Această metaforă se regăseşte distinct în conceptele indo-tibetane de *kleshas,* sau origini ale suferinţei umane. Kleshas - profanarea emoţională sau „otrăvurile" - ne leagă de nesfârşitele cicluri ale morţii şi renaşterii. Aşa cum norii de furtună se rotesc în vârtej pe cer, ascunzând vederii lumina radiantă a Soarelui, la fel şi klehas-urile ignoranţei/amăgelii, furiei/agresiunii, ataşamentului/dorinţei, mândriei/aroganţei, geloziei/invidiei învăluie claritatea naturală a minţii. Pentru a atinge adevărata Iluminare, fiecare trebuie să-şi cureţe mintea de aceste murdării, transmutându-le în calităţi iluminante ale măreţiei, clarităţii, discernământului, stăpânirii de sine şi înţelepciunii care ne împlineşte pe deplin. Prin acest puternic proces de transformare, vălul se ridică şi suntem puşi faţă în faţă cu adevărata noastră natură eternă.

În realitate, noi suntem fiinţe eterne. Suntem o reflectare a Divinităţii, o reprezentare fractală şi o oglindă a Sursei Divine. Ca seminţe ale Luminii pure şi ale energiei Shakti/Shekhina, noi suntem modul în care Divinitatea ajunge să se cunoască pe sine. Suntem zei/zeiţe încarnate - o emanaţie materializată, cristalizată şi o întrupare a Părintelui nostru Divin, proiecţia în exterior a abundenţei Divine (Shekhina) în realitatea fizică (Malkhut). Toţi suntem faţete unice ale imaginii complete a unui Univers interconectat,

---

** Cabala consideră că tot ce există în această lume face parte fie din Sitra D'Kedushah (partea sfântă), sau din Sitra Achra (partea impură) care, literal, înseamnă „partea cealaltă", sau partea care ţine de Kelipah. Între acestea nu există nimic - fiecare gând, cuvânt, acţiune sau creaţie provin fie din Kedushah, fie din Kelipah. n. tr.*

care evoluează continuu. Învăluiţi în vălul karmei, înveliţi în starturile kelipot-ului, ne-am uitat moştenirea Divină. Totuşi, îndată ce se deschide poarta către această cunoaştere ancestrală, există potenţialul ca o mare transformare să se producă.

Aşa cum spun toate învăţăturile şi practicile marilor tradiţii de înţelepciune, de pe întregul Pământ, vine un moment de trezire, când căutătorul îşi întoarce inima şi mintea de la confuzia şi zgomotul lumii exterioare ale materiei, către lumea interioară a spiritului. Odată ce aceasta se întâmplă, când cineva începe să recunoască frumuseţea şi graţia unei realităţi Divine mult mai extinse, apare năzuinţa după o libertate de sine, după claritate, integrare şi unificare. Prin acest proces de purificare, prin devotament, angajare şi acţiune justă, sufletul priveşte în interiorul său şi începe să tânjească după casa lui din Lumină.

Figura 33 Uben - et ah der senekh
Mă ridic ca Lumină, ca să risipesc întunericul

Conform cunoaşterii cabaliste, cea mai importantă sarcină a fiecărui evreu este să participe la *tikkun*, sau restaurarea lumii. În *shevirah*, spargerea vaselor sau căderea din graţie, fiecare scânteie a Shekhinei, fiecare scânteie a sufletului a experimentat durerea şi suferinţa separării de Lumina magică a Unificării Divine. Dintr-o anumită perspectivă, nu am reuşit să aducem Lumina în întuneric, să curăţăm materia primă de noroi şi murdărie, să transmutăm întunericul în Lumină. Nu am reuşit, pentru a putea experimenta natura dualităţii şi a existenţei materiale. Am dat greş, astfel încât, atunci când vine vremea, când momentul final al reintegrării şi Iluminării va coborî asupra noastră, unimea cu Sursa supremă să fie nespus de dulce!

La nivel simbolic, aliniamentul galactic reprezintă pentru noi un prilej de a modifica acest proces. Călătoria începe atunci când ne liniştim mintea şi ascultăm vocea inimii, când descoperim spaţiul liniştii interioare şi ne armonizăm bătăile inimii cu pulsul galactic al Marii Mame. În acest spaţiu al liniştii, putem începe să căutăm, să percepem şi să dăm la o parte straturile întunericului care ne înconjoară la nivel fizic, mental şi emoţional. Prin lumina clară a acţiunilor juste, a adevărului şi integrităţii, prin puterea iubirii şi compasiunii, scânteia sau sămânţa esenţială a lui Shakti/Shekhina este hrănită şi începe să crească în interiorul nostru. Structurile întărite ale *kelipot*-urilor şi *kleshas*-urilor, gândurile şi emoţiile negative, tiparele obişnuinţei şi slăbiciunea karmică se topesc.

Figura 34 Nuk ua em ennu en Khu ammu Xu
Eu sunt una dintre acele fiinţe strălucitoare de Lumină

Din perspectivă cabalistă, când se întâmplă astfel, apele sfinte încep să curgă, coborând de la Keter, chakra coroană, prin canalul central al corpului, în Malkhut, chakra de bază, şi în tărâmul pământean al Shekhinei, pentru a lua contact cu şi pentru a declanşa Kundalini Shakti - energia zeiţei, care sălăşlueşte în interiorul nostru. Prin acest contact cu radianţa Divină, Kundalini Shakti este trezită. Într-un flux ritmic, asemănător valurilor şerpuitoare, ea se ridică prin vortexurile ondulatorii ale chakrelor şi ale sefiroţilor.[13]

Trecând în sus prin Yesod, ea se revarsă, curăţând ultimele rămăşiţe ale dezordinii noastre mentale şi emoţionale - norii confuziei care ne învăluie. În centrul inimii, Tiferet, ea se ridică clocotind - lăcaşul graţiei, frumuseţii şi compasiunii. Acesta este locul în care Ka - cel ce este, la un nivel, forţa animatoare şi matricea

astrală a corpului fizic şi, la alt nivel, Sinele sau ego-ul cu multiplele sale personalităţi - se reuneşte cu *Ea,* sau sufletul cosmic.[14]

Inima prinde aripi, pentru că fiinţa - acum, pe deplin integrată - îl întâlneşte pe Da'at, centrul pineal, centrul galaxiei şi tronul marii zeiţe mamă[15]. Este ca şi cum fiul rătăcitor s-a reîntors în braţele mamei sale, sau ca şi când mireasa vine la patul nunţii. Lungii ani de exil iau sfârşit şi timpul unificării este iminent. Shakti se reuneşte cu Shiva, Shekhina se reuneşte cu Domnul Dumnezeu, în timp ce Isis te cuprinde în braţele sale iubitoare şi te aduce acasă. Pe măsură ce spiritul tău etern se ridică în zbor, de la Pământ spre Soare, spre centrul galaxiei, spre Sursa Divină, corpul tău energetic luminos începe să radieze Lumina Divină.[16]

În momentul de culminare - cu punctul omega al acestei experienţe - eşti transmutat într-o fiinţă strălucitoare de Lumină, plină de splendida şi strălucitoarea Putere a Divinităţii. Ai devenit acum o fiinţă pe deplin realizată, capabilă să călăuzească toate fiinţele conştiente, pe drumul spre Iluminare.[17]

Învăţăturile tradiţionale de pe întregul Pământ susţin că, în orice moment, fiecare fiinţă umană are oportunitatea de a întâlni şi de a parcurge această eternă cale a revenirii. Dar, aşa cum au spus alchimiştii, există anumite timpuri care sunt cele mai potrivite pentru a duce la îndeplinire marele experiment alchimic. Aliniamentul galactic din 2012 - şi anii care ne duc spre acest moment - deţin promisiunea şi potenţialul începerii unei noi ere galactice/lunare, care înlătură suferinţele cumplite, aducătoare de moarte, ale erei Soarelui. Acest moment al şansei colective se apropie. Acum, depinde de noi să percepem, să înţelegem şi să experimentăm plenar extraordinara sa putere transformatoare.

APARIȚIA GEO-NEURONULUI POST-UMAN

Geoff Stray

Ce au în comun I Ching-ul, Calendarul Mayaş, profeţiile Hopi, experienţele din preajma morţii şi conştiinţa Pământului? Conform opiniei lui Geoff Stray, expert în domeniul anului 2012, toate acestea se preocupă de evoluţia omenirii. Fiind unul dintre cei mai remarcabili specialişti în problematica anului 2012, în următorul eseu Stray explorează o largă varietate de surse şi tot ce au ele de spus despre anul 2012, pentru a ne ajuta să ne formulăm propriile noastre concluzii, în legătură cu ceea ce va urma.

În anul 1971, fraţii Terence şi Dennis McKenna au efectuat o călătorie în îndepărtata junglă a Ecuadorului, pentru a lua mostre ale unei băuturi din jungla şamanică, de care auziseră doar câţiva antropologi. Ea devenise cunoscută sub numele de *ayahuasca*, după substanţa care constituie principalul său ingredient. După o prelungită experienţă „de contact", cei doi fraţi s-au reîntors în Statele Unite, iar Terence a lansat o investigaţie asupra informaţiilor culese în Ecuador. Într-un oracol chinezesc antic, I Ching, el a găsit un „val al noutăţii" codificat, care demonstrează accelerarea schimbării în Univers, spre o maximă noutate, atunci când timpul se va sfârşi.

I Ching este o colecţie de şaizeci şi patru de hexagrame, fiecare fiind formată din şase combinaţii de linii yin şi yang - linii întrerupte şi continue - pozitiv şi negativ, sau masculin şi feminin. Astfel, există trei sute optzeci şi patru de linii aşezate într-o anumită ordine. Un procedeu matematic complex, de a transpune toate informaţiile din succesiunea originală King Wen într-un grafic, a per-

mis studierea noutății în continuă creştere, sau a tendinţei spre ceva ce ştim deja - evenimente care au mai avut loc în trecut.

Pentru a determina unde ne aflăm pe valul timpului, explozia bombei de la Hiroşima, din 1945, a fost considerată o uriaşă „noutate". Exact după o perioadă timp ce cuprinde 384 de ani lunari, înmulțiți cu şaizeci şi patru, fiecare constând în 13 luni lunare, graficul a atins punctul maxim de noutate - pe care Terence l-a numit „obiectivul hiperdimensional de la sfârşitul timpului".

În anul 1975, frații McKenna şi-au publicat teoriile într-o carte căreia i-au dat numele *The Invisible Landscape,* în care arată că punctul terminal al valului de timp va fi 17 noiembrie 2012.

ÎN PREAJMA MORȚII

Pe 17 septembrie 1975, Dannion Brinkley vorbea la telefon, în timpul unei furtuni. Un fulger a atins linia telefonică, trimițând mii de volți prin capul şi corpul său şi proiectându-l aproape de tavanul camerei. Inima i s-a oprit, iar la spital, a fost declarat mort, emițându-se un certificat de deces. A fost acoperit cu o pânză şi transportat la morgă... Apoi, el s-a trezit. Era mort din punct de vedere clinic, de douăzeci şi opt de minute.

La acea vreme, aceasta a fost cea mai îndelungată experienţă de moarte clinică, înregistrată vreodată. Mai târziu, Brinkley a povestit cum a trecut printr-un tunel şi a ajuns la o lumină strălucitoare, unde s-a trezit faţă în faţă cu o entitate argintie, strălucitoare, şi a trecut printr-un proces de rememorare a vieții şi de autojudecată. A fost dus să întâlnească alte treisprezece entități, care i-au prezentat trei sute de scene din viitor, care au inclus accidentul nuclear de la Cernobâl, dezmembrarea Uniunii Sovietice, războiul din Golf şi schimbările climei Pământului.

---

* *Peisajul invizibil.* n. tr.

Dintre o sută şaptesprezece evenimente majore ce i-au fost arătate, o sută au devenit realitate până în anul 2002, rămânând ca doar şaptesprezece să aibă loc înaintea ultimei profeţii. În cadrul acestei serii de evenimente, Brinkley a spus că între anii 2004 şi 2014 - mai precis, între 2011 şi 2012 - un sistem energetic, ce a existat aici cu mult timp în urmă, va reveni şi totul va culmina cu schimbarea electromagnetică a polilor Pământului, între 2012 şi 2014. Întregul proces îi va oferi omenirii şansa spirituală de a-şi înălţa nivelul de conştiinţă.

De asemenea, Jose Argüelles a publicat o carte numită *The Transformative Vision*[*]. O foarte scurtă menţiune de la pagina 305 relevă că anul 2012 este cel în care ciclul de 5.125 de ani, al vechii civilizaţii mayaşe, se încheie. Argüelles dezvoltă acest subiect, în cartea sa din 1987, *The Mayan Factor*[**], aducându-l în atenţia întregii lumi. Terence McKenna nu ştia nimic despre punctul final mayaş (el a actualizat ediţia din 1993 a cărţii sale, *The Invisible Landscape*[***], pentru a-l include) - şi nici Brinkley nu ştia nimic despre acest subiect. Începând cu anul 1987, diferiţi oameni au început să afirme că anul 2012 va reprezenta sfârşitul lumii. De două mii de ani încoace, creştinismul a prezis o iminentă zi a judecăţii de apoi, culminând cu anul 2000, an în care, slavă Domnului, lumea a ratat sfârşitul şi nici profeţia Y2K, privind căderea în masă a computerelor, nu s-a împlinit. E uşor să devii cinic faţă de ceea ce pare o altă pseudo-apocalipsă. Totuşi, toate profeţiile binecunoscute privind ziua de apoi se bazează pe Biblie, în timp ce originile calendarului Numărătorii Lungi datează din anul 1500 î.Ch. Predicţiile lui Brinkley sugerează că pot fi schimbări în bine şi că pot avea loc modificări climaterice extreme.

---

[*] *Viziunea care transformă. n.tr.*

[**] *Factorul Mayaş. n.tr.*

[***] *Peisajul invizibil. n.tr.*

OLMECII ŞI MAYAŞII

Arheologii spun că olmecii, prima civilizaţie care a locuit America centrală, s-au stabilit acolo între anii 1800 şi 1500 î.Hr. Mai mulţi experţi în civilizaţia mayaşă sunt acum de acord că acel calendar utilizat de mayaşi a fost dezvoltat de olmeci, într-un oraş numit Izzapa, care a fost locuit între anii 1500 şi 800 î.Ch., şi în care mayaşii au apărut începând cu anul 250 î.Ch. După cum spune Munro Edmondson, specialist în civilizaţia mayaşă, calendarul tzolkin (care, literal, înseamnă „socoteala zilelor") s-a dezvoltat prin secolul al VII-lea î.Ch. şi cuprinde 260 de zile, care sunt o combinaţie de douăzeci de semne ale zilei şi treisprezece numere. Calendarul era folosit ca almanah, oferindu-i fiecăreia dintre cele 260 de zile o calitate unică, ce nu numai că influenţa caracterul celui născut în ziua respectivă, dar îl şi îndemna să îndeplinească, sau nu, anumite sarcini, favorabile sau nefavorabile. Astăzi, descendenţii vechilor mayaşi sunt în număr de aproximativ şase milioane, dintre care cei care trăiesc în ţinuturile muntoase ale Guatemalei au folosit în permanenţă, timp de mii de ani, calendarul cu 260 de zile. Atunci când sunt întrebaţi de ce calendarul sacru are 260 de zile, ei răspund că acesta are la bază perioada de gestaţie umană.

Calendarul Numărătorii Lungi este cel care face referire la anul 2012 şi are o relaţie directă cu calendarul Tzolkin, deoarece este constituit din două sute şaizeci de katuni, spre deosebire de cele 260 de zile din calendarul Tzolkin. Numărătoarea Lungă a fost complet dezvoltată la mijlocul secolului al IV-lea î.Ch., conform afirmaţiilor lui Edmonson, deşi cea mai veche stelă care marchează data unui eveniment istoric al vremii indică o dată echivalentă cu anul 36 î.Hr. Calendarul Numărătorii Lungi constă într-o ierarhie de cicluri: douăzeci de kini sau zile echivalau cu un uinal - sau o perioadă de douăzeci de zile - optsprezece uinali echivalau cu un tun (un an de 360 de zile); douăzeci de tuni echivalau cu un katun; şi douăzeci de katuni echivalau cu un baktun. După trecerea a 13

baktuni, se atinge un moment al Creației, care se scrie 13.0.0.0.0. Cea mai veche dată a Creației este echivalentă cu data de 11 august 3114 î. Ch. din calendarul gregorian, aceasta constituind „baza de date" a ciclului de 13 baktuni, pe baza căreia au fost calculate toate datele înscrise pe stele. Următoarea dată care corespunde înregistrării 13.0.0.0.0., conform calendarului Numărătorii Lungi, este 21 decembrie 2012.*

PRECESIUNEA

Expertul în cultura mayaşă, John Major Jenkins, a tratat foarte serios faptul că Numărătoarea Lungă a fost, de fapt, un instrument de urmărire a ciclurilor de precesiune. Acesta este ciclul de 26.000 de ani în care axa Pământului, cu o înclinație de 23,5 grade față de „verticală", se roteşte şi se măsoară prin mişcarea constelațiilor, contrar pozițiilor fixe ale răsăritului soarelui, în timpul echinocțiului sau al solstițiului. Punctul terminal al ciclului celui de-al 13-lea baktun, de la solstițiul de iarnă din anul 2012, indică o fereastră de treizeci şi şase de ani (1980-2016), în care Soarele aflat în solstițiul de iarnă răsare la ecuatorul galactic. Astronomii plasează punctul de mijloc al acestui proces fie în 1998, fie în 1999. Olmecii şi mayaşii l-au fixat în anul 2012. Unii comentatori au spus că mayaşii erau decalați cu treisprezece-paisprezece ani, când era vorba despre punctul final - precizie absolut impresionantă, luând în considerare faptul că ei au efectuat calculele în urmă cu două mii de ani, într-o societate netehnologizată. Oricum, după cum vom vedea, există motive pentru a considera că anul 2012 este semnificativ în procesul aliniamentului galactic şi că a fost semnalat în mod deliberat.

Mitul *Popol Vuh* al mayaşilor se referă la trei perioade dinainte, sau Sori, fiecare încheiată cu distrugeri. Acest aspect este re-

* pentru lămuriri şi detalii, citiți cartea *Calendarul Mayaş, de Karl Johann Calleman,* publicată de editura FOR YOU. n.ed.

flectat în cele patru lumi din mitologia Hopi. Apoi, mai există şi un mit mayaş Tzutujil, readus în actualitate de Martin Pretchel, care arată că acum ne aflăm în cel de-al cincilea Soare. Numeroase mituri aztece descriu, de asemenea, patru perioade premergătoare sau Sori şi un al cincilea Soare în curs, dar ele diferă din punct de vedere al tipului de distrugere în care se sfârşeşte un anumit Soare (vânt, o ploaie de lavă, o eclipsă cu monştri şi inundaţii - se aşteaptă ca actualul Soare să se sfârşească printr-un cutremur). Aceşti cinci Sori sunt reprezentaţi în centrul Pietrei aztecă a Soarelui, care este o piesă de bazalt gravată, cu un diametru de trei metri si jumatate, ce ilustrează, de asemenea, versiunea aztecă a celor douăzeci de zile - semne ale almanahului sacru de 260 de zile.

Există două picturi murale mayaşe, numite picturi murale ale celor patru Sori - una la Palenque şi cealaltă la Tonina, ambele în statul Chiapas din Mexic. Ele prezintă o zeitate centrală, ca un craniu cu patru tigve sau capete decapitate, dedesubt şi fiecare reprezentând o nouă renaştere a Soarelui - noul Soare, născut la data Creaţiei: 13.0.0.0.0. Dacă craniu central este comparat cu cel asemănător, ilustrat pe Piatra aztecă a Soarelui, se poate considera că Soarele în curs este, de fapt, cel de-al cincilea Soare, sau a cincea lume, mai degrabă decât cel de-al patrulea. De fapt, Jenkins cercetează dacă ciclul actual de 13 baktuni este al cincilea dintr-o serie. Fiecare Soare sau ciclu de 13 baktuni, aşadar, conţine cinci mii două sute de tuni, deci seriile celor cinci Sori ar totaliza douăzeci şi şase de mii de tuni, sau un ciclu de precesiune.

CRONOMETRUL PIETRIFICAT

Poporul toltec din nordul Mexicului, la fel ca mayaşii, foloseau un calendar de 260 de zile, dar şi un calendar de 365 de zile, cunoscut mayaşilor sub numele de calendarul *haab*. Fiecare zi avea un nume în calendarul cu 260 de zile şi în cel cu 365 de zile, dar trebuia să fie parcurse exact şaptezeci şi trei de cicluri tzolkin şi cin-

cizeci şi doi de cicluri *haab* pentru ca această combinație să se repete de la sine. Această perioadă este cunoscută ca un ciclu calendaristic, iar toltecii organizau, pentru fiecare ciclu, o ceremonie numită Ceremonia Focului nou, cu şase luni înaintea zilei trecerii la zenit a Soarelui (când acesta se află exact deasupra capului). John Major Jenkins a arătat că, la origine, această Ceremonie a Focului Nou a fost o metodă de a semnala ciclul precesiunii.

Cunoaşterea toltecă a fost transmisă aztecilor şi se ştie că, exact cu şase luni înaintea Ceremoniei Focului Nou, preoții trebuia să urce pe un vârf de munte, pentru a urmări dacă Pleiadele ajungeau la zenit, la miezul nopții. În cazul în care ajungeau la zenit, însemna că lumea nu urma să se sfârşească. În acest fel, ei ştiau exact cât de aproape erau Pleiadele de Soare peste şase luni, întrucât, în momentul acela, stelele nu ar fi fost vizibile, din cauza luminii diurne.

Atunci când toltecii s-au mutat în peninsula Yucatan, din sudul Mexicului, se pare că ei şi-au contopit cosmologia lor de zenit cu sistemul mayaş şi au codificat rezultatul în piramida lui Kukulcan, de la Chichen Itza. Piramida are câte nouăzeci şi unu de trepte pe fiecare din cele patru laturi, totalizând 364, plus o treaptă în vârf: în total, 365 de trepte. Acesta este un semn sigur că este vorba despre ceva legat de calendar. În fiecare an, la echinocțiul de primăvară, soarele de după-amiază face ca o umbră să „curgă" de-a lungul treptelor, venind din cer. Efectul este amplificat de capetele de şerpi din piatră, ce se află în partea de jos a fiecărei trepte. Şarpele cu clopoței *Crotalus durissus*, pe a cărui piele apar desene în formă de piramidă în zigzag, a influențat puternic arta şi arhitectura mayaşă; el are şi un marcaj, în apropierea clopoțeilor săi, care este identic cu hieroglifa mayaşă Ahau, asociată cu Soarele.

Clopoțelul în sine este numit *tzab,* în limba mayaşilor Yucatec, acesta fiind şi cuvântul folosit pentru denumirea constelației Pleiadelor. Jenkins argumentează că Kukulcan, numele

mayaş al lui Quetzalcoatl - şarpele cu pene al tolteciloor şi aztecilor - este, aşadar, un simbol pentru Soare-Pleiade-conjuncţia la zenit şi, aproape cu siguranţă, ne aflăm acum la începutul unei ferestre de 360 de ani, când Pleiadele sunt în conjuncţie cu Soarele la zenit, exact deasupra Piramidei lui Kukulcan. La începutul ferestrei de 360 de ani, este anul 2012, iar la 20 mai 2012 - la şaizeci de zile după jocul umbrei şarpelui la echinocţiu - conjuncţia Pleiade-Soarele la zenit va avea loc în aceeaşi zi cu eclipsa solară, în ziua 10 Chicchan, în calculul întreg al tzolkinului din muntosul ţinut mayaş. Chicchan înseamnă şarpe, iar clopoţeii şarpelui sună ca să ne cheme la trezire.

APARIŢIA POPULAŢIEI HOPI

Conform celor prezentate în cartea lui Frank Waters: *Book of the Hopi**, băştinaşii americani, Hopi, spun că suntem în cea de-a patra dintre cele şapte ere - a Patra Lume - şi că ne apropiem de trecerea în cea de-a cincea lume. Prima lume s-a sfârşit prin foc; a doua lume s-a sfârşit când Pământul s-a cutremurat, producând inundaţii şi apariţia unei ere glaciare, iar a treia lume s-a sfârşit sub ape.

Chiar înainte de cea de-a cincea eră, va avea loc o „mare purificare". Tranziţia este numită „ieşirea la suprafaţă" şi, în fiecare an, în luna noiembrie, tribul Hopi participă la o ceremonie, numită *Wuwuchim*, ţinută într-o încăpere subterană, numită *kiva*, în timpul căreia se reconstituie ieşirea la suprafaţă, considerată un proces al naşterii, iar iniţiaţii trec printr-o „renaştere spirituală". În podeaua încăperii se află o groapă care simbolizează înălţarea anterioară, sau ieşirea dintr-a treia lume, în cea de-a patra. O scară care duce sus şi afară din kiva, reprezintă apropiata ieşire din a patra lume, în cea de-a cincea. Ritualul include şi o Ceremonie a Focului Nou şi culminează la miezul nopţii, când constelaţia Pleiadelor se află deasupra capului.

* *Cartea populaţiei Hopi. n.tr.*

Această ceremonie arată o legătură directă cu Ceremonia Focului Nou a toltecilor (şi, mai târziu, a aztecilor), pe care Jenkins a decodificat-o ca fiind o metodă de urmărire a pre-cesiunii, conform codificărilor „ceasului deşteptător pietrificat", din piramida lui Kukulcan, ai cărui şerpi cu clopoței sunt setați să „dea alarma", în 2012.

Moses Shongo, ultimul reprezentant al vracilor tradiționali ai tribului Seneca - care a murit în anul 1925 - a pregătit-o pe nepoata sa, Twyian Nitsch, pentru a-i duce mai departe învățăturile. Ele includeau o profeție conform căreia ar urma „o perioadă de douăzeci şi cinci de ani de purificare, ce se va încheia în jurul anului 2012, pe parcursul căreia Pământul se va auto-purifica".

Un alt băştinaş american, un indian Pueblo din nordul statului New Mexico, numit Speaking Wind (Vântul care vorbeşte) a confirmat, recent, că a cincea lume va începe în decembrie 2012.

În anii '80, preoții Paqos, din tribul Clero, care trăieşte în înălțimile Anzilor peruvieni, au anunțat, că formula lor, Pachakuti - răsturnarea lumii - va avea loc în 1990 şi va dura douăzeci şi doi de ani. Aşadar, 2012 va aduce începutul unei noi Epoci de Aur, numită *Taripay Pacha,* când lumea de sus, lumea de jos şi lumea de zi cu zi se vor uni. *Pachamama* înseamnă Mama Pământ şi întâlnim aici un alt cuvânt care defineşte lumea, alături de Era Pământului sau Era Lumii. Cei din tribul Clero spun că Taripay Pacha va fi „era când ne vom întâlni, din nou, cu noi înşine". Totuşi, Willaru Huayta, un mesager spiritual peruan, din nația Qyechua, spune că, în 2013, un asteroid uriaş va trece aproape de Pământ şi vor supraviețui numai cei care şi-au biruit ego-ul. Această versiune mult mai catastrofală este confirmată şi de Credo Muttwa, un şaman Zulu, care spune că, în anul taurului roşu (2012), o stea cu coada foarte lungă, numită Mu-sho-sho-no-no, se va întoarce. Ultima oară când a venit, ea a adus un potop care a răsturnat lumea, astfel încât „soarele răsărea de la sud şi apunea la nord".

INVERSARE GEOMAGNETICĂ

Putem presupune că aluzia privind „răsturnarea Pământului" se referă, de fapt, la o schimbare a polilor magnetici, însoțită de întâlniri cu comete sau cu un asteroid şi la posibile dezastre pe Pământ, cum sunt inundațiile (sau seismele şi erupțiile vulcanice, manifestarea lor depinzând de variațiile regionale). Anul 5125, al ciclului de 13 baktuni reprezintă o optime din perioada de patruzeci şi unu de mii de ani, a ciclului „variației de înclinare" (schimbarea înclinației unghiului axelor), care este utilizat pentru calcularea ciclurilor de topire a gheţarilor. Un baktun durează patru sute de ani, care este perioada de rotație a miezului Pământului. Aceasta dă curs speculației conform căreia, inversarea polilor magnetici este prevăzută pentru anul 2012. În conformitate cu numeroase relatări, Pământul ar fi trebuit deja să treacă prin inversarea magnetică şi, deşi majoritatea geologilor vor spune că o inversare durează mii de ani, raportul privind vulcanul Steens Mountain arată că terenul se poate deplasa cu până la şase grade pe zi, ceea ce înseamnă că aceasta ar putea avea loc în doar treizeci de zile.

Cu toate acestea, din Noua Zeelandă vine un mit al Creației care sugerează o reinterpretare a variantei catastrofice. Mitul maor al Creației, care descrie separarea originară a Pământului de Cer, spune că, într-o zi, când omenirea nu va fi atentă, Pământul şi Cerul se vor prăbuşi, distrugând totul. Cuvintele care descriu acest eveniment s-ar traduce: „cortina va cădea", formulă ce a fost interpretată drept sfârşitul lumii. Însă, dintr-un interviu luat recent de un tânăr maor, unor conaționali mai vârstnici, a reieşit nu numai faptul că ei au prezis acest eveniment pentru anul 2012, dar şi că limba maori a evoluat din vremea naşterii mitului, iar cuvântul „cortină" însemna, la origine, „văl" – acelaşi cuvânt folosit când oamenii mureau şi se duceau în spatele vălului, iar cuvântul „cădea" însemna „dispărea". De fapt, profeția spune: „vălul va dispărea."

NUNTA SPIRITUALĂ

Se pare că „sfârşitul lumii" se referă, de fapt, la un sfârşit al acestei ere şi că mai sunt de parcurs cel puțin încă trei ere, în conformitate cu mitologia Hopi. Arheologul Laurette Sejourne spune că aztecii au interpretat greşit religia toltecă, ce se baza pe conceptul renaşterii. Simbolul renaşterii este şarpele, pentru că acesta îşi leapădă pielea, iar practica aztecilor de a-şi jupui prizonierii şi a le purta pieile a fost un rezultat al acestei interpretări greşite.

Quetzalcoatl, şarpele cu pene, care este reprezentat pe „ceasul deşteptător din piatră", de la Chichen Itza, reprezintă o unire a Pământului (şarpe) cu cerul (penele). Explicația vine din lucrarea lui Marz Scott, care are o vastă experiență în cunoaşterea indiană legară de Kundalini yoga. Se spune că acest Kundalini este un şarpe de foc, încolăcit de trei ori şi jumătate, în chakra rădăcină (una dintre cele şapte centre de putere, care se află de-a lungul coloanei vertebrale). El este încolăcit în jurul falusului lui Shiva - linia de forță masculină, care vine în jos, din cer. Kundalini, spune Scott, este o forță care urcă din Pământ. Ea notează, de asemenea, că există unele descoperiri ale radiestezistului Guy Underwood, care a scris cartea *Pattern of the Past**, prin care se confirmă această legătură.

De exemplu, geo-spiralele şi izvoarele oarbe, descoperite de radiestezişti, sunt întotdeauna în formă de spirale încolăcite în multipli de trei şi jumătate; Kundalini yoga este o practică a trezirii şarpelui, permițându-i să se ridice de-a lungul coloanei vertebrale, până când atinge chakra situată cel mai sus, chakra coroană, unde întâlnirea lui Shiva cu Shakti duce la Iluminare şi la starea de Shamadi-extaz-anihilare a ego-ului şi sfârşit al dualității. Ar putea fi, aceasta, întâlnirea cerului Maori, cu zeii Pământului? Ar putea fi oare contopirea Lumii de Sus cu Lumea de Jos pentru a forma lumea de fiecare zi?

* *Tipar al trecutului.* n.tr

Ar putea fi chiar coborârea Chistului şi înălţarea Miresei Sale?

Religia toltecă originală, a renaşterii asociată cu Quetzalcoatl, a fost revelată acum într-un codex aztec, pierdut multă vreme, numit *Pyramid of Fire**, redescoperit şi publicat de Jenkins.

Codexul chiar explică faptul că aztecii au înţeles cu adevărat greşit metaforele, crezând că sacrificarea ego-ului şi eliberarea energiei din inimă se refereau la sacrificiul uman. El spune că „Quetzalcoatl este omul care atinge starea de Zeu" şi că fiecare om are propriul său şarpe, care reprezintă energia lui Tonatiuh, Soarele. Şi mai spune că „în acest şarpe doarme conştiinţa; în acest şarpe este ascunsă Divinitatea; din acest şarpe vor creşte aripile sale". În mitul aztec, Quetzalcoatl este asociat cu Venus. Quetzalcoatl s-a sacrificat şi a devenit Venus. Dispariţia de opt zile a lui Venus, în conjuncţia inferioară, a fost asociată cu cele opt zile pe care Quetzalcoatl le-a petrecut în infern, înainte de a reapărea în postura lui Venus. Cea mai strălucitoare apariţie a lui Venus are loc atunci când ea apare în apropierea Soarelui, răsărind chiar înaintea acestuia, ca stea a dimineţii, exact după dispariţia de opt zile. În acest fel, mişcarea lui Venus codifică conceptul de renaştere.

După cum am văzut, prin prisma piramidei lui Kukulcan, există o legătură între Quetzalcoatl/Kukulcan şi anul 2012. Se pare că aztecii aşteptau întoarcerea lui Quetzalcoatl, între două tranzituri ale lui Venus (care au loc în timpul dispariţiei de opt zile), întrucât au loc două tranzituri (care sunt întotdeauna de exact opt *haabi*, de 365 de zile fiecare), în 1581 şi 1526. Cortez a ajuns în 1519 şi a fost luat drept Quetzalcoatl (aztecii înţelegând din nou miturile, într-un mod prea literal). Ne aflăm în perioada din cadrul unei alte perechi de tranzite ale lui Venus: unul a avut loc pe 8 iunie 2004, iar următorul va fi pe 6 iunie 2012. Ambele tranzite au loc într-o zi Ik, din Calendarul Tzolkin, al mayaşilor.

** *Piramida focului.* n.tr.

În versiunea aztecă a calendarului de 260 de zile, Ik era Ehecatl, o ipostază a lui Quetzalcoatl. Astfel, în realitate, tranzitele venusiene au loc chiar în ziua lui Venus. Chiar înaintea următorului tranzit, conjuncția Pleiade-Soare la zenit va avea loc deasupra piramidei lui Kukulcan, în ziua şarpelui, confirmând că 2012 este data corectă pentru întoarcerea lui Quetzalcoatl.

IMERSIA PLASMATICĂ

„Oportunitatea spirituală pentru omenire", despre care vorbeşte Dannion Brinkley, poate fi confirmată ca o vreme din jurul anului 2012, sau chiar în acest an, când ceva va declanşa o experiență Kundalini în masă, în rândul omenirii. Care ar putea fi declanşatorul? Un efect energetic al însuşi procesului aliniamentului galactic? Biochimistul rus, Simon Shnoll, a constatat că biochimia umană (şi neurochimia) sunt influențate de orientarea Pământului în raport cu stelele, dar şi de ciclul petelor solare, care vor ajunge la maximum, în anul 2012. Conform unei alte lucrări ştiințifice publicate de James Spotiswoode, abilitățile psihice ale oamenilor cresc exponențial, atunci când centrul galactic se ridică la orizont.

Printre toate teoriile susținute de diverşi cercetători în încercarea de a explica ce se poate întâmpla în 2012 - şi care includ: comete, planete neastâmpărate, asteroizi, explozii ale miezului galactic, cicluri de mega-pete solare, devierea armonică, conjuncții neobişnuite şi cicluri Milankovitch - există o teorie validată ştiințific şi care se potriveşte foarte bine cu scenariul lui Dannion Brinkley. Alexey Dmitriev, un geolog rus, a analizat schimbările tot mai numeroase ale climei Pământului şi fenomenele seismice, plus recentele schimbări ale câmpului geomagnetic. De asemenea, el a luat în considerare modificările solare şi schimbările manifestate în clima şi în câmpurile magnetice ale altor planete din sistemul solar.

O creştere de zece ori a stratului de plasmă interstelară refractată, de la marginea heliosferei, indică faptul că sistemul solar

este condus într-o arie de plasmă magnetizată, care, spune Dmitriev, determină aceste schimbări ale climei şi ale altor tipare. O frecvenţă crescută a sferelor de plasmă în atmosferă constituie un semn al „iminentei transformări a Pământului", care implică o interacţiune cu procesul de dincolo de lumea tridimensională, spune Dmitriev.

Deşi pare greu de crezut, Brinkley nu este singura persoană care s-a întors dintr-o experienţă din preajma morţii, cu predicţia că schimbarea Pământului şi conştiinţei sunt asociate cu anul 2012. În 1969, Ken Kalb a trăit o astfel de experienţă, în care a avut o viziune prezentată în cartea sa: *The Grand Catharsis**, despre schimbările de conştiinţă în perioada dinainte de anul 2012 - o perioadă pe care a văzut-o ca pe o experienţă în preajma morţii a Pământului însuşi - şi ca pe o renaştere globală.

În 1992, Cassandra Musgrave a avut o experienţă în preajma morţii, în timp ce era salvată de la înec, după un accident de ski nautic, şi a văzut o accelerare a schimbărilor Pământului până în anul 2012. Pam Reynolds a avut o astfel de experienţă - înainte de a muri din cauza unei tumori cerebrale - şi s-a întors pentru a vorbi despre schimbările Pământului, despre o schimbare în conştiinţă şi descoperiri uluitoare în domeniul fizicii, înainte de anul 2012.

Phylis Atwater a avut trei asemenea experienţe, plus o experienţă legată de Kundalini. A devenit, apoi, cercetător în domeniu şi a studiat experienţele din preajma morţii trăite de copii, iar previziunile făcute de aceştia din nou, ajung la punctul culminant din anul 2012. Ea a continuat cu studiul aşa-numiţilor Copii Indigo - copiii supradotaţi şi copiii cu puteri paranormale - care se nasc acum în număr mult mai mare decât înainte. Aceşti copii, spune ea, manifestă aceleaşi calităţi ca cei care s-au întors din experienţe în preajma morţii, iar ei sunt vestitorii unui nou stadiu de evoluţie.

Dr. Kenneth Ring, care a încheiat un studiu extins asupra experienţelor în preajma morţii, denumit Proiectul Omega, spune

* *Marele catarsis (Marea purificare)* n. tr.

că schimbările permanente constau în creşterea respectului de sine, a altruismului, într-o abordare mai puțin materialistă a vieții, o minte mai deschisă şi tolerantă față de credințele spirituale şi religioase şi multe cazuri de telepatie, clarviziune, premoniție şi alte abilități psihice. El a observat că, datorită dezvoltării tehnologiilor de resuscitare, tot mai mulți oameni au parte de experiențe în preajma morții şi consideră, conform teoriei cauzalității formative a lui Rupert Sheldrake, că aceştia vor atinge o masă critică. Acesta va fi momentul rezonanței morfice*: atunci când se atinge masa critică, iar schimbarea conştiinței are loc la nivelul întregii specii.

PROFEȚIA DE LA TORTUGUERO

În aprilie 2006, descoperirea unei importante inscripții pe situl mayaş clasic din Tortuguero a devenit de notorietate publică. Cei care studiază cultura mayaşă ştiau despre monumentul 6, de aproximativ trei decenii, însă, o întrebare pe care antropologul Robert Sitler a adresat-o în cadrul unei discuții online, cu un grup de specialişti, a generat o nouă traducere, realizată de epigrafistul Dave Stuart. Acest monument este deteriorat şi incomplet, dar următoarele cuvinte au putut fi traduse: Cel de-al 13-lea Baktun se va sfârşi (la) cel de-al patrulea Ahaw, al treilea K`ank`in [?] va avea loc. [Aceasta va fi] coborârea celui de-al Nouălea Sprijin [?] al Zeului [zeilor] pentru [?].

Abordarea încrucişată a Numărătorii Lungi, calendarele Tzolkin şi Haab identifică, fără echivoc, această dată ca fiind 21 decembrie 2012.

* *Rezonanța Morfică* este un termen creat de biologul englez Rupert Sheldrake, în cartea sa din 1981, *A New Science of Life (O nouă ştiință a vieții)*. El foloseşte expresia pentru a se referi la ceea ce crede că este „baza memoriei în natură.... ideea misterioaselor interconexiuni de tip telepatic, între organisme şi amintirile colective din cadrul speciilor". Structura unor sisteme din trecut afectează apariția unor sisteme similare ulterioare, prin „rezonanță morfică", ce acționează dincolo de timp şi spațiu. n. tr.

Această inscripție din era clasică târzie este un ecou al profețiilor cărților lui Chilam Balam (preotul jaguar), din perioada ulterioară cuceririi mayaşilor de către spanioli. Calendarul Numărătorii Lungi a încetat să mai fie folosit, încă din timpul invaziei spaniole şi, în locul ciclului de 13 baktuni (care era format din 260 de katuni), mayaşii foloseau ciclul de 13 baktuni (care era format din 260 de tuni). Specialiştii în cultura mayaşă numesc acest calendar, Numărătoarea Scurtă. În traducerea lui Chilam Balam din Tizmin, Maud Makemson atrage atenția asupra faptului că unele profeții, care par a se referi la sfârşitul calendarului Numărătorii Scurte, trebuie să fi fost aplicate inițial la sfârşitul ciclului de 13 baktuni, al calendarului Numărătorii Lungi. Ca şi profeția Tortuguero, profețiile lui Chilam Balam prevăd o întoarcere a zeilor, la sfârşitul ciclului de 13 baktuni. Întoarcerea lui Kukulcan este prevăzută în acelaşi moment, la o zi de patru Ahau*. Aceasta este perioada de douăzeci de ani în care ne aflăm acum, până în anul 2012, aceeaşi perioadă de douăzeci de ani care apare în profețiile făcute în urma experiențelor din preajma morții. Traducerea lui Makemson spune:

Chiar acum, al 13-lea baktun va veni plutind... apoi zeul va veni să-şi viziteze micuții. Probabil că „după moarte" va fi subiectul discursului său, în ultimele zile care leagă mănunchiul celor 13 (baktuni), în 4 Ahau... Îți redau cuvintele adevăraților zei, când ei vor veni... Ziua va fi întoarsă cu susul în jos... pietrele vor cădea iar Cerul şi Pământul vor fi în întregime înghițite de foc. Morții vor trăi! Apoi vor muri de bătrânețe şi se vor ridica imediat la cer. [1]

Revenirea lui Kukulcan sugerează o experiență Kundalini în masă, în timp ce alte profeții vorbesc despre schimbarea Pământului şi omenirea va trăi o aparentă experiență în preajma morții, care, probabil, ne va propulsa într-un stare post-umană.

---

* *ton patru, simbol Ahau. n.tr*

DESCHIDEREA CELUI DE-AL TREILEA OCHI

Profețiile privind anul 2012 nu vin numai de la cei ce au experiențe în preajma morții. Există relatări similare, care vin de la oameni ce au trăit experiențe de ieşire în afara corpului (decorporalizări), au avut vise lucide, vedere la distanță, stări meditative de transă, progresii hipnotice şi chiar au fost răpiți de către extratereştri („întâlniri"). Se pare că secretul este ascuns în neurochimia umană. Terence McKenna a accesat informații privind anul 2012, în timpul unui experiment cu o ciupercă halucinogenă, asemănătoare cu cele folosite de mayaşi, care conține psilocybin - o componentă strâns legată de dimetiltriptamină (DMT).

Recent, Dr. Rick Strassman a confirmat că, la naştere, în momentul morții şi în timpul experiențelor mistice - inclusiv în cazul experiențelor cu extratereştri - glanda pineală (care este foarte sensibilă la schimbarea câmpului geomagnetic), din centrul creierului uman, secretă DMT în sânge. Dr. Callaway, de la Universitatea Kuopio din Finlanda, a susținut descoperirile lui Strassman şi „a demonstrat, în mod evident, că experiențele din preajma morții, decorporalizările şi moartea în sine sunt determinate de pinolină şi de eliberarea de DMT şi 5-me-ODMT" - şi, de asemenea, că visele lucide sunt induse de DMT. Pinolina şi 5-me-ODMT sunt alte două substanțe halucinogene, secretate de glanda pineală. Pinolina se află şi în virola - unul dintre ingredientele variabile ale băuturii mayaşe, ayahuasca. Însăşi băutura ayahuasca conține o moleculă similară cu pinolina, numită harmină. De fapt, datorită efectelor sale, ea a fost numită telepatină, din momentul în care a fost extrasă pentru prima oară din ayahuasca. Apoi, s-a descoperit că acelaşi alcaloid fusese deja extras din planta siriană *Peganum harmala*, şi purta numele de harmină.

Este oare posibil ca intrarea noastră în centura de plasmă magnetizată să determine schimbări ale climei Pământului, ca şi o inversare geomagnetică, ce va declanşa producerea de DMT şi pino-

lină, de către glanda pineală, lucru care va duce la experienţe kundalini şi la decorporalizări, precum şi la creşterea capacităţilor telepatice, în timp ce ne vom dezvolta abilităţile de a privi dincolo de văl, în lumea invizibilă?

Probabil că şamanii mayaşi, vracii şi preoţii din America de Nord şi de Sud puteau să activeze secreţia de DMT şi de pinolină (sau ajungeau la acelaşi rezultat, prin folosirea psilocibinului şi a băuturii ayahuasca - băutura junglei, ce conţinea DMT şi pinolină/telepathină), pentru a accesa un fel de mega-minte globală - conştiinţa în dezvoltare a Mamei Pământ. În definitiv, ciclul de 13 baktuni este un ciclu de 260 de unităţi - la fel ca versiunea macroscopică a calendarului sacru Tzolkin, de 260 de zile, care se bazează pe durata gestaţiei umane.

Astfel, ciclul de 13 baktuni poate să măsoare o perioadă de gestaţie planetară de 5.125 de ani, care reprezintă durata istoriei civilizaţiei umane. După cum susţine Peter Russel, un neuron uman conţine 10^{10} molecule, existând 10^{10} neuroni în neocortexul creierului uman. Populaţia globului este, în prezent, de peste 10^9, tinzând către 10^{10}. Când ne apropiem de numărul critic, părţile îşi pierd identitatea individuală (egoul) şi devin componente ale unui întreg mai mare.

Aşadar, Pământul este gata să dea naştere propriului său neocortex uman, pe măsură ce noi devenim neuroni umani ai unui creier global, cu sinapse telepatice.

PARTEA A PATRA

O NOUĂ OMENIRE: EVOLUȚIA EI PÂNĂ ÎN 2012 ŞI MAI DEPARTE

CUM ÎŞI LEAPĂDĂ ŞARPELE PIELEA: O CALE TANTRICĂ SPRE TRANSFORMARE GLOBALĂ

Daniel Pinchbeck

Daniel Pinchbeck explică: „Şamanismul reprezintă o tehnologie de explorare a stărilor modificate de conştiinţă, în scopul obţinerii anumitor rezultate: vindecare, divinaţie şi comunicare cu planul spiritual". În cartea sa 2012: The Return of the Quetzalcoatl*, Pinchbeck preia rolul unui şaman modern şi porneşte într-o incursiune de explorare a ceea ce numeşte „experimentul extravagant al gândirii" care gravitează în jurul anului 2012, angajându-se într-o cercetare exhaustivă ce include drogurile psihedelice. În cartea sa, el cercetează Burning Man, Stonehenge, cercurile din lanuri, extratereştrii şi multe alte fenomene, ajungând, într-un final, un gazetar expert al anului 2012 şi al evenimentelor ce ne aşteaptă în următorul deceniu.*

În următorul eseu, el le oferă cititorilor o privire de ansamblu asupra celor mai noi perspective cu privire la anul 2012 şi descrie modul în care am putea folosi o cale tantrică, pentru a evita distrugerea şi a pune bazele unei noi ere a conştiinţei.

---

* *2012: Întoarcerea lui Quetzalcoatl* n.tr.

Faptul că, în următorii ani, am putea să întrerupem marşul autodistrugător din prezent şi să realizăm o civilizaţie planetară armonioasă şi paşnică, să acceptăm o natură non-dualã a universului şi să instituim practici ecologice şi ritualuri parapsihice colective, le-ar putea părea unora un ţel îndepărtat. Însă istoria gândirii umane dezvăluie tendinţa extraordinară ca ideile - care, la început, par radicale, absurde, sau dincolo de înţelegerea omenească - să devină rapid obişnuite, chiar banale, şi să conducă la noi condiţii şi structuri sociale diferite. Înainte de secolul al XVIII-lea, de exemplu, oamenii cunoşteau fulgerul, dar nu aveau idee că el putea fi modelat pentru a le satisface nevoile şi transformat într-o energie ce schimbă lumea. După ce cineva a aflat de acest lucru, am dezvoltat o civilizaţie industrială şi am schimbat întreaga suprafaţă a Pământului, în mai puţin de două secole - o milionime de secundă din timpul cosmic. Dacă am putut să o facem atunci, am putea să o facem din nou - în condiţii diferite, cu scopuri diferite, într-o perioadă mult mai scurtă.

Acesta este un moment fără precedent în istoria omenirii. Progresul material al ultimelor secole a avut impact asupra limitelor biosferei, punând în pericol viitorul nostru apropiat. La fel de surprinzător pentru mintea modernă este faptul că multe culturi indigene din întreaga lume vorbesc despre această perioadă în mituri şi profeţii şi ne pot oferi o perspectivă asupra semnificaţiei ei profunde. Pentru aceste culturi, ne aflăm într-o perioadă de tranziţie între Ere; această trecere nu implică doar schimbări în corpul fizic al Pământului, ci şi o transformare a conştiinţei umane - un ciclu regenerator de moarte şi renaştere iniţiatică, ce duce la un nivel superior de manifestare.

Recunoaşterea importanţei acestei perioade apare gravată în desenele complexe ale calendarului mayaş, care îşi încheie Marele Ciclu de 13 perioade *baktun,* pe 21 decembrie, 2012. Populaţia maya, care a trăit în Era Clasică, a creat, în peninsula Yucatan şi în

Guatemala, o cultură sofisticată, înainte să dispară în mod misterios, în secolul al IX-lea d.Hr. În pofida amplificării carențelor flagrante ale civilizației noastre, oamenii moderni consideră că este foarte puțin probabil ca o societate netehnologizată și bazată pe mituri putea să ajungă la o formă de cunoaștere diferită, care, din multe puncte de vedere, era mai avansată decât a noastră. Mulți specialiști contemporani din afara mediului academic au avansat ipoteza conform căreia civilizația maya a ajuns la o înțelegere exactă a tiparelor ciclice din evoluția umană, asociate ciclurilor astronomice. În lucrările lui John Major Jenkins, Carl Johann Calleman* și Jose Arguelles, această ipoteză a fost examinată extrem de riguros.

În cele două cărți ale mele, *Breaking Open the Head* și *2012: The Return of Quetzalcoatl*, am întâlnit pentru prima oară – și apoi am urmărit cu rigurozitate – piesele de puzzle care arătau că lumea noastră modernă a fost construită pe baza unui „raționament irațional", un empirism reductiv, ce necesită o suprimare severă a dimensiunilor psihice, intuitive și șamanice ale ființei. Deși civilizațiile și culturile șamanice anterioare nu erau capabile să fabrice un telefon mobil sau un iPod, ele aveau cu adevărat o relație interactivă și holistică cu universul, cuprinsă în expresia alchimică „cum este sus, asemenea și jos". Ei și-au concretizat tradițiile pline de înțelepciune în structuri monumentale, cum ar fi cercurile de piatră din Anglia, sau piramidele mayașe, care erau instrumente astronomice precise și centre ritualice. Ei foloseau stările modificate de conștiință, accesate cu ajutorul plantelor psihedelice și al altor metode, într-o știință șamanică aplicată.

Pe măsură ce un număr imens de oameni din India și China încep să beneficieze, pentru prima oară, de confortul material vestic, o elită din Europa și Statele Unite și-a deplasat atenția spre tehnici de conservare a mediului, spre alternative noi și străvechi la medicina modernă și către disciplinele spirituale. Astăzi, la patruzeci de ani după prima izbucnire a conștiinței șamanice în psihicul

modern, în scurta perioadă psihedelică a anilor '60, observăm că din ce în ce mai mulți oameni recuperează elementele acestor tradiții pierdute, cercetează practici şamanice, tantra, yoga şi alte tehnici indigene străvechi de obținere a unor stări superioare de conştiență. Aceia dintre noi care reprezintă avangarda în acest proces de transformare observă că ritualurile interactive şi înțelepciunea spirituală a culturilor indigene, bazate pe mituri, au o importanță majoră în viața noastră. Am pornit într-o nouă etapă a călătoriei inițiatice, începută cu o generație în urmă, cu avantajul de a putea evita greşelile tactice, declarațiile stridente şi polarizările din trecut.

Indiferent de lucrurile pe care este posibil ca civilizația maya să nu le fi ştiut despre această perioadă, ne confruntăm cu cel mai critic moment al speciei umane, de la naşterea ei şi până acum. Dacă este să vorbim doar de iarna anului 2006-2007, schimbările de climă par să fi trecut de un prag în oraşul New York: la începutul lunii decembrie, temperaturile erau în medie cu 15 grade mai mari decât în anul anterior. Flori care de obicei nu apar decât în martie, erau îmbobocite în Central Park. Acestea sunt cele mai vizibile indicii ale adevărului dramatic al situației neplăcute în care ne aflăm - adevăr care este încă evitat şi suprimat cu putere de funcționarii guvernamentali şi directorii executivi ai marilor companii internaționale.

Paradigma veche de patru sute de ani, a civilizației moderne - aşa cum este ea înțeleasă în prezent - a ajuns la final. Fără o reorganizare radicală şi o transformare a practicilor globale, este foarte probabil ca specia umană să se distrugă, aşa cum s-a întâmplat cu multe specii înaintea noastră. De vreme ce schimbările de climă se accelerează, calota polară se topeşte, iar pădurile tropicale sunt tăiate, peste 25% din numărul total al speciilor vor dispărea în următorii treizeci de ani - dispariția globală a broaştelor şi amfibienilor denotă un viitor care ar putea fi inospitalier multor forme de viață, inclusiv pentru noi. Din perspectiva unei analize pur materialiste şi raționale, următorii câțiva ani reprezintă un punct de cotitură pen-

tru omenire, iar o mare parte din populația S.U.A. - și alte milioane și milioane de oameni de pe celelalte continente - se plimbă ca în transă printre rafturile supermarketurilor, hipnotizați de reclame programate, gândindu-se că situația actuală poate continua fără o schimbare radicală a stării de lucruri de până acum.

În timp ce paralizia și negarea sunt reacții obișnuite la criza care ne pândește, există și o perspectivă alternativă. Ceea ce apare drept haos inevitabil și colaps este, de fapt, un proces natural ce însoțește o etapă de evoluție în conștiința umană. Ceea ce suntem meniți să trăim pe parcursul vieții noastre nu este sfârșitul lumii, ci nașterea minții superioare a omenirii. Nu suntem simpli spectatori ai acestei drame, ci actori importanți, ce au prilejul de a influența direct rezultatele.

În ceea ce urmează, voi schița elementele fundamentale ale acestei paradigme alternative, pe baza realităților psihice și materiale. Apoi voi descrie, pe scurt, câteva tehnici și procese de dezvoltare care, dacă ar fi implementate la timp, ar putea avea o influență pozitivă asupra desfășurării evenimentelor. Conform acestei ipoteze, se poate obține rezultatul dorit, dacă un grup de avangardă depășește toate obstacolele și condiționările anterioare, pentru a ajunge la o conștientizare intensificată a situației - și apoi lucrează eficient și unitar, pentru a propaga această nouă paradigmă pe Pământ.

În cartea *2012: The Return of the Quetzalcoatl*, am emis teoria conform căreia, în prezent, suntem într-un proces de schimbare de la o formă de conștiință - o formă de a fi - la alta. Ca produs secundar al dezvoltării gândirii empirice și științifice, mintea modernă s-a prins în capcana unui concept mecanicist despre univers, o înțelegere limitată a timpului și o negare a spiritului și a intuiției. Quetzalcoatl - mitul șarpelui cu pene al populațiilor Americii centrale - simbolizează unirea dintre pasăre și șarpe, sau dintre Cer și Pământ. Consider că acest arhetip reprezintă, de asemenea, integrarea gândirii raționale și empirice, cu cunoașterea șamanică, in-

tuitivă şi ezoterică. Am strâns dovezi în favoarea acestei teze, din multe domenii şi tradiţii filozofice diferite, evidenţiind trei tendinţe, care par să reprezinte cei mai importanţi indicatori.

Prima, descrisă mai sus, reprezintă criza ecologică, inclusiv schimbările accelerate de climă, dispariţia speciilor şi epuizarea resurselor. A doua este dezvoltarea rapidă a tehnologiilor noi, în special cea a comunicaţiilor şi mass-media - de la reţele de Internet, la telefoane mobile - precum şi capacităţile potenţial distrugătoare ale nanotehnologiei şi ale altor descoperiri viitoare, devenite din ce în ce mai plauzibile. Apariţia de noi instrumente în domeniul mass-media şi al comunicaţiilor este însoţită de schimbări profunde în psihicul uman şi de noi forme de organizare socială. Acest lucru este evident când ne uităm la unele exemple din trecut, cum ar fi limba vorbită şi cultura tribală, scrisul şi civilizaţia ierarhică, inventarea tiparului şi apariţia democraţiei în plan global. În prezent, utilizarea telefoanelor mobile, a Internetului şi a reţelelor sociale reorganizează conştiinţa umană - atât superficial cât şi profund. Deoarece suntem implicaţi direct în aceste progrese şi adoptăm noi tipare comportamentale şi subliminale, este dificil de analizat modul în care ele ne afectează.

Ipoteza mea este că aceste noi instrumente au impact asupra experienţei interioare a identităţii personale şi modifică percepţia de sine. În ultimele secole, persoana modernă şi-a dezvoltat un simţ puternic de autonomie individuală şi de izolare existenţială şi s-a îndepărtat de lumea naturală. Noile instrumente de comunicare slăbesc şi disipează graniţele ego-ului. Din ce în ce mai mult, cu stilul nostru de viaţă în reţea, ne experimentăm identitatea mai degrabă contextual, fluid şi relaţional, decât ca o identitate separată, fixă şi permanentă. Savanţii pledează de multă vreme pentru ideea că identitatea este o construcţie socială, iar această mutaţie fenomenologică o demonstrează explicit. Concepţia individuală despre sine depinde de reţele mai ample de conectivitate, în timp ce mass-

media - care ne înconjoară ca o a doua piele - remodelează permanent punctele de vedere colective, granițele personale şi structurile morale. Cu ajutorul repetiției până la saturație, sfera virtuală a mijloacelor de comunicare în masă poate face în aşa fel încât lucruri considerate odată condamnabile - cum ar fi tortura - să devină acceptabile din punct de vedere social. Pe măsură ce massmedia şi comunicațiile unifică mintea colectivă, amăgirea în masă devine un pericol chiar mai mare. Însă o nouă mişcare socială, sau o conştiență mai autentică ar putea să se răspândească mai repede - la fel cum un stol de păsări reacționează la pericol, printr-o coordonare eficientă.

A treia tendință este greu de perceput şi imposibil de cuantificat pentru mulți, deoarece poate fi înțeleasă doar subiectiv. Eu consider că în natura psihicului se desfăşoară, de asemenea, o evoluție şi că expresia ei este reprezentată de accelerarea sincronicităților, a intuițiilor telepatice, precum şi a manifestărilor parapsihice şi psihofizice, de orice tip. Pentru cei care sunt atenți la acest fenomen ce se desfăşoară la un nivel mai subtil, realitatea materială pare mai puțin densă şi - într-un ritm din ce mai accelerat - mai reactivă la capacitățile psihicului.

Vălul dintre materie şi conştiință devine mai subțire şi mai permeabil. Acest lucru este evident, atunci când ne gândim la evoluția rapidă a tehnologiei. Tehnologia ne permite să transformăm „formele gând" în manifestări reale, la o viteză din ce în ce mai mare. Acest lucru se întâmplă efectiv şi nu poate fi negat. Acum cincizeci de ani, vă puteați imagina o formă sculpturală sau o piesă muzicală complexă şi erați capabili să o executați după ani de efort. Astăzi, presupunând că aveți resursele necesare, instrumentele digitale vă permit realizarea oricărei forme sau compoziții muzicale în câteva ore. Progresele în tehnologie îi permit imaginației să-şi realizeze proiecțiile cu mare acuratețe şi viteză, atrăgând psihicul şi fizicul într-o relație din ce în ce mai strânsă.

Dincolo de aceste expresii materiale evidente, modificarea ce se petrece în natura psihicului se dezvăluie printr-o relație diferită cu realitatea. Pe măsură ce integrăm o conștiență a domeniului arhetipal - sau continuum-ul spațiu-timp al dimensiunilor superioare, definit de fizica cuantică - realitatea ce ne înconjoară capătă o nouă valență. Începem să experimentăm lumea ca cercul unei mandale, o parabolă gnostică, în care ființa noastră este mai degrabă un punct într-o plasă, decât o zonă arbitrară în care se întâmplă accidente fără sens. Spre deosebire de fenomenul material, care poate fi cuantificat, intensificarea energiei psihice devine evidentă, doar atunci când ne concentrăm conștiința asupra ei. Ca să împrumut un termen de la omul de știință Rupert Sheldrake, „câmpul morfogenetic" pentru capacități parapsihice devine mai puternic, pe măsură ce mai mulți oameni interacționează cu el, alimentându-l cu energie, prin atenția și conștienta lor.

În secolul al XX-lea, psihoanalistul Carl Jung a examinat „realitatea psihicului", interconexiunea dintre minte și lume, dintre psihic și fizic, exprimată prin sincronicități și alte acorduri oculte. Jung a înțeles că o profundă transformare a psihicului uman era în curs de desfășurare. Potrivit lui Edward Edinger, teoretician al activității lui Jung, în prezent experimentăm „arhetipul apocalipsei", termen care are conotațiile distructive cunoscute, dar care este definit, de asemenea, drept „dezvăluire" sau „revelație". Ca arhetip negativ, el reprezintă distrugerea formelor-gând și a modului de viață anterior; ca arhetip pozitiv, el reprezintă un eveniment important - „venirea Sinelui în înțelegerea conștientă". În modelul lui Jung, „Sinele" cuprinde expresia completă a ființei noastre - incluzând atât elementele conștiente, cât și cele inconștiente. Ego-ul nostru limitat se teme cumplit de venirea Sinelui - și totuși, în mod paradoxal, își dorește să-l integreze. După cum descrie Jung în *Answer to Job** și alte lucrări, arhetipul Christic și a Doua Venire reprezintă fuziunea

* *Răspuns către Iov.* n .tr.

dintre ego şi Sine, proces care are loc în cadrul timpului istoric, dar care, în mod paradoxal, este atemporal. După cum exprimă Christos acest paradox: „Ceasul se apropie - şi el este acum".

Dacă sfârşitul calendarului mayaş semnalează încheierea acestui proces arhetipal în timp istoric, putem începe să înţelegem distanţa psihică semnificativă pe care o vom parcurge în următorii câţiva ani. Astăzi, majoritatea oamenilor se identifică cu calea lor individuală şi cu scopurile definite de ego. Pe măsură ce ne vom apropia de finalul acestei evoluţii apocaliptice, ne vom privi din ce în ce mai mult ca expresii fractale ale unui câmp de conştiinţă unificat şi aspecte conştiente ale unei ecologii planetare - mintea Geei - care se schimbă continuu, în funcţie de acţiunile şi chiar de gândurile noastre. Atunci când colectivitatea va înţelege acest lucru, vom trece dincolo de pragul istoriei, cu înşiruirea ei de războaie, cuceriri şi sisteme de credinţă aflate în competiţie. Omenirea se va uni sub forma unui trib global, asigurându-le tuturor membrilor săi drepturi egale şi un statut egal, în cadrul unei comunităţi planetare. După ce am rezolvat dezacordurile dintre noi, vom fi pregătiţi să ne facem intrarea într-o civilizaţie galactică, unde vom descoperi noi mituri, noi tovarăşi de drum şi noi dimensiuni ale fiinţei.

Se pare că o mutaţie atât de profundă în psihicul colectiv poate avea loc doar ca răspuns la o serie de evenimente traumatice, asemănătoare cu contracţiile şi convulsiile ce însoţesc naşterea. Cea mai completă descriere pe care am găsit-o, despre modul în care acest proces s-ar putea desfăşura în următorii câţiva ani, este prezentată în excelenta carte a lui Christopher Bache *Dark Night, Early Dawn*[*], o extensie a activităţii teoretice a lui Stanislav Grof, asupra stărilor de conştiinţă modificată şi a matricelor perinatale. Într-o serie de viziuni pe care le-a avut Bache, pe durata unor şedinţe de terapie cu LSD, el a prevăzut distrugerea unei mari părţi

[*] *Noapte întunecată, zori timpurii.* n. tr.

din lume, din cauza unui cataclism natural şi apoi recristalizarea societăţii într-o cultură planetară.

„Evenimentele care s-au abătut asupra Pământului au fost de proporţii atât de mari, încât nimeni nu a putut să se izoleze de ele", scrie Bache. „Panica a crescut până când, în final, toţi au fost forţaţi să-şi ducă viaţa la nivelul unei simple supravieţuiri". Ca reacţie la pericol, s-au dezvoltat noi structuri sociale, bazate pe colaborare şi modele de familie extinse. „Era ca şi când criza ecologică ar fi modificat conexiunile din creierul speciei, permiţând manifestarea unor niveluri de conştienţă de sine noi şi mai profunde". El îşi aminteşte o extraordinară condensare a evenimentelor: „Ritmul din trecut nu avea nicio legătură cu ritmul din viitor. Formele noi care se dezvoltau nu erau fluctuaţii temporare, ci structuri psihologice şi sociale permanente, care marcau următorul pas de evoluţie în lunga noastră călătorie către conştienţa autoactivată"[1]. Conform cadrului temporal realizat de Carl Johan Calleman, în cartea sa *The Mayan Calendar and the Transformation of Consciousness**, anii 2008-2010 vor fi creuzetul în care se va crea noua formă a conştiinţei umane, pe măsură ce vechile structuri vor dispărea.

Bineînţeles că această paradigmă profetică este doar o teorie, până când evenimentele se vor desfăşura în plan real. Fiecare dintre noi va decide pentru el însuşi, dacă ceea ce am prezentat aici - ca şi modul în care o astfel de ipoteză îi va influenţa activitatea - este ceva valabil. Dacă cineva o ia în serios, aşa cum fac eu, atunci se va confrunta cu un număr de paradoxuri fascinante şi de nuanţe subtile, pe măsură ce prăpastia se va apropia. Una dintre primele reacţii va fi fuga de coşmarul tehnocratic şi mutarea într-o comunitate rurală, undeva la înălţime, unde oamenii vor învăţa să cultive pământul pentru hrană şi îşi vor recăpăta cunoştinţele de bază pe care societatea modernă le-a pierdut. Deşi aceasta ar putea fi cea

* *Calendarul mayaş şi transformarea conştiinţei,* Editura For You.

mai bună alternativă pentru unii, pentru mulți dintre noi ea nu este viabilă, din cauza obligațiilor familiale și financiare. Personal, intuiția îmi spune că orice acțiune pripită, motivată de teamă, va avea consecințe negative. Aceia dintre noi care au avut acces la informație mai devreme, beneficiază de o ocazie deosebită și, poate, au responsabilitatea de a reorienta conștiința colectivă, în această perioadă intermediară. Este posibil ca, înainte de începutul crizei, să se înceapă construcția acestor „structuri psihologice și sociale permanente" ale viitorului. Răspândirea unei conștiențe mai profunde și a instrumentelor care să se ocupe de rezolvarea situației actuale, ar putea reduce în mod dramatic repercusiunile distructive ale crizei care se apropie, prevăzute de Bache și Calleman, de romancieri distopieni*, ca J.G. Ballard și Cormac McCarthy și mulți alții.

În ciuda aspectelor materiale amenințătoare, baza acestei tranziții de la o epocă la alta este realitatea noastră psihică. Dacă este vorba despre faptul că mintea și materia se întrepătrund din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne apropiem de mutația din 2012, atunci nivelul nostru de conștiință și puterea intenției noastre va determina desfășurarea evenimentelor - în plan personal și pe scena mai mare a lumii. Dacă tratăm această tranziție ca pe o grea încercare inițiatică, pe măsura desfășurării evenimentelor vom accepta paradoxul de a deveni din ce în ce mai relaxați, mai deschiși, mai veseli, mai limpezi și mai plini de compasiune.

Atitudinea interioară necesară pentru această provocare evocă filozofia tantrică, așa cum este ea definită de cercetătorul Georg Feuerstein: „Formula *'samsara este sinonim cu nirvana'* implică o mutație cognitivă totală, prin care lumea fenomenelor e făcută să devină transparentă, cu ajutorul înțelepciunii superioare", scrie el. „Lucrurile nu mai sunt percepute ca fiind separate

* autori ale căror cărți prezintă un viitor sumbru. n.tr.

unele de altele, ca nişte realităţi insulare în sine, ci totul este perceput unitar, este înţeles unitar şi trăit unitar. Diferenţele care ar putea exista sunt variaţii sau manifestări în interiorul aceleiaşi Fiinţe unitare." Din perspectivă tantrică - ce uneşte tehnicile radicale ale alchimiei şi şamanismului, cu filozofia vedică şi budistă non-dualã - realitatea este ceea ce alegem să percepem, în ciuda oricăror aparenţe care o contrazic. Dacă samsara este nirvana, atunci totul se desfăşoară exact aşa cum ar trebui să se desfăşoare.

Prin tehnicile tantrice, practicantul recunoaşte pe oricare „altul" - fie el cadavru în descompunere, sau înger strălucitor - ca un aspect al Sinelui. Când adoptăm această idee, ne dăm seama că nu mai există nicio problemă, nicio criză care să necesite vreun răspuns neliniştit şi urgent. De fapt, reacţiile bazate pe frică pot doar să exacerbeze aspectele aparent negative ale situaţiei actuale. Cel mai bun mod în care putem servi procesul transformaţional pentru noi şi pentru lume, este de a ajunge la un nivel de a fi în care să nu existe judecată, îngrijorare sau proiecţii negative.

Capacitatea noastră de a ajuta lumea şi de a vindeca traumele omenirii depinde de lucrul interior pe care l-am făcut pentru a ne desăvârşi şi a ne echilibra mintea - sau ceea ce budismul defineşte drept nonataşament. Nonataşamentul este subtil - şi totuşi profund - diferit de starea de detaşare. În timp ce detaşarea implică izolarea rece şi lipsa de emoţie, o persoană fără ataşamente se mai bucură încă de întreaga gamă de sentimente, de durere şi de bucurie, dar nu se identifică cu aceste stări emoţionale. Schimbarea care se cere de la noi nu este o trecere fără emoţii, intelectuală, către o perspectivă „spirituală" sau parapsihică, ci este un proces personal pe deplin integrat şi intim. Suntem chemaţi să ne

* Dr. Georg Feuerstein - n.1947 este un indolog specializat în Yoga, care a scris peste 30 de cărţi despre religie, yoga, tantra şi hinduism. Mircea Eliade a numit cartea acestuia, *The Philosophy of Classical Yoga,* „una dintre cele mai profunde şi originale contribuţii pentru a înţelege yoga clasică." n. tr.

deschidem inima şi mintea în faţa flăcării radiante a transformării. Pentru cei care răspund acestei provocări, răsplata va fi cu mult mai mare decât sacrificiile.

Ne confruntăm cu dificultăţi paradoxale în a ne imagina şi apoi a stabili sisteme provizorii, pentru a sprijini transformarea pe scară largă a societăţii umane, într-o perioadă în care timpul se accelerează. În timp ce „dezvoltarea durabilă" a devenit un cuvânt la modă, ne lipseşte o strategie pentru a crea o cultură globală care să poată susţine, cu adevărat, nivelul actual al populaţiei. Găsim fragmente dintr-un astfel de plan, în lucrările multor vizionari, ecologişti, economişti radicali şi oameni de ştiinţă; ar trebui să putem asambla aceste proiecte risipite, într-un model holistic. Totuşi, orice mod de abordare bazat pe soluţii va trebui să rămână nonprogramatic, flexibil şi deschis schimbării. Pe măsură ce conştiinţa umană se va îndrepta spre stări mai echilibrate ale minţii, eforturile noastre de tranziţie vor reflecta ceea ce este stângaci şi nesigur în acest proces.

Atâta vreme cât suntem angajaţi în a doua etapă a călătoriei iniţiatice pentru psihicul modern, care a început în anii '60, ne putem aştepta la manifestarea ciclului şamanic tipic de dezmembrare şi moarte-şi-renaştere spirituală, la nivel individual şi colectiv - parte din acceptarea şi integrarea nivelurilor mai profunde ale psihicului, pe care adepţii lui Jung îl numesc individuaţie. În ultimele decenii, acele segmente de populaţie cu o concepţie regresivă, autoritară - care au evitat procesul de individuaţie, în întregime prin sisteme de credinţă ipocrite şi printr-o negare atavică a responsabilităţii personale - s-au organizat efectiv pentru a exercita o influenţă nefastă asupra politicii şi discuţiilor publice. La polul opus, sectorul progresist rămâne necoordonat şi lipsit de putere, împiedicat de complexe psihologice ce conduc spre un comportament disfuncţional. Ar putea părea că, în acest moment, Stânga - sau, cel puţin, majoritatea personalităţilor cheie, precum şi cei care deţin

puterea - nu şi-a rezolvat criza de individuaţie. Mai degrabă decât să depăşească starea de separare, organizaţiile nonguvernamentale, cele nonprofit şi altele asemenea îşi manifestă loialitatea şi creează ataşamente sentimentale faţă de o anumită cauză sau entitate. Acest lucru împiedică realizarea unei coordonări eficiente a forţelor, pe o scară mai largă, pentru a atinge un scop colectiv. În multe cazuri, campaniile progresiste se adresează unor anumite simptome, dar ignoră cauza bolii. O atitudine mai productivă s-ar putea inspira din definiţia lui Nietzsche despre Superman, care combină „mintea lui Cezar" cu „sufletul lui Christos".

În timp ce prestigiul Statelor Unite a scăzut, cultura noastră populară a rămas o forţă globală. O reînviere a impulsului transcendentalist* în viaţa americană ar putea stârni o revoluţie spirituală în societatea noastră. Dacă ar fi să se întâmple asta, puterea extraordinară a mass- media electronică - care deocamdată funcţionează în mare măsură ca mecanism de control, menţinând conştiinţa de masă la o frecvenţă joasă de materialism tensionat - ar putea fi folosită ca o forţă supereficientă de schimbare pozitivă. Asta s-ar putea întâmpla prin intermediul canalelor media existente, sau prin crearea de noi portaluri pe Internet sau la televiziune.

O campanie de marketing bine orientată ar putea cuprinde şi promova mişcarea verde, o abordare de genul *fă totul cu mâna ta* pentru rezolvarea problemelor, pacifism şi dezvoltare spirituală, ca o soluţie nouă şi cât se poate de hippie. Mass-media cu noua faţă ar elibera mari mase de oameni, de sistemele de credinţă arhaice şi de ideologiile manipulatoare, educându-i asupra unei game largi de subiecte - de la permacultură*, la metafizică. Pregătirea pentru nonviolenţă şi rezolvarea conflictelor vor fi, de asemenea, esenţiale-

* Transcendentalismul american se referă la un grup de idei inovatoare privind literatura, religia, cultura şi filozofia, apărute în prima parte a secolului al XIX-lea, în statul New England. Se numeşte „american", pentru a-l distinge de alte întrebuinţări ale termenului „transcendental". n. tr.

pe măsură ce paradigma noastră socială actuală va dispărea, diferite segmente ale societății ar putea fi tentate să degenereze în exprimări violente de frustrare.

Așa cum a observat Thomas Hartmann, în cartea *The Last Hours of Ancient Sunlight**, ceea ce menține sistemul social actual sunt, în cele din urmă, „caloriile ieftine". Dacă acestea ar fi să scadă din cauza insuficienței resurselor, atunci și caracterul oamenilor ar înregistra, fără îndoială, un regres. Noua paradigmă promovată de mass media trebuie să fie atât pozitivă, cât și proactivă, promovând compasiunea și răbdarea și insuflând speranțe pentru un viitor drept și cinstit, după încheierea perioadei de tranziție. Dacă mass-media trece în mod dramatic la transmiterea unui mesaj diferit pe întreaga planetă, acest lucru va avea reverberații extraordinare.

Potențialul social al Internetului, neînțeles încă pe deplin, ar putea constitui baza unei noi paradigme sociale și o infrastructură utilă, permițând orchestrarea precisă a resurselor și a forței de lucru, într-o perioadă de criză. O schimbare de acest gen ar însemna reechiparea logicii operaționale a mișcării progresive - de la lupta împotriva status quo-ului, la crearea unui nou cadru instituțional, pentru trecerea iminentă spre o cultură planetară. Tehnologii au realizat protocoale pentru o rețea invizibilă, subterană, care integrează profile individuale, inter-operabilitatea datelor și standarde deschise. O astfel de rețea le-ar permite organizațiilor și firmelor cu aceleași concepții să facă schimb de informații la un nivel mai profund, să încurajeze transparența, să ofere putere indivizilor - și nu marilor corporații - și să sprijine dezvoltarea rapidă a comunităților locale și virtuale, bazate pe împărțirea resurselor, interese specializate și alte afinități.

Conform acestei ipoteze, reprogramarea eficientă a tehnologiilor avansate va juca un rol important în procesul de tranziție, dar practicile arhaice au și ele un rol la fel de important.

** *Ultimele ore ale soarelui străvechi* n.tr.

Trebuie să luăm în calcul acel „flatland" post modern - ca să folosesc termenul lui Ken Wilber - în care „ierarhiile naturale" bazate pe recunoaşterea abilităţilor diferite, dar complementare, nu mai există. Pentru a rezolva această problemă complexă, putem să adaptăm elemente ale tehnicilor rituale şi ale instrumentelor de luare a deciziilor din culturile tribale şi aborigene indigene şi să le aducem în instituţiile şi comitetele de conducere post moderne. Principiile de funcţionare şi priceperea organizaţională care le-au permis comunităţilor indigene să prospere printr-o relaţie eficientă cu lumea naturală, timp de mii sau zeci de mii de ani, reprezintă o moştenire extraordinară pentru noi, oamenii moderni, cei care am pierdut legătura adevărată dintre noi şi lumea naturală - dar şi legătura între noi - şi care ne confruntăm cu provocarea de a reface aceste conexiuni. Indiferent de intenţiile noastre, nu vom fi în stare să realizăm acest lucru, fără a fi călăuziţi de păstrători ai înţelepciunii din trecut şi din prezent.

Atâta vreme cât perioada actuală de tranziţie presupune recuperarea aspectelor şamanice şi parapsihice ale fiinţei, am putea institui programe - ceremonii globale - de utilizare a capacităţilor latente ale minţii, pentru a repara răul făcut de societatea industrială. Şi în acest domeniu, ştiinţa vie a societăţilor tribale s-ar putea dovedi de neprețuit. La fel cum am învăţat să ne folosim de electricitate, vom învăţa să stăpânim domeniile subtile ale energiei parapsihice şi vom folosi această putere, pentru a transforma Pământul. De la culturile indigene, putem învăţa principiile de a folosi ritualul şi transa pentru a concentra energia psihică, interacţionând cu forţele elementare, pentru a influenţa condiţiile climaterice şi a alina suferinţele. Progresul rapid al crizei ecologice ar putea obliga omenirea să facă un salt către un mod de a fi parapsihic, extrasenzorial, combinând cercetarea ştiinţifică şi participarea şamanică, într-o nouă formă de angajament.

Intrând mai adânc în tranziție, este posibil ca realitatea noastră să se manifeste sub forme din ce în ce mai nefamiliare, trecând noi praguri de noutate. Pe măsură ce „realitatea sufletului" va deveni mai tangibilă, dezvoltarea viitoarelor tehnologii ar putea necesita implicarea conștiinței la niveluri mai profunde de intenție. Proliferarea metodelor de vindecare străvechi și a alternativelor noi, care se bazează pe folosirea energiilor subtile (*chi, prana*, curenți eterici și așa mai departe), ar putea conduce spre o înțelegere diferită a conștiinței, care va avea aplicații tehnice în viitorul apropiat. „Eschaton" sau „singularitatea", prezentată teoretic de Terence McKenna, ar putea fi întâlnirea dintre minte, mecanica cuantică și echipamentele materiale care ne așteaptă în viitorul apropiat. Capacitatea noastră de a valorifica un astfel de potențial ar putea depinde de nivelul de disciplină mentală și acuitate extrasenzorială intensificată, pe care îl vom dezvolta în această perioadă intermediară - așa cum a spus Nietzsche: „Fapta îl creează pe făptaș, aproape ca un gând întârziat".

Între timp, cel mai bine ar fi dacă am adopta o abordare tantrică față de transformarea planetară - una de colaborare și nu de confruntare, de acceptare și nu de opoziție. Mâna întinsă, care oferă prietenie și reconciliere pașnică, înlocuiește pumnul ridicat, simbolul stilului de activism din anii '60. Un mod în care putem privi trecerea dintr-o epocă a lumii în alta este acel al unui șarpe care își leapădă pielea: în timp ce noii solzi se formează sub ea, membrana de la suprafață trebuie să rămână funcțională, altfel șarpele nu va supraviețui. În timp ce vechea piele a civilizației noastre și concepțiile ce o însoțesc par să se uzeze, sistemul trebuie să rămână pe loc, suficient de mult pentru ca noua textură a conștiinței și infrastructura potrivită ei să se întrepătrundă. Conform acestei teze, pe măsură ce conștiința universală va călăuzi procesul, nu ar trebui să avem nicio îndoială că vom reuși.

O VIZIUNE PENTRU OMENIRE

Barbara Marx Hubbard

Putem fi, oare, participanți conștienți la propria noastră evoluție?

Viitorolog de marcă, profesor și autor, Barbara Marx Hubbard, președintă a Fundației pentru Evoluție Conștientă și nominalizată, în anii trecuți, la postul de vicepreședinte al Statelor Unite, vorbește despre posibilitățile de evoluție ale transformării care vin în anul 2012. În următorul eseu, ea discută despre evoluția conștiinței, a societății, despre „mutanții egotici" și despre rasa umană. Ne spune, de asemenea, ce trebuie să facem ca să ne pregătim pentru noua specie cu care ne vom confrunta... sau în care, poate, ne vom transforma.*

Omenirea se confruntă cu schimbări de evoluție, fără precedent. Este uimitor cum din faimoasa profeție a culturii mayașe ne vine informația că, până în 2012, ne confruntăm cu sfârșitul acestei lumi, așa cum o știm, și cu începutul celei noi. Această dată corespunde previziunilor sociale și ecologice sumbre, bine cunoscute deja. Să presupunem că există un oarecare adevăr în aceste profeții. Ce viziune despre viitor, despre lumea nouă, ne-am putea imagina, astfel încât să ne concentrăm atenția asupra ei și, prin atragerea energiilor în mod special, ea să ne ajute să trecem prin această perioadă de tranziție?

* Mutanți egotici: grupuri egotice, înarmate cu puterea tehnologiilor de genul celei nucleare, a nanotehnologiei, biotechnologiei, tehnicii spațiale, iar în tot acest timp, rămân în aceeași stare de oameni egoiști, dominatori. **Egotic** = starea în care te identifici cu ego-ul tău, acea putere care caută să apere separarea și să o ridice în slăvi, care acționează în spiritul separării, a autonomiei nesănătoase, ori a independenței încăpățânate și care vrea să oculteze sau să distrugă Sinele Divin. n.tr.

EVOLUȚIA CONȘTIINȚEI

Am o viziune a viitorului care izvorăşte din observarea misterului extraordinar al trecutului nostru, din 14 miliarde de ani de evoluție uimitoare şi din geneza şi manifestarea cosmosului, până în prezent şi mai departe. Uimitor este faptul că din „nimic" s-a creat tot ceea ce a fost, este şi va fi. Forța, inteligența şi procesul care au creat acest univers funcționează încă în noi. Suntem universul în persoană. Suntem manifestări ale acestui mister. Suntem cosmosul care se reflectă în el însuşi şi încearcă să-şi înțeleagă originea, naşterea, direcția şi modul în care poate să contribuie conştient, la Procesul de Creație.

Primim îndrumări pentru propria noastră participare conştientă la evoluție. Învățăm din trecutul nostru. Cum a evoluat oare natura - de la particule subatomice, până la noi? Când înțelegem această nouă poveste despre Creație - de la prima scânteie până la noi, cei de acum - observăm un tipar recurent de o şi mai mare complexitate, care aduce cu sine un nivel de conştiință şi de libertate din ce în ce mai înalt. De la atom la moleculă, apoi la celulă, la animal şi la om, la Buddha şi Christos şi atâția alții, până la noi cei de azi, suntem în pragul degenerării sau al transformării. „Săgeata evoluției", cum o numeşte John Stewart, a materializat o progresie către sisteme unitare mai cuprinzătoare, printr-o cooperare şi o sinergie din ce în ce mai mari, cu salturi cuantice, care vin unul după altul. Aici se află speranța noastră pentru un viitor nemărginit, aflat într-o permanentă evoluție.

De asemenea, observăm că transformarea este precedată de crize. Problemele reprezintă impulsuri spre evoluție. Intensificarea tensiunii duce ori la involuție şi distrugere, ori la evoluție şi transformare. Acesta este un motiv pentru care 2012 ar putea fi cutremurător şi şocant pentru unii. Mai mult, observăm că evoluția creează ceva absolut nou. Viață din viața dinainte, viață umană din viață animală. Este oare posibil ca, din specia noastră, să se nască

acum un om nou şi o omenire nouă? Putem vedea succesiunea de la Homo habilis, Homo erectus, Homo neanderthalensis, Homo sapiens, până la Homo sapiens sapiens. De ce s-ar opri odată cu noi? Este oare posibil ca o nouă specie să fi fost purtată în pântecele conştiinţei de sine, prin avataruri, mistici şi vizionari, timp de mii de ani, şi acum, datorită crizei, acest nou om să se nască în milioane dintre noi? A fost anticipat drept Homo progressivus (Teilhard de Chardin), Omul gnostic (Sri Aurobindo), Homo sapiens sapiens sapiens (Peter Russell, Homo noeticus (John White), Homo universalis (denumirea mea preferată). Este posibil ca punctul de mutaţie fundamental în această profeţie să fie apariţia „omului universal" - sau, indiferent de ce nume i se va da - ca un „nou etalon". Poate vom atinge masa critică pentru acest om, în 2012.

Problema este că am observat că ne îndreptăm către sfârşitul viabilităţii şi chiar a supravieţuirii noastre în etapa actuală de conştiinţă de sine, egocentrică. Devenim „mutanţi egotici", aşa cum denumeşte Alan Lithman conducerea actuală, căpătând puteri pe care obişnuiam să le atribuim zeilor, în timp ce rămânem la acelaşi nivel de conştiinţă ca şi strămoşii noştri. Dacă ne imaginăm pe noi înşine peste câţiva ani în viitor, chiar şi în 2012 - cu condiţia să nu ne distrugem înainte de acest termen - observăm caracteristicile generale ale unei omeniri mult dezvoltate, care valorifică din ce în ce mai mult avantajele oferite de conştiinţa umană, capacităţile şi tehnologiile de evoluţie în scopuri benefice vieţii - lucru ce duce la o transformare uriaşă a speciei umane.

Toate tradiţiile spirituale majore au apărut înainte ca noi să avem vreo noţiune despre procesul de evoluţie, despre miliardele de galaxii, despre faptul că Pământul nu este centrul universului, ci doar o planetă mică, ce se roteşte în jurul unui soare, în mijlocul unui univers multidimensional, de un mister copleşitor. De asemenea, toate s-au inventat înainte ca noi să căpătăm puterea de a provoca propria noastră dispariţie sau transformare, înainte de

apariția evoluției *conștiente*, iar, în prezent, suntem chemați să înțelegem cum să sprijinim și să împlinim potențialul vieții pe Pământ. Ceva nou se întâmplă. Primul element al viziunii mele despre omenire este că Homo sapiens dă naștere, în mulți dintre noi, unui om mai „universal" - om care, în final, va fi la fel de diferit față de noi, cum suntem și noi față de Homo neanderthalensis.

Acest om universal vine din toate rasele, națiunile, religiile și disciplinele. Unele dintre calitățile ființei lui încep să devină evidente. Un om universal se simte conectat, prin intermediul inimii, cu tot ce înseamnă viață și este trezit din interior, de o dorință înflăcărată și plină de iubire de a-și exprima creativitatea unică, spre binele său și al tuturor. Pentru acest om care apare acum, vălul dintre dimensiunile realității se subțiază. Devenim ființe multidimensionale, care extind realitatea și experiențele deosebite, primind îndrumare din planuri superioare și epifanii - înțelegeri bruște și profunde - ce sunt vitale pentru a ne îndruma evoluția în prezent. Omul universal își dezvoltă o conștiință și o spiritualitate evoluționară, care ne va oferi un organism cosmic complet, bazat, științific și spiritual, în conștiență. În plus, pe măsură ce femeile vor avea mai puțini copii și vor trăi vieți mai lungi, ne vom deplasa de la pro-creare la co-creare, de la reproducerea de sine, la evoluția de sine, prin identificarea scopului în viață și o exprimare de sine creatoare, dând naștere la Sinele feminin autentic și manifestarea lui în lume. Și bărbații, în felul lor, experimentează aceeași evoluție interioară. Toți participăm la ceea ce Carl Jung a numit *continua întrupare a Sinelui*. Sinele pe care l-am proiectat în exterior, către zei, se întoarce acasă sub forma propriului nostru potențial de dezvoltare.

NOUA SINERGIE A EVOLUȚIEI PLANETARE

Haideți să plasăm acest om nou în contextul evoluției planetare din 2012. Putem vedea că toate sistemele se prăbușesc - cel de asistență medicală, de mediu, economic, guvernamental etc. De asemenea, privind atent, observăm că apar inovații și soluții cre-

atoare în toate domeniile. Deşi fără legătură între ele, fără fonduri şi fără promovare, ele sunt *aici* acum şi funcţionează cu adevărat.

Aflăm de la Ilya Prigogine, laureat al premiului Nobel în chimie, că atunci când sistemele devin din ce în ce mai disfuncţionale, ele au tendinţa de a consuma şi mai mult din energia proprie, pentru a se ocupa de propriile disfuncţionalităţi. În acelaşi timp, în întregul sistem apar o mulţime de mutaţii sau inovaţii sociale. Natura are tendinţa de a converge către a ceea ce este creator, de a materializa noi sisteme, la un nivel mai ridicat de ordine. Chiar acum, nu suntem foarte departe de posibilitatea interacţiunii nonliniare, exponenţiale, a elementelor inovatoare, ceea ce va duce la transformarea sistemelor noastre sociale. Înseşi crizele cu care ne confruntăm provoacă apariţia de inovaţii şi soluţii salvatoare, care, chiar în acest moment, creează noi reţele şi legături. Urcând doar un singur nivel de conectivitate a reţelelor, ne apropiem de un salt spectaculos în „co-inteligenţă" - în capacitatea colectivă a ceea ce este emergent, plin de compasiune şi creator.

În 1984, când am candidat şi am fost nominalizată pentru funcţia de vicepreşedinte al Statelor Unite, de către partidul democrat, am propus o nouă funcţie socială: „Camera Păcii", care urma să devină la fel de amplă ca şi departamentele noastre ce se ocupau de război. Scopul ei era să caute, să înregistreze, să conecteze şi să comunice ce funcţionează pentru vindecarea şi evoluţia lumii noastre. Ne putem imagina cum interacţiunea nonliniară, exponenţială, a inovaţiilor utile ar putea accelera timpul şi provoca o mutaţie, aparent bruscă, exact în acest interval de timp legat de anul 2012.

Acum, când Internetul funcţionează, acest lucru este posibil. Am putea fi în pragul unui salt în sinergia socială - unirea de grupuri şi funcţiuni separate, pentru a forma un întreg sistem organic nou. Ştim că întregul este mai mare, diferit şi imprevizibil faţă de suma părţilor lui componente. Ne putem aştepta la înnoiri radicale.

Ne putem îndrepta către o democrație mai sinergică, o democrație bazată pe inovații care apar în toate domeniile, o democrație al cărei scop este să-i încurajeze pe toți să facă tot ce pot şi să-fie cei mai buni, în cadrul întregului aflat în evoluție. Imaginați-vă o societate co-creatoare, care eliberează cea mai importantă resursă nefolosită de pe Pământ: capacitatea şi creativitatea suprimată sau greşit canalizată, a popoarelor lumii. Imaginați-vă cum fiecare persoană este liberă să facă şi să se manifeste la maximum de potențial. Datorită creşterii sinergiei, natura înregistrează salturi, atomii se unesc pentru a forma molecule, care se unesc pentru a alcătui celule, care creează animale - iar acum suntem conectați ca un singur sistem viu, pe planeta Pământ. Sinergia creează noul. Odată, nu era viață, apoi a apărut viața; odată nu erau oameni, apoi am apărut noi. Evoluția ne învață să ne aşteptăm la neprevăzut, să anticipăm noul.

Dincolo de inovațiile imediate, există câteva progrese cu adevărat radicale la orizont. Pe măsură ce combustibilii fosili se epuizează şi descoperim noi surse de energie, ne aflăm în pragul unui salt cuantic. Poate va fi posibil să accesăm energia punctului zero - energia infinită disponibilă în „plenitudinea" spațiului. Poate va fi posibil să ne extindem durata de viață, să trăim şi să colonizăm sistemul nostru solar şi să ne plimbăm prin galaxie. Poate vom putea să intrăm în contact cu alte forme de viață, cu alte dimensiuni ale realității. Pământul dă naştere, la propriu, unei omeniri universale, o specie capabilă să evolueze în echilibru cu natura şi să co-creeze cu spiritul - sau să involueze şi să se distrugă.

Una dintre cheile fundamentale la toate acestea este evoluția persoanei; apariția unui număr mai mare de oameni capabili de compasiune şi de o conştiință cuprinzătoare, care să ghideze aceste noi forțe şi să dezvolte noi sisteme şi structuri sociale, care să potențeze viața pe Pământ. Dacă ne proiectăm spre viitor ca oameni universali, pionieri în construirea unei culturi şi civilizații noi - o omenire uni-

versală, atât pe Pământ, cât şi în universul de dincolo de planeta noastră, putem vedea planul general al unei transformări uriaşe.

O viziune pe termen lung pentru omenire ne arată cum ne stabilizăm în conştiinţa universală. Impulsul interior de evoluţie începe să se conştientizeze în noi. Căpătăm acces la ordinea sau la inteligenţa creatoare implicită a universului, iar ea se manifestă în propria noastră orientare şi în acţiunile noastre.

Suntem o specie Spaţiu/Pământ - şi, în timp, o specie universală. Pe măsură ce refacem Pământul şi eliberăm creativitatea oamenilor, ne dăm seama că suntem ca nişte peşti care ies din mare şi vin pe uscat. Vom construi lumi noi pe acest Pământ şi în spaţiu; vom extinde mediul terestru în sistemul solar şi dincolo de el. Vom co-crea, împreună cu natura, o omenire care să trăiască în afara graniţelor planetei noastre. Până ce Soarele se va extinde şi va distruge întreaga viaţă de pe Pământ şi toate sistemele solare, noi vom fi o specie galactică. Inteligenţa noastră combinată, amplificată cu ajutorul computerelor, va reprezenta un salt uriaş, dincolo de tot ce am cunoscut vreodată.

Vom trăi experienţa contactelor cosmice şi vom descoperi că nu suntem singuri în univers. Este posibil ca în trilioanele de sisteme stelare să existe nenumărate planete, cu medii prielnice pentru noi forme de viaţă. Poate că suntem încă prea tineri pentru a ne întâlni cu alte specii. Când se naşte un copil, sistemul lui nervos încă nu este suficient de matur pentru a vedea „altă viaţă". Dar mânat de foame şi de nevoia de a se coordona, sistemul lui nervos face conexiuni, copilul deschide ochii, o vede pe mama lui şi zâmbeşte. Copilul recunoaşte ceea ce nu a mai văzut niciodată. Poate că suntem în pragul primului nostru „surâs planetar" - o primă trezire planetară.

Eu cred că, pe măsură ce ne vom maturiza ca specie universală, vom învăţa rezonanţa şi conectivitatea colectivă, aici, pe Pământ. Cu ajutorul unei ordini mai armonioase, vom lua legătura cu alte forme de viaţă ce ar putea exista în univers.

În loc să stabilim contacte cu culturi extraterestre, eu prevăd că vom atrage forme de viață care au dimensiunile propriei noastre stări superioare de a fi. Dacă nu ne maturizăm pe plan etic, chiar şi cu toată tehnologia noastră înaltă, nu vom trece cu bine prin următoarea etapă a evoluției noastre. Dacă învățăm cu adevărat să evoluăm conştient şi etic, moralitatea şi compasiunea noastră vor progresa dincolo de omenirea plină de conflicte de acum. S-ar putea ca acesta să fie testul de viabilitate pentru naşterea noastră ca formă de viață universală. Dacă şi când vom învăța să ne iubim unul pe celălalt, să rezonăm cu aspectele superioare ale ființei noastre, cred că vom descoperi că ne aflăm într-un univers plin de viață, că reproducem şi facem să evolueze viața de pe Pământ, într-un univers de o diversitate extraordinară şi că însăşi specia noastră se va diversifica şi multiplica, asemenea unor semințe stelare, în tot universul.

Dincolo de asta, pot vedea că „Dumnezeu creează copii-Dumnezeu". Urmează să devenim co-creatori în Procesul Creației, până ce ne vom alătura altora care fac acelaşi lucru, într-un univers infinit şi autocreator prin noi toți - lumi fără sfârşit.

CUM NE PREGĂTIM PENTRU ANUL 2012?

Trebuie să înțelegeți că Sinele superior, vocea interioară, sunteți voi. Aduceți-vă proiecțiile acasă, ca potențial propriu de dezvoltare. Cereți-i Sinelui profund să vă ia în stăpânire şi să vă deplaseze identitatea de la ego, la esența voastră. Aceasta e cheia către a deveni un om universal. Apoi, găsiți-vă menirea. Cereți să vi se spună ce ați venit să faceți aici. Urmați-vă bucuria. Căutați-i pe cei care scot din voi tot ce este superior. Unde se adună doi sau mai mulți dintre voi, în numele acelei dimensiuni superioare a ființei voastre, „Eu Sunt" va fi alături de voi. E nevoie de toată lumea. Toată lumea este chemată. Cea mai mare binecuvântare pentru oricare dintre noi este să spunem „da" potențialului latent din interiorul nostru.

Apropiați-vă de cei care vă atrag şi stabiliți cât de multe legături puteți, cu oameni care gândesc şi acționează ca voi.

2012 TREZIREA LA O REALITATE SUPERIOARĂ

Dr. Meg Blackburn Losey

În ceea ce priveşte evoluţia asociată cu câteva profeţii despre anul 2012, mulţi se întreabă ce părţi din specia noastră vor evolua. Meg Blackburn Losey este de acord cu părerea generală, conform căreia ar fi vorba despre conştiinţa noastră. Cheia, spune ea, se află în ADN. Cum ajutăm această schimbare, sau cum o identificăm în noi? Dr. Losey ne oferă metode practice, simple şi înţelepte, pentru detectarea acestei puteri a conştiinţei şi folosirea ei în viaţa noastră.

Ce-ar fi dacă, într-o zi, ne-am trezi şi am descoperi că percepţiile noastre despre realitate s-au schimbat? Nu vorbesc despre schimbări subtile, ci despre moduri noi şi diferite de a vedea nu doar lumea tridimensională, dar chiar şi dincolo de ea? Ce-ar fi dacă am începe să vedem umbre ale celorlalţi oameni, sau fiinţe holografice; dacă am auzi voci, şoapte la distanţă, ca de la o petrecere, sau care ni se adresează direct, vorbindu-ne despre timp şi spaţiu, despre alcătuirea realităţii, despre posibilităţile călătoriei conştiente, în timp şi spaţiu?

Ce-ar fi dacă, dintr-o dată, pur şi simplu am *şti* despre ce este vorba - cum ar fi, ce urmează să se întâmple, ce gândesc ceilalţi, sau chiar evenimente viitoare? Ce-ar fi dacă am începe să vedem sau să simţim energii subtile, dacă am deveni conştienţi chiar şi de cea mai mică schimbare din corpul nostru şi din jurul nostru? Am fi consideraţi nebuni? În mod categoric, nu.

În fiecare zi, din ce în ce mai mulţi oameni trăiesc diferite extreme ale acestor percepţii noi şi ciudate. Ce se întâmplă? De ce se

întâmplă asta? Ce înseamnă? Suntem pregătiți pentru schimbări atât de drastice, în cadrul realității noastre? De ce li se întâmplă unora şi altora, nu? Am putea sau ar trebui să facem ceva în acest sens? Suntem victimele unui nivel ciudat de conştiință, care a scăpat de sub control? Nicidecum!

Are loc o mutație de conştiință. Mulți cred că anul 2012 reprezintă sfârşitul lumii - adică distrugere în masă şi schimbări majore pe planeta noastră. Deşi este posibil să apară anumite evenimente care să presupună transformări ale Pământului, planeta noastră îşi tot schimbă aspectul, încă de la naşterea ei. Faptul că suntem aici, nu schimbă cu nimic situația.

Adevărata semnificație a profețiilor străvechi despre anul 2012 este că se va înregistra un salt uriaş în evoluția omenirii. Pe măsură ce intrăm într-o perioadă de trecere de la o epocă la alta, în plan colectiv avem şansa de a înceta să mai trăim o existență marcată de ignoranță. Pe parcursul trecerii, vom descoperi că modul în care trăim şi percepem lumea se va schimba drastic, față de punctele de vedere anterioare sau actuale. O schimbare a epocilor necesită o schimbare de conştiință - un mod de a fi, total diferit. Mai întâi, hai să cercetăm câteva chestiuni fundamentale.

Să recunoaştem că lumea noastră se află la un moment de cotitură între supraviețuirea rasei umane, sau distrugerea ei de către noi înşine. O parte din acest fenomen se datorează deciziilor politice luate pentru a umple buzunarele celor puțini, dar cea mai mare parte a dilemei umane se datorează vanității omenirii. În multe privințe, ne-am obişnuit cu zona noastră de confort. I-am lăsat pe „ei" să aibă grijă de totul. „Ei" greşesc, *nu noi* - şi, cu siguranță, „ei" pot rezolva problema. Am creat o iluzie de siguranță şi securitate, care nu mai funcționează. Pe măsură ce ne apropiem de momentul trecerii la altă epocă, până în 2012 şi după aceea, se vor întâmpla lucruri uimitoare în interiorul nostru, care ne vor purta spre forme de conştiință noi şi diferite.

AVEM DEJA O CONŞTIINŢĂ NELIMITATĂ

Conştiinţa noastră este separată de procesul gândirii. Conştiinţa noastră nu cunoaşte limite şi este *întotdeauna* conştientă de ceea ce întâmplă în lumea noastră şi dincolo de ea, în alte realităţi dimensionale. De fapt, conştiinţa noastră există pe deplin, în toate nivelurile de realitate, tot timpul, şi face tot ce poate pentru a ne determina să vedem indiciile şi semnalele pe care le receptează din întreaga Creaţie.

Asta înseamnă că douăzeci şi patru de ore, timp de şapte zile, conştiinţa noastră acţionează ca un supermonitor, care ne spune în orice moment când trebuie să ne modificăm calea sau modul de percepţie. Deoarece procesele noastre de evoluţie s-au bazat, iniţial, pe supravieţuire, conştiinţa noastră a fost forţată să funcţioneze în fundal. Întrucât conştiinţa a rămas ascunsă de conştienţa noastră de zi cu zi, generaţiile anterioare nu au putut auzi mesajele pe care ea ni le transmite permanent.

La începutul existenţei noastre, eram fiinţe care comunicau doar telepatic. Chiar transferam date prin intermediul energiei subtile, care era purtată către noi, de câmpurile electromagnetice exterioare. Când această energie trecea prin noi, ea devenea literalmente una cu noi, sau cel puţin lăsa mesaje, pe măsură ce circula prin corp. Conştienţa noastră nu avea limite, deoarece existam extrasenzorial - eram metaexistenţi. Trăiam în afara limitelor măsurabile. Chiar şi acum, când dormim şi când avem experienţe extrasenzoriale, conştiinţa ne poartă pe tărâmuri foarte îndepărtate de acest *acum*. Se întâmplă astfel, deoarece, în astfel de situaţii, sistemul nostru defensiv este oprit, creierul nu mai este la comandă, iar conştiinţa poate să comunice mai bine cu noi. Cu timpul, am devenit din ce în ce mai denşi. Ne-am manifestat ca fiinţe fizice, ca forme solide, vulnerabile la mediu. Am fost nevoiţi să ne protejăm de prădători şi de condiţiile unei planete instabile.

Mai târziu, pe măsură ce mulți dintre noi au început să migreze, rasele rădăcină ai căror descendenți suntem au început să plece din locul lor de naştere, întâlnindu-se deseori cu alte rase pe drum, învățând să facă negoț şi schimb de resurse, dezvoltând comerțul şi, în consecință, să comunice prin intermediul limbajului.

Pe măsură ce am învățat să comunicăm în acest fel, s-a născut arta rafinamentului. Din cauza diferențelor de limbă, ne-am întrebat ce vor să zică cei care nu erau din clanul nostru imediat, dacă erau cinstiți cu noi, sau dacă mai era ceva ce nu ştiam, sau nu puteam obține prin negoț. Eram îngrijorați dacă nu cumva ofeream prea mult, astfel încât am început să ne planificăm comunicarea. Gândirea liniară a devenit regulă. Ne facem planuri pentru viitor, sau griji pentru trecut. Ego-urile noastre au preluat comanda şi au pus lucrurile şi mai mult în umbră - am uitat capacitățile şi înțelepciunea conştiinței noastre.

Ego-urile noastre ne mint de milenii, judecând corect sau greşit fiecare moment al existenței noastre, până într-atât încât mulți dintre noi au început să aibă dificultăți în luarea deciziilor. Ne-am pierdut capacitatea de a fi complet prezenți în clipa de față, deoarece ne-am lăsat copleşiți de haosul creat de ego şi de minte. Acest haos ne-a reprogramat sistemele energetice, până când am început să funcționăm într-un mod mai puțin intuitiv. Ne-am desensibilizat față de noi înşine şi față de mediu, ne mai sesizând subtilitățile din jurul nostru, care obişnuiau să ne călăuzească paşii. Lipsa de sensibilitate, care a devenit o regulă, ne face deseori să ne simțim dezechilibrați.

Datorită evoluției şi desensibilizării, părți ale creierului nostru au început să fie mai puțin necesare şi au devenit mai puțin active, oprind, în cele din urmă, o parte din ce în ce mai mare a activității noastre mentale. Astfel, cu timpul, am ajuns la etape de evoluție când ne-am folosit doar un mic procent din materia cenuşie.

Am uitat de capacitățile noastre extrasenzoriale şi am început să ne bazăm doar pe simțurile fizice.

CHEIA SE GĂSEŞTE ÎN ADN-UL NOSTRU

Ca şi creierul, ADN-ul - material genetic codificat din alcătuirea noastră, care dictează cum arătăm, cum acționăm şi o multitudine de alte aspecte ale experienței noastre terestre - reprezintă şi el o componentă foarte importantă din sistemul nostru universal de comunicare. Simplu şi la obiect, ADN-ul reacționează atât la conştiință, cât şi la sinele mental.

Conştiința ştie întotdeauna că este perfectă, pe când mintea ne spune permanent altceva. Mintea este partea de gând şi logică din noi, care, în combinație cu ego-ul, ne spune că suntem în siguranță şi ne ajută să înțelegem ce gândim că facem. Sinele mental este limitat la materia cenuşie şi dependent de informațiile primite pe parcursul experiențelor vieții. Conştiința noastră nu este limitată la experiența fizică şi funcționează în cadrul structurii universale generale. Este nelimitată şi tot timpul conştientă de realitățile superioare. Conştiința este alcătuită din energie luminoasă, care funcționează pe principii electromagnetice.

Când suntem fericiți, ne simțim bine şi întregi. Şi totuşi, deseori, dacă ajungem la sisteme de credință care ne separă de ceilalți, sau avem complexe de inferioritate, dintr-un motiv sau altul, suntem nefericiți, iar metodele de comunicare ale corpului reflectă suferința noastră prin boală, câştig în greutate sau o stare generală proastă. Adesea, modul în care ne prezentăm în exterior reprezintă o oglindire directă a sinelui interior.

Când creierul este la comandă, uşile către adevărata noastră ființă - conştiința, - sunt închise. Pierdem accesul la cunoaşterea superioară şi la capacitatea de a ne reaminti adevărata noastră esență. Ca urmare a evoluției ei, omenirea a închis, în general, uşile către realitatea superioară. Întrucât ADN-ul reacționează la experiențele noastre, la fel ca şi creierul, aşa cum traseele neuronale ce-

rebrale au fost folosite din ce în ce mai puțin, iar multe părți ale creierului au devenit inactive, la fel s-a întâmplat și cu părți ale ADN-ului nostru.

Treptat, comunicările care au loc de-a lungul ADN-ului au trecut de la salturi active, între un segment proteic al lanțului și o altă formă holografică, la o formă de comunicare mai liniară. Comunicarea în linie dreaptă s-a realizat între un segment proteic al lanțului de ADN, la următorul, dar nu s-a limitat doar la nivel biofizic, ci a trecut și în conștiența noastră. În loc să posedăm o conștiență omnipotentă, am rămas limitați la experiența terestră. De exemplu, când interacționăm cu o altă persoană, întregul corp simte și chiar ascultă, pe plan energetic. ADN-ul reacționează la percepțiile umane. Când credem că suntem în pericol, adrenalina circulă prin corp. Aceasta este o reacție fizică și nimic mai mult. Conștiința știe că nu este în pericol și ne furnizează informații despre ce vrea să spună cu adevărat cealaltă persoană și, în loc să reacționăm cu teamă, știm imediat cum să rezolvăm situația - sau dacă trebuie să acționăm în vreun fel.

La rândul lui, ARN-ul - partea din sistemul genetic, ce servește drept rețea de comunicare în corp și, în final, îi transmite informațiile direct ADN-ului - și-a schimbat și el tiparul de comunicare. Câmpurile de energie electromagnetică inerente, care existau în catenele de ADN, au scăzut foarte mult în intensitate și, în unele cazuri, au dispărut cu totul. Ca și creierul, secțiunile de ADN pe care nu le folosim rămân intacte, dar inactive. Din acest motiv, am devenit limitați atât mental cât și genetic, folosind mai puțin de 10% din ADN.

Asta, până acum.

Pe măsură ce ne apropiem de anul 2012, sunt mulți factori care determină schimbări în alcătuirea noastră electrică, electromagnetică și genetică, dar și în legăturile inerente dintre ele. În interiorul fiecăruia dintre noi - și în special în interiorul ADN-ului nostru - există amintiri străvechi despre Sinele de altădată. Aceste

amintiri ne fac să căutăm permanent să aflăm cine şi ce suntem. Deseori, extrapolăm Sinele Divin în forma unui zeu exterior sau o altă divinitate. Dar *noi* suntem *ceea ce căutăm*. Pe măsură ce evoluăm într-un format circular, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de începuturile noastre - Sinele perfect - energia întregii naturi continuă să funcţioneze în spirală, aşa cum o face încă de la începutul vremurilor. Evoluăm şi ne apropiem din ce în ce mai mult de ceea ce eram la început. De fapt, înainte de început.

Când ne-am început drumul ca spirit, ca Lumină, conştiinţă pură, nu eram stingheriţi de corpuri fizice sau limite de vreun fel oarecare. Eram esenţa perfecţiunii. Energiile subtile au circulat dintotdeauna în noi. Când aceste energii trec prin noi, ele poartă mesaje spre întreaga noastră fiinţă. Pe măsură ce ne apropiem de anul 2012, mesajele devin din ce în ce mai puternice şi mai clare. Ele ne transmit să ne trezim, ca şi când am fi dormit multe milenii. Şi mulţi, foarte mulţi dintre noi aud trâmbiţa care ne cheamă spre o realitate superioară.

CUM VA ÎNCEPE SCHIMBAREA?

Trezirea la realităţi superioare, care trec dincolo de realităţile noastre obişnuite, se manifestă prin multe simptome şi aptitudini. Simptomele obişnuite ale trezirii sunt schimbările în modul de a percepe lumea, schimbările privind modul în care organismul nostru răspunde la alimente şi stimuli externi. Deseori, pe măsură ce conştiinţa se modifică, trupurilor noastre le este greu să ţină pasul. Deoarece corpul este natura noastră cea mai densă, ele nu se pot adapta, la fel de repede, la schimbările energetice. Un exemplu extrem în acest sens ar fi atunci când suferim un şoc electric. Energia electrică este prea mult pentru corp. La nivel mai subtil, schimbările electromagnetice îi provoacă trupului nostru stimulări de diferite tipuri. Când acest tip de stimulare este nouă sau diferită, corpul reacţionează simţind un disconfort. Rigiditatea cefei, a umerilor şi gâtului este un simptom foarte comun, la fel şi durerile trecătoare de

articulații și/sau musculare, deranjamentele digestive, amețeala, pierderile de memorie pe termen scurt și momentele de absență.

Momentele de absență sunt cel mai bine descrise de acest exemplu: intrăm într-o cameră să facem ceva și descoperim că lucrul s-a făcut deja - și totuși, nu ne amintim să-l fi făcut. Sau invers, credem că am făcut ceva și vedem că nu-i așa - și totuși, memoria ne spune că am făcut lucrul respectiv. Nu doar eu am avut aceste experiențe, ci mulți, mulți alții. Odată cu mutațiile energetice, lucrurile acestea se pot întâmpla uneori. Când vălurile realității se deplasează sau se modifică în densitate, realitatea devine discutabilă. Conștiința știe ce se întâmplă, dar mintea începe să ne pună la îndoială sănătatea mintală.

Un alt exemplu este atunci când ne amintim despre o conversație avută cu o persoană și, ulterior, avem exact aceeași discuție, cu aceeași persoană, dar într-un moment din viitor. De data asta, însă, este oarecum diferită față de cum ne-o amintim. De fapt, am avut conversația inițială în afara dimensiunii a treia, în viitor, într-o altă realitate dimensională! Conștiința noastră a sărit peste timpul liniar. Același lucru se aplică și în cazurile de déja-vu. Conștiința noastră a trăit deja viitorul, înainte ca Sinele tridimensional să ajungă acolo.

Deoarece conștiința nu urmează aceleași reguli ca majoritatea celorlalte forme de energie, ea se poate duce oriunde și oricând dorește. Pe măsură ce vom avansa ca nivel de evoluție, vom începe să devenim din ce în ce mai conștienți de aspectele multidimensionale ale Sinelui. Ușile se deschid din nou, iar noi am început să observăm acest lucru. Alte simptome ale realității superioare, ce se manifestă și mai mult, sunt sentimentele intuitive și cunoașterea care vine din interior. Nu ne dăm seama cum de știm anumite lucruri - pur și simplu, le știm.

Pe măsură ce evoluția noastră circulară continuă către 2012 și mulți dintre noi încep să răspundă la chemarea trâmbiței, întreaga noastră ființă se deschide și primește indicii cu privire la adevă-

rata noastră natură. Creierul şi ADN-ul încep să se trezească. Aceste indicii mai cuprind şi vederea prin vălurile eterice şi în alte dimensiuni, telepatia spontană, vederea la distanţă, cunoaşterea senzorială completă a lucrurilor ce vor urma şi a gândurilor şi motivaţiilor celorlalţi. De fapt, viitorul cuprinde o mulţime de tipuri noi de percepţii senzoriale. Asta este ceea ce eu numesc al Şaptelea Simţ - cunoscut, altfel, drept simţul nostru universal, multidimensional. Cel de-al Şaptelea Simţ va evolua şi mai mult, pe măsură ce ne vom apropia de anul 2012.

Pe măsură ce avansăm către mutaţia de conştiinţă, din ce în ce mai mulţi oameni se trezesc. Am fost contactată de nenumărate persoane care se întrebau cât sunt de stabile mental - sau invers, care erau încântate de experienţele lor în alte realităţi. Unii dintre oamenii cu care am lucrat aveau un nivel de conştienţă atât de înalt, încât întreaga lor realitate - de fapt, vieţile lor - s-au schimbat dramatic, aparent peste noapte. Din experienţa mea personală, conştienţa mea a făcut continuu salturi, până în punctul în care, de multe ori, simt că sunt conectată permanent la alte dimensiuni. Unii, care au avut talente deosebite toată viaţa, învaţă să se folosească de ele în moduri la care nici nu au visat. Alţii încep să fie conştienţi de simţurile superioare, în diferite feluri. Uneori, realitatea se schimbă imediat ce se aud voci, se văd fiinţe, mai întâi cu colţul ochilor, apoi, poate mai târziu, mult mai clar. Pentru alţii, cunoaşterea se strecoară în conştienţa umană, extinzând realitatea cotidiană, până când conştientizarea altor realităţi devine ceva obişnuit. Deseori, iluziile pe care le-am creat în realitatea de zi cu zi se prăbuşesc, dezvăluind neadevărul, amăgirea de sine, sau sistemele de credinţe denaturate, care se bazau pe realitatea impusă de strămoşi, educatori, preoţi şi alţii care au făcut tot ce au putut, cu ceea ce ştiau.

Când realitatea noastră se modifică atât de drastic, este o provocare să funcţionezi în lumea tridimensională, până ajungi în echilibru cu noua conştienţă. În acelaşi timp, descoperim că, pen-

tru a trăi în lumea pe care o ştiam, este nevoie de un nou set de aptitudini. Dar şi sistemele de valori se schimbă. Lucrurile despre care odată credeam că sunt importante, par să nu ne mai fie de folos. De exemplu, suntem condiţionaţi de către societate, de părinţi şi de alţii să atingem anumite ţinte - succesul fiind scopul nostru în viaţă. Dar nimeni nu ne-a spus vreodată cum arată, de fapt, succesul. Am început să ne simţim goliţi, încercând să satisfacem aceste necesităţi cu lucruri, posesiuni, sau căutând experienţe care să ne ofere din ce în ce mai mulţi stimuli. Sporturile extreme constituie un bun exemplu. Nevoia de a avea ce este mai mare şi mai bun este o altă manifestare de acest gen. Odată cu noua conştienţă înălţată, începem să ne dăm seama că, de fapt, nu ne lipseşte nimic. Începem să ne simţim împliniţi şi întregi în interior, iar nevoile noastre devin mai simple şi perspectivele mai complete.

Iluziile celei de-a treia dimensiuni nu mai sunt acceptabile. Vine o vreme când trecem graniţele conştiinţei, fără posibilitatea de a ne întoarce. Adevărul în viaţă devine o cerinţă. Lucrurile pe care le acceptam ca pe ceva normal, nu mai pot fi acceptate. De fapt, pentru mulţi dintre noi, întreaga percepţie despre viaţă se schimbă.

SCHIMBĂRILE ENERGETICE DIN 2012

Pe măsură ce corpurile noastre energetice reacţionează la schimbările energetice, tiparele electrice încep să se schimbe. Creăm o activitate electromagnetică din ce în ce mai mare, doar prin simplul fapt că existăm. Această activitate electromagnetică îi permite conştiinţei noastre să ne fie din ce în ce mai accesibilă. Din acest motiv, devenim mai conştienţi de realităţile subtile. Cel puţin, ni se pare nouă că sunt subtile.

Apoi, pe măsură ce câmpurile electromagnetice şi tiparele electrice se modifică, are loc un alt fenomen uimitor. În esenţă, suntem alcătuiţi din seturi de armonici, care seamănă foarte bine cu o compoziţie muzicală complexă. Fiecare dintre noi este o combinaţie unică de energie şi Lumină. Energia şi Lumina există la frec-

vențe diferite, care au culori diferite - şi, dacă le-am putea auzi, sonorități diferite. Pe măsură ce evoluăm şi energia electromagnetică şi cea electrică din noi reacționează la schimbări, frecvențele noastre armonice se schimbă şi ele. Ele devin mai înalte, mai asemănătoare cu sunetul armonic al sursei noastre. Vibrațiile noastre armonice se rafinează din ce în ce mai mult şi, odată cu asta, percepțiile noastre - capacitățile de a percepe mediul şi pe noi înşine - se dezvoltă în aceeaşi măsură. Începem să trăim în lumea noastră foarte diferit față de modul de viață anterior.

Pe măsură ce vibrațiile noastre cresc şi începem să avem o relație diferită cu cei din jur, tot ceea ce se întâmplă cu noi este comunicat sub formă de energii subtile, în întreaga Creație. Iar creația reacționează. Realitatea pe care o percepem începe să se schimbe, nu doar în noi, dar şi în modul în care se reflectă ea în jurul nostru.

Când apar astfel de schimbări, există o reacție universală, de la cel mai mic aspect al Creației, până la cel mai mare. La început, începem să observăm cum se schimbă lucruri neînsemnate. Percepțiile ni se modifică. Oamenii din viața noastră se modifică. Cei care nu mai vibrează ca noi par să se distanțeze şi începem să atragem alți oameni, care sunt alcătuiți armonic asemănător nouă - care au o percepție asemănătoare cu a noastră.

MODIFICARE GLOBALĂ - MODIFICARE DIMENSIONALĂ

Odată cu apariția acestor schimbări spontane şi cu faptul că din ce în ce mai mulți oameni, care au o construcție armonică similară, se adună şi interacționează, un număr mare de persoane îşi recapătă adevărata lor natură. Şi ele încep să se adune. În final, va fi un moment din timpul etern, în care, atunci când s-a trezit un număr suficient de oameni, va avea loc o modificare spontană în realitatea în care trăim. Mulți numesc asta modificare dimensională; de fapt, asta şi este.

De fiecare dată când apare o mutație de o asemenea magnitudine, ea nu este doar dimensională, ci şi universală. Întreaga

Creație se schimbă într-un anumit fel, pentru a reflecta mesajul pe care l-a primit, şi se creează o nouă realitate.

Eu nu cred că anul 2012 înseamnă că lumea se va sfârşi, sau că omenirea va dispărea de pe fața planetei. În schimb, vom face un salt uriaş de conştiință - unul care va schimba realitatea pe care o cunoaştem. Există posibilitatea ca omenirea să fie pe cale să se reunească chiar cu Acela din care am venit toți şi să evoluăm până în punctul în care vom trece spontan la o schimbare totală a percepției, sau chiar la o existență total diferită. De ce nu?

Sfârşitul calendarului mayaş şi acele cuvinte ale predecesorilor noştri din vechime nu înseamnă că vom dispărea de pe planetă - ci, mai degrabă, că am putea păşi într-o nouă formă de realitate, iar epoca de ignoranță în care trăim de milenii se va încheia.

În acest prezent - ca întotdeauna, de altfel - omenirea are posibilitatea de a-şi alege direcția şi momentul de apogeu al evoluției sale de până acum. Mai mult, suntem la un punct de răscruce în existența ființării noastre, la care ținem atât de mult. Putem accepta cu uşurință schimbările care se petrec în interiorul nostru, alegând să creăm o realitate nouă şi diferită, care să-l onoreze pe fiecare dintre noi, ca parte dintr-un întreg; sau putem alege să ne împotrivim trezirii noastre, dând din picioare şi țipând până când uităm totul. Am avut întotdeauna posibilitatea de a alege.

Pentru a trece uşor prin schimbările aduse de anul 2012, sunt opt lucruri esențiale de reținut. Iată-le:

- *Trebuie să fim conştienți de perfecțiunea noastră.* Suntem - şi am fost întotdeauna - una cu Sursa.
- *Acceptați călătoria pentru care am venit aici.* De ce să ne împotrivim exact lucrurilor pe care am venit să le învățăm?
- *Menținеți-vă integritatea personală.* Trebuie să avem încredere în adevărul care este al nostru, între atâtea altele, şi să ne oferim prilejul de a găsi adevărul din noi.

- *Să fim ceea ce suntem, nu ceea ce percepem noi că ar vedea alții în noi.* Suntem creați din Lumină și Duh, deci nu poate exista imperfecțiune, ci doar ceea ce este caracteristic spiritului. Nu trebuie să ne perfecționăm, doar să fim conștienți de Sinele nostru Divin, ființa noastră perfectă.
- *Trebuie să ne recunoaștem adevărata noastră valoare.* Acest lucru este diferit de a ne accepta perfecțiunea. Valoarea noastră reprezintă modul în care ne punem în acord atât cu lumea din interiorul nostru, cât și din exterior. A crede că valoarea noastră este mai mare, sau mai mică, decât a altuia, ne face să pierdem orice altceva.
- *Să ne acceptăm puterea.* Suntem măreți și puternici. Adevărata putere nu vine de la ego, ci de la spiritul colectiv. Puterea adevărată este blândă. Suntem făcuți din Lumină, esența din care sunt făcute toate lucrurile. A ne fi teamă de puterea interioară ar însemna să credem că suntem inferiori tuturor celorlalte lucruri. De fapt, puterea îi aparține Grației Divine, nu abuzului sau altor acțiuni negative - iar Grația noastră Divină este necondiționată. Adevărata putere este ceea ce e iubirea, viața trăită cu un scop și creația.
- *Să ne aducem în lume valoarea, perfecțiunea, puterea și Grația Divină.* În prezent, schimbarea vine doar din practicarea schimbării. Asta înseamnă că, pentru a face schimbări, trebuie să ne schimbăm mai întâi pe noi. Trebuie să ne comportăm așa cum gândim, nu să ascundem ceea ce știm.
- *Să ne iubim pe voi înșine și să-i înconjurăm cu iubire, pe toți cei pe care îi întâlnim.* Pe măsură ce energia se schimbă, ce vom accepta de la ceilalți și ce vom lăsa în urmă? Putem vedea că toți ceilalți sunt niște oglinzi în care ne reflectăm, că durerea lor se găsește și undeva în noi, că bucuria lor este și în inimile noastre. Acesta este motivul pentru

care actele întâmplătoare de bunăvoință sunt atât de importante. De câte ori nu am spus: „Umblu în Grația lui Dumnezeu"? Este adevărat. Așa a fost întotdeauna.

- *Mai presus de orice, să ne amintim să respirăm!* Când ne întâlnim cu experiențe noi sau diferite, avem tendința de a ne ține respirația. Când facem astfel, noi oprim efectiv circulația din sistemul nostru energetic intern. Dacă ne ținem respirația de mai multe ori, energia noastră începe să se condenseze și ne pierdem capacitatea de a acționa intuitiv. Dacă respirăm de câteva ori adânc - chiar și numai de patru sau cinci ori pe zi - acest lucru ajută la eliminarea densităților nedorite din câmpul nostru.

Poate că, dacă am putea auzi frumusețea armonicele noastre interioare și combinate, am auzi cea mai frumoasă simfonie creată vreodată. Culoarea și lumina ar topi până și cea mai împietrită inimă și ne-am opri din drum și ne-am alătura conștient corului universului, nedorind nimic altceva decât să rămânem cufundați în muzică.

Iar calendarul o va lua de la început.

MAREA COTITURĂ, CA BUSOLĂ ŞI ÎNDRUMARE

Joanna R. Macy, Ph.D

Pe măsură ce evoluţia rasei umane pare în mod indisolubil legată de anul 2012 în conştiinţa populară, trebuie să ne ocupăm de evoluţia mediului. Eco-filozoful Joanna Macy, recunoscută pentru părerile ei ecologice cu conţinut spiritual, crede că suntem în pragul unei mari schimbări. Aşa cum scrie în următorul eseu, ea vede „Marea Cotitură" ca fiind „principala aventură a timpurilor noastre: trecerea de la o societate bazată pe creşterea industrială, la o societate ce susţine viaţa".

Ce înseamnă să trăieşti într-un moment de criză globală şi mari posibilităţi:

Gândul la Marea Cotitură îmi aminteşte că nu trebuie să salvez lumea de unul singur; astfel am mai multă energie pentru micul meu rol în ea - să scot elementele de militărie din şcoala fiului meu.

activist antirecrutare, din San Francisco

Mă simt puternic, atunci când îmi văd munca din domeniul energiei alternative, în contextul grande virada*.

consultant din Brazilia

Îmi place să le spun copiilor din tabăra noastră ecologică că proiectul lor de refacere a naturii face parte din die grosse Wandlung* *şi că ei fac, de asemenea, parte din el.*

profesor în Pădurea Neagră, Germania

---

* *marea schimbare* în lb. portugheză, în original n.tr.

** *marea schimbare,* în lb. germană în original. n.tr.

Acum recunosc el gran cambia* *chiar aici, în Barcelona, şi, în acelaşi timp, îmi face legătura cu activişti din toată lumea. Mă simt mai puţin izolat.*
responsabil de comunitate din Spania

E grande virada, die grosse Wandlung, el gran cambio ...

Oriunde mă duc, în orice grup cu care lucrez, Marea Cotitură, marea schimbare, devine un cadru conceptual tot mai atrăgător. Acesta este numele dat tranziţiei dintre societatea bazată pe creştere industrială şi societatea care întreţine viaţa. Identifică trecerea de la o economie care se autodistruge, la o economie în armonie cu Pământul şi care să reziste în viitor. Ea uneşte şi include toate acţiunile care se iau pentru a respecta şi păstra viaţa pe Pământ. Este cea mai importantă aventură a timpului nostru.

Bineînţeles că majoritatea oamenilor implicaţi în această aventură nu o numesc Marea Cotitură. Ei nu au nevoie de această denumire, pentru a lupta pentru supravieţuire şi a construi un viitor sănătos şi decent. Totuşi, din ce în ce mai mulţi dintre noi găsesc că acest concept este minunat de util. Ca profesor, activist şi mamă, Marea Cotitură mă ajută să văd ceea ce ochii fizici nu pot: marile forţe implicate şi direcţia spre care se îndreaptă. În acelaşi timp, îmi ascute percepţia în ceea ce priveşte căile concrete pe care se angajează oamenii în această schimbare globală. Cu alte cuvinte, îmi serveşte ca busolă şi îndrumare.

IMAGINEA DE ANSAMBLU

Din nenumăratele chestiuni sociale şi de mediu care concurează pentru a capta atenţia, putem prelua cazuri izolate şi să ne luptăm pentru ele, cu curaj şi dedicaţie. Forţele cu care ne confruntăm par atât de mari, iar timpul este atât de scurt, încât este uşor să te temi că eforturile noastre sunt prea împrăştiate, pentru a avea

* *marea schimbare,* în lb. spaniolă în original. n.tr.

efecte importante. Avem tendința de a face apel la gândirea pe termen scurt, care a prins în capcană politica noastră economică.

Marea Cotitură ne invită să ne ridicăm privirea de la gândirea îngustă pe termen scurt şi să vedem imaginea de ansamblu. Ce diferență este când vedem eforturile noastre ca parte dintr-o acțiune vastă, dintr-un val de schimbare proporțional cu criza cu care ne confruntăm! Urmează, aşa cum au observat mulți, o revoluție comparabilă ca magnitudine cu revoluția agricolă de la sfârşitul neoliticului şi cu revoluția industrială din ultimele două secole. Pe măsură ce societatea bazată pe creştere industrială pierde controlul, a treia revoluție - denumită revoluția ecologică, sau Marea Cotitură - este aici. În timp ce primele două revoluții, aşa cum spune fostul administrator EPA, William Ruckelshaus, „au fost treptate, spontane şi, în mare parte, inconştiente, aceasta [a treia] va trebui să fie pe deplin conştientă... Dacă o vom face, acțiunea va fi absolut unică în răstimpul existenței omenirii pe Pământ".

Ca busolă, Marea Cotitură ne ajută să vedem direcția spre care se îndreaptă economia noastră politică. Deoarece societatea bazată pe creştere economică se bazează pe un imperativ imposibil - creşterea nelimitată a profitului corporațiilor - această direcție duce spre colaps. Niciun sistem nu poate rezista, dacă încearcă să maximizeze o singură variabilă. Sistemul nostru este deja „supra-solicitat", folosind resurse dincolo de capacitatea de refacere a Pământului şi eliminând reziduuri dincolo de capacitatea planetei de a le absorbi. Deşeurile aruncate în biosferă afectează toate sistemele esențiale vieții şi distrug diversitatea necesară pentru perpetuarea formelor de viață complexe. Totuşi, viața este un proces dinamic, ce se reorganizează pentru a se adapta şi evolua. La fel cum

* **William Doyle Ruckelshaus,** născut în 24 iulie, 1932, este avocat şi primul director al EPA, Environmental Protection Agency (Agenția de protecție a mediului), începând cu 1970. n tr.

solzii s-au transformat în pene, branhiile în plămâni, apa de mare în sânge, tot aşa, şi acum sunt la lucru imense forţe evoluţioniste. Ele conduc această revoluţie a noastră prin nenumărate modificări moleculare complexe, în ceea ce priveşte capacitatea omului de a face o schimbare conştientă.

Totuşi, aşa cum o arată trecutul Pământului, dispariţiile de specii sunt într-un număr la fel de mare ca şi adaptările reuşite. S-ar putea să dispărem de data aceasta. Este posibil ca sistemele naturale să se deterioreze, fără posibilitate de refacere, înainte să apară noi forme şi structuri de întreţinere a vieţii. Aceasta este o parte din îngrijorarea simţită pe tot globul. Această îngrijorare nu poate fi evitată, dacă vrem să fim cinstiţi şi vigilenţi.

Marea Cotitură vine fără să ofere garanţii. Riscul de eşec este realitatea ei. Insistând să credem într-un rezultat pozitiv, ar însemna să ne punem ochelari de orb şi să ne împovărăm inima. S-ar putea să reuşim să ne convingem că totul va fi bine, dar o astfel de certitudine ne-ar stimula, oare, curajul şi creativitatea?

Marea Cotitură, ca o busolă ce indică posibilul, mă ajută să accept nesiguranţa. De asemenea, mă face să cred că, indiferent dacă reuşim sau nu, riscurile pe care ni le asumăm în numele vieţii vor scoate la lumină dimensiuni ale inteligenţei şi solidarităţii umane, dincolo de tot ceea ce am cunoscut până acum.

SCENA DE LA SOL

Această a treia revoluţie a călătoriei noastre umane nu e doar o posibilitate; este un fenomen prezent, continuu, variat. Marea Cotitură este ca o lentilă prin care putem percepe amplitudinea la care se desfăşoară această revoluţie. Această lentilă reprezintă un element crucial, deoarece dezvăluie progrese ignorate sau denaturate de mass-media, controlată de magnaţii economici. După cum spune Gil Scott-Heron: „revoluţia nu va fi dată la televizor". Nu e câtuşi de puţin în interesul industriilor cu profituri de mai multe

miliarde de dolari, sau a guvernului care le serveşte, ca noi să ştim cum ideile lor sunt contestate şi înlocuite de iniţiative alternative.

Aceste iniţiative apar în toate domeniile, ca lăstari ce răsar în gunoaiele unei civilizaţii disfuncţionale. Lentila reprezentată de Marea Cotitură ne arată că iniţiativele atât de diferite unele de altele, cum ar fi o moară de vânt, un proces împotriva fraudării alegerilor şi o flotilă de caiace care protejează mamiferele marine, aparţin unei tranziţii trecute. Este important de analizat cele trei dimensiuni ale acestei tranziţii, deoarece ele ne fac să vedem mai uşor Marea Cotitură în acţiune şi să recunoaştem rolul nostru, în cadrul său. Deşi ele vor fi prezentate în ordine - prima, a doua şi a treia - aceasta nu e în funcţie de importanţă. Acţiunea lor este sinergică şi se susţine una pe cealaltă.

Prima dimensiune include toate eforturile ce se depun în prezent, pentru a încetini distrugerea provocată de societatea bazată pe creştere industrială. Ele variază de la petiţiile ce pledează pentru protejarea speciilor, la supa oferită gratis familiilor fără adăpost, până la marşurile de protest împotriva fabricanţilor de arme, a companiilor care poluează, care taie păduri şi a altor activităţi de acest gen. Deseori descurajantă şi chiar periculoasă, munca în această dimensiune amână dezastrul. Salvarea unor vieţi, a unor ecosisteme, a unor specii este o latură necesară pentru Marea Cotitură. Dar chiar dacă toate luptele din această dimensiune ar fi câştigate, tot nu ar fi suficient. O societate care susţine viaţa are nevoie de forme şi structuri noi. Dezvoltarea acestor forme noi reprezintă cea de-a doua dimensiune.

Aici vedem apariţia de alternative viabile - de la panouri solare, la piete agricole, de la trusturi funciare, la cohousing*, permacultură şi monedă locală. Niciodată în istoria noastră nu au apărut

* comunitate în care vecinii împart spaţii comune, mănâncă împreună, îşi împărtăşesc grijile şi necazurile şi au cu toţii grijă de toţi copiii din micuţul cartier. Ideea a apărut în Danemarca, în anii '60 şi s-a extins masiv în Statele Unite. n.tr.

atâtea modalităţi de a acţiona, într-un timp atât de scurt. Multe dintre ele - ca cele din sănătate, creşterea animalelor şi controlul dăunătorilor - necesită practici vechi, tradiţionale. Chiar dacă sunt promiţătoare, aceste forme şi structuri nu pot supravieţui fără valori profunde, care să le întreţină. Pentru a prolifera şi rezista în timp, ele trebuie să oglindească cine suntem şi ce ne dorim cu adevărat. Cu alte cuvinte, este nevoie de o schimbare profundă în modul în care percepem realitatea.

Aceasta este a treia dimensiune a Marii Cotituri: o mutaţie în conştiinţă. Atât personală cât şi colectivă, atât cognitivă cât şi spirituală, această mutaţie vine pe multe căi. Este declanşată de noile ştiinţe şi inspirată de tradiţii străvechi. De asemenea, ea apare ca o mare suferinţă pentru lumea noastră. Fără a fi patologică, această durere scoate la iveală adevărul despre vechile noţiuni ale sinelui izolat şi competitiv. Ea dezvăluie interconectarea noastră în ţesătura vieţii.

Acum, chiar în acest moment, cele trei curente - teama pentru lumea noastră, descoperirile ştiinţifice şi învăţăturile ancestrale - curg împreună. Din confluenţa acestor râuri ne potolim setea şi ne trezim la ceea ce am ştiut odată: suntem vii pe un Pământ viu, sursa a tot ceea ce suntem şi cunoaştem. În pofida secolelor de condiţionare mecanicistă, vrem să spunem, din nou, că această lume este sfântă. Indiferent dacă sunt extrase din teoria Mamei Pământ, din teoria sistemelor, teoria haosului, din teologia spirituală sau din practicile şamanice, astfel de perspective şi experienţe sunt absolut necesare pentru a ne elibera din gheara societăţii bazate pe creşterea industrială. Ele ne oferă scopuri mai nobile şi plăceri mai profunde. Ele ne redefinesc bogăţia şi valoarea PERSONALĂ, eliberându-ne de nevoia de a consuma şi a controla.

Atât de bogată este recolta, încât atunci când ajungem la aceste noi înţelegeri, nu prea mai este loc de panică sau auto-compătimire. În schimb, simţim recunoştinţă, pentru că trăim în această perioadă când, în pofida întunericului care coboară peste

noi, binecuvântările abundă. Ele ne ajută să rămânem vigilenți și fermi, astfel încât să ne putem uni forțele ca să găsim modalitățile prin care lumea se vindecă pe sine și să privim haosul actual, ca pe un strat pentru semințele viitorului.

SEMINȚE PENTRU VIITOR

Printre binecuvântările de care beneficiez eu, se numără cercetările despre misterul timpului, pe care le fac împreună cu colegii mei. Prin practici „de explorare profundă a trecutului", noi readucem la viață legăturile noastre cu generațiile trecute și viitoare și ne deschidem viețile grăbite și fragmentate în fața marilor extinderi ale timpului. Strămoșii, care ne-au dat viață, devin mai prezenți pentru noi - la fel ca și cei din viitor, pe care-i purtăm în noi, sub formă de semințe.

Anul trecut, aceste practici, de mult prezente în seminarele mele, au dat naștere unui eveniment extraordinar. În Australia, unde Dreamtime - timpul dinainte de timp, când toate au fost create - reprezintă încă o realitate a aborigenilor care ne-au întâmpinat, câteva zeci de oameni ne-am adunat pentru a dedica un ciclu lunar complet, cufundării în timpul cosmic. Evenimentul s-a numit *Semințe pentru viitor: Pregătire pentru Marea Cotitură*.

Acolo, sub stelele mării sudului, am simțit puterea acestui timp planetar. Prin tăcerea, ritualurile și rolurile interpretate de noi, i-am simțit pe strămoși și pe cei din viitor circulând printre noi, încurajându-ne în lucrarea pe care noi trebuie să o facem. În discuțiile noastre, am simțit prezența celor care trăiesc acum și amplitudinea eforturilor lor, făcute în numele vieții. Comunitatea Pământului a devenit pentru noi nu doar o promisiune, ci o realitate prezentă.

Reveniți la viețile noastre de zi cu zi, ne numim unii pe alții, lăstari. Asta face din noi, Marea Cotitură: răsaduri pentru viitor. Cum pot eu să șovăi acum, când sunt atât de multe mâini și inimi la lucru și când toate generațiile ne oferă sprijinul lor?

V-AȚI NĂSCUT PENTRU VREMURI CA ACESTEA

James O'Dea

S-a spus că anul 2012 reprezintă o ocazie rară în istoria omenirii, de a face inventarul tuturor lucrurilor care nu funcționează și de a le schimba. James O'Dea, președinte al Institutului de Științe Noetice, crede că 2012 este anul scadenței, „anul în care datoria noastră va fi scadentă și nu vom mai primi credit de la o Natură sărăcită și superimpozitată". În următorul eseu, el examinează situația periculoasă pe care am creat-o pentru noi și lume și anunță vremea vindecării ce va veni. În interiorul nostru există potențialul unei mari schimbări evoluționiste, spune el, precum și răspunsul la câteva întrebări esențiale ridicate de această nouă fază de dezvoltare: Ce formă va lua această mutație evoluționistă? Cum acceptăm interconexiunea dintre noi și cum cultivăm conștiința colectivă? Cum se face că ne-am născut exact pentru anul 2012 și pentru această tranziție profundă?

Viața are ritm și mișcare ciclică. Ciclurile de gestație, rodire și descompunere reprezintă însăși esența existenței și centrul universului nostru. Cele mai importante ritualuri, puneri în scenă și căutări mistice sunt impulsionate de misterul timpului însuși.

Misterele timpului nu sunt, totuși, impenetrabile. Cei care au descifrat câteva dintre mărețele lui tipare - de la cei mai înțelepți strămoși ai noștri, până la bătrânii păstrători de înțelepciune de acum - au înțeles că timpul devine o iluzie, dacă nu se întrețese cu semnificația și scopul vieții. Ca să cercetezi misterele timpului, trebuie să cercetezi misterele vieții însăși. Și asta, din câte spun ei, necesită o bună cunoaștere a realității.

Mai întâi, trebuie spus că mulți dintre noi au început să fie de acord cu faptul că viața umană poate fi înțeleasă doar în contextul a tot ce înseamnă viață și că originea ei se află în momentul nașterii acestui univers. Ideea limitată, conform căreia Pământul a fost, odată, centrul universului a fost înlăturată de mult, dar oamenii mai au încă dificultăți în a se raporta la întreg.

Deși putem presupune destul de ușor că nu există viață în vecinătatea acestui sistem solar, miliardele de sori și miriadele de galaxii surprinse de ochiul telescopului Hubble au început să ne modifice ideea a ce înseamnă cosmosul. Din ce în ce mai mulți oameni au început să înțeleagă că viața nu există exclusiv pe Pământ. De fapt, niciun calcul matematic logic nu confirmă faptul că am fi singura expresie a vieții, din univers.

De aceeași importanță – sau chiar mai mare – este sentimentul din ce în ce mai pregnant că nu e util și nici potrivit să ne gândim la un univers plin cu materie moartă și gaze care produc, la întâmplare, un ecosistem perfect ordonat, doar în beneficiul exclusiv al ființelor bipede. Înțelegem acum că întregul univers este bine reglat și că fiecare milisecundă a nașterii lui este calibrată, astfel încât să-i permită Creației să se desfășoare. Oamenii de știință cad în genunchi cu evlavie, atunci când calculează copleșitoarea precizie a acestui univers. Sincronizarea perfectă pare să facă parte din proiect, iar viața, așa cum o știm, este complex întrețesută într-o mișcare cosmică, care a început cu miliarde de ani în urmă. Viața, așa cum o știm, și timpul, așa cum îl știm, sunt conectate în mod inseparabil.

ANUL 2012 ESTE DATA SCADENȚEI PENTRU OMENIRE

Totuși, practic vorbind, lumea noastră nu este organizată în jurul acestui adevăr: timpul din ciclul universal este ignorat și ne luăm după ceasul societății – cel care măsoară succesul, în funcție de indicele Dow Jones, de creșterile economice și de rata fuziunilor și achizițiilor, care, în multe cazuri, defavorizează economiile unor

state. Timpul de pe ceas s-a accelerat atât de mult, încât viețile oamenilor sunt din ce în ce mai cuprinse de stres, epuizare şi de imposibilitatea de a îndeplini multitudinea de cerințe zilnice. Ne luptăm să împiedicăm fragmentarea vieții noastre. Suntem din ce în ce mai dezorientați. Cu cât suntem mai solicitați, cu atât lumea noastră pare să-şi piardă echilibrul - iar pierderea ritmului ne obligă la o cursă contra cronometru, care este insuportabilă şi aproape imposibilă. Este o cursă pe care nu o putem câştiga. Asta, deoarece timpul şi scopul vieții nu pot fi îndesate pe pâlnia îngustă a momelilor febrile şi furioase ale ego-ului. Deşi, pe plan colectiv, nu ne-am organizat sistemele sociale în jurul marilor adevăruri care ne modelează şi definesc existența, nu am atins nici masa critică în ceea ce priveşte înțelegerea deplină a consecințelor potențiale ale distrugerilor provocate de urmărirea neîncetată a interesului personal.

Dar putem să ne consolăm, oarecum, ştiind că din ce în ce mai mulți oameni înțeleg că, după ce au devorat habitatul Pământului cu o voracitate fără limite şi absolut inconştientă, suntem pe punctul de a primi nota de plată. Întrebările cu care ne confruntăm direct sunt: Se vor trezi suficienți oameni la timp? Ce anume îi va trezi? Cum se vor schimba?

Acesta este un aspect al semnificației anului 2012: este data scadenței pentru omenire - data când datoria noastră va trebui plătită şi nu vom mai primi credit de la o Natură sărăcită şi super impozitată. De asemenea, este momentul când apelul la trezire dat de Natură - care se aude deja cu putere - va răsuna în sufletul omenirii ca o experiență colectivă, ca frecvență sau rezonanță comună. Nu fac această afirmație pe baza divinației şamanice, a profețiilor antice sau a confluenței diferitelor calendare, deşi le iau în considerație cu respect şi interes. O fac, pentru că trăiesc în aceste vremuri.

Văd dovezi ce arată dispariția pădurilor, scăderea pânzei de apă freatică, topirea calotei polare, dispariția speciilor, deşertifica-

rea, degradarea oceanelor, poluarea toxică şi alte asemenea semne de dezechilibru climateric.

Văd sisteme de credinţă pe cale de dispariţie, mase dezorientate de oameni, lideri corupţi şi popoare umilite, care glorifică războiul şi măcelul.

Văd faţa lăcomiei cu multele ei moduri de ademenire şi văd faţa sărăciei, cu multiplele ei aspecte de suferinţă inutilă şi neglijare. Vreau să specific faptul că văd toate acestea, fără a emite judecăţi. Văd că fac parte din toate acestea; este lumea mea. Sunt parte din problemă şi sunt parte din soluţie.

Asta, pentru că aleg să nu trăiesc în negare, deoarece am ales să fiu un martor al acestor vremuri, cu toate pericolele şi promisiunile lor, pentru că pot vedea implicaţiile vârtejurilor timpului însuşi, pe măsură ce ne apropiem de anul 2012.

Nu trebuie să mă convingeţi de cât de grave stau lucrurile, sau cât de mult se vor mai agrava. Am fost în locuri unde războiul, masacrele şi violenţa aprobată de stat erau la ele acasă. Cunosc personal cât de crude, intolerante şi exploatatoare pot fi fiinţele umane. Cunosc la fel de bine modul în care guvernele îşi argumentează obsesia pentru arme mai mari şi mai bune, trâmbiţând scuze despre fanatici violenţi şi legiunile lor de asasini. M-am întâlnit cu victimele. I-am întâlnit pe cei care au fost bătuţi pentru activitatea lor de prevenire a violului şi a violenţei împotriva femeilor şi a traficului de copii, terorizaţi deoarece încercau să protejeze drepturile oamenilor care muncesc, sau brutalizaţi pentru că încercau să pună capăt rasismului, torturii, omorurilor şi genocidului.

Nu trebuie să mă convingeţi că elitele marilor corporaţii controlează pârghiile puterii în lume, sau că, în general, mass-media nu vede ce se întâmplă. Nu trebuie să-mi spuneţi, pentru că aleg să nu trăiesc în negare. Sunt conştient de vremurile pe care le trăiesc şi, din acest motiv, nu văd doar cât de grave sunt lucrurile, ci şi cât de bune ar putea deveni.

DINCOLO DE PRAGUL ANULUI 2012

Rețineți această idee:

Oricât de rău poate să fie - adică, extrem de rău - este totuşi posibil ca evoluția umană să se apropie de o mutație care va duce la împlinirea celor mai profunde şi mai intense vise ale noastre. Exact acum şi aici, la limita dezastrului, există posibilitatea reală ca noi să descoperim că evoluția a sădit în noi întreaga înțelepciune şi creativitate, necesare pentru a transforma credințele noastre cele mai disfuncționale. Poate că în fața noastră se află o perioadă de aliniere a vieții interioare cu acțiunea exterioară şi de apariție a unei imagini a realității, comună atât pentru știință, cât şi pentru spiritualitate.

Nu veniți la mine cu toate ideile mărețe despre capacitățile umane şi cu perspectivele ademenitoare ale specialiştilor în fizica cuantică, pline de afirmații despre cum ne creăm propria realitate, dacă negați legătura noastră cu marea rană provocată Naturii şi marea suferință a omenirii. Nu este coşmarul altcuiva; este al nostru. Ce vreau să ştiu este dacă - atunci când priviți cu curaj la adevărul dureros al tuturor situațiilor care ne asaltează în această perioadă a istoriei noastre colective - puteți vedea de ce unii dintre noi privim către 2012 şi dincolo de el, cu foarte mult optimism? Puteți să acceptați *atât* semnificația coşmarului, *cât şi* semnele trezirii noastre colective - deoarece singurul mod de a înțelege realitatea, este acela de a vedea că ea este indivizibilă, reflectată *atât* în umbră, *cât şi* în lumină, atât în amar, *cât şi* în dulce. Timpul dezvăluie adevărata natură a lucrurilor, pentru că timpul este procesul inalterabil care ne permite să vedem lucrurile aşa cum sunt, şi nu doar cum par ele să fie, la un anumit moment dat.

Putem noi oare înțelege ce reprezintă timpul pe planeta Pământ? Dincolo de spaimă, putem noi simți puterea şi frumusețea a ceea ce ne-ar putea aştepta, după pragul reprezentat de anul 2012?

- Sunteți unul dintre aceia care se trezesc cu senzația vie a unei meniri şi a unui scop în viață, pe care nici o criză, indiferent cât de dificilă, nu o poate atenua prin amorțeală sau disperare?
- Aveți senzația că ați fost născut pentru vremuri ca acestea?
- Aveți senzația vie că o civilizație planetară profund umană şi paşnică va domni, cu adevărat, pe Pământ?

Dacă răspunsul este „da, da, da", asta se întâmplă deoarece toate acestea au existat în voi, dintotdeauna. Ştiți că ceea ce se naşte în ființa voastră este mai vechi decât voi şi că a fost o sămânță sădită în imaginația umană, încă din cele mai vechi timpuri; sunteți visul de pace care tânjeşte să ia ființă, să-şi manifeste formele şi să-şi găsească expresia deplină. Timpul v-a purtat către acest moment important de devenire. Coşmarul nu s-a terminat, dar ați început să învățați cum să-i interpretați mesajele dramatice şi pline de prevestiri, pe care vi le oferă din marele mister. Aşa cum simțiți că vechile forme sunt menite să se destrame, la fel simțiți şi cum sămânța naturii voastre superioare este pe cale să încolțească.

Dar cât de viabili sunteți ca sămânță a posibilităților viitoare? Sunt aceste sentimente şi intuiții un simptom al unui optimism naiv, sau chiar prostesc, sau sunt o oglindire exactă a unei realități mai profunde? Haideți să cercetăm mai atent.

Pentru a putea concepe pacea planetară, cineva trebuie să-şi imagineze că oamenii vor putea renunța complet şi se vor elibera de orice ostilitate față de cei care au făcut crime în trecut. Depăşirea sentimentului profund de separare, creat de obsesii pline de judecăți, reprezintă un indiciu semnificativ de evoluție - unul pe care ar trebui să-l considerăm profund eliberator.

Dacă trăieşti cu o speranță permanentă în ceea ce priveşte condiția umană, asta se întâmplă, probabil, pentru că nu te hrăneşti din ura față de duşmani. Ceva s-a schimbat în tine. Nu extragi semnificații şi forță vitală, din gândirea polarizată. Mă gândesc că modi-

ficarea din conştiința ta a depăşit tendințele moştenite de a rămâne fixat în sentimente pline de judecăți, sau pe obsesii despre alții.

MAREA TRECERE DE LA PEDEAPSĂ, LA VINDECARE

Când argumentele morale cele mai rudimentare despre bine şi rău sunt folosite drept justificare pentru agresiune violentă şi oprimarea oamenilor, această dualitate devine principiul organizator central pentru formele polarizate de includere şi excludere. Cauzalitatea este redusă la o serie de dovezi ce implică vina şi, odată ce culpabilitatea este dovedită, ea precede, aproape invariabil, pedeapsa. Binele este răsplătit, iar răul este pedepsit, fără o examinare mai profundă a complexității reale a urzelii cauzale: în această percepție a lumii, cei care fac lucruri rele apar din senin şi nu există nici o legătură cauzală cu altceva, în afară de propria lor rea-voință. Această dualitate simplă nu face altceva decât să perpetueze puterea celor care doresc să mențină starea de lucruri actuală. Atitudinea transformatoare nu se ghidează după categorii limitate artificial, referitoare la cine are dreptate şi cine nu, ci mai degrabă văzând care dintre noi este rănit cel mai mult şi cum îşi poate el găsi vindecarea. Nu se poate nega faptul că rănile pot forma comportamente patologice periculoase - vedem dovezi ale acestui lucru, peste tot - dar a considera că rănile se datorează unui rău ce trebuie pedepsit sau răzbunat, nu le face să dispară.

Odată ce paradigma punitivă şi polarizată, în care apare bine versus rău, este înlocuită cu una de rănire şi vindecare, tendința de a emite judecăți se va atenua şi ea, deoarece nu vom mai fi preocupați să dovedim cine este superior şi cine inferior, ci să refacem echilibrul, să reconciliem conflictele şi să refacem starea de sănătate. Putem oare vedea cum întreaga noastră perspectivă socială şi relațiile internaționale se vor schimba, sau chiar se vor transforma în mod ireversibil, datorită unei orientări ghidată de metode şi strategii de vindecare? Când va veni ziua când una dintre princi-

palele calificări pentru un post public şi de conducere va fi capacitatea de a vindeca, de a te angaja într-un dialog profund reconciliator, care să demonstreze talentul real de a trece dincolo de ostilitate, către colaborare şi realizarea de obiective comune?

Dacă anul 2012 reprezintă apogeul crizei, prevestirea morţii imperiului, demonstraţia grafică a fundamentalismului iraţional, bilanţul ecologic inevitabil al tiparelor sistemice de supraconsum, el reprezintă şi un punct de cotitură decisiv, când nu mai avem altă opţiune decât să căutăm vindecare şi să găsim împreună drumul de ieşire din haos.

Între anii 2012 şi 2020, în toate domeniile vom fi martorii manifestării unui mare experiment de vindecare colectivă. Ştiinţa şi spiritualitatea vor forma o coaliţie fără precedent, pentru a căuta cauza patologiilor care ameninţă să întrerupă viaţa pe Pământ - sau care ne face să suportăm, în continuare, traume şi suferinţă. Va fi o colaborare care ne va oferi o perspectivă mai largă asupra naturii realităţii care caracterizează întreg cosmosul. Pe planetă, evoluţia ne va conduce la recunoaşterea faptului că cel mai mare capital al nostru se găseşte în înţelepciune şi bun simţ.

Acestea sunt, bineînţeles, doar ipoteze.

O ACCELERARE ÎN CONŞTIINŢA NOASTRĂ COLECTIVĂ

Nu ştim cu siguranţă ce se va întâmpla mâine pe planetă - şi cu atât mai puţin, peste câţiva ani. Ceea ce ştim este cum:

- Să citim conţinutul inimilor şi minţilor noastre.
- Să percepem în ochii celuilalt, o capacitate mare pentru compasiune.
- Să observăm capacitatea noastră permanentă de a spune adevărul, în condiţiile unei manipulări fără precedent.
- Să cultivăm iertarea faţă de cei care ne-au rănit sau au încercat să ne sufoce visele.

De asemenea, putem observa că cei care sunt mai iubitori şi mai conciliaţi nu încearcă să ne forţeze să acceptăm adevărul lor şi au învăţat să-l exprime în moduri care permit ca adevărul celorlalţi să se audă şi să se simtă. Vedem în experienţa noastră cotidiană că, de fapt, există mulţi oameni a căror prezenţă emană o noblețe şi o energie dătătoare de viaţă, care invită la toleranţă, la capacitatea de a accepta ambiguitatea şi diferenţele.

Când privim mai atent, descoperim o poveste care se desfăşoară în însăşi conştiinţa noastră - care capătă treptat contur şi ne transformă lumea din interior, spre exterior. Din acest spaţiu interior, ca un sistem complex de rădăcini care cresc invizibil sub pământ, voi şi mulţi alţii aveţi o experienţă senzorială puternică, care vă spune că în lume există mult mai multă iubire, decât se vede în instituţiile importante, sau în mass-media. Începeţi să înţelegeţi, într-un mod primar, experimental, că iubirea stă în centrul evoluţiei şi că ea este sursa vindecării. Iubirea este o forţă de evoluţie, întrucât din ea ne hrănim.

Trăim într-o perioadă când mulţi oameni îşi dau seama că paradigma materialistă, cu toate atracţiile şi iluziile ei, nu poate alimenta dorinţa umană, fundamentală, de a i se oferi îngrijire fizică şi emoţională şi de a avea relaţii potrivite. Aşa-numiţii pragmatici convinşi şi persoanele realiste au tendinţa să disprețuiască aceste noţiuni. Întrucât le cunoaştem argumentele, nu trebuie să le mai repetăm. Fenomenul pe care îl discutăm nu este un fenomen ideologic, care se opune stării de lucruri; el trebuie înţeles mai degrabă ca o accelerare în centrul fiinţei noastre - accelerare mai puţin susceptibilă la provocarea fricii şi necondiţionată de recompensele avantajului competitiv, ci stimulată de experienţele de întregire, unitate şi interconectare. Este ceea ce filozofii şi teologii numesc apariţia conştiinţei non-duale.

În ultimele decenii, s-a dezvoltat o ştiinţă care susţine puterea şi forţa acestei realităţi interioare iubitoare şi generoase. Ier-

tarea, ne spune ea, este sănătoasă. Mânia, resentimentul şi izolarea contractă inima şi dau naştere la stres şi depresie, care deteriorează starea noastră de sănătate. Trăim mai mult şi mai bine dacă păstrăm legături profunde cu cei dragi. Meditaţia, serviciul dezinteresat şi recunoştinţa sunt surse puternice de stare de bine. Atitudinile pozitive ne ajută să depăşim pierderile şi traumele. Afirmarea, recunoaşterea şi respectul ne fac să înflorim. Suntem fericiţi când suntem apreciaţi şi încurajaţi. Am aflat că avem o inteligenţă emoţională extraordinară şi că abilitatea de a accesa izvorul creativităţii se măreşte mult, atunci când suntem îngrijiţi şi acceptaţi, putând să simţim prezenţa iubirii în inimă. Vindecarea rămâne încă un proces misterios, dar dovezile sugerează că evoluţia bolii poate fi uneori oprită, iar tulburările psihologice depăşite. Chiar şi ciclurile de abuz pot fi transformate, atunci când descătuşăm puterile optimiste ale iubirii şi compasiunii şi ne eliberăm de teamă, vinovăţie, ruşine, regret şi de dependenţa faţă de răzbunarea punitivă.

Deşi am văzut niveluri de cruzime şi indiferenţă cumplite şi cutremurătoare, i-am văzut şi pe cei care au supravieţuit torturii, oprimării şi genocidului şi care dau dovadă de minunate capacităţi pentru reconciliere şi transformare. Am văzut criminali şi victime care iartă şi recunosc faptul că şi unii şi alţii sunt tot oameni. Am văzut cum natura neîmblânzită a spiritului uman, testată de tot ceea ce ura patologică poate să dezlănţuie, s-a ridicat deasupra situaţiilor. Acesta este triumful realităţii în faţa iluziei şi triumful raţiunii superioare, în faţa interesului propriu. Acesta este drumul spre viitor.

UN MOMENT MAJOR DE CONFLUENŢĂ ESTE ÎN PLINĂ DESFĂŞURARE

Asta nu înseamnă că ar trebui să ne păcălim, crezând că drumul spre viitor al omenirii este garantat de către o realitate a iubirii, care caută să ne amintească că suntem capabili să trăim în acord cu adevărurile ei cele mai profunde. Ştim că toţi cei care încalcă legile internaţionale, ţin prizonieri în secret, torturează, îşi

apără interesele economice cu orice preț, profită de pe urma conflictelor militare, furnizează arme mortale oricui, îngrădesc libertățile fundamentale şi care ar putea, cu un dispreț nebun față de viața umană, folosi arme nucleare şi bombe biologice împotriva unor mari populații civile - vor recurge la măsuri extreme. Ştim, de asemenea, că patologia socială se poate răspândi mai repede ca fulgerul, cu consecințe dezastruoase. Acum, lumea este din ce în ce mai interdependentă - iar acesta e un lucru unic. Suntem într-un joc global ireversibil. Indiferent de amploarea distrugerii, sau de cea a progresului din evoluția noastră - toate datorate tensiunilor şi conflictelor care ar putea să se oglindească în dezechilibre climaterice, epidemii, resurse scăzute, dominație culturală, sau fundamentalism religios - situația se va manifesta pe tot globul

Prin urmare, timpul şi viața pe Pământ ajung într-un punct major de confluență.

Frontierele ştiinței trebuie să colaboreze strâns cu spiritualitatea, pentru a ajuta la progresul transformării individuale, sociale şi globale. Sarcina - atât a ştiinței, cât şi a spiritualității - va fi aceea de a ne ajuta să ne eliberăm de iluziile distructive ale progresului nostru şi să aducă la lumină natura realității. Evoluția ne oferă cadre de referință în continuă mişcare, chiar dacă principiile fundamentale rămân constante. Pe măsură ce vom înțelege mai bine aceste principii, vom învăța să renunțăm la ceea ce este tranzitoriu şi iluzoriu. Procesul nostru colectiv de învățare este plin de dificultăți şi provocări. Unii psihologi şi neurologi spun chiar că mai mult decât realizările intelectuale, ceea ce defineşte progresul uman este capacitatea noastră de a înfrunta şi de a depăşi provocările.

În pofida unei folosiri necorespunzătoare a puterii şi a tuturor aspectelor negative care izvorăsc din căutarea noastră poticnită şi pe dibuite a adevărului, noi, oamenii, evoluăm în continuare. Principiile universale privind legea, sistemele democratice de guvernământ, progresele tehnologice, comerțul internațional, educația şi

sistemele de sănătate reflectă realizări şi deschideri pozitive, în ciuda multelor discrepanţe existente. Până acum o sută de ani, ar fi fost ceva de neconceput că s-ar fi putut asigura atât de multă libertate, protecţie, hrană, medicină şi locuinţe, pentru miliarde de oameni. Deşi există eşecuri catastrofale şi consecinţe alarmante ale modului în care ne-am dezvoltat noi, oamenii, am observat o creativitate continuă, atât în viaţa civilă, cât şi în cea politică - precum şi în extinderea largă a drepturilor economice, sociale şi culturale. Avem o perspectivă mai universală şi mai colectivă despre ce înseamnă să fii fiinţă umană. Conştiinţa noastră colectivă a evoluat.

Mai mult decât oricând, oamenii caută înţelepciunea preţioasă transmisă din generaţie în generaţie - înţelepciune cultivată de tradiţii spirituale perseverente şi de diferite popoare indigene. În ansamblu, suntem mai dezvoltaţi psihologic, mai pluralişti şi mai puţin rasişti decât înaintaşii noştri. Sănătatea minte-corp nu mai este o teorie; ci o mişcare. Am ajuns să înţelegem că atitudinile şi credinţele noastre sunt esenţiale pentru bunăstarea noastră şi a celorlalţi. Am început să întrezărim cum conştiinţa însăşi este cauzală.

Evoluţia ne-a împins spre înainte, solicitându-ne la niveluri de o complexitate nebănuită, dar ne-a şi forţat să mergem mai adânc în interiorul nostru, ca să ne ajute să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, atât de rapid, în jurul nostru - şi în întreaga lume. Ea ne impulsionează să găsim modalităţi prin care să ne ancorăm într-o realitate interioară mai largă şi mai sigură, să găsim pacea şi mijloacele de existenţă necesare vieţii din secolul al XXI-lea. Confruntaţi cu viteza şi cu impulsul schimbării, învăţăm să renunţăm la elementele periferice şi să apucăm mai strâns ceea ce este esenţial.

Multe popoare indigene consideră că acest punct de confluenţă din istorie - şi, pentru unii, anul 2012 în special - este o vreme a purificării. Rezonanţa lor înnăscută cu ciclurile şi cu reperele temporare le spune că Natura trebuie să se ocupe acum de toxinele acumulate, pe care le găsim pretutindeni. Dar, pentru indigeni, Natura

nu este separată de viața umană; nu trebuie să o considerăm ca fiind o forță separată, care vine la sfârșitul vremurilor să ne judece și să ne pedepsească pentru dependențele noastre păcătoase față de un progres ce nu putea fi susținut. Facem parte din Natură, suntem o parte profund legată de proiectul general, o parte ce nu poate fi separată de întreaga urzeală a existenței însăși. Suntem în interiorul Naturii și, ca o mamă iubitoare care își vede copiii că s-au murdărit, că nu au venit acasă când au fost chemați, că intră în bucluc și sunt într-un mare pericol, ea ne va aminti cât este ceasul, unde suntem și cine suntem ... dar și cine este *ea*.

Acum este vremea chemării ei - chemarea Naturii care rezonează printre spiralele a nenumărate galaxii, invitându-ne să fim prezenți, pe deplin atenți și să ne amintim de legăturile noastre cu întregul, legături ce nu pot fi distruse niciodată. Ca oameni, am primit o conștiință reflexivă și o capacitate de a urmări fluxul vieții, dincolo de perimetrul sinelui și a nevoilor și preocupărilor lui particulare. Această capacitate reprezintă mult mai mult decât capacitatea intelectuală de a gândi, de a analiza probleme și de a prevedea consecințe. Este capacitatea de a simți rezonanța unui univers mai larg, a unei lumi mai cuprinzătoare și de a experimenta un respect adânc pentru tot ce înseamnă viață.

Știm acum cât de profund simte corpul omenesc lumea din jurul său. Inima noastră orchestrează o simfonie de rezonanță electromagnetică și biochimică, când simte prezența iubirii. Circuitele din creierul nostru declanșează formarea de noi trasee neuronale, când întâlnește noi semnificații și noi perspective.

Conștiința noastră este extrem de perceptivă și lucidă, când este cufundată în spiritual și implicată, cu compasiune, în desfășurarea întregii game de experiențe - cu alte cuvinte, când este, în mod paradoxal, atât detașată cât și implicată. Această detașare nu presupune o situație de separare sau indiferență. Așa cum subliniază multe tradiții, este vorba despre un abandon total și o detașare

față de lupta voinței individuale, astfel încât să nu fie limitată de logica interesului personal mărginit. În acest gen de abandon, simțim o încredere profundă că, sub nivelul superficial al lumii vizibile, există un dinamism, o însuflețire plină de inspirație şi chiar o sursă de călăuzire superioară. Pe măsură ce detaşarea alimentează senzația noastră de legătură misterioasă cu o poveste mult mai amplă, multidimensională şi multifațetată decât mica noastră identitate, suntem eliberați să ne implicăm în slujirea lumii, fiind tot mai convinşi că suntem reprezentanți ai acestui plan mai mare, mai degrabă decât ca misionari partizani ai unei părți limitate din el. Capacitatea noastră de a dezvolta compasiune pentru tot ce există este acum mai mare decât oricând. Bineînțeles că avem un drum lung de parcurs, dar vedem reacțiile globale la catastrofe naturale şi boli; vedem o creştere a acțiunilor filantropice şi sute de mii de organizații care militează pentru drepturi, ecologie şi eliminarea sărăciei - şi la fel de multe susțin artele şi cultura.

VINDECAREA GLOBALĂ

Acum imaginați-vă că această reacție este multiplicată în toate grupările religioase şi culturale - iar acțiunile punitive, crima şi infracțiunea sunt înlocuite de metode de vindecare şi de reintegrare, precum şi de refacerea economiilor şi a sistemelor ecologice locale, care duc la construirea societăți capabile să abordeze conflictele prin dialog şi să cultive prețuirea față de diversitate.

Pentru unii, va fi greu să creadă că oamenii pot evolua pe această cale - şi chiar o vor face; polarizarea are tendința de a ne fixa atenția şi de a ne atrage în fragmentare şi separare. Însăşi dimensiunea controlului marilor corporații şi a bugetelor militare ne-ar putea crea un sentiment de neputință, iar superficialitatea persistentă a vieții politice ne poate conduce spre cinism. Dar, ca şi bobocii care nu renunță să crească, şi omenirea va înflori. Înflorirea noastră va însemna manifestarea unei conştiințe care nu va mai fi prinsă în capcana vechilor dualități, ci una deschisă şi extin-

să, dincolo de toate credințele, identitățile şi apartenențelor noastre mărginite. Înflorirea noastră va veni atât din interiorul marilor corporații, cât şi din afara lor, din interiorul şi din afara domeniului politic, prin modele de activism şi altruism modificate.

Schimbarea noastră colectivă va fi definită de sentimente de unitate şi de comuniune cu „toată omenirea". Va fi însoțită de sentimentul că vrem să-i îmbrățişăm pe toți semenii noştri, şi de mare generozitate. Vom dori să ne deschidem față de ceilalți, să-i întâmpinăm cu respect pentru suferința noastră comună.

Când vom fi pregătiți să ne deschidem unul față de celălalt, primul lucru pe care îl vom observa va fi rana.

Rănile trebuie curățate, înainte să se închidă.

Rănile noastre şi rănile provocate Naturii sunt una.

Rana din Natură se adânceşte; a venit vremea să o vindecăm.

Ce vremuri bogate în vindecări ne aşteaptă! Bineînțeles că ele au început deja. Vizualizați o activitate susținută de vindecare, în toate domeniile şi pe întreaga planetă, din 2012 până în 2020 - şi veți putea întrevedea amploarea lucrurilor ce vor veni.

V-ați născut pentru vremuri ca acestea!

Dacă ai plătit pentru această carte (în format digital), cere-ți banii înapoi pentru că ai fost tras pe sfoară.

Ea este disponibilă în mod GRATUIT.

http://docspedia.org

CEI CARE AU CONTRIBUIT LA SCRIEREA ACESTUI VOLUM

ARJUNA ARDAGH este autorul cărții *The Translucent Revolution* (*Revoluția translucidă*) și a altor cărți. Cea mai nouă carte a sa, *Awakening into Oneness* (*Trezirea întru Unime*) și filmul său documentar cu același nume, explorează fenomenul Unime Deeksha, care a trezit un mare interes în ultimii ani. Arjuna este fondatorul Fundației Esența Vie (The Living Essence Foundation), din Nevada City, California. El ține conferințe, apare în permanență în mass-media și ține seminare, retreat-uri și cursuri în Statele Unite și în Europa.

JOSÉ ARGÜELLES, PH.D. este liderul spiritual New Age pentru Planet Art Network și Fundația pentru Legea Timpului. El deține un doctorat în istoria artei și estetică, de la Universitatea Chicago, și a predat la numeroase colegii, inclusiv la Universitatea Princeton și Institutul de Artă San Francisco. Dr. Agüelles este artist, poet și istoric și e cel care a inițiat Convergența Armonică, din august 1987. El este autorul cărților *Factorul Mayaș, timpul și tehnosfera: Legea timpului în problemele oamenilor, Navigatorii Zuvuya* și *Înălțarea Pământului*. Când a fost întrebat cum s-ar auto-descrie, Dr. Argüelles a răspuns: „Ca un revelator al contextului".

GREGG BRADEN, autor cotat de *New York Times* ca fiind unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani, este renumit la nivel internațional ca pionier în unirea științei cu spiritualitatea. După două cariere de succes, ca inginer șef proiectare de sisteme informaționale (Martin Marietta Aerospace) și șef de operațiuni tehnice (Cisco Systems), Braden a scris numeroase lucrări, publicate în 14 limbi și în 23 de țări, printre care se numără și *Efectul Isaia, Codul lui Dumnezeu* și noul său bestseller, *Matricea Divină*.* Timp de mai bine de douăzeci de ani, Braden a cercetat sate îndepărtate din munți, mănăstiri vechi și texte uitate, pentru a le descoperi secretele nemuritoare. Tocmai aceste secrete, consideră el, ne oferă soluțiile prin care să facem față celor mai mari provocări

din prezent. În mod incontestabil, lucrările sale ne arată că avem puterea de a vindeca orice boală, de a redefini procesul de îmbătrânire şi poate chiar de a schimba realitatea în sine, prin îmbrăţişarea forţei concentrate a credinţei şi a emoţiei omeneşti, ca un limbaj cuantic al schimbării. Vizitaţi-i website-ul: www.greggbraden.com.

CARL JOHAN CALLEMAN, PH.D. deţine un doctorat în biologie şi a lucrat ca expert oncolog la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. El a început să studieze calendarul mayaş în 1979, iar acum ţine conferinţe în întreaga lume. Este autorul cărţilor: *Elucidarea celui mai mare mister din timpurile noastre: Calendarul mayaş* şi *Calendarul mayaş şi transformarea conştiinţei*. Locuieşte în Suedia. Pentru a afla mai multe detalii despre activitatea sa, vizitaţi: www.calleman.com şi www.maya-portal.net.

GILL EDWARDS este psiholog calificat, autoarea cărţilor: *Un mod de viaţă magic, A păşi spre magie, Extaz pur, Iubire sălbatică* şi *Viaţa e un dar*. Ea a făcut studii de metafizică, şamanism, psihologie şi medicină energetică şi de terapie psihodinamică şi familială/sistemică. Pasiunea ei este de a explora legăturile reale dintre tărâmurile văzute şi nevăzute şi dintre modul în care este creată realitatea şi iubirea necondiţionată. Gill a ţinut workshop-uri pe tema „Viaţă magică" în Marea Britanie şi în lume, începând cu 1990. Ea locuieşte în Lake District, în nord-vestul Angliei, şi adoră să facă plimbări montane, să scrie şi să predea. Vizitaţi-i website-ul: www.livingmagically.co.uk.

BARBARA MARX HUBBARD a reprezentat o voce proeminentă pentru mişcarea de schimbare novatoare în lume, în ultimii patruzeci de ani. În calitate de vizionar, autoare, conferenţiar, arhitectă, co-fondatoare şi preşedintă a *Fundaţiei pentru o Evoluţie Conştientă* şi fostă candidată la funcţia de vice-preşedinte al Statelor Unite, ea postulează că, în prezent, omenirea se află pe punctul de a face un salt cuantic. Printre cărţile sale se numără *Evoluţie conştientă: Trezirea puterii potenţialului nostru social, Emergenţă: Trecerea de la ego la esenţă, Călătoria evolutivă* şi *Foamea lui Eva şi Revelaţia*. Serialul ei documentar, de pe suport DVD, se intitulează *Înălţarea omenirii: O nouă cale parcursă împreună*.

---

* toate cărţile lui sunt sau vor fi publicate de Editura FOR YOU

Pentru a afla mai multe despre activitatea ei, vizitați: www.BarbaraMarxHubbard.com.

JANOSH este un grafician de origine olandeză care, din 2003, a creat artă generată pe computer, în care a încorporat principiile geometriei sacre. Este proprietarul unei galerii de artă în Amsterdam - Janosh Art and Design - şi face în permanență turnee în Statele Unite şi Europa, cu expoziții în diverse locații, de la superclubul San Francisco până la Națiunile Unite. Pentru a afla mai multe despre activitatea lui, vizitați: www.janosh-art.com.

JOHN MAJOR JENKINS este un cercetător independent, care şi-a dedicat viața pentru a reconstitui cosmologia şi filozofia vechilor mayaşi. Printre cărțile sale se numără: *Tzolkin: Perspective vizionare şi studii calendaristice, Ştiința sacră a mayaşilor, Cosmogeneza mayaşă 2012* şi *Alinierea galactică*. A fost profesor la Institutul Esalen şi Universitatea Naropa, iar activitatea sa a apărut pe canalele de televiziune Discovery Channel şi History Channel. Pentru a afla mai multe referitor la activitatea sa, vizitați: www.alignment2012.com

JOHN LAMB LASH, profesor, mitolog şi autor a cinci cărți, a fost denumit succesorul lui Joseph Campbell. Ca specialist în Epocile Lumii, în precesie şi astronomie, a ținut conferințe în Statele Unite şi în Europa şi a apărut în numeroase documentare. Cartea sa cea mai recentă, *Nu după chipul şi asemănarea Sa*, oferă o perspectivă intimă asupra misterelor din Europa pre-creştină şi propune o cosmologie bazată pe conceptul de Geea şi mitul gnostic al Sofiei, zeița care s-a transformat în Pământ. În cartea *Căutarea zodiacului*, el compară constelațiile cunoscute în vechime, cu semnele astrologice populare şi prezintă o nouă paradigmă pentru destin. El este co-fondator şi principal autor al www.metahistory.org, un website educațional, sponsorizat de Institutul Marion.

ERVIN LASZLO, născut în Budapesta, Ungaria, este Docteur des Lettres et Sciences Humaines la Sorbona (Paris) şi deținătorul unor doctorate onorifice, acordate de universități din Statele Unite, Canada, Finlanda şi Ungaria. Este fondatorul şi directorul al *General Evolution Research Group,* fondator şi preşedinte al Clubului internațional din Budapesta, preşedintele Universității Private de Economie şi Etică (Viena) şi

editorul revistei *World Futures: The Journal of General Evolution* şi al cărţilor cu acelaşi nume. A publicat peste 400 de lucrări şi articole ştiinţifice, iar sub numele lui au apărut 80 de cărţi, traduse în 20 de limbi. El a editat şi o enciclopedie în patru volume. Laszlo a primit numeroase premii, printre care Premiul Franz Liszt, Premiul Goi Peace, din Japonia şi Premiul Mandir of Peace, din Assisi. A fost nominalizat la Premiul Nobel în 2004 şi în 2005. Pentru a afla mai multe detalii despre activitatea sa, vizitaţi: www.clubofbudapest.org.

MEG BLACKBURN LOSELY, PH.D. este prezentatoare a emisiunii *Dr. Meg Show: Conscious Talk for Greater Reality*, autoarea cărţilor *Piramide de Lumină, Copiii prezentului** şi *Mesaje online*. Este colaborator permanent la revista *Mystic Pop* şi a multor altor publicaţii. Dr. Losey a fost de curând consilier pentru emisiunea de televiziune *Good Morning America*. Pentru a afla mai multe despre activitatea ei, vizitaţi: www.spiritlite.com.

JOANNA R. MACY, PH.D. este cunoscătoare a budismului, a teoriei sistemelor generale şi a ecologiei. Ea este o voce proeminentă în mişcări pentru pace, justiţie şi protejarea mediului. Îmbinându-şi studiile cu patruzeci de ani de activism, ea a creat un suport teoretic novator, pentru o nouă paradigmă de schimbare personală şi socială şi o puternică metodologie de workshop, pentru aplicarea acesteia. Prin activitatea sa, ea se adresează problemelor psihologice şi spirituale ale erei nucleare, cultivarea unei conştiinţe ecologice şi rezonanţa armonioasă dintre gândirea budistă şi ştiinţa contemporană. Numeroasele dimensiuni ale acestei activităţi sunt explorate în cărţile sale: *Deznădejde şi putere persoană în era nucleară, Dharma şi dezvoltare, A gândi ca muntele* (co-autoare alături de John Seed, Pat Fleming şi Arne Naess), *Cauzalitate reciprocă în budism şi teoria sistemelor generale, Cartea lui Rilke a ceasurilor şi Revenirea la viaţă: Practici de reconectare a vieţilor şi a lumii noastre* (alături de Molly Young Brown). Joanna a scris şi un memoriu intitulat *Cercuri extinse*. Pentru a afla mai multe despre activitatea ei, vizitaţi: www.joannamacy.net.

---

* publicată de *Editura FOR YOU* n.ed.

KARL MARET, M.D. preşedintele Dove Health Alliance, o fundaţie non-profit din Aptos, California, ce colaborează cu o reţea internaţională de medici şi oameni de ştiinţă, care aplică medicina energetică şi alte abordări de vindecare cu ajutorul energiilor subtile. El s-a specializat în metodele de vindecare complementare, medicina funcţională şi medicina energetică. În calitate de partener al companiei educaţionale Heart-Mind Communications, predă seminare şi este co-autorul cărţii *Trezirea dialogului inimii*, care va fi publicată în curând. El este poet, artist, autor şi student de o viaţă al tradiţiilor Înţelepciunii Străvechi, inclusiv al astrologiei ezoterice. Pentru mai multe detalii referitoare la activitatea sa, vizitaţi: www.heartmindcommunications.com.

CORINNE MCLAUGHLIN, co-autoarea cărţilor *Politică spirituală* şi *Cei ce clădesc începutul*, este director general al Centrului pentru Conducere Vizionară din Washington, DC şi San Francisco. Ea a coordonat o echipă naţională pentru Consiliul preşedintelui Clinton, pentru Dezvoltare durabilă, şi a predat politică la Universitatea Americană. Este membră a Academiei Mondiale de Afaceri şi a Fundaţiei Findhorn. Părţi ale eseului ei din acest volum sunt fragmente din cartea sa, *Creatorii unei lumi noi*, care va apărea în curând. Pentru mai multe detalii despre activitatea sa, vizitaţi: www.visionarylead.org.

JAMES O'DEA, preşedintele Institutului de Ştiinţe Noetice, a fost timp de zece ani directorul biroului Amnesty International din Washington, DC, unde a reprezentat Amnesty International, la Departamentul de Stat, la Casa Albă, la Congresul Statelor Unite şi la Conferinţa Mondială a Drepturilor Omului. După aceea, a fost timp de cinci ani directorul executiv al organizaţiei non-profit Seva, dedicată problemelor internaţionale de sănătate şi dezvoltare din America Latină, Asia şi rezervaţiile amerindiene. A participat la World Wisdom Council (WWC), alături de Ervin Laszlo. Pentru mai multe detalii despre activitatea sa, vizitaţi: www.noetic.org.

CHRISTINE PAGE, M.D. are o experienţă de peste treizeci de ani în profesiile de asistenţă medicală, atât în calitate de medic, cât şi de homeopat. Prin intermediul activităţii sale, ea se dedică descoperirii unor căi de mărire a stării de bunăstare, prin întărirea intuiţiei, prin ascultarea înţelepciunii corpului şi a cooperării cu elementele naturale din această

lume. Ea este conferențiar internațional şi a scris cinci cărți: *Alchimie spirituală, Frontiere ale sănătății, Oglinda existenței, dincolo de evident* şi *Manualul minte/corp/spirit.* Pentru a afla mai multe referitor la activitatea sa, vizitați: www.christinepage.com.

JOHN L. PETERSEN, expert guvernamental şi politic, care a lucrat la National War College, Institutul pentru Studii de Securitate Națională, biroul Ministerului de Apărare şi Consiliul de Securitate Națională de la Casa Albă. În 1989, Petersen a înființat Institutul Arlington - un institut non-profit, de cercetare în viitorologie. Ca scriitor a câştigat premii: cu prima sa carte, *Drumul spre 2012: Profiluri ale viitorului*, a primit premiul Outstanding Academic Book şi a rămas pe lista de best-seller-uri a World Future Society (WFS), timp de peste un an. Ultima sa carte, *Din senin: Cum să anticipăm lucrurile imprevizibile şi marile surprize pe care ni le rezervă viitorul*, a fost cotată şi ea ca best-seller WFS. A scris şi lucrări despre viitorul securității naționale şi armatei, viitorul energiei şi viitorul mass-media. Petersen este fost membru al WFS, membru al Global Business Network şi al Academiei Mondiale de Artă şi Știință. Pentru mai multe detalii despre activitatea sa, vizitați: www.arlingtoninstitute.org.

DANIEL PINCHBECK a scris articole pentru revista *New york Times, Esquire, Wired, Harper's Bazaar, Village Voice, Salon* şi în multe alte publicații. În 1999-2000 a fost membru al Programului Național de Arte şi Jurnalism de la Universitatea Columbia. A scris articole şi pentru *Art Newspaper of London* şi a fost editor la revista *Connoisseur.* Este autorul cărților *Deschiderea capului: O călătorie psihedelică spre inima şamanismului contemporan şi 2012: Întoarcerea lui Quetzelcoatl.* În prezent, este editorul şef al *Reality Sandwich* (www.realitysandwich.com) şi colaborator permanent al revistei *Conscious Choice.*

SHARRON ROSE, M.A., E.D.D., regizoare de film, profesoară, scriitoare, coregrafă şi cercetătoare Fulbright în mitologia, religiile lumii şi artele sacre ale teatrului, muzicii şi dansului. Ea este scenarista/regizoarea documentarului de lung metraj *2012: Odiseea*, autoarea cărții *Calea Preotesei: Un manual pentru trezirea feminității divine*, producătoarea DVD-ului: *Yoga Luminii* şi a colecției de DVD-uri: *Mistere sacre.* În ultimii zece ani, a lucrat în domeniul educației şi al artelor ezoterice,

pentru a investiga, integra şi împărtăşi cunoaşterea şi înţelepciunea culturilor străvechi şi tradiţionale, în întreaga lume. Această lucrare a purtat-o pe tot globul, fiind prezentată prin intermediul lecţiilor deschise, conferinţelor, workshop-urilor, concertelor live, al filmelor şi documentarelor. Pentru mai multe informaţii, vizitaţi: www.sharronrose.com sau www.sacredmysteries.com.

PETER RUSSELL, M.A., D.C.S., este autorul a zece cărţi şi producătorul a două documentare premiate. În lucrările sale, el integrează învăţăturile orientale cu cele occidentale, explorându-le relevanţa pentru lumea de astăzi şi pentru viitorul omenirii. Este licenţiat în fizică teoretică, psihologie experimentală şi informatică, la Universitatea Cambridge, Anglia. În India, a studiat meditaţia şi filozofia orientală şi, la întoarcerea în occident, a început să cerceteze psihofiziologia meditaţiei, la Universitatea din Bristol. A fost unul dintre primii oameni care a prezentat seminare legate de potenţialul uman în cadreul corporaţiilor şi timp de douăzeci de ani a lucrat cu marile corporaţii, în domenii precum creativitatea, metodele de învăţare, tratarea stresului şi dezvoltarea personală. Cea mai mare preocupare a sa este problema provocărilor lăuntrice, create de vremurile prin care trecem acum. Printre cărţile sale se numără: *Creierul global, Trezirea la timp* şi cea mai recentă, *De la Ştiinţă, la Dumnezeu.*

ROBERT K. SITLER este profesor asociat de limbi moderne şi directorul Programului de Studii latino-americane, la Universitatea Stetson din DeLand, Florida. Şi-a luat doctoratul la Universitatea din Texas, Austin, după terminarea unei disertaţii despre literatura mayaşă, sub coordonarea răposatei Dr. Linda Schele. Timp de treizeci de ani a făcut călătorii regulate pe teritoriile mayaşe, vizitând o mare diversitate de grupuri etnice mayaşe. A format o legătură strânsă cu comunitatea Mam Maya din Todos Santos Cuchumatan, din Guatemala. Sitler a publicat numeroase articole despre mayaşi şi literatura mayaşă. În prezent, cercetează fenomenul cultural din jurul datei 2012, din calendarul mayaş. Pentru a afla mai multe informaţii despre Sitler şi perspectivele mayaşe asupra anului 2012, vizitaţi: www.stetson.edu/~rsitler.

GEOFF STRAY, autorul cărţilor *Dincolo de 2012* şi *Calendarul mayaş şi alte calendare*, a studiat semnificaţia anului 2012, de mai bine

de douăzeci de ani, şi îşi prezintă informaţiile pe website-ul său: www.Diagnosis2012.co.uk. În calitate de expert 2012, a ţinut conferinţe în întreaga lume.

LLEWELLYN VAUGHAN-LEE, Ph.D., este profesor sufit şi fondatorul Ordinului sufit Naqshbandiyya-Mujadidiyya. Născut în Londra, în 1953, a urmat calea Naqshbandi, încă de la vârsta de 19 ani. În 1991, s-a mutat în California de Nord şi a devenit succesorul Irinei Tweedie, autoarea cărţilor *Abisul de foc* şi *Fiica focului*. În ultimii ani, temele pe care le-a abordat în scrierile şi lecţiile sale s-au axat pe responsabilitatea spirituală din perioada de tranziţie în care ne aflăm acum şi apariţia conştiinţei globale a Unimii (vezi www.workingwithoneness.org). S-a specializat şi în domeniul lucrului în vis, integrând modul de abordare străvechi sufit asupra visului, cu informaţiile oferite de psihologia modernă. Llewellyn este fondatorul *The Golden Sufi Center* (www.goldensufi.org). Cele mai recente cărţi ale sale sunt: *Putere spirituală* şi *Trezirea lumii: O dimensiune globală pentru practica spirituală*.

JAY WEIDNER este scriitor, regizor de film şi savant hermetic. Este co-autorul cărţii *Misterele Marii Cruci de la Hendaye: Alchimia şi sfârşitul lumii* şi *Un monument al sfârşitului lumii: Alchimie, Fulcanelli şi Marea Cruce*. Printre documentarele sale se numără: *Arta minţii: Puterea vindecătoare a artei sacre*, cu Alex Grey, *Vindecarea corpului de Lumină: Calea şamanului*, cu Dr. Alberto Villoldo, *Sunete vindecătoare*, cu Jonathan Goldman, *Secretele alchimiei*, unde se discută despre Crucea de la Hendaye şi multe altele. Pentru mai multe informaţii legate de activitatea sa, vizitaţi: www.sacredmysteries.com.

NOTE

PUNCTUL DE ALEGERE 2012

1. Gallenkamp, Charles. Maya: *The Riddle and Rediscovery of a Lost Civilization* (Enigma şi redescoperirea unei civilizaţii pierdute). New York: Penguin, 1999.

2. Coe, Michael D. *Breaking the Maya Code* (Spargerea codului maya). New York: Thames and Hudson, 1999.

3. Arguelles, Jose. *The Mayan Factor: Path Beyond Technology* (Factorul maya: calea ce trece dincolo de tehnologie). Santa Fe, NM: Bear & Co., 1987. 145.

4. India Daily. „Modelele computerizate prevăd inversarea polilor magnetici ai Pământului şi Soarelui ce pot duce la sfârşitul civilizaţiei umane în 2012 - dovezi care demonstrează ajutorul primit de la extratereştri în lupta omenirii pentru supravieţuire." www.indiadaily.com/editorial/1753.asp

5. Science. Vol. 168, 1969, Fig. 4.

6. New York Times. Iulie 2004.

7. E8SA Technical Report lER 46-1E8 1. Iulie 1967.

8. Science News. Vol. 14, Iunie 12,1993. *9. Science.* Vol. 260, Iunie 11, 1993.

9. Royal Society of London, 243:67-92, 1950.

10. Nature. Februarie 26,1998.

11. Reviews of Modern Physics. Vol. 29, 1957.

12. Sitchin, Zecharia. *The Lost Realms: Book IV of the Earth Chronicles* (Tărâmurile pierdute: Cartea a IV-a a cronicilor Pământului). Avon Books, 1990.

ORIGINILE REVELAŢIEI DESPRE ANUL 2012

1. Coe, Michael D. *Mexico.* London: Thames and Madison, 1992. 100.

2. Huxley, Aldous. *The Song of God: Bhagavad Gita.* New American Library, 1959.

2012 ŞI LUMEA MAYA

1. Mai bine cunoscut sub denumirea de *b'ak'tun.* În acest articol se foloseşte vechiul nume maya, pik, în locul termenului modern.

2. Există o dezbatere între specialiştii în cultura maya în ceea ce priveşte momentul de sfârşit al celei de-a treisprezecea perioade pik (b'ak'tun). Data de 21 decembrie folosită în acest articol se bazează pe aşa numitul calcul GMT 584,283 care coincide cu calendarul de 260 zile folosit încă în ţinuturile mun-

toase ale Guatemalei, care fixează ca zi de încheiere 4 Ahau - solstițiul de iarnă din emisfera nordică, 2012. Alți cercetători preferă corelația 584,285 și stabilesc ca zi de sfârșit de ciclu 23 decembrie.

3. Monument 6 la Tortuguero în Tabasco, Mexic.

4. Pe baza unei analize a documentelor și interviurilor cu membrii a peste zece comunități lingvistice maya din Guatemala, Mexic și Belize.

5. Yukatek Maya păstrează un calendar bazat pe perioade de 20 tun (7.200 zile) - rămășiță a Calendarului maya complet - încă din perioada colonială.

6. Conversație personală, Iulie 2006.

7. McFadden, Steven. *Profiles in Wisdom.* NM: Bear & Co., 1991. 229.

8. www.quetzasha.com

9. www.quetzasha.com/entrevista.htm

10. http://homeofthemaya. tripod.com/index.html

11. http://homeofthemaya. tripod.com/mayan?beliefs.htm

12. *Utiw* mai înseamnă și „coiot" in K'iche'.

13. Conversație personală cu Elizabeth Araujo, Octombrie 2006.

14. Cuvântul este în limba k'iche'.

15. "Earth Prophecies: An Evening with Mayan Elder Don Alejandro." Aprilie 7, 2005.

16. http://tribes.tribe.net/mayawisdom/thread/a3fa6d61-25bl-4c9a-bc15-15dba9d37b30

17. Ibid.

18. http://edj.net/mc2012/bolon-yohte.htlm

19. Lorenzo Kinil de Chemax (1930). „Contemporary Yucatec Maya Apocalyptic Prophecy: The Ethnographic and Historical Context", John Hopkins University, 1984. 291-95.

20. Sullivan, Paul. *Unfinished Conversations: Mayas and Foreigners Between Two Wars* (Conversații neterminate: maya și străinii între două războaie). New York: Alfred A. Knopf, 1989. 162.

21. Lizama Qyijano, Jesus J. *"Las seiiales del fin del mundo: Una aproximacion a la tradicion profetica de los cruzo'ob."* (Semne ale sfârșitului lumii: o abordare a tradiției profetice a Cruzo'ob) at www.uady.mx/sitios/mayas/investigaciones/historia/tradicion.htm. Februarie 8, 2005. 22. Ibid.

23. Iulie 2006.

24. Perera, Victor, and Bruce, Robert. *The Last Lords of Palenque: The Lacandon Mayas of the Mexican Rain Forest.* Los Angeles: University of Cali. 49. Hachakyum este divinitatea principală a poporului Lacandon.

25. În limbajul Mam, acest cuvânt poate fi derivat din termenul spaniol *mozo,* folosit în unele regiuni maya pentru zilieri, care de cele mai multe ori nu erau indigeni.

26. Conversaţie personală cu un chmanbaj Mam pe la mijlocul lunii mai 2002. *(Chmanbaj* este o formă a cuvântului *ehman* din limba Mam, care se referă atât la bunic cât şi la nepot.)

27. Înregistrare pe bandă magnetică a conversaţiei avute cu Dl. Gonzalez în 27decembrie,1996.

28. Montejo, Victor. *Maya Intellectual Renaissance: Identity, Representation, and Leadership.* Austin: University of Texas, 2005.120–122.

29. Conversaţie personală, august 2006.

30. După Edward Cleary, confesiunile protestante reprezintă aproximativ 25% din populaţia totală din Guatemala. "Shopping Around: Qyestions About Latin American Conversions," 2004. www.providence.edu/las/Brookings.html. E posibil ca această valoare să fie mult mai mare în ceea ce priveşte populaţia maya.

31. În Todos Santos Cuchumatan, credinţa într-un *fin del mundo* (sfârşit al lumii) este ceva obişnuit printre cei care aparţin celor trei biserici fundamentaliste principale din oraş.

PÂNĂ ÎN 2012

1. www.unfpa.org/adolescents/facts.htm

2. Ibid.

3. International Energy Authority şi Deutsche Bank.

4. Kunstler, James Howard. „Swan Dive". *Clusterfuck nation".* 20 octombrie, 2006. http://jameshowardkunstler.typepad.com/clusterfuck_nation/2006/10/swan_dive.html

5. Chivian, Eric. "Environment and Health: 7. Species Loss and Ecosystem Disruption - the Implications for Human Health." (Mediul şi sănătatea) *Canadian Medical Association Journal,* ianuarie 2001.

6. McAlary, David. Voice of America News. Washington, 2 noiembrie, 2006.

7. Hansen, Jim. *Proceedings of the National Academy of Sciences.* 8. Greenpeace International. "The Global Retreat of Glaciers."

9. Whitehouse, Mark. "As Home Owners Face Strains, Market Bets on Loan Defaults, New Derivatives Link Fates of Investors and Borrowers in Vast 'Subprime' Sector." *Wall Street Journal,* Octombrie 30, 2006.

10. Buffet, Warren.

11. Soros, George. *The Collapse of Global Capitalism.*

MISTERUL ANULUI 2012

1. Pentru mai multe informații, vezi www.culturalcreatives.org

2. Bailey, Alice. *The Seventh Ray: Revealer of the New Age.* New York: Lucis Publishing Company, 1995. Aceasta este o compilație a lucrărilor lui Alice A. Bailey și a maestrului tibetan Djwhal Khul.

3. Pentru începutul Erei Vărsătorului din perspectiva stidiilor ezoterice, vezi articolul din 2006 al lui Phillip Lindsay, "Zodiac and Ray Cycles in Esoteric Astrology: The Beginning of the Age of Aquarius." (Zodiacul și ciclurile razelor în astrologia ezoterică: începutul Erei Vărsătorului)

www.esotericastrologer.org/EA%20Essays/34%20Age%20of%20Aquarius%20ZodiacRayCycles.htm

4. C. W. Leadbeater a scris o lucrare clasică despre chakre în 1927. pentru mai multe informații despre petalele chakrelor, vezi

5. Steiner, Rudolf.

6. Detalii despre centrul galactic puteți găsi într-un raport NASA din 2000. http:// science.nasa.gov/headlines/y2000/ast29feb 1 m.htm

7. Pentru mai multe informații despre undele scalare Tesla, vezi lucrările Dr.-ului Konstantin Meyl la www.meyl.eu

8. Pentru mai multe informații, vezi www.globalscalingtheory.com

9. Informații despre cercetarea biofotonică www.lifescientists.de

10. O scurtă introducere în sonoluminiscență găsiți la www.pat.llnl.gov/N Div/sonolum

11. Pentru gânduri și emoții ce afectează expresia genetică, vezi Dr. Bruce Lipton la www.brucelipton.com/article/mind-over-genes-the-new-biology.

12. Pentru detalii privind energiile potențiale imense ale vacuumului, vezi articolul lui Hal Puthoff "The Energetic Vacuum: Implications for Energy Research." www.ldolphin.org/energetic.html

13. Activitatea dr.-ului Randell Mills cu hidrini și teoria lui clasică, privind mecanica cuantică poate fi găsită la www.blacklightpower.com

14. Conceptele despre magnetoelectrism se regăsesc în cărțile și articolele dr-ului William A. Tiller.

http://tillerfoundation.com/TheRealWorldModSci.pdf

15. Cartea Dr.-ului Dean Radin *Entangled Minds* tratează acest fenomen.

16. Vezi *The Findhorn Garden* sau descrierea lui Dorothy Maclean despre lucrul cu zeitățile deva la www.cygnusbooks.co.uk/features/myworkdevasdorothymaclean.htm

17. Kotlikoff, Laurence. "Is the United States Bankrupt?" (Este S.U.A. falimentară?) *Federal Reserve Bank of St. Louis Review,* iulie/august 2006. 235-49. http://research.stlouisfed.org/ publications/ review/06/07 /Kotlikoff. pdf

ALCHIMIA TIMPULUI

1. Weidner, Jay, and Bridges, Vincent. *A Monument to the End of Time: Alchemy, Fulcanelli and the Great Cross* (Un monument pentru sfârşitul timpurilor: alchimie, Fulcanelli şi Marea Cruce). Mount Gilead, NC: Aethyrea Books. 1999. *Mysteries of the Great Cross of Hendaye: Alchemy at the End of Time* (Misterele Marii Cruci din Hendaye: alchimie la sfârşitul timpurilor). Rochester, VT: Destiny Books. 1999. www.jayweidner.com

2. Vezi Weidner, Jay şi Rose, Sharron. "Tolkien at the End of Time: Alchemical Secrets of the *Lord of the Rings." New Dawn,* no. 82, ianuarie/februarie 2004. Rose, Sharron. "Reflections on the Cycle of the Great Yuga."

www.sharronrose.com

3. Pentru mai multe informaţii despre corpul energetic de lumină, vezi filmele mele *Healing the Luminous Body* (Vindecarea corpului luminos) cu Dr. Alberto Villoldo, *ArtMind* cu Alex Grey, and *Yoga of Light* (Yoga luminii), cu Sharron Rose.

4. Vezi "Alchemical Kubrick 2001: The Great Work on Film."

www.jayweidner.com

IUBIREA INTENSĂ NE ELIBEREAZĂ

1. Ray, Paul H., şi Anderson, Sherry Ruth. *The Cultural Creatives: How 50 Million People Are Changing the World.* New York: Three Rivers Press, 2000.

2. Hicks, Esther, and Hicks, Jerry. *Ask and It Is Given: Learning to Manifest Your Desires* (Cere şi ţi va da: să învăţăm cum să ne manifestăm dorinţele). Carlsbad, CA: Hay House, 2004.

3. Edwards, Gill. *Wild Love.* London: Piatkus Books, 2006.

4. Jung, Carl.

5. Williamson, Marriane. *Enchanted Love: The Mystical Power of Intimate Relationships.* New York: Touchstone, 2001.

6. Coehlo, Paulo. *The Zahir: A Novel of Obsession.* New York: HarperCollins, 2005.

O LUME PE CALE SĂ SE TREZEASCĂ

1. *Hadith.*

2. Hitchinson, Thomas, ed. *Wordsworth Poetical Works.* "Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood," 1. 76. London: Oxford University Press, 1969.

3. Fratele carmelit Lawrence (d. 1691), autor al *The Practice of the Presence of God: The Best Rule of Holy Life.*

4. Suspendată deasupra palatului lui Indra, zeul care simbolizează forțele naturale care protejează și susține viața, există o rețea enormă. O piatră prețioasă strălucitoare este atașată în fiecare nod al rețelei. Fiecare piatră conține și reflectă imaginea tuturor celorlalte pietre prețioase din rețea, care strălucește în măreția deplinătății ei.

2012, ALINIEREA GALACTICĂ ȘI MAREA ZEIȚĂ

1. Informații introductive excelente despre învățăturile Egiptului antic puteți găsi în *The Opening of the Way,* Isha Schwaller de Lubicz, Rochester, VT: Inner Traditions International, 1981.

2. Fulcanelli. *Les Mysteres des Cathedrales.* Suffolk, Anglia: Neville Spearman, 1977. 58.

3. Cartea lui Paul LaViolette *Beyond the Big Bang* (Rochester, VT: Park Street Press, 1995) nu prezintă doar o teorie fascinantă a creației cosmice continue dintr-o perspectivă științifică, dar o și plasează în contextul învățăturilor mitice și ezoterice ale Egiptului antic.

4. Vezi documentarul *Earth Under Fire* (Boulder, CO: Conscious Wave, 1998) pentru o mai bună înțelegere a activității lui Paul LaViolette.

5. Dovezi despre existența acestui al treisprezecelea semn zodiacal - numit *Le Serpent Rouge* - au fost descoperite în Bibliotheque Nationale de Paris, într-un dosar al misterioasei Abații a Sionului. Pentru traducerea în engleză a acestui document, vezi

6. Pentru a înțelege mai bine curentul Shakti/Shekhina în tradițiile hindusă, kabalistică și tibetană, vezi Sharron Rose, *The Path of the Priestess* (Rochester, VT: Inner Traditions International, 2002).

7. Dintr-o conversație cu un specialist în egiptologie și cu metafizicianul John Nichols.

8. Naydler, Jeremy. *The Temple of the Cosmos: The Ancient Egyptian Experience of the Sacred.* Rochester, VT: Inner Traditions International, 1996..

9. Vezi „Copacul vieții și misterul catedralelor al lui Fulcanelli" din *The Mysteries of the Great Cross of Hendaye* (Misterele Marii Cruci), de Jay Weidner și Vincent Bridges (Rochester, VT: Destiny Books, 2003) pentru o perspectivă captivantă despre ankh în contextul tradiției ezoterice occidentale.

10. Tăbliţele de Smarald.

11. Steinsaltz, Adin, *The Thirteen Petalled Rose* (Trandafirul cu treisprezece petale). USA: Basic Books, Inc., 1980. Aceasta este o carte remarcabilă despre perspectiva mistică ebraică asupra realităţii.

12. Pentru o mai bună înţelegere a Kabalei Luriane, vezi Drob, Sanford, *Symbols of the Kabbalah* (Simboluri ale Kabalei). Northvale, NJ: Jason Aronson,

13. Pe coroana ce o poartă Isis pe cap, apare simbolul şarpelui *uraeus* al energiei kundalini Shakti complet ridicată până în centrul pineal. În acest context, este interesant de observat că în egipteana veche, unul dintre numele şarpelui uraeus este „laret", cuvânt derivat din verbul ce înseamnă „a se ridica".

14. După ce are loc această uniune (Ka şi Ba), persoana decedată devine un *akh* şi este capabilă să continue să trăiască într-un corp nou, nonfizic.

15. În multe dintre desenele şi sculpturile din vechiul Egipt, hieroglifa cel mai des asociată cu Isis este tronul; care este amplasată deasupra capului ei. Acest lucru înseamnă că ea reprezintă tronul şi adăpostul divinităţii. Dintr-o perspectivă kabalistă, tronul Divin sau carul sfânt este vehiculul cu ajutorul căruia splendoarea divină, sau Shekina, coboară pe Pământ. Este, de asemenea, vehiculul în care căutătorul se înalţă către uniunea supremă. Adin Steinsaltz spune: „Pentru ca cineva să înţeleagă secretul Carului, el trebuie să stea exact în centrul punctului de intersecţie dintre lumile diferite. În acest punct de intersecţie, el primeşte cunoştinţele întregii existenţe şi transformări, trecute, prezente, sau viitoare, şi devine conştient de Divinitate ca fiind cauza originară şi impulsul tuturor forţelor ce acţionează din toate direcţiile.

16. *The Thirteen Petalled Rose* (Trandafirul cu treisprezece petale).

17. Aceste învăţături despre fiinţa desăvârşită seamănă cu învăţăturile despre "Rainbow Body" (Corpul curcubeu) din tradiţia Dzogchen din Tibet şi cu învăţăturile incaşe despre apariţia unei noi specii - numită de ei „Homo luminous" - în 2012.

APARIŢIA GEO-NEURONULUI POST-UMAN

1. *The Book of the Jaguar Priest: A Translation of the Book Chilan Balam of Tizimin,* cu comentariu de Maud Worcester Makemson. New York: Henry Schuman, 1951.

MULŢUMIRI

Eseul „The Mayan Factor" a fost realizat dintr-un interviu cu Jose Arguelles. Retipărit cu permisiunea Sounds True şi Jose Arguelles.

Eseul „The Nine Underworlds" de Carl Johan Calleman este preluat din *The Maya Calendar and the Transformation of Consciousness,* de Carl Johan Calleman şi Jose Arguelles. Retipărit cu permisiunea Bear & Company.

Unele părţi din „2012 and the Maya World" de Robert K. Sitler au apărut anterior în "The 2012 Phenomenon: New Age Appropriation of an Ancient Mayan Calendar." *Nova Religio* 9.3 (Feb. 2006).

Eseul „The Birthing of a New World" de Ervin Laszlo este un extras din *The Chaos Point: The World at the Crossroads.* Retipărit cu permisiunea Hampton Roads Publishing Company.

O versiune anterioară a eseului lui Jay Weidner „The Alchemy of Time", apărută iniţial în *New Dawn Magazine,* No. 92. Septembrie/ Octombrie 2005.

Eseul "The Bible Code" este extras din *Apocalypse 2012: A Scientific Investigation into Civilization's End* a lui Lawrence E. Joseph. Retipărit cu permisiunea Morgan Road Books.

Eseul „Jump Time Is Now" a fost adaptat din Introducerea cărţii lui Jean Houston *Jump Time: Shaping Your Future in a World of Radical Change.* Retipărit cu permisiunea Penguin Group (USA), Inc.

O versiune anterioară a „A Vision for Humanity" de Barbara Marx Hubbard a apărut pe www.thevisionproject.org

O versiune anterioară a articolului „The Great Turning as Compass and Lens" de Joanna R. Macy a apărut în „5000 Years of the Empire," în *YES! Magazine,* în vara anului 2006. www.yesmagazine.org

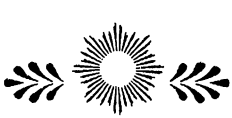

CUPRINS

Introducere - Tami Simon 5
Punctul de alegere 2012: Ne dăm întâlnire cu fereastra de emergență - Gregg Braden 9
O singularitate în timp - Peter Russell 26

Prima parte

CALENDARUL MAYAŞ ŞI COSMOVIZIUNEA MAYAŞĂ 43
Originile revelației 2012 - John Major Jenkins 43
Factorul mayaş: O cale dincolo de tehnologie - José Argüelles, Ph.D. 74
Cele nouă Cicluri ale Creației: Niveluri de conştiință care se extind - Carl Johan Calleman, Ph.D. 87
2012 şi Lumea mayaşilor - Robert K. Sitler 99

A doua parte

ŞTIINȚĂ, AFACERI şi POLITICĂ, ÎN CONTEXTUL LUI 2012
Naşterea unei lumi noi - Ervin Laszlo 120
Să ajungem la 2012, John L. Petersen 136
Misterul anului 2012, Karl Maret, M.D. 149
O comunitate de afaceri, Corinne McLaughlin 176
Alchimia timpului, Jay Weidner 203
Stelae maiaşe şi megaliți, John Lamb Lash 220

A treia parte

SPRITUALITATEA, SEMNELE ŞI SIMBOLISMUL DIN JURUL ANULUI 2012, Arjuna Ardagh 229
Iubirea fără opreliști ne eliberează, Gill Edwards 245
O lume în curs de trezire, Llewellyn Vaughan-Lee, Ph.D. 261

2012, începutul unei noi ere, Janosh 275
Vremuri de care ne vom aduce aminte, Christine Page, M.D....284
Aliniamentul galactic şi Marea Zeiță, Sharron Rose 302
Apariția geo-neuronului post-uman, Geoff Stray 321

A patra parte

O NOUĂ OMENIRE: EVOLUȚIA EI PÂNĂ ÎN 2012 ŞI MAI DEPARTE
Cum îşi leapădă şarpele pielea: O cale tantrică de transformare globală - Daniel Pinchbeck.....339
O viziune pentru omenire - Barbara Marx Hubbard 356
2012: Trezirea la o realitate superioară -
Meg Blackburn Losely, Ph.D.....364
Marea schimbare ca busolă şi lentile - Joanna R. Macy, Ph.D. .378
V-ați născut pentru această perioadă - James O'Dea.....385
CEI CARE AU CONTRIBUIT LA SCRIEREA ACESTUI VOLUM.....400
Note 408

EDITURA FOR YOU

BUCURESTI, str. Hagi Ghita nr.58, sector 1

Tel/fax, 021/6656223; 0311001455

telefon mobil 0744352963, 0724212690

E-mail: edituraforyou@b.astral.ro

editura_foryou@yahoo.com

monica.visan@b.astral.ro

site http://www.editura-foryou.ro

http://www.copiii-indigo.ro

Imprimarea executată de tipografia "EXCELSIOR PRINT"
Tel: 031 405 88 84; Fax: 031 405 88 85;
Mobil: 0723 507 144
E-mail: tipografie@xpres.ro
Adresa: str. Calea Plevnei, nr. 204-206, sector 6, Bucureşti.

Ce se va întâmpla in anul 2012?

Oare am ajuns, cu adevărat, la capătul unui ciclu cosmic? Va exista o epocă a trezirii, un nou pas în evoluţia omenirii – sau chiar sfârşitul lumii pe care o cunoaştem? De multă vreme, arheologii au ştiut că aceasta dată a fost prezisă de calendarul mayaş, ca sfârşit al unei ere pământene. Cu toate acestea, din ce în ce mai mulţi cercetători – şi chiar şi savanţi – sunt martorii semnelor care arată că anul 2012 va marca o schimbare totală în istoria planetei noastre. Acum, pentru prima dată, cercetători de frunte care studiază fenomenul 2012 îşi prezintă părerile despre aceasta dată enigmatică, într-o singură carte: *Misterul anului 2012*.

Această antologie oferă – prin eseuri clare, lucide şi foarte bine documentate, scrise de experţi de renume în problema anului 2012 – toată informaţia necesară pentru a analiza şi aborda acest mister, din punct de vedere spiritual, economic, ecologic şi ştiinţific, astfel încât sa puteţi decide voi înşivă, dacă sfârşitul anului 2012 va fi ca un balon de săpun, sau ca o explozie.

Pentru ultima oară ! Formatul digital al acestei cărți (acest PDF) nu este de vânzare ! Cineva (eu) și-a petrecut câteva ore bune scanând-o, editând-o, s-o urce pe http://docspedia.org, să stea la seed și așa mai departe.

Dacă ai plătit pentru această carte (în format digital), cere-ți banii înapoi pentru că ai fost tras pe sfoară.

Ea este disponibilă în mod GRATUIT.

Numai bine !**